

Cecelia Ahem

MULȚUMESC PENTRU AMINTIRI

PROLOG închide ochii și privește în întuneric.

Acesta era sfatul tatălui meu pe vremea când eram copil și nu puteam să adorm. Sigur, n-ar vrea să-i urmez sfatul acum, dar nu-mi pasă, mi-am pus în gând să fac așa. Privesc întunericul nesfârșit care se întinde îndărătul pleoapelor mele închise. Deși sunt întinsă pe jos, simt că sunt în cel mai înalt punct în care m-aș putea afla; mă țin de o stea pe cerul nopții pendulând deasupra unui gol negru și rece. Arunc o ultimă privire degetelor mele care țin strâns steaua luminoasă și mă desprind. Cad, mă prăbușesc, apoi plutesc, apoi iarăși cad, aștept să ating tărâmul vieții mele.

Acum știu, așa cum știam și când eram mică și mă luptam cu somnul, că dincolo de ecranul subțire al pleoapelor închise se află culoarea. Mă tachinează, provocându-mă să deschid ochii, să-mi piară somnul. Sclipiri de roșu și arămiu, galben și alb îmi colorează întunericul. Kcfuz să deschid ochii. Mă răzvrătesc și strâng pleoapele mai tare, pentru a bloca orice fir de lumină, care nu ar face altceva decât să-ți distragă atenția și să te țină treaz – un semn că acolo este viață.

Dar în mine nu mai pulsează viața. Sau în orice caz, nu o simt, de aici unde stau întinsă, la baza scărilor. Inima îmi bate mai tare acum, ca un boxer victorios rămas în picioare în ring, agitând victorios mânușa roșie în aer, refuzând să plece de acolo. E singura parte din mine care contează, singura care a contat vreodată. Se luptă să pompeze sângele în jur pentru a vindeca, a înlocui ceea ce pierde acum. Dar sângele îmi iese din corp cu aceeași viteză cu care este pompat; formând un ocean în jurul meu, acolo unde am căzut.

Ne grăbim, ne grăbim, ne grăbim. Ne grăbim într-una. Nu avem niciodată timp aici, încercând să ajungem acolo. Ar fi trebuit să fi plecat de aici cu cinci minute mai devreme, ca să ajungem acolo. Telefonul sună iarăși și înțeleg ironia. Aș fi putut să nu mă grăbesc și să răspund acum.

Acum, nu atunci.

Aș fi putut să cobor scările încet. Dar ne grăbim mereu. Cu excepția inimii mele. Care acum și-a încetinit bătăile. Nu prea îmi pasă. Îmi duc o mână la burtă. Dacă am pierdut copilul, ceea ce presupun că s-a întâmplat, voi ajunge alături de el acolo. Acolo... Unde? Unde o fi. El sau ea, atât de mic; ce ar

fi devenit – rămâne o întrebare fără răspuns. Dar acolo, îl voi îngriji ca o mamă, așa cum aş fi făcut aici.

Acolo, nu aici.

Îi voi spune: îmi pare rău scumpete, îmi pare rău că ți-am frânt șansele, șansa mea – a noastră de a avea o viață împreună. Dar închide ochii și privește în întuneric, așa cum face mama și ne vom găsi drumul împreună.

În cameră se aude un zgomot și simt o prezență omenească.

— O, Doamne, Joyce, o, Doamne. Mă auzi, iubito? O, Doamne. O, Doamne. O, te rog, Stăpâne bun, nu Joyce a mea, n-o lua pe Joyce. Rezistă, iubito, sunt aici. Tata e aici.

Nu vreau să rezist și aş vrea să îi spun lucrul ăsta. Mă aud gemând, ca un animal care scheaună și mă șochează, mă sperie. Am un plan, pe care aş vrea să i-l spun. Aş vrea să plec, fiindcă doar atunci aş putea fi alături de copilul meu.

Atunci, nu acum.

Tata mi-a oprit căderea, dar nu am aterizat încă. Mă ajută să fiu în echilibru peste nimic, să planez, în timp ce sunt forțată să iau o decizie. As vrea să cad în continuare, M T ' dar el cheamă o ambulanță și mă strânge de mână cu atâta Ibrță de parcă el s-ar agăța de viață. Ca și cum numai pe mine m-ar avea. Îmi dă la o parte părul de pe frunte și plânge în hohote. Nu l-am mai auzit plângând. Nici măcar la moartea mamei. Se agață de mâna mea cu toată forța pe care nu știam că o are trupul lui bătrân și îmi amintesc că sunt tot ce are și că, încă o dată ca și mai înainte, el e toa-

* 7 „ 7 Iii lumea mea. Sângele continuă să iasă din mine. Grăbit, grăbit, grăbit. Ne grăbim mereu. Poate că mă grăbesc și acum. Poate că nu mi-a venit timpul să plec.

Simt pielea aspră a mâinilor lui care le strâng pe ale mele, iar intensitatea și familiaritatea lor mă forțează să 7 „ > deschid ochii. Lumina îi umple și zăresc chipul lui, o privire pe care n-aş vrea s-o mai văd vreodată. El se agață de copilul lui. Eu știu că l-am pierdut pe al meu; nu-l pot lăsa să și-l piardă și el. Am luat o decizie, dar deja sufăr. Am aterizat acum, pe tărâmul vieții mele. Iar inima încă mai bate.

E frântă, dar bate în continuare.

Cu o lună înainte.

UNU

— Transfuzia de sânge, explică doamna doctor Fields de pe podiumul aulei din clădirea Facultății de Arte Trinity ('ollege, este procesul de recoltare a sângelui sau a componentelor sanguine de la o persoană în vederea utilizării terapeutice la o altă persoană. Transfuziile de sânge pot trata probleme medicale, cum ar fi pierderi masive de sânge cauzate de traume, operații chirurgicale, șocuri, acolo unde mecanismul producerii de globule roșii nu mai poate nvea loc. Iată câteva date. În Irlanda este nevoie de trei mii de donații de sânge în fiecare săptămână. Donatorii reprezintă doar trei la sută din populația Irlandei, asigurând sânge pentru o populație de aproape patru milioane. Una din patru persoane va avea nevoie de o transfuzie de sânge In un moment dat. Uitați-vă în această sală.

Cinci sute de capete întorc capul la stânga, la dreapta de jur împrejur. Tăcerea este întreruptă de câteva chicoteli.

Doamna doctor Fields ridică vocea pentru a se face nseultată.

— Cel puțin o sută cincizeci de persoane din această sală vor avea nevoie de sânge la un anumit moment al vieții lor.

Asta îi reduce la tăcere. O mână se ridică.

— Da?

— De cât sânge are nevoie un pacient?

— Depinde de lungimea sforii, tâmpitulă – se aude o voce batjocoritoare din spate și un ghemotoc de hârtie zboară în capul celui care a pus întrebarea.

— Este o întrebare foarte bună. Ea se încruntă în întuneric, neputând vedea studenții din cauza luminii proiecteurului. Cine întreabă?

— Domnul Dover, spune cineva din celălalt capăt al încăperii.

— Sunt sigură că domnul Dover poate răspunde și singur. Care e prenumele tău?

— Ben, răspunde acesta abătut.

Izbucnesc râsete. Doamna doctor Fields oftează.

— Ben, îți mulțumesc pentru întrebare, iar voi ceilalți, aflați că nu există întrebări stupide. Asta își propune Săptămâna Sânge pentru Viață: să răspundă la toate întrebările pe care le aveți, să aflați tot ce doriți despre transfuziile de sânge înainte de a fi posibili donatori astăzi, mâine, restul zilelor în care veți fi în campusul universitar sau poate cu regularitate în viitor.

Ușa sălii se deschide și lumina se strecoară în sala întunecată. Justin Hitchcock își face apariția, iar expresia concentrată de pe chip e pusă în evidență de lumina albă a proiecteurului. Sub un braț ține o mulțime de dosare, fiecare vârât în celălalt. Ține un genunchi ridicat pentru a le susține. În mâna dreaptă duce o servietă burdușită și un pahar de plastic cu cafea, aflat într-un echilibru precar.

Ii pune încet jos piciorul care stătea în aer, ca și cum ar l i executat o mișcare Tai Chi și schițează un zâmbet, în timp ce își restabilește calmul. Ceva chicotește, așa că echilibrul e încă o dată compromis.

Stai așa Justin, ia-ți ochii de la ceașcă și fa o evaluare ti situației. O femeie pe podium, cinci sute de studenți. ('are te privesc. Spune ceva. Ceva inteligent.

— Nu înțeleg, spune el adresându-se întunericului, dincolo de care simte că există forme de viață. În sală se liicc rumoare, iar el simte toți ochii ațintiți asupra lui, în timp ce deschide ușa pentru a verifica numărul.

Să nu verși cafeaua. Nu vărsa cafeaua asta blestemată.

Justin deschide ușa, lăsând raza de lumină să se strecoare din nou și făcându-i pe studenții aflați în acea direcțu* să-și acopere ochii.

Rumoare, rumoare, nu e nimic mai amuzant decât un lip care s-a rătăcit.

Încărcat de obiecte, el reușește să țină ușa deschisă cu piciorul. Privește iarăși numărul scris pe partea exterioară ii ușii, apoi iarăși în foaia lui, foaie pe care, dacă nu o va pi înde în secunda aceea, va cădea pe jos. Face o mișcare cil să o prindă. Dar nu cu mâna care trebuie. Paharul de calea cade. Urmat îndeaproape de foaie.

Im naiba! Iar încep să se agite, să se foiască. Nu e nimic mai amuzant decât un tip rătăcit care și-a vărsat cafeaua și a scăpat orarul.

— Pot să vă ajut?

I'emeia coboară de pe podium.

Iii intră cu tot corpul înapoi în clasă, unde se face iarăși liiliineric.

Aici scrie... Adică scria, arată el cu capul spre foaia udă de pe jos, că acum am oră aici.

— Înscrierile pentru studenții străini se fac în sala de examene.

El se încruntă.

— Nu...

— Îmi pare rău, spune ea apropiindu-se, mi s-a părut că aud un accent american. Ea ridică paharul de cafea și îl aruncă la coșul deasupra căruia scrie „Interzis accesul cu băuturi”.

— Aa... Ăă... Îmi pare rău.

— Studenții la fără frecvență, ușa următoare. Adăugă în șoaptă. Crede-mă, nu vrei să faci parte din grupul ăsta.

Justin își drege vocea și își corectează poziția, ținând și mai strâns dosarele de sub braț.

— De fapt, țin un curs de Istoria Artei și Arhitecturii.

— Țineți un curs?

— Sunt lector invitat, vă vine sau nu să credeți. Își dă părul la o parte de pe fruntea lipicioasă. O tunsoare, adu-ți aminte să te tunzi Iarăși murmură ăștia. Un lector rătăcit, care a vărsat cafeaua, a scăpat orarul, e pe punctul de a-și scăpa dosarele și trebuie să se tundă. Nu există ceva mai amuzant de atât.

— Domnul profesor Hitchcock?

— Eu sunt, răspunde el, simțind cum îi alunecă dosarele de sub braț.

— Vai, îmi cer scuze, șoptește ea. N-am știut... Ea reușește să prindă un dosar. Sunt doctor Sarah Fields. Secretariatul facultății mi-a spus că pot sta jumătate de oră cu studenții înainte de cursul dumneavoastră, dacă îmi permiteți, desigur.

— A, bine, nu mi-a spus lucrul nimeni ăsta, dar nu e nici o problemă. Problema? El clatină din cap ca pentru sine și se îndreaptă spre ușa Starbucks, vin acum.

— Domnule profesor Hitchcock?

El se oprește în pragul ușii.

— Da.

— Doriți să stați cu noi?

Cu siguranță nu. Mă așteaptă un cappuccino și o brișă cu scortişoară. Nu. Spune nu.

— Ăă... Nn... Da. Nda? Adică da.

Freamăt, freamăt, freamăt. Lector capturat. Forțat să facă un lucru pe care era evident că nu-l voia, de către o tânără frumoasă în halat alb, care pretinde că e doctor la a organizație cu niște inițiale de care nu mai auzise.

— Perfect. Bun venit.

Ea îi pune dosarele înapoi sub braț și se întoarce pe podium pentru a li se adresa studenților.

— Așa, fiți atenți. Ne întoarcem la întrebarea inițială și la cantitățile de sânge. O victimă a unui accident de mașină are nevoie de până la treizeci de unități de sânge. În ulcer perforat necesită între trei și treizeci de unități de sânge. Un bypass coronarian poate utiliza între una și două unități de sânge. Există variații, desigur, în privința nulițăților de care avem nevoie, dar înțelegeți acum de ce avem nevoie în permanență de donatori.

Iustin ia loc în rândul din față și ascultă îngrozit discuția la care participă.

— Are cineva întrebări?

Ați putea schimba subiectul?

Ești plătit dacă dai sânge?

Alle răsese.

Mă tem că în țara noastră nu.

— Persoana căreia i se dă sânge știe cine este donatorul?

— Donarea de sânge este de obicei anonimă pentru cel care o primește, dar fiecare produs dintr-o bancă de sânge poate fi întotdeauna urmărit prin ciclul de donare, testare, separarea în componente, stocarea și administrarea către primitor.

— Oricine poate dona sânge?

— Bună întrebare, am aici o listă a contraindicațiilor pentru a fi donator de sânge. Vă rog să o studiați cu atenție și să vă luați notițe dacă doriți. Doamna doctor Fields pune foaia pe proiector și halatul ei alb este luminat de o imagine foarte sugestivă a unei persoane care are mare nevoie de o donație de sânge. Ea se dă la o parte și imaginea ocupă întreg ecranul de pe perete.

Participanții icnesc și cuvântul „scârbos” străbate șirurile de scaune ca un val uriaș. Pentru Justin de două ori. El cuprinde amețea și își ia ochii de la imagine.

— Vai, am greșit foaia, spune pe un ton obraznic doamna doctor Fields, îndepărtând-o încet și înlocuind-o cu lista promisă.

Justin caută plin de speranță fobia de ace sau de sânge în efortul de a se elimina ca posibil donator de sânge. Dar nu are norocul ăsta – nu că ar fi contat, fiindcă șansa ca el să doneze vreo picătură de sânge cuiva e la fel de rară ca ideile dimineața.

— Păcat, Dover.

Un alt ghemotoc de hârtie zboară din spatele sălii ajungând în capul lui Ben.

— Homosexualii nu pot dona.

Ben ridică două degete în aer.

— Asta e discriminare, strigă o fată.

— Este o discuție pe care o vom purta într-o altă zi, răspunde doamna doctor Fields strângându-și lucrurile.

I înțelegi minte, corpul vostru va înlocui lichidul donat în un interval de douăzeci și patru de ore. Cu o unitate de Unge de circa o jumătate de litru în condițiile în care o persoană poate avea opt până la douăsprezece unități de sânge în corp, o persoană își poate permite să ofere una.

Răsese înfundate de tineri care se gândesc la prostii.

— Vă rog, fiți atenți. Doamna doctor Fields bate lin palme încercând din răspuțeri să le rețină atenția. NApământana Sânge pentru Viața este despre educație și, în egală măsură, despre procesul de donare. Este bine u Irumos că putem râde sau spune o glumă, dar în acest moment cred că este mai important să subliniem că viața < uiva, fie că vorbim despre o femeie, un bărbat sau un opil, ar putea depinde de voi chiar acum.

Ce repede se face liniște în sală. Justin nici măcar nu mai vorbește cu sine. DOI

— Domnule profesor Hitchcock, îl abordează doctorița pe Justin, care își aranjează notițele la catedră în timp ce studenții iau o pauză de cinci minute.

— Vă rog să îmi spuneți Justin, doamnă doctor.

— Te rog să îmi spui Sarah, îi întinde ea mâna.

— Încântat să te cunosc, Sarah. Foarte încântat.

— Pot avea certitudinea că ne vom vedea mai târziu?

— Mai târziu?

— Da, mai târziu. Adică... După curs, zâmbeste ea. Oare flirtează? A trecut atâta timp, cum aș putea să-i răspund? Vorbește Justin, vorbește.

— Grozav. O întâlnire sună grozav.

Ea își strânge buzele, încercând să-și rețină zâmbetul.

— Bun, ne vedem la intrarea principală la șase și te voi însoți chiar eu.

— Unde mă vei însoți?

— Acolo unde avem unitatea mobilă de sânge. E lângă terenul de rugby, dar aș prefera să te conduc chiar eu.

— Unitatea mobilă de sânge... Groaza pune imediat stăpânire pe el. A, nu cred că...

— Apoi putem merge să bem ceva.

O

— Știi ce? Tocmai am scăpat de o gripă, așa că nu u d că sunt potrivit pentru a dona. El deschide brațele și ndică din umeri.

— Iei antibiotice?

— Nu, dar e o idee bună, Sarah, poate că ar trebui să ni ii... El își masează gâtul.

— O, cred că vei fi bine, îi zâmbeste ea malițios.

— Nu, vezi tu, de curând mi-au dat târcoale niște boli mfețioase.

Malarie, variolă, din astea. Am fost într-o zonă foarte tropicală. El rememorează lista contraindica- (lllor. Iar fratele meu, Al... Are lepră. Neconvingător, ne- > iânvingător, neconvingător.

— Nu mai spune.

Ea ridică sever o sprânceană și cum el se chinuie să fie l lânvingător, în cele din urmă surâde înțelegător.

— Cu cât timp în urmă ai plecat din Statele Unite?

Gândește-te bine, ar putea fi o întrebare capcană.

— Am venit la Londra acum trei luni, spune el adevftrul.

— A, ce noroc, dacă ai fi venit de două luni, n-ai fi fost potrivit pentru a dona.

— Stai așa, să mă gândesc... El se scarpină în bărbie gânditor, mormăind la întâmplare lunile anului. Poate că ani venit acum două luni. Dacă mă întorc la momentul în care am venit... Se oprește, în timp ce numără pe degete și privește încruntat undeva în zare.

— Ți-e teamă, profesore Hitchcock? Zâmbește ea.

— Teamă? Nu! Își aruncă el capul pe spate și râde zgomotos. Dar nu ți-am spus că am malarie?

Cum ea nu pare să-l ia în serios, e silit să recunoască.

— Nu mai știu ce să mai inventez.

— Ne vedem la intrare la ora șase. Nu uita să mănânci.

— Sigur, fiindcă voi fi lihnit înainte de întâlnirea mea cu un ac gigantic ucigaș, murmură el, privind-o cum se îndepărtează.

Studentii se reîntorc în sală, iar el încearcă să-și ascundă un zâmbet de plăcere, deși un pic forțat. În sfârșit, clasa e a lui.

Așa, prietenii mei neliniștiți. A venit timpul răzbunării.

Încă nu au luat cu toții loc atunci când el începe să vorbească.

— Arta, își începe el prelegerea, și aude zgomotul creioanelor și a carnețelor scoase din genți, fermoare și capse, zăngănit de penare; toate noi, ca în prima zi. Curate-curățele și neîntinate. Din păcate nu același lucru se poate spune despre studenți.

— Produsele creativității umane.

Nu se oprește, pentru a le permite să-și ia notițe, de fapt era momentul pentru nițică distracție. Vorbește mai repede.

— Crearea lucrurilor frumoase sau importante.

El străbate cu pași mari sala, în care încă se aud fermoare și zdrăngănit de pixuri.

— Domnule, ați putea repeta vă ru...

— Nu, răspunde el. Ingineria, continuă el, aplicarea practică a științei la comerț sau industrie.

Se face tăcere deplină.

— Creativitatea și simțul practic. Fructul fuziunii lor e arhitectura.

Mai repede, Justin, mai repede!

— Arhitectura-este-transformarea-ideilor-într-o-inalitate-fizică. Structura-complexă-și-atent-proiectată-lel'iii-de-o-anumită-perioadă. Pentru-a-înțelege-arhitectui, i Irebuie-să-examinăm-relația-dintre-tehnologie-științășt societate.

P – Domnule, ați putea...?

— Nu. Dar încetinește ritmul. Vom examina cum arhitectura de-a lungul secolelor a fost modelată de societate, cum continuă să fie modelată, dar cum, la rândul ei, modelează societatea.

Ii face o pauză, cercetând fețele tinerilor ce îl privesc, mințile lor fiind asemenea unor vapoare goale care așteaptă să fie încărcate. Atât de multe de învățat, în așa de scurt timp, atât de puțină pasiune din partea lor pentru a înțelege eu adevărat. E sarcina lui să le insuflă pasiunea. Să le iniție! Irităsească experiența călătoriilor lui, cunoștințele sale li. Prc toate operele de artă create cu secole în urmă. Îi va i mii iii din sala ticsită a prestigioasei facultăți din Dublin în niuimil Luvru, își vor auzi ecoul pașilor mergând prin ca ii ilniln St.

Denis, spre St. Germain-des-Pres și St. Pierre ilr Montmartre. Vor ști nu doar date și statistici, ci vor <iiiiți mirosul picturilor lui Picasso, vor pipăi marmura bamh tt, vor auzi sunetul clopotelor Catedralei Notre-Dame. I. Voi irăi pe toate chiar aici, în această clasă. El le va ului e pc toate.

Sf uită la tine, Justin. Spune ceva.

I l își drege glasul.

Acest curs vă va învăța cum să analizați lucrări de ml A și cum să le înțelegeți importanța istorică. Vă va da |Hi*nl>ililatea să deveniți conștienți de ceea ce vă înconlimin m vă va oferi o mai mare sensibilitate la cultura și hli n li ui Ic altor națiuni. Vom acoperi o gamă largă: istoria picturii, sculpturii și arhitecturii din Grecia antică până în timpurile modeme; arta irlandeză timpurie; pictorii italieni ai Renașterii; catedralele gotice ale Europei; splendorile arhitecturale ale perioadei georgiene și realizările artistice ale secolului al douăzecilea.

El lasă o clipă de tăcere.

Oare sunt plini de regret auzind ce-i așteaptă în următorii patru ani din viața lor? Sau poate inimile le bat năvalnic, entuziasmate, la fel ca inima lui, gândindu-se la ceea ce va urma? Chiar după atâția ani, el încă mai simte același entuziasm pentru clădirile, picturile și sculpturile lumii. Entuziasmul l-a făcut adesea să-și piardă suflarea în timpul prelegerilor lui, trebuia să-și amintească să încetinească, nu trebuia să le spună totul dintr-o dată. Deși ar fi dorit să le împărtășească totul, chiar atunci!

El le privește iarăși fețele și are o revelație.

Sunt ai tăi! Îți sorb fiecare cuvânt și așteaptă să audă mai mult. Ai izbutit, sunt în mrejele tale!

Cineva trage un vânt și toată sala izbucnește în hohote de râs.

El oftează, momentul magic a pierit, și continuă să vorbească pe un ton plictisit.

— Mă numesc Justin Hitchcock, sunt lector invitat, și vom face împreună o incursiune în pictura europeană, cu accent pe Renașterea italiană și Impresionismul francez. Aceasta include analiza critică a picturilor, importanța iconografiei și feluritele metode tehnice utilizate de artiști, de la Cartea din Kells până în prezent. Vă voi introduce în arhitectura europeană. De la templele grecești, până în zilele noastre... Bla bla bla. Doi voluntari să mă ajute să distribui aceste fișe, vă rog.

Așa a început încă un an. Nu era acasă, în Chicago; Ifi silise fiica și fosta soție să locuiască la Londra și fâi ni drumul dus-întors cu avionul la și de la Dublin pentru i ui șurile pe care le ținea ca lector invitat. O altă țară, dar ' illă clasă la fel. Prima săptămână de buimăceală. Un alt i'mp care afișa o imatură lipsă de înțelegere a pasiunilor 'mir întorcând în mod deliberat spatele posibilității – nu, mi posibilității, certitudinii – că vor învăța ceva măreț și minunat.

Nu contează ce vei spune de acum încolo, amice, singurul lucru pe care și-l vor aminti din ziua de azi va fi ni rl vânt. TREI

— Ce e de râs la glumele cu vânturi, Bea?

— A, salut tati.

— Ce fel de salut mai e și ăsta?

— A, ce surpriză, tată, mă bucur să te aud, de când n-am mai vorbit, a, măi să fie, nu m-ai mai sunat de trei ore?

— Bine, nu trebuie să te porți așa cu mine. Mama ta dragă s-a întors acasă după o altă zi petrecută în noua ei viață?

— Da, e acasă.

— Și l-a adus pe încântătorul Laurence acasă la ea?

Nu-și poate reține sarcasmul, lucru pentru care se urăște, dar nu vrea să renunțe și e incapabil să se scuze, face ceea ce face el mereu, adică se lasă dus de el, ceea ce înrăutățește lucrurile.

— Laurence, spune el rar, Laurence al A... herniei inghinale.

— Of, ești un mare ticălos. Vei înceta vreodată să vorbești despre ceea ce are în pantaloni, oftează ea plictisită.

Justin aruncă cât colo pătura aspră a hotelului ieftin din Dublin în care locuiește.

— Acum sincer, Bea, observă-1 data următoare când îl întâlnești.

Pantalonii ăia sunt mult prea strânși pentru tine și se ascunde în ei. Ar trebui să existe un nume pentru ceva care să se termine în -ită.

H'sticul-ită.

În văgăuna asta sunt doar patru canale TV, din- (ti) (ne unul într-o limbă pe care nici măcar nu o înțeleg, hm fi și dreg vocea după unul din teribilia coș-au-vins ai imunei tale. Știi, când eram acasă la Chicago, aveam peste 100 de canale. Scula-tită.

— La care nu te uita.

— Dar era alegerea ta să nu te uiți la acele canale în timp ce te repară sau muzică în care femeile dansează dezbrăcate.

Înțeleg că treci printr-o transformare totală, tată. Îmi închipui că e foarte traumatizant pentru tine, un soi de nilili, în timp ce eu, când aveam șaisprezece ani a trebuit „A ilrpilșesc evenimentul catastrofal al părinților care au ilviuțat și al mutării de la Chicago la Londra, fără nici un foit, Ai două case și de două ori mai multe cadouri, care r | ii i ihk-rna? Mormăie el. Și a fost ideea ta.

Ideea mea a fost să merg la o școală de balet la i urnim, nu ca tu să pui capăt căsniciei!

A, școală de balet. Credeam că ai spus „Desparți* li „ (ireșeala mea. Crezi că ar trebui să ne întoarcem la < In. Ngo și să ne împăcăm?

Nuu. Simte zâmbetul din vocea ei și știe că totul bine.

Iii, dar ce credeai, că o să stau la Chicago când tu i'M i In partea cealaltă a lumii?

Nici măcar nu ești în aceeași țară acum, râde ea.

— Irlanda înseamnă o călătorie de afaceri. Mă voi întoarce la Londra în câteva zile. Sincer, Bea, nu aș vrea să fiu în altă parte, o asigură el.

Deși ar fi drăguț să mă aflu într-o țară cu patru anotimpuri.

— Mă gândesc să mă mut cu Peter, spune ea pe un ton foarte firesc.

— Deci ce e de râs la glumele cu vânturi? Întreabă el din nou, ignorându-l. Vreau să înțeleg de ce oamenii când aud că cineva dă vânturi nu mai sunt interesați de cea mai incredibilă capodoperă creată vreodată?

— Să înțeleg că nu vrei să vorbești despre faptul că eu vreau să mă mut cu Peter?

— Ești un copil. Tu și Peter vă puteți muta în casa păpușilor, pe care încă o mai păstrez. O voi pune în sufragerie, va fi comod și plăcut.

— Am optsprezece ani. Nu mai sunt un copil. Locuiesc singură și departe de casă de doi ani.

— Singură doar un an. Ții minte, mama ta m-a lăsat pe mine singur în al doilea an ca să fie cu tine.

— Tu și mama v-ați cunoscut la vârsta mea.

— Și nu am trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Nu încerca să ne imiți și scrie-ți propriul basm.

— Aș face-o, dacă super protectorul meu tată ar înceta să-mi bage pe gât versiunea lui despre cum ar trebui să se petreacă lucrurile.

Bea oftează și duce discuția pe teritoriu mai sigur.

— Și mă rog, de ce râd studenții tăi la glumele cu vânturi? Credeam că seminarul tău este un curs post-universitar pentru cei care au ales să urmeze obiectul tău plicticos. Deși de ce ar face cineva una ca asta, mă depășește. Faptul i li lu îmi ții prelegeri despre Peter e suficient de plicticos, im cu îl iubesc!

Fi iubește! Prefă-te că nu ai auzit și o să uite ce a i/Mtf.

Nu te-ar depăși dacă ai asculta ce vorbesc. În afară ilr cursurile post universitare mi s-a propus să le predau iiiiilcnților din primul an, un angajament pe care s-ar putu” să I regret, dar ce contează? Trecând la slujba mea ziluli rt și alte probleme mai urgente, mă gândesc să deschid

111 x poziție la galeriile de artă cu pictura olandeză de secol >il '.
liplesprezecelea. Ar trebui să vii să o vezi.

Nu, mulțumesc.

Sper că absolvenții cursului post-universitar vor lipireia mai mult experiența mea.

Știi ce, studenții tăi poate că au râs la gluma cu v ilului, dar pariez că cel puțin un sfert dintre ei a donat 'iituțtc.

Au făcut-o doar fiindcă au auzit că primesc un baInn Ku-Kat gratuit după, pufnește el, răscolind prin mini l'ihiiI care nu fusese aprovizionat suficient. Ești supărată Im nune fiindcă nu am donat sânge?

Cred că te-ai purtat ca un măgar părăsind-o pe feu ic lu aceea.

Nu folosi cuvântul „măgar”, Bea. Mă rog, cine ți-a |Min cit am părăsit-o?

Unchiul Al.

Unchiul Al e un mare măgar. Și mai vrei să-ți spun i vn? Știi ce a spus buna doctoriță azi despre donarea de mAiihH?

I I sc luptă să desfacă folia de pe o cutie de Pringles.

Ce? Întreabă căscând Bea.

— Că donarea e anonimă pentru primitor. Auzi? Anonimă. Atunci ce rost are să salvezi viața cuiva dacă nici măcar nu știe că tu ești cel care i-a salvat-o!

— Tată!

— Ce e? Haide, Bea. Minte-mă și spune-mi că nu ai dori să primești un buchet de flori dacă ai salva viața cuiva!

Bea protestează, dar el continuă.

— Sau un coșuleț din acelea, cum le spune, briose din alea, cu cocos...

— Scortişoară, râde ea, resemnându-se.

— Un coșuleț cu briose cu scortişoară în fața ușii tale, cu un bilețel pe care să scrie „Mulțumesc că mi-ai salvat viața, Bea. Oricând vei avea nevoie de ceva, cum ar fi să-ți iau hainele de la curățătorie, să-ți aduc cafeaua și ziarul la ușă dimineața, să-ți pun la dispoziție o mașină cu șofer, să fac rost de cele mai bune locuri bune la operă...” Și lista ar putea continua.

El renunță să tragă de folie și ia un desfăcător de sticle cu care înțeapă cutia de Pringles.

— Ar putea fi ca unul din obiceiurile acelea chinezești: știi că cineva ți-a salvat viața și îi ești dator pe viață. Ar fi drăguț ca cineva să se țină după tine în fiecare zi; prinzând planele care cad de la fereastră și oprindu-le să-ți aterizeze în cap, lucruri de genul acesta.

Bea încearcă să se calmeze.

— Sper că glumești.

— Da, sigur că glumesc, se strâmbă Justin. Pianul te-ar ucide cu siguranță și ar fi nedrept.

În sfârșit reușește să desprindă folia de la Pringles și aruncă desfăcătorul de sticle într-un colț al camerei. Acesta atinge un pahar de pe mini bar și se sparge.

Ce s-a auzit?

Camerista face curățenie. Crezi că sunt egoist, nu-i

— Tată, te-ai dezrădăcinat, ai lăsat o slujbă bună, mm i | ”. Ntament confortabil și ai zburat mii de mile într-o ililt (. Iiă doar pentru a fi alături de mine, sigur că nu ești *j | iilnl.

Iustin zâmbește și aruncă un chips în gură.

Dar dacă nu glumești în ceea ce privește coșulel m I. U briose, atunci ești egoist. Și dacă Săptămâna Sânge i” ni mi Viață ar fi venit la facultatea mea, aș fi participat, t1 m u posibilitatea să-ți răscumperi greșeala față de femii ui iii eea.

Simt că sunt dus de nas cu toate astea. Voiam ca iii A! Msă mă tund, nu să-mi înțepe cineva venele.

Nu dona sânge dacă nu vrei, nu-mi pasă. Dar dacă n Im i, ține minte, un acușor nu te va ucide. De fapt s-ar (ililm să se întâmple exact contrariul, e posibil să salvezi luții i uiva și, cine știe, poate persoana aceea te va urmări înmii viața lăsându-ți coșulețe cu briose la ușă și prinzând

Ir înainte ca acestea să-ți cadă în cap. N-ar fi drăguț?

PATRU în unitatea mobilă de donare a sângelui de lângă terenul de rugby al Trinity College, Justin încearcă să-și ascundă de Sarah mâinile tremurătoare, în timp ce îi înmânează formularul prin care își exprima acordul și chestionarul „Sănătate și viață”, care de fapt dezvăluia mult mai mult decât

ar fi vrut el să fie revelat la o întâlnire. Ea îi zâmbește încurajator și îi vorbește de parcă a dona sânge este lucrul cel mai normal din lumea asta.

— Trebuie să-ți mai pun câteva întrebări. Ai citit, înțeles și completat chestionarul despre sănătate și mod de viață?

Justin încuviințează, cuvintele oprindu-i-se în gât.

— Și toate informațiile pe care di le-ai furnizat sunt adevărate și pline de acuratețe?

— De ce? Murmură el. Nu ți se pare în regulă? Fiindcă dacă e așa, pot să plec și să mă întorc altă dată.

Ea îi zâmbește, același zâmbet pe care îl avea mama lui înainte de a-l duce la culcare și a stinge lumina.

— Gata, astea sunt bune. Acum voi face un test de hemoglobină, explică ea.

Verifici dacă sufăr de vreo boală? O întreabă el, plivind neliniștit spre cutia cu instrumente. Dă Doamne mi un am vreo boală. Ar fi rușinos. Oricum e puțin probabil și nu cred că e posibil. Îți mai amintești ultima dată tHInl ni făcut sex?

Nu, prin asta măsurăm fierul din sânge. Ea îl în- |en| >it în deget. Sângele este testat mai târziu pentru boli N I I)

E convenabil fiindcă îți poți verifica iubiții, glumi ic el, simțind sudoarea care îi gădilă buza superioară. Iii Nludiază degetul.

!l Tace în timp ce continuă să facă analiza.

Iustin stă culcat pe spate cu fața în sus pe o banchetă „pilonată și ține brațul stâng întins. Sarah înfășoară un gHioii pe antebrațul lui, făcând venele mai proeminente și iltKlnlcctează locul unde va înțepa.

Nu te uita la ac, nu te uita la ac.

I I se uită la ac și simte cum îl ia amețea. I se pune uniiod în gât. '

O să doară? Justin înghite în sec, în timp ce cămașa

I m lipește de spate.

Vei simți doar o mică înțepătură, zâmbește ea, țitlAiul o i anulă în mână.

Li iintc parfumul dulce, lucru care pentru moment îi li imj-c atenția.

Când ea se apleacă îi vede bluza decoltată „ulienul din dantelă.

l ine asta în mână și strânge-o în mod repetat. *

('c? Râde el nervos.

I'ompa, zâmbește ea.

A. El ia o mică pară moale de cauciuc în mână. La

II i hună asta? Vocea îi tremură.

Accelerează procesul.

El pompează la viteză maximă.

Sarah râde.

— Nu încă. Și nu atât de repede, Justin.

Pe spate i se preling picături de transpirație. Părul i se lipește de frunte.

Ar fi trebuit să mergi la frizer, Justin. Ce idee prostească să vii pentru...

— Au!

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? Întreabă ea blând, ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

Justin simte inima bătându-i în urechi. Strânge para din mână în ritmul bătăilor inimii. Își imaginează că inima pompează sângele, sângele îi curge prin vene. Îl vede cum ajunge la ac, trece prin tub și așteaptă să simtă că leșină. Dar amețeala nu apare, așa că își privește sângele care curge prin tub și jos, sub pat într-o pungă de colectare pe care ea, precaută, a ascuns-o sub pat pe scăriță.

— Primesc un Kit Kat după aceea?

Ea izbucnește în râs.

— Desigur.

— Apoi ieșim să bem ceva sau îmi folosești doar trupul?

— Putem să bem, dar trebuie să te avertizez să nu faci nimic extenuant astăzi. Corpul tău trebuie să se recupereze.

El aruncă o privire la sutienul ei de dantelă. Da, sigur.

Cincisprezece minute mai târziu, Justin privește punga de sânge cu mândrie. Nu ar vrea să o dea unui străin, aproape că ar vrea să o ducă la spital chiar el, să supravegheze salonul și să o dăruiască cuiva la care ține mult, unei persoane deosebite, pentru că e primul lucru care i-a ieșit direct din inimă, de foarte mult timp. PrezentCINCI

Deschid încet ochii.

Sunt inundați de o lumină albă. Încet, disting obiectele și lumina albă devine mai ștersă. Acum e rozalie. Fac ochii roată. Sunt într-un spital. Sus, pe perete se află un televizor. Ecranul e verde. Mă concentrez mai mult. Cai. Care sar și se întrec. Probabil că tata e în cameră. Cobor privirile și îl descopăr în fotoliu, cu spatele la mine. El bate încet cu pumnii în brațele scaunului, îi văd șapca de tweed apărând și dispărând după spătarul scaunului, în timp ce el sare în sus și în jos. Arcurile de sub el scârțâie.

Cursa de cai nu se aude. Nici pe el nu-l aud. Îl privesc ca pe un film mut care se desfășoară în fața ochilor mei. Mă întreb dacă e ceva în neregulă cu urechile mele de nu-l pot auzi. Acum sare din scaun cu o mișcare mai rapidă decât l-am văzut în ultimul timp și ridică pumnul spre televizor, îmboldindu-și calul.

Ecranul televizorului se face negru. El deschide pumnii și ridică mâinile în aer, privește în tavan și îl imploră pe Dumnezeu. Își vără mâinile în buzunar, scoate, apoi le scoate în afară. Sunt goale și buzunarele pantalonilor lui cafenii atârnă la vedere. Se caută de bani și

În piept Verifică buzunarul jachetei lui cafenii. Mormăie

* vii I >cci nu urechile mele sunt de vină.

I l nc întoarce ca să caute și în buzunarele pardesiului > (Iiiiigil mine și atunci închid repede ochii.

Inert nu sunt pregătită. N-am pățit nimic rău până ce nu ml NC va spune. Noaptea trecută va rămâne un coșmar al iniii | ii inele până mi se va spune că a fost adevărat. Cu cât |ln oi lui mai mult închiși, cu atât mai mult totul va rămâne i hi i iun era. Binecuvântarea ignoranței.

Îl aud scotocind prin pardesiu, aud zăngănitul mărunțului și clinchetul monedelor căzând în televizor. Risc „A deschid iarăși ochii și îl văd din nou așezat în fotoliu, i|” i udicându-se și coborând, cu pumnii strânși în aer.

Îl crdeaua din partea dreaptă e trasă, dar îmi dau seamă și a împart salonul cu alți pacienți. Nu știu cu câți. E im i uin salon nu e aer. E un miros închis, amestecat cu miluiri). Ferestrele uriașe de pe întreg peretele din partea „IAii | tft sunt închise. Lumina e atât de puternică, încât nu |iul vedea afară. Ochii mi se obișnuiesc treptat cu lumina i m sfârșit încep să disting. Un autobuz se oprește peste i In im O femeie așteaptă la semafor, ținând niște sacoșe în uimiri, iar la brâu poartă un bebeluș, piciorușele grăsuțe se iiii'fi a sub soarele puternic de vară indiană. Întorc imediat plivirile. Tata mă privește. Se apleacă din fotoliu, întoriinilii-ți capul, ca un copil din pătucul lui.

Bună, iubito.

Bună. Simt că n-am mai vorbit de mult timp și mă i ii l>i să vorbesc răgușit. Dar nu e așa. Am vocea pură, nimvA, dulce ca mierea. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmpini Dar nimic nu s-a întâmplat. Încă nu. Nu înainte ca să ml nc confirme.

Ținând ambele mâini pe brațele scaunului el se ridică încet. Ca un balansoar își croiește drum spre patul meu. Sus -jos, jos – sus. S-a născut cu picioarele inegale, piciorul stâng e mai lung decât dreptul. În ciuda pantofilor speciali pe care i-a purtat mai târziu, tot se leagănă, mișcarea asta i s-a întipărit de când a învățat să meargă. Urăște să poarte pantofii aceia și, în ciuda avertismentelor noastre și a durerilor lui de spate, face tot ce știe.

M-am obișnuit atât de mult să-l văd mișcându-se sus -jos, jos – sus. Îmi aduc aminte, copil fiind, cum îl țineam de mână și mergeam la plimbare. Cum brațul mi se mișca în același ritm cu el. Eram trasă în sus când pășea cu piciorul drept, apoi trasă în jos când pășea cu stângul.

A fost mereu puternic. Îndemânatic. Întotdeauna repara câte ceva. Ridica ceva, meșterea ceva. Mereu avea o șurubelniță în mână, desfăcea obiecte, pe care apoi le asambla la loc – telecomenzi, radiouri, ceasuri deșteptătoare, ștechere. Meșterul drege-tot pentru toți vecinii de pe strada noastră. Picioarele or fi fost inegale, dar brațele îi erau mereu tari ca piatra.

Își scoate șapca, când ajunge aproape de mine, o strânge cu ambele mâini, o rotește ca pe un volan și mă privește preocupat. Pășește pe piciorul drept și coboară. Își îndoaie genunchiul stâng. E poziția în care stă pe loc.

— Știi... Ăă... Mi s-a spus că... Îmm. Își drege vocea. Mi-au spus să... El înghite în sec, iar sprâncenele lui groase și ciufulite îi ascund ochii lucioși. Ai pierdut... ai pierdut...

Buza de jos îmi tremură.

De abia îl aud când vorbește din nou.

— Ai pierdut mult sânge, Joyce. Mi-au...

Desprinde o mână de pe șapcă și face o mișcare circui.11 a cu degetul încovoiat, încercând să-și amintească.

— Ți-au făcut o transfuzie de sânge așa că acum nu mai ai... Ăă... Probleme cu sângele.

Buza de jos încă îmi tremură și duc în mod automat mana la pântec, care nu se vede umflat sub pătură. 11 privi'sc plină de speranță, dându-mi seama abia acum ce mult |RT, cât de mult am încercat să mă conving că incidentul mda îngrozitor din sala de travaliu a fost doar un coșmar. I'oaie mi-am imaginat tăcerea pruncului meu care umplea camera în clipele acelea. Poate că erau strigăte pe care nu le-am auzit. Sigur că e posibil – la momentul acela nu aveam energie și eram sfârșită – poate că pur și simplu n am auzit respirația aceea miraculoasă a vieții pe care o auziseră toți ceilalți.

Tata clatină trist din cap. Nu, eu fusesem cea care țipase.

Buza îmi tremură mai mult acum, se mișcă în sus și în |os, și n-o pot opri. Corpul îmi tremură teribil și nici pe cl nu-1 pot împiedica. Lacrimile izvorăsc, dar nu le las să cadă. Dacă încep să plâng acum, nu mă mai opresc.

Fac un zgomot. Un zgomot neobișnuit, cum n-am mai auzit până acum. Gem. Mormăi. Ceva din amândouă, l ata mă apucă de mână și mi-o strânge cu putere. Îi simt pielea și îmi amintesc de noaptea trecută, când zăceam la baza scăriilor. Tata nu spune nimic. Ce ar putea să spună? Nici eu nu știu.

Moțai, mă trezesc, apoi iar moțai. Îmi amintesc o conversație purtată cu un medic și mă întreb dacă nu am visat. Ai pierdut copilul, Joyce, am făcut tot ce se putea... Transfuzie de sânge... Cine ar trebui să țină minte așa ceva? Nimeni. În orice caz nu eu.

Când mă trezesc din nou, perdeaua din dreapta mea a fost trasă la o parte. Văd trei copii alergând, urmărindu-se unul pe celălalt în jurul patului, în timp ce tatăl lor, presupun, le strigă, probabil, să înceteze, într-o limbă pe care nu o înțeleg. Mama lor, presupun de asemenea, stă în patul de alături. Pare obosită. Privirile ni se întâlnesc și ne zâmbim.

Știu ce simți, spune zâmbetul ei trist, știu ce simți.

Ce-o să ne facem acum? Îi răspunde zâmbetul meu.

Nu știu, îmi spun ochii ei. Nu știu.

O să ne fie bine?

Ea întoarce capul, zâmbetul i s-a stins.

Tata li se adresează.

— De unde sunteți de loc?

— Poftim? Întreabă soțul ei.

— Am întrebat de unde sunteți de loc, repetă tata. Nu sunteți de pe aici, după câte văd. Vocea tatei e voioasă și plăcută. Nu sună a insultă. Niciodată nu insultă pe cineva.

— Suntem din Nigeria, răspunde bărbatul.

— Nigeria, repetă tata. Unde vine asta?

— În Africa. Și tonul vocii bărbatului e plăcut. Își dă seama că e doar un bătrân însetat de conversație, care încearcă să fie prietenos.

— A, Africa. N-am fost niciodată acolo. E cald? Aș spune că da. Mai cald ca aici. Te poți bronza bine de tot. Nu că tu ai avea nevoie, râde el. Nu ți-e frig aici?

— Frig? Zâmbește africanul.

— Da, știi tu, frig? Tata își îmbrățișează corpul cu mâinile prefăcându-se că tremură.

— Ba da, râde bărbatul. Uneori mi-e frig.
— Mă gândeam eu. Și mie mi-e frig, iar eu m-am născut aici, explică tata.
Frigul mă pătrunde până la oase.
I) ar nu mă omor nici cu căldura. Pielea se înroșește și se arde. Fata mea, Joyce se bronzază. Uite-o aici. Arată spre mine, iar eu închid iute ochii.
— Ce fată drăguță, spune bărbatul politicos.
— Așae.
Se face tăcere și presupun că amândoi mă privesc.
— Acum câteva luni a fost într-una din insulele acelea spaniole și s-a întors neagră complet, serios. În fine, nu la fel de neagră ca tine, dar era bronzată foarte frumos. Păcat că s-a cojit. Tu cred că nu te cojești.
Bărbatul râde din politețe. Țasta e tata. Nu spune ceva cu rea intenție, dar n-a plecat din țară toată viața lui. Îl oprește teama de avion. Cel puțin așa susține.
— Sper ca frumoasa ta soție să se simtă mai bine în curând. E groaznic să fii bolnav în concediu.
Auzind asta deschid ochii.
— A, te-ai trezit, iubita mea. Tocmai vorbeam cu vecinii noștri drăguți. Se apleacă către mine, cu șapca în mâini. Se sprijină pe piciorul drept și își îndoaie piciorul stâng.
— Știi, cred că suntem singurii irlandezi din spital. Asistenta care a fost aici câteva minute e din Sing-vapor sau cam așa ceva.
— Singapore tată, zâmbesc eu.
— Așa, așa. El ridică din sprâncene. Ai mai văzut-o, nu-i așa? Cu toate astea vorbesc engleza, toți străinii vorbesc. Sigur e mai bine așa, decât să fii în vacanță și să te înțelegi prin semne.
Își pune șapca pe pat și își învârte degetele.
— Tată, îi zâmbesc eu, tu n-ai ieșit în viața ta din țară.
— Da' ce, nu i-am auzit pe băieți la club vorbind despre asta? Frank a fost plecat undeva săptămâna trecută – of, cum îi spune locului ăla? Închide ochii și se gândește profund. Locul acela unde se fac bomboanele de ciocolată...
— Elveția.
— Nu.
— Belgia.
— Nu, spune el, încrunțat. Bomboanele acelea rotunjoare, crocante în interior. Acum au scos și albe, dar eu le prefer pe acelea închise, de la început.
— Maltesers? Râd eu, dar simt o durere și mă opresc.
— Asta e. A fost în Maltesers.
— Tată, e Malta.
— Așa e. A fost în Malta. Rămâne tăcut. Acolo fac Maltesers?
— Nu știu. Poate. Și ce i s-a întâmplat lui Frank în Malta?
El strânge din ochi și rămâne pe gânduri.
— Acum nu-mi aduc aminte ce am vrut să-ți spun.
Tăcere. Nu-i place când nu-și poate aminti ceva.
Înainte ținea minte totul.
— Ai câștigat ceva bani la cursele de cai? Îl întreb.

— Câțiva șilingi. Suficient pentru câteva halbe la Clubul de luni, diseară.

— Dar azi e marți.

— Are loc marți fiindcă luni băncile nu au lucrat, explică el, îndreptându-se șontâc-șontâc în cealaltă parte a patului, pentru a se așeza.

Nu pot să râd. Mă doare și se pare că mi-am pierdut o parte din simțul umorului odată cu pruncul.

— Nu te superi că merg acolo, nu-i așa Joyce? Stau cu line dacă vrei, nu mă deranjează, nu e așa important.

— Ba este important. N-ai lipsit o seară de la Clubul „Ic luni în ultimii douăzeci de ani.

— Cu excepția zilelor în care băncile nu lucrează. El i idică un deget încovoiat, iar ochii îi lucesc jucăuși.

— Cu excepția zilelor în care băncile nu lucrează, zâmbesc eu, prinzându-l de deget. El mă ia de mână.

— Tu ești mai importantă decât câteva halbe de bere și un cântecel.

— Ce m-aș face fără tine? Ochii mi se umplu din nou „le lacrimi.

— Te-ai descurca. În plus... El mă privește precaut. Îl ai pe Conor.

Îi dau drumul mâinii lui și privesc în altă parte. Și dacă nu-l mai vreau pe Conor?

— Am încercat să-l sun aseară pe telefonul de mână, dar n-a răspuns. Poate nu am sunat la numărul care trebuie, adaugă el repede. Sunt atâtea numere pe telefoanele de mână.

— Mobile, tată, îi spun contrariată.

— A, da. Mobile. El sună mereu când tu dormi. Va veni acasă îndată ce va prinde o cursă. E foarte îngrijorat.

— E drăguț din partea lui. Atunci o să trecem la treabă și ne vom petrece următorii zece ani din viața noastră de cuplu încercând să facem copii.

Să trecem la treabă. Asta ca să dăm relației noastre un sens.

— A, haide iubito...

Prima zi din restul vieții mele, iar eu nu sunt sigură dacă vreau să fiu aici. Știu că ar trebui să-i mulțumesc cuiva pentru că mi-a salvat viața, dar n-am chef. Mai bine nu s-ar fi deranjat.

ȘASE

Privesc cei trei copii care se joacă pe podeaua salonului de spital, cu degețelele lor mici de la mâini și picioare, obrații durdulii și buzele pline – fețele părinților ghicindu-se în chipurile lor. Inima mi se prăbușește în stomac și se răsuțește. Ochii mi se umplu de lacrimi și trebuie să-mi întorc privirile.

— Te superi dacă iau un pic de strugure? Spune voios tata. E ca un canar care se leagănă într-o colivie lângă mine.

— Sigur că nu. Tată, ar trebui să mergi acasă acum, să mănânci ceva. Ai nevoie de energie.

El ia o banană.

— Potasiu, zâmbeste el și își mișcă brațele voinicește.

O să alerg până acasă în seara asta.

— Cum ai ajuns până aici?

Brusc, îmi dau seama că n-a mai ieșit în oraș de ani de zile. Lucrurile se desfășurau mult prea repede pentru el, apăreau dintr-o dată clădiri în locuri unde altă dată erau terenuri virane, drumuri a căror circulație mergea în alt sens decât până atunci. Cu mare tristețe a trebuit să-și vândă și mașina, vederea lui slabă fiind un pericol prea mare pentru el și ceilalți participanți la trafic. Șaptezeci și cinci de ani, iar soția îi murise de zece ani. Acum are o rutină a lui, se mulțumește să stea pe lângă casă vorbind cu vecimi, să meargă la biserică miercurea și duminica, la Clubul de luni în fiecare luni, (cu excepția zilelor nebankare când se ține marțea), la măcelărie marțea, rezolvă cuvinte încrucișate, puzzle și se uită la televizor ziua și își petrece în grădină toate clipele libere.

— M-a adus Fran, vecina noastră cu mașina.

Lasă banana din mână, încă amuzându-se de gluma lui tic adineaori, cu alergatul acasă și mai înghite un bob de slrugure.

— Aproape că era să mă omoare de două sau de trei ori. Suficient încât să-mi dau seama că există Dumnezeu, dacă m-aș fi îndoit vreodată. Am cerut struguri fără semințe; ăștia au semințe, se încruntă el. Mâinile cu pete maronii pun ciorchinele înapoi pe noptieră. Își scoate semințele din gură și caută cu privirea un coș.

— Tot mai crezi în Dumnezeu, tată?

A sunat mai crud decât am avut intenția, dar mânia este de nesuportat.

— Cred, Joyce. Ca de obicei, nu s-a simțit ofensat. Pune sâmburii în batista pe care o vâra la loc, în buzunar. Domnul acționează pe căi misterioase, în moduri pe care adesea nu le putem explica, nici înțelege, tolera sau suporta. Înțeleg că tu acum te îndoiești de El – așa ne îndoim mereu. Când mama ta a murit eu... Șovăie și lasă fraza neterminată, așa cum face mereu. Până aici îi este neloyal lui Dumnezeu, până aici va merge discuția despre pierderea soției.

— Dar de această dată Dumnezeu a răspuns tuturor rugăciunilor mele. M-a auzit cum te strigam astă noapte.

Mi-a spus – aici tata își ia accentul de Cavan, accentul pe care îl avea de copil, înainte de a se muta la Dublin, în adolescență – „Nu-ți face griji Henry, te aud tare și clar. Totul e sub control, nu te îngrijora. Voi face asta pentru tine, nici o problemă”. Te-a salvat. A ținut-o pe fetița mea în viață și pentru asta îi voi fi veșnic recunoscător, deși voi fi trist pentru pierderea altcuiva.

Nu am nici o replică, dar mă domolesc.

El își trage scaunul mai aproape de pat și picioarele scârțâie pe ciment.

— Și mai cred în viața de după moarte, spune el un pic mai încet. Chiar cred. Cred în paradisul din ceruri, acolo dincolo de nori, unde sunt toți cei ce au fost aici. Chiar și păcătoșii, fiindcă Dumnezeu îi iartă, de asta sunt încredințat.

— Toți cei care au fost aici? Mă lupt eu să nu plâng. Mă lupt să nu las lacrimile să cadă. Dacă mă pornesc, nu mă mai opresc din plâns. Dar copilașul meu, tată? Copilașul meu e acolo?

Mă privește cu durere. Nu prea a vorbit despre sarcina mea. În prima lună eram toți îngrijorați, dar nimeni mai mult decât el. Acum câteva zile ne-am certat un pic fiindcă eu îl rugasem să țină patul de oaspeți în garaj, începusem

să pregătesc camera copilului... O, Doamne, camera copilului. Patul și restul lucrurilor date la o parte. Cumpărasem deja pătuțul. Pereții erau vopsiți într-un galben dulce, „Visul lui Buttercup” cu o bordură de rățuște.

Mai erau cinci luni. Unii oameni, inclusiv tatăl meu, considerau că a pregăti camera copilului la patru luni de sarcină e ceva prematur, dar așteptasem șase ani un copil, acest copil. Nu mi se părea nimic prematur.

— Vezi tu, iubito, nu prea știu...

— Voiam să-i spun Sean dacă era băiat, mă aud spunând cu voce tare. Mi-am spus lucrurile acestea în minte toată ziua, iar și iar, revărsându-se din mine în locul lacrimilor.

— Sean. E un nume frumos.

— Grace, dacă era fetiță. După mama. I-ar fi plăcut ideea asta.

Încleștează fălcile și se uită în altă parte. Dacă nu l-ai cunoaște, ai crede că l-am mâniat. Știu că nu e așa. Știu că emoția i se adună în gât, ca un rezervor gigantic, păstrând și ferecând totul, până ce nu e absolut necesar, așteptând acele rare momente când e atât de secăt, încât lasă pereții aceia să se prăbușească și emoția să se reverse.

— Dar nu știu de ce, cred că era băiat. Nu pot să explic, așa am simțit. Poate m-am înșelat. Voiam să-i spun Sean, am repetat.

Tata mă aprobă.

— Da, e un nume frumos.

— Îi vorbeam. Îi cântam. Mă întreb dacă m-a auzit.

Vocea mea parcă ar veni de departe. E ca și cum aș striga din scorbura unui copac, în care mă ascund.

Se lasă o tăcere în timp ce îmi imaginez un viitor care nu va mai fi cu micuțul Sean imaginar. Fără cântecele de noapte bună, fără pielea catifelată și stropii de apă la băiță. Fără picioare care să lovească și să meargă pe bicicletă. Fără castele de nisip sau istericale legate de fotbal. Furia pentru o viață de care n-a avut parte – nu, mai rău – o viață pierdută, îmi acaparează gândurile.

— Mă întreb dacă a știut vreo clipă.

— Ce să știe, iubito?

— Ce se întâmplă. Ce urma să piardă. Oare s-a gândit că îl îndepărtez? Sper că nu mă învinovățește. Eram tot ce avea și...

Mă opresc. Gata cu tortura. Mai am câteva secunde și voi țipa atât de îngrozită, încât trebuie să mă opresc. Dacă încep să plâng acum, nu mă mai opresc.

— Unde este el acum tată? Cum e posibil să mori, când încă nici nu te-ai născut?

— Of, iubito. El mă ia de mână și o strânge cu putere.

— Spune-mi.

De această dată cade pe gânduri. Mult și profund. Mă mângâie pe păr, îmi ia șuvițele de pe față și mi le dă după ureche. N-a mai făcut asta de când eram copil.

— Cred că e în rai, draga mea. Nu trebuia să mă gândesc, știu lucrul ăsta. Este acolo cu mama ta. Știu sigur. Stă în brațele ei, în timp ce ea joacă remi cu Pauline, trișând și amuzându-se. Da, e acolo.

El ridică privirile și mișcă în sus și-n jos degetul arătător spre tavan.

— Să ai grijă de bebelușul Sean în locul nostru, auzi Gracie? O să-i povestească totul despre tine, cum erai mică, ziua în care ai făcut primii pași, ziua în care ți-a crescut primul dinte. Ți va spune despre prima zi la școală și ultima zi la școală și despre fiecare zi între acestea două, iar el va ști totul despre tine, așa că atunci când vei trece prin porțile acelea de acolo, mult mai bătrână decât sunt eu acum, el va ridica privirea de la remy și va spune „Ia uite-o. Chiar ea în persoană. Mama mea”. Va ști de îndată.

Mi se pune un nod în gât, atât de mare că de abia mai pot înghiți, care mă oprește să-mi exprim mulțumirea, dar poate vede în ochii mei, căci încuviințează din cap apoi își îndreaptă atenția spre televizor, în timp ce eu privesc în jos, pe fereastră.

— În apropiere este o capelă, iubito. Poate ar trebui să ircci pe acolo, când te vei simți în stare. Nu trebuie să pui nimic. Nu se va supăra. Stai acolo și meditează. Cred că te va ajuta.

Cred că e ultimul loc din lume unde aș vrea să fiu.

— E un loc plăcut, spune tata, de parcă mi-ar fi citit rândurile. Mă privește și aproape că îl aud cum se roagă pentru mine să sar din pat și să iau rozariul pe care l-a pus pe noptieră.

— Știi, e o clădire rococo – spun dintr-o dată, deși liabar nu am despre ce vorbesc.

— Ce anume? Tata se încruntă și ochii dispar sub sprâncene, ca doi melci care se ascund în cochilia lor. Spitalul ăsta?

Încerc să mă concentrez.

— Despre ce vorbeam?

Acum el e cel care se concentrează.

— Maltesers. Nu!

Face o pauză, apoi începe să răspundă de parcă ar fi în ultima rundă la Cine știe, câștigă.

— Banane! Nu. Ceruri! Nu. Capela! Vorbeam despre capelă.

El afișează un zâmbet de un milion de dolari, jubilând liindcă a reușit să-și amintească conversația de acum un minut. Apoi continuă.

— Iar tu ai spus că e o clădire rahitică. Dar, cinstit să liu, mie nu mi s-a părut așa. Adevărat, e veche, dar nu e nimic rău să fii bătrân și rahitic. Îmi face din ochi.

— Capela e o clădire rococo, nu rahitică, îl corectez, simțindu-mă ca o profesoară. Este vestită pentru stucaturile elaborate care împodobesc tavanul. Este opera sculptorului francez Barthelemy Cramillion.

— Chiar așa, iubito? Și când s-a întâmplat asta? El își trage scaunul mai aproape de pat. Nimic nu-i place mai mult decât să afle lucruri noi.

— În 1762.

Atât de precis. Un număr oarecare. Atât de natural. Atât de inexplicabil că știu amănuntul ăsta.

— De așa multă vreme? Nu știam că spitalul era aici pe atunci.

— E aici din 1757, răspund, apoi mă încrunt. De unde naiba știi asta? Dar nu mă pot opri, de parcă gura mea este pe pilot automat, complet detașată de creier.

— A fost proiectată de cel care a făcut și Casa Leinster. Numele lui era Richard Cassells. Unul dintre cei mai vestiți arhitecți ai acelei perioade.

— Am auzit de el, minte tata. Cum ai spus Dick, mi-am dat seama imediat. Chicotește.

— A fost concepția lui Bartholemew Mosse, îi explic, dar nu știu de unde mi vin cuvintele, de unde vine toată știința. Dintr-un loc pe care nu-l știu. E ca un sentiment de deja-vu – aceste cuvinte, sentimentul îmi este familiar, dar n-am auzit sau vorbit despre ele în acest spital. Mă gândesc că poate le-am inventat, dar în adâncul meu simt că e corect. O căldură îmi invadează corpul.

— În 1745 el a cumpărat un mic teatru numit The New Booth și l-a transformat în primul spital din Dublin.

— Teatrul ăla era aici?

— Nu, era pe George's Lane. Aici era teren viran. Dar la un moment dat devenise prea mic, așa că el a cumpărat și terenul de aici, s-a consultat cu Richard Cassells și, în 1757 noul spital, cunoscut acum ca Rotonda, a fost inaugurat de vicc-rege. Pe 8 decembrie, dacă îmi amintesc corect.

Tata e nedumerit.

— Nu știam că te interesează lucrurile astea, Joyce.

l) e unde știi atâtea?

Mă încrunt. Nici eu nu știam că le știu. Deodată frusuurea mă copleșește și scutur agresiv din cap.

— Vreau să mă tund, adaug furioasă, dând la o parte bretonul de pe frunte. Vreau să plec de aici.

— Bine, iubito. Tata vorbește pe un ton liniștit. Numai să-l lași un pic mai lung. ȘAPTE

Să mă tund! Justin dă la o parte o șuviță din ochi și privește nemulțumit la imaginea lui reflectată în oglindă.

Fnainte ca imaginea lui să îi atragă atenția, își făcuse bagajul pentru a se întoarce la Londra, în timp ce fredona o melodie veselă a unui bărbat divorțat recent, care tocmai se culcase cu o primă femeie după soția lui. Era a doua oară anul ăsta, dar prima de care își amintea cu un oarecare sentiment de mândrie. Acum, stând în fața oglinzii în care se vedea pe de-a-ntregul, fredonatul său încetează, imaginea lui de Fabio eșuând lamentabil în fața realității, își corectează poziția, sugă obraji și își flexează mușchii, jurând că acum când norul divorțului s-a ridicat, își va pune corpul la punct. Are patruzeci și trei de ani, e chipeș și e conștient de lucrul ăsta, dar nu e o părere la care ține cu aroganță. Părerile lui despre felul în care arată sunt tratate cu aceeași logică pe care o aplică la degustarea unui vin vechi. Strugurii au crescut mereu acolo unde trebuia, în condițiile corespunzătoare. Un anumit grad de îngrijire și iubire amestecat cu momentele ulterioare în care era complet zdrobit și călcat în picioare. Posedă un bun simț care îi dă posibilitatea să recunoască că s-a născut cu gene bune și trăsături proporționale, acolo unde trebuia. Nu trebuie să fie nici lăudat, nici blamat pentru asta, așa cum

nici o persoană mai puțin arătoasă nu trebuie să fie privită cu nările umflate și un zâmbet superior, obsedat de imaginile de la televizor. Așa este el.

Are aproape un metru nouăzeci, e înalt, lat în spate, părul e încă des și are culoarea castanei, deși a început să devină cenușiu pe alocuri. Dar nu-l deranjează, începuse să aibă fire albe de pe la douăzeci de ani și a simțit mereu că asta îi dădea o notă de distincție. Deși erau unii, căroră le era teamă de însăși natura vieții, care priveau tâmplele grizonate ca pe un spin care ar fi spart balonul de săpun al așa zisei lor vieți, de fiecare dată când se afla în prezența lor. Veneau la el, făcând o plecăciune, cu spatele plecat și preluând înfățișarea cerșetorilor din secolul al șaisprezecelea, cu dinții negri, îmboldindu-l să-și vopsească părul, de parcă ar fi fost o carafă de apă vie din fântâna vieții veșnice.

Pentru Justin, progresul și schimbarea erau lucruri la care se aștepta. Nu era genul care să facă pauză, să se împotmolească în viață, deși nu se aștepta ca filosofia lui referitoare la vârstă și la părul alb să se aplice chiar la căsătoria lui. Jennifer îl părăsise acum doi ani din cauza asta, se gândea el, deși nu doar din cauza asta, ci din multe motive. De fapt atât de multe încât și-ar fi dorit să fi scos un stilou și un carnețel și să fi notat tot ce i-a zberlat ea în tirada urii ei. În primele nopți negre de singurătate care au urmat, Justin ținea cutia de vopsea într-o mână, întrebându-se dacă în cazul în care ar fi renunțat la filosofia lui, lucrurile s-ar fi îmbunătățit; s-ar fi trezit dimineața și ar fi găsit-o pe Jennifer în pat; oare cicatricea de pe bărbie în locul unde a aterizat verigheta s-ar fi vindecat? Sau lista lucrurilor pe care le ura la el ar fi devenit lista lucrurilor pe care le iubea? Apoi se trezi la realitate și goli vopseaua în chiuveta bucătăriei din locuința închiriată, înnegrind inoxul ca să-și amintească în fiecare zi decizia lui de a sta ancorat în realitate, până s-a mutat la Londra pentru a fi mai aproape de fiica lui, spre dezgustul fostei soții.

Printre șuvițele lungi de păr care îi atârnă peste ochi, întrezărește imaginea bărbatului pe care se așteaptă să îl vadă. Mai slab, mai tânăr, poate cu mai puține riduri în jurul ochilor. Orice greșeli, cum ar fi burta lăsată se datorează în parte vârstei, în parte felului său de a fi, fiindcă a căutat alinare în bere și mâncare la pachet, în loc să se plimbe sau să facă alergări.

Secvențe repetate ale nopții precedente îi atrag ochii spre patul în care el și Sarah s-au cunoscut în sfârșit intim. Toată ziua s-a simțit cel mai tare bărbat din campus și de câteva ori era pe punctul de a-și întrerupe cursul despre pictura olandeză și flamandă pentru a dezvălui detalii ale performanțelor sale din noaptea trecută studenților din anul întâi. În mijlocul Săptămânii caritabile, doar trei sferturi dintre ei se prezentaseră la curs după petrecerea cu spumă de noaptea trecută. Cât despre cei prezenți, nu era prea sigur că ar fi remarcat dacă s-ar fi lansat într-o analiză detaliată a talentelor sale sexuale.

Săptămâna Sânge pentru Viață se încheiase, spre ușurarea lui Justin, iar Sarah plecase din colegiu înapoi la serviciu. Luna aceasta, când se întorsese la Dublin, dăduse din întâmplare peste ea într-un bar, pe care știa că îl frecventează și plecaseră împreună de acolo. Nu era prea sigur că o va mai revedea, dar în buzunarul interior al jachetei păstrase numărul ei de telefon.

Trebuie să recunoască faptul că deși noaptea trecută fusese fantastică – un pic cam multe sticle de Chateau Olivier, pe care, până aseară le considerase dezamăgitoare, în ciuda provenienței ideale din Bordeaux, într-un bar cu muzică live din Green, urmate de o vizită în camera lui de hotel – simte că ceva lipsit din cucerirea sa. Căpătase curaj de la mini barul hotelului, înainte de a trece pe la ea și, când a ajuns, era deja incapabil să mai poarte o conversație serioasă, sau, mai degrabă serios de incapabil de conversație – O, pentru numele lui Dumnezeu, Justin cărui bărbat crezi tu că-i mai pasă de vreo conversație! Dar în ciuda faptului că seara se încheiase în patul lui, simțea că lui Sarah chiar îi păsase de conversație. Simțea că poate erau lucruri pe care ea ar fi vrut să i le spună, sau poate chiar le-a spus când el a văzut ochii aceia albaștri triști topindu-se într-ai lui și buzele ei ca un boboc de trandafir deschizându-se și închizându-se, dar whiskey-ul Jameson nu îl lăsase să audă, răsunându-i în cap peste cuvintele ei, ca un copil răzgâiat.

Încheind acest al doilea seminar după două luni, Justin își înghesuie hainele în valiză, fericit să vadă că închide ușa camerei sale simple și îmbâcsite. Vineri după amiază era timpul să se întoarcă la Londra. Înapoi la fiica lui, mai tânărul său frate, Al și la cumnata Doris care veniseră din Chicago în vizită. Părăsește hotelul și merge pe străzile pietruite dosnice până la taxiul care îl așteaptă.

— La aeroport, vă rog.

— Sunteți în vacanță? Îl întreabă șoferul imediat.

— Nu. El privește pe fereastră, sperând că atitudinea asta va pune capăt conversației.

— Lucrați? Șoferul pornește motorul.

— Da.

— Unde lucrați?

— La un colegiu.

— La care?

Justin suspină.

— Trinity College.

— Unde, la protecție și pază? Ochii aceia verzi sclipesc voioși spre el, în oglindă.

— Sunt lector la Facultatea de Artă și Arhitectură, spune el în defensivă, încrucișând brațele și suflându-și șuvița neglijentă din ochi.

— Arhitectură ziceți? Eu am fost constructor.

Justin nu răspunde, sperând că discuția va lua sfârșit.

— Și acum unde plecați? În vreo vacanță?

— Nu.

— Atunci unde?

— Locuiesc la Londra. Iar numărul carnetului de asigurări de sănătate este...

— Dar lucrați aici?

— Da.

— Nu v-ar plăcea să locuiți aici?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă aici sunt lector invitat. Un fost coleg de-al meu m-a invitat să țin un seminar o dată pe lună.

— Aha. Șoferul îi zâmbește în oglindă, ca și cum Justin ar fi încercat să-l păcălească.

— Și cu ce vă ocupați în Londra? Are o privire curioasă.

Sunt un criminal în serie care vânează șoferi de taxi prea curioși.

— Tot felul de lucruri. Justin oftează și se dă bătut, în timp ce șoferul așteaptă mai mult.

— Sunt redactor șef al Revistei de Artă și Arhitectură, singura publicație cu adevărat internațională de artă și arhitectură, spune el mândru. Am început acum zece ani și încă nu avem concurență. Cea mai bine vândută revistă de acest gen. Douăzeci de mii de abonați, mincinosule.

Nici o reacție.

— Mai sunt și custode.

Șoferul îi face cu ochiul.

— Trebuie să atingeți morții?

Justin îl privește nedumerit.

— Ce? Nu. Apoi adaugă, deși nu era necesar. Am apariții periodice la BBC în emisiunea de cultură și artă.

De două ori în cinci ani nu înseamnă apariții periodice, Justin. Of, mai taci din gură.

Acum îl studiază pe Justin în oglinda retrovizoare.

— Apăreți la TV? Mijește ochii și îl privește atent. Nu-mi păreți cunoscut.

— Dar urmăriți emisiunea aceea?

— Nu.

Mai bine.

Justin își rotește privirea. Își dezbracă sacoul, deschide un alt nasture al cămășii și lasă fereastra în jos. Părul i se lipește de frunte. Iarăși. Au trecut câteva săptămâni și el tot n-a ajuns la frizer. Își dă părul din ochi.

Opresc la culoarea roșie a semaforului, iar Justin privește în stânga. O frizerie.

— Vreți să fiți amabil să opriți doar pentru câteva minute?

— Te rog Conor, nu-ți mai face griji și nu te mai scuza, spun eu obosită la telefon.

Mă epuizează. Fiecare cuvânt pe care-l schimb cu el mă secătuieste.

— Tata e cu mine aici și vom lua un taxi spre casă, deși sunt în stare să merg și singură.

În fața spitalului tata ține ușa deschisă pentru mine, iar eu urc în taxi. În sfârșit merg acasă, dar nu simt ușurarea la care speram. Nu e nimic în afară de groază. Mi-e groază să mă întâlnesc cu oamenii pe care îi știu și să trebuiască să le explic ce s-a întâmplat, iar și iar. Mi-e groază să intru în casa mea unde să găsesc camera copilului pe jumătate aranjată. Mi-e groază că trebuie să scap de lucrurile copilului și să le înlocuiesc cu patul de oaspeți și să umplu dulapul cu propriile poșete și pantofi de prisos, pe care nu îi voi purta vreodată. De parcă un dormitor doar pentru ele ar putea înlocui un copil. Mi-e groază că trebuie să

merg la serviciu, în loc să-mi iau concediu, așa cum îmi propusesem. Mi-e groază să-l văd pe Conor. Mi-e groază să mă întorc într-o căsnicie lipsită de iubire și fără un copil care să ne mai abată atenția de la asta. Mi-e groază să trăiesc fiecare zi din restul vieții mele, în timp ce Conor bate câmpii la telefon că vrea să fie aici pentru mine, deși mi se pare că felul în care i-am spus să nu se întoarcă acasă a fost mantra mea în ultimele zile. Știu că e de bun simț să doresc ca soțul meu să alerge acasă la mine – de fapt ca soțul meu să dorească să alerge acasă la mine – însă sunt mulți „dar” în căsnicia noastră și acest incident nu e ceva normal. Merită un comportament straniu. Să mă port normal, să fac ceea ce fac adulții, nu mi se pare corect, fiindcă nu vreau pe nimeni în jurul meu. Am fost lovită și rănită atât fizic, cât și psihic. Vreau să fiu singură pentru a-mi plânge durerea. Aș vrea să-mi pară rău pentru mine fără cuvinte de consolare și explicații clinice. Vreau să fiu illogică, să mă auto-compătinesc, auto-examinez, amărâtă și pierdută pentru încă câteva zile, și vreau să o fac singură.

Deși asta nu e un lucru neobișnuit în căsnicia noastră.

Conor e inginer. Lucrează în străinătate luni de zile, apoi vine acasă o lună și pleacă iar. Mă obișnuisem atât de mult să fiu singură și să am rutina mea încât în prima săptămână când venea acasă eram nervoasă și îmi doream să plece. Cu timpul lucrurile s-au schimbat, desigur. Acum sunt plină de nervi toată luna în care stă acasă. Și e clar ca lumina ochilor că nu simt doar eu lucrul ăsta.

Când Conor a început acest serviciu, în urmă cu mulți ani, ne era greu să stăm departe unul de celălalt atât de mult timp. Îl vizitam cât de mult puteam, dar era dificil să obțin zile libere de la serviciu. Vizitele s-au scurtat, s-au rărit, iar în final s-au oprit.

Credeam mereu că mariajul nostru poate suporta orice, cât timp ne străduiam amândoi. Dar am descoperit că doar eu mă străduiam. Săpam sub noile straturi ale complexităților pe care le creasem de-a lungul anilor pentru a ajunge la începutul relației noastre. Mă întrebam, oare ce putem reînvia? Care era lucrul care făcea doi oameni să-și promită unul altuia că vor petrece împreună restul vieții lor? A, mi-am adus aminte. Era lucrul acela numit iubire. Un cuvânt simplu. Dacă n-ar fi însemnat atât de mult, căsnicia noastră ar fi fost fără cusur.

Mintea mea a hoinărit mult cât timp am zăcut pe patul de spital. Uneori s-a împotmolit, ca atunci când intri într-o cameră, dar uiți de ce ai mers acolo. Stă singură, prostită, în momentele acelea era indiferentă, iar când priveam pereții roz nu mă gândeam la nimic decât la faptul că privesc pereții roz. Mintea mea a oscilat între acei doi poli, de la indiferență, la prea multă simțire, dar într-o situație în care mintea mea hoinărea departe, am săpat mai mult după o amintire de când aveam șase ani, iar bunica Betty mi-a făcut cadou un serviciu de ceai pentru păpuși. Îi ținea la ea acasă ca să am cu ce să mă joc când o vizitam sâmbăta. După amiaza, când bunica servea ceaiul cu prietenele ei, eu mă îmbrăcam într-una dintre rochițele înzorzonate ale mamei mele de când era mică și luam ceaiul cu mătușa Jemima, adică pisica. Rochiile nu-mi veneau bine, dar le purtam, iar eu n-am luat niciodată ceaiul în realitate cu mătușa

Jemima, dar eram amândouă suficient de politicoase să continuăm să ne prefacem până ce părinții veneau să mă recupereze seara, în fiecare săptămână. I-am spus povestea asta lui Conor acum câțiva ani, iar el a râs, neprinzându-i tâlcul.

Era ușor să nu te prinzi – nu-1 voi învinovăți pentru asta, dar ceea ce mintea mea i-ar fi urlat să înțeleagă era revelația mea că oamenii nu se plictisesc niciodată să se joace și să se costumeze, indiferent câți ani trec. Minciunile noastre de acum sunt doar mai sofisticate; cuvintele care ne decepționează mai sugestive. De la cowboy și indieni, doctori și surori, la soț și soție, nu încetăm să ne prefacem. Stând în taxi, alături de tata, în timp ce îl ascultam pe Conor vorbind la telefon, mi-am dat seama că eu nu mă mai prefăceam.

— Unde e Conor? A întrebat tata, imediat ce am închis telefonul.

Se deschide la nasturele de sus al cămășii și își lărgeste nodul de la cravată. Își pune cămașă și cravată ori de câte ori pleacă de acasă, neuitându-și șapca. Caută manivela de pe ușa mașinii pentru a deschide geamul.

— E electronic tată, uite butonul. Conor e încă în Japonia. Se va întoarce acasă peste câteva zile.

— Credeam că trebuia să vină de ieri. El deschide fereastra complet și e aproape luat pe sus de curent. Șapca îi zboară de pe cap și cele câteva şuvițe de păr i se ridică în sus. Își trage șapca înapoi pe cap, se luptă cu butonul, până ce reușește să-și dea seama cum să lase doar o fantă pentru ca aerul să intre în taxiul neaerisit.

— Ha! Te-am dibuit, zâmbește el victorios, împingând fereastra cu degetul.

Aștept până ce termină lupta cu fereastra pentru a-i răspunde.

— I-am spus să nu vină.

— I-ai spus cui ce, iubito?

— Conor. Ai întrebat de Conor, tată.

— A, da, așa e. Vine curând acasă, nu?

Încuviințez.

E o zi foarte călduroasă, iar eu îmi dau şuvițele la o parte de pe fruntea transpirată. Simt cum părul stă lipit de ceafa transpirată. Deodată îl simt gras și greu pe cap. Castaniu și încălțit, mă trage în jos și, încă o dată, simt nevoia copleșitoare de a-1 rade. Mă foiesc în scaun, iar tata simte, dar știe să nu comenteze. Toată săptămâna am fost așa: am simțit mânie dincolo de înțelegere, astfel că vreau să bat cu pumnii în perete și să pocnesc asistentele, apoi plâng și simt un asemenea gol în mine încât cred că nu va mai fi plin niciodată. Prefer mânia. Mânia e mai bună. Mânia e fierbinte și mă umple și îmi dă ceva de care să mă agăț.

Ne oprim la semafor, iar eu privesc în stânga mea. Un salon de coafură.

— Trage pe dreapta, te rog.

— Ce faci, Joyce?

— Așteaptă în mașină tată, lipsesc zece minute. Mă duc repede să mă tund, nu-mi mai suport părul.

Tata se uită la salon, apoi la șoferul de taxi și amândoi decid să nu comenteze. Taxiul din fața noastră semnalizează și trage și el pe dreapta. Noi ne oprim chiar în spatele lui.

Un bărbat coboară din mașina din față, iar eu îngheț cu un picior afară din mașină, privindu-l. Îmi pare cunoscut și cred că-l știu de undeva. El se oprește și mă privește. Ne privim câțva timp unul pe celălalt. Ne cercetăm fețele. El se scarpină la brațul stâng; un lucru care îmi atrage atenția neobișnuit de mult. Acest moment e straniu și mi se face pielea de găină. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum ar fi să văd un cunoscut, așa că îmi întorc privirile.

Întoarce și el capul, apoi își continuă drumul.

— Ce faci? Mă întreabă tata mult prea tare, iar eu ies, în sfârșit, din mașină.

Mă îndrept spre salonul de coafură și începe să fie clar că avem aceeași destinație. Mersul meu devine mecanic, stânjenit, auto-conștient. Ceva la el mă face să merg dezlănat. Nesigur. Poate din cauza posibilității că va trebui să-i spun cuiva că nu va fi vorba de nici un bebeluș. Da, o lună în care am vorbit non-stop despre copil, dar n-am nici un copil pe care să-l arăt. Scuze, prieteni. Mă simt vinovată, de parcă mi-aș fi înșelat prietenii și familia. Cea mai mare ironie dintre toate. Un bebeluș care nu va fi niciodată. Inima mi se strânge la gândul ăsta.

El deschide ușa salonului și zâmbeste. Chipeș. Proaspăt ras. Înalt. Lat în umeri. Athletic. Perfect. Oare radiază? Cu siguranță îl cunosc.

— Mulțumesc, îi zic.

— Cu plăcere. Are accent american.

Amândoi ne oprim, ne privim unul pe celălalt, apoi ne uităm la cele două taxiuri identice care ne așteaptă și din nou unul pe celălalt. Cred că e pe cale să spună ceva, dar îmi feresc privirile și intru.

Salonul e gol și doi angajați stau de vorbă. Sunt doi bărbați; unul are o coadă la spate, celălalt e blond vopsit. Ne zăresc și ne privesc cu atenție.

— Pe care-l vrei? Spune americanul în colțul gurii.

— Pe cel blond, zâmbesc eu.

— Atunci îl iei pe cel cu coadă, spune el.

Rămân cu gura căscată, dar râd.

— Bine ați venit frumoșilor, ne abordează bărbatul cu părul lung. Cum pot să vă ajut? Își plimbă privirile de la american la mine. Cine își face părul astăzi?

— Cred că amândoi, nu? Americanul mă privește și eu încuviințez.

— O, scuzați-mă, credeam că sunteți împreună.

În această clipă îmi dau seama că șoldurile noastre sunt atât de apropiate încât aproape că se ating. Ne uităm amândoi în jos la șoldurile noastre lipite, apoi ochi în ochi și apoi fiecare pășim în direcția opusă.

— Voi doi ar trebui să încercați înotul sincron, râde frizerul, dar se oprește când vede lipsa noastră de reacție. Ashley, ocupă-te tu de frumoasa noastră doamnă. Veniți, așezați-vă.

Duce clientul spre scaun. Americanul se strâmbă la mine, iar eu râd iar.

— Vreau să-mi tăiați doar trei centimetri, vă rog, spune americanul. Data trecută când m-am tuns cred că mi-a tăiat vreo douăzeci, subliniază el. Mă așteaptă un taxi ca să merg la aeroport, așa că vă rog cât se poate de repede.

Frizerul râde.

— Sigur, nici o problemă. Vă întoarceți în America?

Omul își rotește privirea.

— Nu, nu mă întorc în America, nu plec în vacanță și nu mă așteaptă nimeni acolo. Doar iau avionul. Plec de aici. Voi irlandezii puneți o grămadă de întrebări.

— Credeți?

— Ddaa... Răspunde el în doi peri și mijește ochii spre frizer.

— V-am păcălit, zâmbește frizerul, îndreptând foarfeca spre el.

— Da, m-ați păcălit. Zâmbește acru. Mi-ați făcut-o.

Eu râd, iar el își îndreaptă imediat privirile spre mine.

Pare ușor stânjenit. Poate că ne știm într-adevăr. Poate că lucrează cu Conor. Poate e un fost coleg de școală. Sau de facultate. Poate lucrează în domeniul imobiliar și l-am cunoscut. Nu se poate – e american. Poate i-am arătat o proprietate. Poate e cunoscut și n-ar trebui să îl privesc așa. Mă jenez și privesc în altă parte.

Frizerul meu îmi pune în jurul gâtului un prosop, iar eu mă uit încă o dată pe furiș în oglindă, la bărbatul de lângă mine. El mă privește. Îmi mut privirile în altă parte, apoi din nou la el. El întoarce privirile. Și acest meci de tenis al privirilor e jucat tot timpul cât stăm acolo.

— Cum vreți să vă tundeți, doamnă?

— Tăiați-1 pe tot, spun eu încercând să-mi evit imaginea din oglindă, dar simt mâinile reci pe obraji care îmi ard, ridic capul și sunt silită să mă privesc în față. E stânjenitor când ești silit să te privești atunci când nu vrei să te împaci cu ceva. Ceva crud și real de care nu poți fugi. Te poți minți pe tine, mintea ta și în mintea ta tot timpul, dar când te privești în față știi că minți. Nu mă simt bine.

Adică nu m-am ascuns de mine, iar adevărul m-a privit în față. Obrajii îmi sunt scofâlciți, am cearcăne mici sub ochi, linii roșii, ca un tuș, încă mă înțepă de la lacrimile de astă noapte. Dar în afară de asta arăt tot cum eram. În ciuda acestei schimbări uriașe din viața mea, arăt exact la fel. Obosită, dar sunt eu. Nu știu la ce mă așteptam. O femeie total schimbată, pe care oamenii să o privească și să știe că a trecut printr-o experiență dramatică. Dar oglinda mi-a spus asta: nu poți ști totul, doar privindu-mă. Nu poți ști niciodată totul doar uitându-te la cineva.

Sunt de talie medie, un metru șaiszeci și cinci, cu păr de lungime medie care îmi cade pe umeri. Culoarea părului meu e între blond și castaniu. Sunt o persoană ca media.

Nici grasă, nici slabă; fac exerciții de două ori pe săptămână, alerg un pic, mă plimb un pic, înot un pic. Nimic în exces, nimic prea puțin. Nici obsedată, nici ahtiată după ceva. Nu sunt nici prea îndrăzneță, nici timidă, un pic din amândouă, în funcție de dispoziția mea, și de ocazie. Nu exagerez cu nimic și îmi place cam tot ce fac. Sunt rareori plictisită și rar mă plâng. Când

beau mă pilesc, dar nu cad sub masă, nici nu mi-e rău. Îmi place slujba mea, dar nu peste măsură. Sunt drăguță, nici frumoasă, nici urâtă; nu mă aștept la prea mult ca să nu fiu dezamăgită. Nu sunt nicicând prea încărcată sau prea liberă; am de făcut atât cât pot. E bine. Nimic spectaculos, dar uneori e ceva special. Privesc în oglindă imaginea acestei persoane medii.

Un pic obosită, un pic tristă, dar nu căzută de tot. Mă uit la bărbatul de lângă mine și văd același lucru.

— Poftim? Îmi întrerupe frizerul gândurile. Vreți să-l tăiem pe tot? Sunteți sigură? Aveți un păr atât de sănătos.

El își trece degetele prin el. E culoarea dumneavoastră naturală?

Os

— Da, înainte îl mai nuanțam un pic, dar am încetat din cauza – era gata-gata să spun „copilului”. Ochii mi se umplu de lacrimi și cobor privirile, dar el crede că mă uit la burta care se ascunde sub rochie.

— DeLe ați încetat? Întreabă el.

Continui să-mi privesc picioarele, prefăcându-mă că fac ceva cu călcâiul. O manevră răsufletă. Dar nu-mi vine nimic altceva în minte așa că mă prefac că nu aud.

— Îm?

— Spuneți că ați încetat din cauza a ceva?

— O, ăă... Nu plânge. Să nu plângi. Dacă începi acum nu te mai oprești. A, nu prea știi, mormăi, aplecându-mă ca să mă joc cu geanta de pe jos. Va trece, va trece. Într-o zi va trece totul, Joyce.

— Chimicalelor. Am încetat din cauza chimicalelor.

— Bun, uitați cum va arăta – el îmi ia părul și îl ține pe tot la spate. Nu vreți să facem ceva de genul Meg Ryan în French Kiss? El trage șuvițele în toate direcțiile încât arăt de parcă m-aș fi electrocutat. E genul sexi neglijent, de față rea. Sau putem face așa ceva, se mai joacă el cu părul meu.

— Putem să ne grăbim puțin? Mă așteaptă și pe mine taxiul.

Privesc pe fereastră. Tata stă de vorbă cu șoferul de taxi. Amândoi râd, așa că mă relaxez puțin.

— Biiine... Dar nu ar trebui să facem lucrul ăsta pe grabă. Aveți o grămadă de păr.

— E în regulă, vă dau voie să vă grăbiți. Numai să dispară tot. Mă uit din nou spre mașină.

— Doamna mea, trebuie să lăsăm câțiva centimetri. El îmi îndreaptă fața spre oglindă. Nu vrem să arătați ca Sigoumey Weaver în Aliens, nu-i așa? G1 Janes nu are ce căuta în acest salon. O să vă facem un breton inegal, foarte sofisticat, foarte actual. Cred că o să vă stea bine, va pune în evidență pomeții. Ce credeți?

Nu-mi pasă de pomeții mei. Vreau doar să-l taie pe tot.

— Uitați ce aveți de făcut. Iau foarfeca din mână, îmi tai coada și i-o întind, împreună cu foarfeca.

El oftează. Dar pare mai mult un scheunat.

— Sau am putea face asta. Un... Bob.

Americanul rămâne cu gura căscată văzând frizerul cu foarfecele în mână și douăzeci de centimetri de păr atârându-i în mână. Se întoarce spre frizerul lui și îi ia foarfecele din mână înainte ca acesta să taie ceva.

— Să nu-mi faci așa ceva! Arată el spre mine.

Bărbatul cu coadă oftează și își rotește privirea.

— Nu, domnule, desigur.

Americanul începe să se scarpine din nou la mâna stângă.

— Cred că m-a înțepat ceva – el încearcă să-și suflece manșeta, iar eu mă foiesc în scaun încercând să văd ce are la mână.

— Puteți să nu vă mai mișcați?

— Puteți să nu vă mai mișcați?

Amândoi vorbesc la unison. Se privesc unul pe celălalt și izbucnesc în râs.

— Plutește ceva amuzant în aer astăzi, comentează unul dintre ei, iar eu și americanul ne privim unul pe celălalt. Amuzant într-adevăr.

— Ochii înapoi la oglindă, domnule. El se uită în altă direcție.

Frizerul meu pune un deget sub bărbie și îmi întoarce fața spre centru.

Îmi înmânează coada.

— Amintire.

— Nu o vreau.

Refuz să-mi ating părul. Fiecare centimetru din el reprezintă un moment care a dispărut demult. Gânduri, dorințe, speranțe, vise care acum nu mai sunt. Vreau un nou început. Un nou păr pe cap.

El începe să tundă și pe măsură ce cade fiecare şuviță o urmăresc plutind spre pământ. Capul mi-e mai ușor.

Părul care a crescut în ziua în care am cumpărat pătuțul. Hârști.

Părul care a crescut în ziua în care am ales culoarea cu care am zugrăvit în camera copilului, sticlele, tetinele și salopetele. Toate cumpărate mult prea devreme, dar eram atât de încântați.

Părul care a crescut în ziua în care am hotărât numele. Hârști.

Părul care a crescut în ziua în care am dat vestea prietenilor și familiei.

Hârști.

Ziua primei ecografii. Ziua în care am aflat că sunt gravidă. Ziua în care a fost conceput copilul. Hârști. Hârști. Hflrști.

Amintirile recente mai dureroase rămân la rădăcină încă puțin. Va trebui să aștept să crească, până ce voi scăpa și de ele și atunci toate urmele se vor fi șters, iar eu voi putea să-mi continui viața.

Ajung la casă unde el plătește tunsoarea.

— Te prinde bine, comentează, studiindu-mă.

Fac gestul de a-mi da părul după ureche, din obișnuință, dar nu e nimic acolo. Mă simt mai ușoară, încântată, dar buimăcită, amețită de încântare.

— Și pe tine.

— Mulțumesc.

El deschide ușa pentru mine.

— Mulțumesc, spun pășind afară.

— Ești mult prea politicoasă, îmi spune el.

— Mulțumesc, îi zâmbesc. Și tu ești la fel.

— Mulțumesc, dă el din cap.

Rădem. Ne uităm la taxiurile aflate unul în spatele celuilalt care ne așteaptă și ne privim unul pe celălalt ciudat. El îmi zâmbește.

— Primul taxi sau al doilea taxi? Mă întrebă el cercetător.

— Pentru mine?

El încuviințează.

— Șoferul meu vorbește într-una.

Privesc ambele taxiuri, îl văd pe tata în al doilea, stând aplecat în față, vorbind cu șoferul.

— Primul. Tatăl meu vorbește într-una.

El se uită spre al doilea taxi, unde tata și-a lipit fața de fereastră și mă privește de parcă aș fi o arătare.

— Atunci ia-1 pe al doilea, spune el și se îndreaptă spre taxiul lui, privind încă o dată în urma lui.

— Hei, protestez eu și îl privesc, în transă.

Plutesc spre taxiul meu și amândoi închidem portierele în același timp. Șoferul de taxi și tata mă privesc ca și cum ar fi văzut o nălucă.

— Ce e? Inima îmi bate nebunește. Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

— O\par VO

Părul tău, răspunde simplu tata, înspăimântat. Arăți ca un băiat.

OPT

Pe măsură ce taxiul se apropie de casa mea din Phisboro, simt că mi se strânge stomacul tot mai mult.

— Ciudat cum bărbatul din fața noastră a lăsat și el taxiul să-l aștepte, nu-i așa, Gracie?

— Joyce. Da, așa e, răspund bățându-mi picioarele, plină de nervi.

— Asta fac oamenii în ziua de azi când se tund?

— Ce anume, tată?

— Lasă taxiurile să îi aștepte în fața frizeriei.

— Nu știu.

El se mută la marginea banchetei și se apleacă spre șoferul de taxi.

— Ascultă Jack, asta fac oamenii când merg la frizer în zilele noastre?

— Ce anume?

— Își lasă taxiurile afară ca să îi aștepte?

— Nu mi s-a mai cerut să fac asta până acum, explică politicoș șoferul.

Tată se așază satisfăcut la locul lui.

— Așa mă gândeam și eu, Gracie.

— Joyce, îl reped eu.

O r-~

— Joyce. E o coincidență. Și știi ce se spune despre coincidențe?

— Da. Dăm colțul spre strada mea și stomacul îmi tremură.

— Că nu există coincidențe, termină tata gândul, deși îi răspusesem deja că da.

— Într-adevăr, nu, își spune el sieși. Nu există așa ceva. Uite-1 pe Patrick, face el cu mâna. Sper să nu mă salute.

Își privește prietenul de la Clubul de luni, sprijinindu-se cu ambele mâini de cadrul cu care se deplasează.

— Iar a ieșit David cu câinele.

Face din nou din mână, deși David se oprește pentru a-și lăsa câinele să-și facă nevoile și se uită în altă direcție.

Am sentimentul că tata se dă mare fiindcă se află în taxi. Se întâmplă rar lucrul ăsta, cheltuiala fiind prea mare și oriunde are nevoie să meargă e fie în apropierea casei sau la o stație de autobuz.

— Casă dulce casă, anunță el. Cât îți datorez, Jack? Întreabă aplecându-se din nou în față. Scoate două bancnote de cinci euro din buzunar.

— Mă tem că am o veste proastă... Douăzeci de euro.

— Ce? Tata ridică privirile, șocat.

— Plătesc eu, tată, ține-ți banii. Îi dau șoferului douăzeci și cinci și îi spun să păstreze restul. Tata mă privește de parcă i-aș fi luat o halbă de bere din mână și aș fi răstumat-o în chiuvetă.

Conor și cu mine locuim în casa de cărămidă roșie din Phisboro de când ne-am căsătorit, de acum zece ani. Casa a fost construită în anii patruzeci și de-a lungul timpului am pompat o grămadă de bani în modernizarea ei. Acum arată cum ne-am dorit, sau cum ne doream până în această săptămână. O balustradă neagră înconjoară un mic petec de grădină, unde domnesc arbuștii de trandafir plantați de mama mea. Tata locuiește într-o casă identică, la două străzi mai încolo, iar când mă întorc la ea, mă întorc la tinerețea mea.

Ușa de la intrarea casei mele se deschide exact când taxiul oprește. Vecina lui tata, Fran, îmi zâmbește din pragul casei mele. Ne privește stânjenită, evitând să mă privească în ochi, atunci când se uită în direcția mea. Va trebui să mă obișnuiesc cu asta.

— Vai, părul tău! Spune ea repede, apoi se adună. Îmi pare rău, iubito, trebuia să fiu plecată când ajungeai tu acasă. Deschide ușa complet și trage după ea un cărucior de cumpărături cu husa în carouri. Poartă o singură mânășă de menaj pe mâna dreaptă.

Tata privește neliniștit și îmi evită privirile.

— Ce făceai aici, Fran? Cum de ai intrat în casa mea? Încerc să fiu cât pot de politicoasă, dar văzând pe cineva în casă fără permisiunea mea sunt surprinsă și furioasă în același timp.

Ea roșește și se uită spre tata. Tata se uită la mâna ei și tușește. Ea coboară privirile și își scoate mânășă de menaj.

— A, tatăl tău mi-a dat o cheie. M-am gândit... Să pun un covoraș în hol pentru tine. Sper că-ți place.

O privesc complet nedumerită.

— Nu contează, acum plec. Trece pe lângă mine, mă ia de braț și mă strânge cu putere, dar fără a mă privi.

— Ai grijă de tine, iubito. Ea traversează strada, târând căruciorul după ea, cu ciorapii cu dungă lăsați în jurul gleznelor.

— Tată, întreb privind-1 supărată, ce naiba e asta? Intru în casă și privesc carpetă cenușie dezgustătoare pusă peste mocheta mea bej. De ce i-ai

dat unei străine cheile casei mele ca să vină și să îmi lase un covoraș? Nu trăiesc din acte de caritate!

Își scoate șapca și o mototolește în mâini.

— Nu e o străină, iubito. Te știe de când ai fost adusă acasă de la maternitate...

Nu e o poveste pe care să o spui într-un asemenea moment și el știe asta.

— Nu-mi pasă! Mormăi eu. E casa mea, nu a ta! Nu ai dreptul să faci asta. Urăsc carpeta asta oribilă!

Apuc de un colț carpeta care nu se asortează, o târăsc afară și apoi trântesc ușa. Fierb de mânie și mă uit la tata ca să țip din nou. E palid și zdruncinat. Privește trist în jos. Îi urmăresc privirile.

Umbre șterse ale unor pete maro, ca de vin roșu, pătează covorul bej. A fost curățat în unele locuri, dar țesătura a fost pieptănată în direcția opusă și scoate la iveală ce a fost acolo. Sângele meu.

Îmi țin capul în mâini.

Tata vorbește încet, ofensat.

— M-am gândit că ar fi bine ca atunci când vii acasă astea să dispară.

— Of, tată.

— Fran a venit aici câte puțin în fiecare zi și a încercat să o scoată cu diverse substanțe. Eu am sugerat covorașul, adaugă cu voce scăzută. Nu trebuie să o învinuiești pentru asta.

Mă disprețuiesc.

— Știu că îți place să ai totul nou și asortat în casă, face el ochii roată în jur, dar eu și Fran nu am găsit ceva asemănător.

— Îmi pare rău, tată. Nu știu ce m-a apucat. Regret că am țipat la tine. Mi-ai fost de mare ajutor toată săptămâna. O să... O să trec la un moment dat pe la Fran ca să-i mulțumesc așa cum se cuvine.

— Bine, dă el aprobativ din cap, atunci te las. O să-i duc carpeta înapoi lui Fran. Nu vreau să o vadă vreunul din vecini pe alee și să-i spună.

— Nu, o voi așeza unde am găsit-o. E prea grea pentru tine ca să i-o duci. Pentru moment o voi păstra și apoi i-o voi înapoia. Deschid ușa de la intrare și iau carpeta de pe alee. O trag înapoi în casă cu mai mult respect, așezând-o astfel încât să ascundă locul unde mi-am pierdut bebelușul.

— Îmi pare atât de rău, tată.

— Nu-ți face griji. El vine spre mine și mă bate pe umăr. Treci prin momente grele, știi. Să știi că sunt după colț dacă ai nevoie de ceva.

Cu o mișcare rapidă a încheieturii, șapca lui de tweed e pe cap și îl văd șontâc – șontâc pe drum. Mișcarea e familiară și liniștitoare, ca unduirea mării. Dispare după colț și închid ușa. Sunt singură. E liniște. Doar eu și casa mea. Viața continuă, de parcă nimic nu s-a întâmplat.

Mi se pare că aud camera copilului vibrând prin pereți și dușumea. Dup-dup. Dup -dup. Ca o inimă, încearcă să dea la o parte pereții și să trimită sângele în jos pe scări, pe holuri, pentru a ajunge la fiecare colțișor și crăpătură. Mă îndepărtez de scări – scena crimei – și cutreier prin camere. Pare că totul e așa cum era, deși la o privire mai atentă văd că Fran a dereticat. Ceașca de ceai din care băusem a dispărut de pe măsuta din sufragerie. În

bucătărie se aude funcționând mașina de spălat vase, căreia Fran i-a dat drumul. Robineții și chiuveta sclipesc, toate suprafețele strălucesc de curățenie. Din bucătărie o ușă dă în grădina din spatele casei. Arbuștii de trandafiri ai mamei se înalță pe peretele din spate. Mușcatele tatei se zăresc ieșind din pământ.

Sus camera copilului încă vibrează.

Observ luminița roșie a robotului telefonic, care pâlpaie în hol. Patru mesaje. Derulez numerele telefoanelor înregistrate și recunosc numerele prietenilor. Plec de lângă telefon, fiindcă nu sunt încă în stare să le aud consolările. Apoi îngheț. Dau înapoi. Derulez lista din nou. Iată-1. Luni seara. Ora 7 și 10 minute. Apoi din nou la 7 și 12 minute. A doua mea șansă de a răspunde la telefon. Telefonul pentru care m-am repezit prostește pe scări și din cauza căruia am sacrificat viața copilului meu.

Au lăsat un mesaj. Cu degete tremurătoare, apăs tasta de redare.

— Bună seara, vă sun de la Xtra-vision, Phisboro în legătură cu DVD-ul The Muppet Christmas Carol. În evidențele noastre figurează că ați întârziat o săptămână. Am aprecia dacă l-ați putea returna cât mai curând posibil.

Trag aer în piept cu putere. Lacrimile îmi țâșnesc din ochi. La ce mă așteptam? Un telefon care să merite pierderea copilului? Ceva atât de urgent încât era firesc să mă grăbesc pentru a răspunde?

Tremur din tot corpul de furie și șoc. Respirând întretăiat, mă îndrept spre camera de zi. Privesc spre DVD player. Deasupra e DVD-ul pe care l-am închiriat în ziua în care am stat cu fina mea. Iau DVD-ul, îl strâng cu atâta putere, de parcă aș vrea să suprim viața din el. Apoi îl arunc cu forță în celălalt capăt al camerei. În cădere răstoarnă fotografiile noastre de pe pian, spărgând sticla fotografiei de nuntă, și crăpând rama argintată a alteia.

Deschid gura. Și țip. Țip din rărunchi, cât de tare pot. Un țipăt adânc și plin de suferință. Țip iar și mențin sunetul cât pot de mult. Un țipăt după celălalt, din capul stomacului, din profunzimea inimii mele. Scot urlete adânci, ca hohotele de râs, care sunt mărginite de frustrare. Țip iar și iar până ce nu mai am aer și mă doare gâtul.

Sus, camera copilului continuă să vibreze. Dup – dup, dup – dup. Mă cheamă, inima casei mele bate nebunește. Urc scările, pășesc pe covor și pe scări. Mă țin de balustradă, prea slăbită ca să-mi pot ridica picioarele. Bubuitul se aude tot mai tare, cu fiecare pas pe care îl fac până ajung sus în fața ușii. Acum vibrațiile s-au oprit. S-a făcut liniște.

Îmi trec degetul peste ușă, apăs obrazul de ea, dorindu-mi ca nimic din ce-a fost să nu se fi petrecut. Ating butonul și deschid ușa.

Mă întâmpină un perete vopsit pe jumătate în galben floarea soarelui. Culori calde. Mirosoși dulci. Un pătuț cu un carusel mobil cu rățuște care atârnă deasupra. O cutie de jucării decorată cu litere uriașe. Pe o mică bară de haine, două salopete de copil. Botoșei pe o comodă.

Un iepuraș entuziast stă în pătuț. Îmi zâmbește prostește. Îmi scot pantofii și pășesc cu picioarele goale pe carpetă moale și pufoasă, încerc să prind rădăcini în această lume. Închid ușa în urma mea. Nici un sunet. Iau iepurașul în brațe și îl port cu mine prin cameră în timp ce îmi trec mâinile

peste mobila lucioasă, hăinuțele și jucărioarele noi. Deschid o cutiuță muzicală și privesc cum șoricelul din interior începe să se învârtă după bucata de cașcaval făcând un sunet fermecător de clopoței.

— Îmi pare rău, Sean, îi șoptesc, iar cuvintele mi se opresc în gât. Îmi pare atât de rău...

Mă așez pe carpeta moale, cu picioarele încrucișate și îmbrățișez iepurașul care zâmbește neștiutor. Privesc iarăși șoricelul care se rotește neîncetat după bucata de cașcaval la care nu va ajunge niciodată, necum s-o mănânce.

Închid cutiuța muzicală. Muzica se oprește, iar eu rămân în tăcere. NOUĂ

— Nu găsesc nimic de mâncare în casa asta; va trebui să comandăm ceva, spune Doris, cumnata lui Justin, din camera de zi, în timp ce scotocește prin dulapurile din bucătărie.

— Poate o știi de undeva, spune Al, fratele mai mic al lui Justin, care stă pe un scaun de grădină în camera de zi pe jumătate mobilată a lui Justin.

— Nu, vezi tu, exact asta încerc să-ți explic. E ca și cum aș cunoaște-o, dar, în același timp, nu o cunosc deloc.

— Ai recunoscut-o.

— Da. De fapt nu. Într-unfel.

— Și nu știi cum o cheamă.

— Nu. Cu siguranță nu știu cum o cheamă.

— Hei, mă ascultă vreunul dintre voi, sau vorbesc singură? Îi întrerupe Doris. Am spus că nu e nimic de mâncare, așa că va trebui să comandăm ceva.

— Da, sigur scumpo, spune Al fără să se gândească. Poate e o studentă care a fost la unul din cursurile tale. De obicei îți amintești figurile celor cărora le vorbești, nu?

— Sunt zeci de oameni în sală, ridică Justin din umeri. Și, de cele mai multe ori, stau în semi-întuneric.

— Deci nu poate fi asta, spune Al, scărpinându-se în barbă.

— De fapt nu mai comandăm nimic, strigă Doris. N-ai farfurii, nici tacâmuri, așa că va trebui să ieșim undeva ca să mâncăm.

— Și ca să fie totul clar, Al, când spun „recunoscut” vreau să zic că de fapt nu îi știam figura.

Al se încruntă.

— Am avut doar un sentiment. Ca și cum era un chip familiar. Da, asta e, era un chip familiar.

— Poate doar seamănă cu o persoană pe care o cunoști.

Poate.

— Ei, mă ascultă și pe mine cineva? Îi întrerupe Doris, stând în ușa camerei de zi, cu unghiile ei vestite, lungi de zece centimetri, cu model de leopard, și purtând pantaloni din piele strânși pe fund.

Doris, italianca-americană de treizeci și cinci de ani care vorbește repede e căsătorită de zece ani cu Al, fratele lui Justin, și e considerată de Justin ca o soră mai mică adorabilă, dar cicălitoare. Fără pic de grăsime pe oase, tot ce poartă îi vine mânușă.

— Da, sigur scumpo, spune Al fără să-și desprindă privirea de la Justin. Poate e chestia aceea cu deja vu.

— Da! Pocnește Justin din degete. Sau poate vecu, or senti, își freacă el bărbia, rămas pe gânduri. Sau visite.

— Ce naiba mai e și asta? Întreabă Al, în momentul în care Doris trage o cutie plină de cărți, pe care se așază, ca să stea lângă ei.

— Deja vu vine din franceză, înseamnă „deja văzut” și descrie experiența sentimentului că ai mai fost martorul sau ai mai trăit o situație similară mai înainte. Termenul a fost definit de un cercetător psihiatru francez, Emile Boirac, și a fost făcut cunoscut prin intermediul unui eseu pe care l-a scris pe când se afla la Universitatea din Chicago.

— Hai Maroons! Al ridică în aer cupa primită drept trofeu de Justin, și apoi dă pe gât berea.

Doris îl privește dezgustată.

— Justin, continuă, te rog.

— Ei bine, experiența unui deja vu este de obicei însoțită de un sentiment captivant de familiaritate și un sentiment de ciudățenie sau de înstrăinare. Experiența este cel mai adesea atribuită unui vis, deși în unele cazuri există un sentiment de neclintit că experiența chiar a avut loc în trecut. Deja vu este descris ca o amintire a viitorului.

— O, se miră Doris.

— Deci ce vrei să spui, frățioare? Se răstește Al.

— Ei bine, nu cred că ce am trăit eu azi cu femeia era deja vu, se încruntă Justin și oftează.

— De ce nu?

— Fiindcă deja vu se referă doar la ce vezi, iar eu am simțit... Of, nu știu. Am simțit. Deja vecu se traduce ca „deja trăit” ceea ce explică o experiență care implică mai mult decât ce vezi, dar știi într-un mod ciudat ce se va întâmpla. Deja senti înseamnă mai exact „deja simțit”, ceea ce înseamnă exclusiv o întâmplare ce a avut loc în minte, iar deja visite implică o cunoaștere nefirească a unui loc nou, dar e mai puțin frecventă. Nu, clatină el din cap, nu am simțit că am mai fost la acel salon până atunci.

Toți rămân tăcuți.

Al rupe tăcerea.

— E clar că e vorba de deja ceva. Ești sigur că nu te-ai culcat cu ea mai de demult?

— Al, face Doris înghiontindu-și soțul. De ce nu m-ai lăsat să-ți tai eu părul, Justin și despre cine vorbim, mă rog?

— Tu ai un salon pentru căței, se încruntă Justin.

— Și câinii au păr, ridică ea din umeri.

— Lasă-mă să-ți explic, intervine Al. Justin a văzut o femeie ieri la un salon din Dublin și spune că a recunoscut-o, deși nu-i știa chipul și a simțit că o știa, dar de fapt nu o știa. El dă ochii peste cap melodramatic, fără ca Justin să vadă lucrul ăsta.

— O, Doamne, îngână Doris, știu despre ce e vorba.

— Despre ce? Întreabă Justin, luând o înghițitură din paharul în care își ținea periuța de dinți.

— Este evident. Ea ridică mâna și îl privește pe fiecare dintre cei doi frați pentru a spori efectul dramatic. E chestia aia cu viețile trecute. Fața i se luminează. Știai femeia dintr-o viață anterioară, rostește ea cuvintele încet. Am văzut la Oprah. Ea dă din cap, făcând ochii mari.

— Gata cu prostiile, Doris. Numai despre asta vorbește acum. Vede ceva la TV și numai asta aud în avion din Chicago până aici.

— Nu cred că e vorba de o viață anterioară Doris, dar îți mulțumesc. Doris țuguie buzele.

— Trebuie să fii deschis la astfel de lucruri fiindcă nu se știe niciodată.

— Exact, tu nu știi niciodată, o persiflează Al.

— A, haideți. Femeia îmi era familiară, asta-i tot. Poate semăna cu cineva cunoscut din State. Nu e mare lucru. Uitați totul și hai să discutăm despre altceva.

— Păi tu ai început primul cu chestia cu dejă, pufnește Doris. Și atunci cum îți explici?

El ridică din umeri.

— E teoria defazajului optic.

Cei doi îl privesc nedumeriți.

— Există o teorie după care un ochi poate înregistra ceea ce vede cu o fracțiune de secundă mai repede decât celălalt, creând o senzație de aducere aminte a aceleiași scene, care a fost văzută cu o milisecundă mai devreme de celălalt ochi. Practic este produsul unei întârzieri a introducerii informației optice dintr-un ochi, urmată îndeaproape de introducerea informației celuiilalt ochi, care ar trebui să fie simultan. Acesta duce în eroare starea de conștiență și sugerează o senzație de familiaritate, acolo unde nu ar trebui să existe.

Tăcere.

El își drege vocea.

— N-o să-ți vină să crezi scumpo, dar prefer chestia ta cu viața anterioară, comentează Al, terminându-și berea.

— Mersi, dragă. Doris își pune o mână în dreptul inimii, copleșită. În orice caz, așa cum spuneam mai devreme, când vorbeam singură în bucătărie, nu e nimic de mâncare, tacâmuri sau veselă aici, așa că va trebui să mâncăm în oraș în seara asta. Uite-te în ce hai trăiești, Justin. Mă îngrijorezi. Doris face ochii roată în cameră dezgustată, iar părul ei vopsit roșcat, pieptănat pe spate se mișcă odată cu ea. Ai făcut tot drumul până în țara asta singur, n-ai nimic altceva decât mobilier de grădină și cutii nedesfăcute într-un subsol care pare că a fost construit pentru studenți. E clar că Jennifer și-a băgat coada în această mutare.

— Asta e o capodoperă din epoca victoriană, Doris. Chiar am avut noroc că am găsit-o și e singurul loc cu un pic de istorie care să aibă și o chirie acceptabilă. E un oraș scump.

— Sunt sigură că era o comoară acum sute de ani, dar acum îmi dă fiori, iar spiritul celui care a construit-o probabil circulă nestingherit prin camerele astea. Simt că mă privește cineva. Ea se cutremură.

— Nu te amăgi, o persiflează Al.

— Locul ăsta are nevoie de puțina renovare după care va arăta bine, spune Justin, încercând să nu se mai gândească la apartamentul din zona istorică a vechiului Chicago pe care-l iubea și pe care îl vânduse de curând.

— De aceea sunt aici, bate Doris voioasă din palme.

— Grozav. Zâmbetul lui Justin este forțat. Haideți să ieșim să mâncăm ceva. Am poftă de o friptură.

— Dar tu ești vegetariană, Joyce.

Conor mă privește de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Probabil că așa e. Nu-mi mai amintesc ultima dată în care am mâncat carne roșie, dar acum deodată mi s-a făcut dor de ea, când ne-am așezat la restaurant.

— Nu sunt vegetariană, Conor, doar că nu-mi place carnea roșie.

— Dar tocmai ai comandat o friptură în sânge!

— Știu, ridic din umeri. Mi s-a făcut poftă dintr-o dată.

El zâmbeste, ca și cum și-ar aminti pisica sălbatică din mine de altădată. Suntem ca doi prieteni care se întâlnesc după ani de zile de înstrăinare. Sunt multe de spus, dar habar n-avem cu ce să începem.

— Ați ales cumva vinul? Îl întreabă chelnerul pe Conor.

Eu înhaț iute meniul.

— O să-l luăm pe acesta. Îi arăt cu degetul în meniu.

— Sancerre 1998. O alegere foarte bună, doamnă.

— Mulțumesc. Habar n-am de ce l-am ales.

Conor râde.

— L-ai ales cu Din-Oceanul-Pacific-a-ieșit-un pește-mic!

Zâmbesc, deși mă trec nădușelile. Nu știu de ce am comandat vinul ăsta. E prea scump, iar eu beau de obicei vin alb, dar mă port firesc, fiindcă nu vreau să-i las lui Conor impresia că mi-am pierdut mințile. Deja a crezut că am înnebunit când a văzut că mi-am ciopârțit părul. Trebuie să creadă că sunt în toate mințile ca să pot să-i spun ceea ce am de gând în seara asta.

Chelnerul se întoarce cu sticla de vin.

— Poți degusta tu, îi spune Al lui Justin. Având în vedere că tu l-ai ales. Justin ridică paharul de vin, își vără nasul în pahar și inspiră adânc.

*

Eu inspir adânc, apoi rotesc vinul în pahar, privind cum alcoolul se ridică umezind marginile. Iau o înghițitură și o țin pe limbă, o înghit și las alcoolul să-și facă efectul. Perfect.

— E minunat, mulțumesc. Așez paharul la loc pe masă.

Paharul lui Conor e umplut, la fel ca și al meu.

— E un vin minunat, încep eu să-i depăn povestea.

— L-am găsit când am fost cu Jennifer în Franța cu ani în urmă, explică Justin. Ea cânta acolo cu orchestra, la Festivalul Catedralelor Picardiei, ceea ce a fost o experiență memorabilă. În Versailles, am stat la Hotel du Berry, un conac elegant de la 1634 plin cu mobilă de epocă, e practic un muzeu de istorie regională, cred că îți amintești că ți-am povestit despre el. Mă rog, într-o seară, când ne plimbam prin Paris am găsit un restaurant pescăresc drăguț, ascuns pe una dintre străduțele pietruite din Montmartre. Am comandat specialitatea

casei, biban de mare, dar știi că eu sunt un fanatic al vinului roșu, chiar și la pește beau vin roșu, iar chelnerul mi-a recomandat să iau Sancerre.

— Tot timpul am crezut că Sancerre este un vin alb, fiind vestit pentru că folosește struguri Sauvignon, dar s-a dovedit că folosește și Pinot Noir. Și un lucru deosebit este că poți să bei Sancerre roșu, rece, exact ca vinul alb, la douăsprezece grade. Dar dacă nu e la temperatura camerei, e bun cu came. Noroc, toastează el către fratele și cumnata sa.

*

Conor mă privește împietrit.

— Monmartre? Joyce, n-ai fost niciodată la Paris. De unde știi atâtea despre vin? Și cine naiba este Jennifer?

Fac o pauză, ieșind din transă și deodată aud ultimele cuvinte ale poveștii pe care tocmai am spus-o. Fac singurul lucru posibil în această situație. Încep să râd.

— Te-am păcălit.

— M-ai păcălit? Se încruntă el.

— Sunt fraze dintr-un film la care m-am uitat serile trecute.

— A. Ușurarea i se citește pe chip și se relaxează. Joyce, m-ai speriat pentru câteva clipe. Credeam că ești posedată, zâmbește el. Ce film era?

— Ă, nu mai știi cum se numea. Dau din mână, întrebându-mă ce se petrece cu mine și încercând să-mi amintesc dacă am urmărit vreun film în ultimele zile.

— Nu-ți mai place anșoa acum? Îmi intrerupe el gândurile privind spre mormanul de anșoa din farfuria mea.

— Dă-mi-le mie, frățioare, spune Al, trăgându-și farfuria mai aproape de a lui Justin. Mie-mi plac. Cum poți să iei salată Caesar fără anșoa, mă depășește. Pot să mănânc anșoa nu, Doris? Întrebă el sarcastic. Doctorul n-a spus că anșoa o să mă omoare, nu?

— Decât dacă cineva ți-o îndeasă pe gât, ceea ce e foarte posibil, se oțărăște Doris.

— La treizeci și nouă de ani sunt tratat ca un copil, spune Al, privind stăruitor la grămăjoara de anșoa.

— La treizeci și șapte de ani singurul meu copil e soțul, i-o retează Doris, luând un pic de anșoa și gustând-o. Strâmbă din nas și face ochii roată prin restaurant.

— Ei numesc ăsta restaurant italianesc? Mama mea și familia ei s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști asta. Își face o cruce la repezeală. Ascultă Justin, povestește-mi despre tipa cu care te vezi.

Justin se încruntă.

— Doris, nu e mare lucru, ți-am spus, credeam că o știi.

Și ea părea a crede că mă știe.

— Nu, nu ea, spune tare Al, luând o lingură plină de anșoa. Vorbește despre femeia cu care te-ai regulat noaptea trecută.

— Al! Justin se îneacă cu mâncarea din gură.

— Joyce, spune Conor îngrijorat, te simți bine?

Ochii îmi lăcrimează, în timp ce încerc să-mi recapăt respirația de la tuse.

— Uite, ia niște apă, îmi împinge el paharul în față.

Oamenii din jurul nostru ne privesc îngrijorați.

Tușesc atât de mult încât nu am răgaz să respir ca să pot bea. Conor se ridică de pe scaun și vine la mine. Mă bate pe spate, dar eu mă feresc de atingerea lui, în timp ce lacrimile îmi curg șiroaie. Mă ridic cuprinsă de panică, răsturnându-mi scaunul.

— Al, Al, fă ceva. O, Sfântă Fecioară, spune Doris, cuprinsă de panică. S-a înroșit tot.

Al își desprinde șervetul de la guler și îl așază calm pe masă. Se ridică și se poziționează în spatele fratelui său. Il înlănțuie cu brațele și îl apasă cu putere pe stomac.

La a doua manevră mâncarea este dislocată din gâtul lui Justin.

*

Când o a treia persoană sare să mă ajute, sau mai degrabă se alătură discuției aprinse despre cum se execută manevra Heimlich, brusc mă opresc din tușit. Trei fețe mă privesc surprinse, în timp ce îmi frec gâtul nedumerită.

OO

— Te simți bine? Întreabă Conor, bătându-mă iarăși pe spate.

— Da, șoptesc eu, stânjenită de atenția pe care o primim. Mă simt bine. Vă mulțumim foarte mult pentru ajutor.

Dar ei nu par dispuși să se retragă.

— Vă rog să mergeți la masa voastră și să savurați cina. Sincer, mă simt bine. Mulțumesc. Iau iute loc și îmi șterg rimelul scurs, încercând să ignor privirile cercetătoare.

— Doamne, ce jenant a fost.

— E foarte ciudat, nici măcar nu mâneai ceva. Pur și simplu vorbeai, când pa! Ai început să tușești.

Ridic din umeri, masându-mi gâtul.

— Nu știu, m-am înecat când am tras aer în piept.

Chelnerul vine ca să ne ia farfuriile.

— Doamna se simte bine?

— Da, mulțumesc, sunt bine.

Simt un ghiont în timp ce vecinul din spatele meu se apleacă spre masa noastră.

— Ei, pentru o clipă am crezut că intri în travaliu, ha-ha! Nu-i așa, Margaret? El își privește soția râzând.

— Nu, spune Margaret, fără pic de zâmbet, învinețindu-se la față. Nu, Pat.

— Hm? Face acesta. Mă rog, eu așa am crezut. Felicitări, Conor. El îi face din ochi lui Conor. Gata cu somnul pentru următorii douăzeci de ani, crede-mă. Hai, poftă bună. El se întoarce spre masa lui și auzim murmure de sfadă.

Conor face fețe-fețe și mă apucă de mână peste masă.

— Te simți bine?

— S-a mai întâmplat de câteva ori, îi explic eu și îmi pun instinctiv mâna pe burta plată. Nu prea m-am uitat în oglindă de când m-am întors acasă. Nu suport să mă privesc.

Conor mă consolează și aud cuvinte de genul frumoasă și drăguță, dar îi fac semn să tacă. Am nevoie să mă asculte, nu să încerce să rezolve ceva. Vreau să știe că nu vreau să par drăguță sau frumoasă, ci să apar măcar o dată așa cum sunt. Vreau să-i spun ce simt când mă silesc să privesc în oglindă și să-mi studiez corpul, pe care acum îl simt ca o carapace.

— Of, Joyce. Mă strânge tot mai tare de mână în timp ce vorbesc, încât verigheta mi se apasă în carne și mă doare.

O verighetă, dar nu și o căsnicie.

Îmi răsucesc mâna un pic pentru a-l face să mai reducă din strânsoare. Îmi dă drumul. Un semn.

— Conor, e tot ce pot să spun. Îl privesc și știu că intuiește ce am de gând să spun. A mai văzut privirea asta și altă dată.

— Nu, nu, nu, nu Joyce, nu vreau să mai discutăm despre asta. Își ia mâinile de pe masă și le ridică, ca pentru a se apăra. Tu, noi, am trecut prin destule săptămână asta.

— Conor, gata cu distracția. Mă aplec spre el cu un ton insistent. Trebuie să hotărâm acum, altfel, înainte să ne dăm seama, în următorii zece ani ne vom întreba în fiecare zi a vieților noastre triste cum ar fi putut fi dacă.

Am mai purtat conversația asta într-o formă sau alta an de an în ultimii cinci și aștept obișnuita ripostă a lui Conor. Că nimeni nu spune că o căsnicie e ușoară, că nu trebuia să ne așteptăm să fie așa, că ne-am făcut jurăminte unul celuilalt, că o căsnicie e pentru o viață și că e hotărât să se preocupe de asta. Să salveze ce se poate salva, predica soțului meu rătăcitor. Mă uit fix spre imaginea flăcării reflectată în lingurița mea de desert, așteptând să-i aud obișnuitele comentarii. Îmi dau seama câteva minute mai târziu că acestea întârzie. Ridic privirile și văd că are ochii în lacrimi și dă din cap, aprobator.

Inspir adânc. Atunci asta e.

*

Justin studiază lista deserturilor din meniu.

— Tu n-ai voie, Al. Doris smulge meniul din mâinile soțului ei și îl închide zgomotos.

— De ce nu? N-am voie nici măcar să-l citesc?

— Îți crește colesterolul numai cât îl citești.

Justin stă în cumpănă în timp ce ei se ciorovăiesc. Nici el n-ar trebui să mănânce atâtea dulciuri. De când cu divorțul s-a lăsat pe tânjală, și mănâncă pentru a se consola, în loc să facă zilnic exerciții. Chiar nu e cazul de desert, dar ochii lui se opresc asupra unui sortiment din meniu, așa cum vulturul își țintește prada.

— Doriți desert, domnule? Îi întreabă chelnerul.

Haide.

— Da. O să iau...

— Plăcintă Banoffee, vă rog, îi spun brusc chelnerului, Nprc surpriza mea.

Conor rămâne cu gura căscată.

O, doamne. Căsnicia mea tocmai s-a încheiat, iar eu comund desert. Îmi mușc buzele, ca să împiedic un zâmbet nervos.

Pentru noi începuturi. Pentru orice va urma... De acum înainte.

ZECE

Un ding-dong familiar mă aduce în modesta casă a tatălui meu. Sunetul acesta mă poartă în trecut, la viața pe care o duceam între acești pereți și la felul în care identificam vizitatorii, după felul în care sunau la ușă. De copil, zgomotele scurte de dincolo de ușă îmi indicau că prietenii mei, prea scunzi, săreau ca să ajungă la buton. Sunetele iuți și slabe mă alertau despre prietenii care se ascundeau afară, înspăimântați să își anunțe prezența, nicidecum sosirea, față de tatăl meu. Noaptea târziu sunete nesigure, fără număr vesteau sosirea tatei de la cârciumă, fără chei. Ritmuri jucăușe, vesele erau vizitele familiei la anumite ocazii, iar sunete scurte, puternice, ca de pistol automat ne vesteau că la ușă se aflau comis voiajori. Apăs soneria iarăși, dar nu doar fiindcă la zece dimineața casa e tăcută și nu mișcă nimic; vreau să știu cum sună soneria când o apăs eu.

Vinovat, scurt și întrerupt. Aproape că nu ar vrea să fie auzită, deși ar avea nevoie de asta. Parcă ar spune: iartă-mă că te deranjez, tată. Iart-o pe fata ta de treizeci și trei de ani, de care credeai că ai scăpat de mult, că s-a întors acasă după ce căsnicia ei s-a destrămat.

În sfârșit aud zgomote în interior și îl văd pe tata cum se apropie, șontâc-șontâc, ca o umbră, și fantomatic prin sticla decorativă.

— Iartă-mă iubito, îmi spune, deschizând ușa. Nu te-am auzit prima dată.

— Dacă nu m-ai auzit de unde știi că am sunat?

Mă privește lipsit de expresie, apoi se uită la valizele de la picioarele mele.

— Ce sunt astea?

— Mi-ai... Mi-ai spus că pot sta o vreme la tine.

— Mi s-a părut că ai spus până la numărătoarea finală.

— O... ăă... Speram să pot sta un pic mai mult de atât.

— Mult timp după ce nu voi mai fi, din câte se pare. Își studiază pragul.

Haide, intră. Unde e Conor? S-a întâmplat ceva la voi acasă? Sper că n-aveți iar șoareci! E perioada în care apar, așa că ar fi trebuit să țineți ferestrele și ușile închise. Să blocați toate aerisirile, eu așa am făcut. O să vă arăt când ajungem înăuntru, după ce ne liniștim. Conor ar trebui să știe.

— Tată, n-am venit la tine din cauza șoarecilor.

— Există prima dată pentru orice. Mama ta făcea asta. Îi ura. Stătea la bunica ta câteva zile, în timp ce eu alergam pe aici ca motanul acela din desene animate, încercând să îi prind. Tom sau Jerry, nu-i așa? El ține ochii strânși, apoi îi deschide iar. N-am știut niciodată să-i deosebesc, dar pe cuvântul meu, ei știau sigur când îi urmăream. El ridică pumnul, pare fioros o clipă, rămas pe gânduri, apoi se oprește dintr-o dată și îmi duce valiza pe holul de la intrare.

— Tată, îi spun eu nedumerită, am crezut că ai înțeles ce ți-am spus la telefon. Eu și Conor suntem separați.

— Separați de ce?

— Ne-am separat.

— De ce anume?

— Unul de celălalt!

— Despre ce naiba vorbești, Gracie?

— Joyce. Nu mai suntem împreună, ne-am despărțit.

El așază valizele jos, lângă peretele cu fotografii, care sunt acolo pentru a pune în temă oricare vizitator care ne trece pragul despre istoria familiei Conway. Tata când era mic, mama când era doar o fetiță, tata și mama logodiți, căsătoriți, botezul meu, prima comuniune, balul debutantelor, apoi nunta. Pozat, înrămat, expus; școala de gândire a tatei. E ciudat cum oamenii își marchează viețile, jaloanele pe care le aleg pentru a decide ce clipă este mai importantă decât alta. Fiindcă viața e făcută din acestea, îmi place să cred că cele mai bune sunt în mintea mea, că îmi curg în sânge în propria lor bancă de memorie, fără ca nimeni altcineva în afară de mine să le vadă.

Tata nu se oprește nici o clipă auzind veștile uimitoare despre căsnicia mea eșuată, ci se îndreaptă spre bucătărie.

— Un ceai?

Rămân pe hol privind fotografiile și inspirând mirosul. Mirosul prezent zi de zi în fiecare cusătură de pe spatele tatălui meu, așa cum un melc își duce casa în spate. Întotdeauna am crezut că e mirosul mamei gătind la bucătărie cel care plutea prin camere, pătrunzând în fiecare fibră, inclusiv în tapet, dar au trecut zece ani de când mama nu mai este. Poate mirosul era al ei; poate e încă al ei.

— Ce faci, miroși pereții?

Tresar, speriată și jenată că am fost prinsă și îmi croiesc drum spre bucătărie. Nu s-a schimbat de când locuiam aici și e la fel de impecabilă ca atunci când trăia mama, nimic nu e mutat, nici măcar de dragul comodității. Mă uit la tata care se mișcă încet, rezemându-se pe piciorul stâng pentru a umbla în dulapurile de jos, apoi folosind cei câțiva centimetri în plus ai piciorului drept ca un taburet pentru a ajunge la cele de sus. Ibricul fierbe mult prea tare pentru ca noi să putem conversa și mă bucur, fiindcă tata îl ține de mâner atât de strâns, încât articulațiile degetelor sunt albe. Ține o linguriță în mâna stângă, care se odihnește în șold, amintindu-mi de felul în care își ținea țigara, în degetele pătate de la nicotină. Privește spre grădina lui imaculată și scrâșnește din dinți. E furios, iar eu mă simt ca o adolescentă, așteptându-mi interogatoriul.

— La ce te gândești, tată? Îl întreb, îndată ce ibricul se oprește din fiert.

— La grădină, răspunde el, încleștând încă o dată fălcile.

— La grădină?

— Pisica aia blestemată din vecini își tot face nevoile peste trandafirii mamei tale. El clatină mânios din cap. Pufi, aruncă el mâinile în sus, așa-i spune. Ei bine, Pufi nu va mai fi atât de pufos după ce voi pune mâna pe el. O să-mi fac o căciulă din aceea de blană, cum poartă rușii și voi dansa cazacioc în grădina din fața casei doamnei Henderson, în timp ce ea va duce în casă învelită în păturică o mătă tremurând toată, fără blană.

— Chiar la asta te gândești? Îl întreb fără să-mi vină a crede.

— Ei, nu chiar, iubito, mărturisește el, calmându-se. La asta și la narcise. Nu mai e mult până când începe perioada de plantare din primăvară. Și la șofran. Trebuie să fac rost de niște bulbi.

Îmi face bine să știu că ruperea căsniciei mele nu este principala prioritate a tatălui meu. Nici următoarea. Este pe listă după șofran.

— Și la ghiocci, adaugă el.

E un lucru rar să mă aflu aici ziua, atât de dimineață. De obicei la ora asta sunt la serviciu, prezentând potențialilor cumpărători diverse proprietăți prin oraș. E atâta liniște, acum că toți sunt plecați la serviciu, încât mă întreb ce naiba face tata în liniștea asta.

— Ce făceai înainte să apar eu?

— Acum treizeci și trei de ani sau astăzi?

— Astăzi. Încerc să nu zâmbesc, fiindcă știu că a vorbit serios.

— Rebus, arată el spre masa din bucătărie, unde are o pagină plină de rebusuri și anagrame. Jumătate dintre ele sunt completate. M-am împotmolit la numărul șase. Uită-te și tu.

Aduce ceștile de ceai la masă, reușind să nu verse nici un strop, în ciuda legănatului său. Se ține bine.

— Care dintre operele lui Mozart nu a fost bine primită de unul dintre criticii lui cei mai influenți, care a spus doar că „Are prea multe note”? Citesc eu indiciul cu voce tare.

— Mozart, ridică tata din umeri. Nu știu nimic despre băiatul ăsta.

— Împăratul Iosif al doilea, îi spun eu.

— Ei, asta-i bună! Sprâncenele groase ale tatei se ridică, cu surprindere.

De unde mai știi și asta?

Mă încrunt.

— Probabil că am auzit-o de undeva... Simt miros de fum?

El îndreaptă capul și adușmeacă aerul ca un copoi.

— Pâine prăjită. Am făcut mai devreme. Am setat greșit prăjitorul de pâine și le-am ars. Erau ultimele două felii.

— Urâsc mirosul ăsta, spun clătînând din cap. Unde e fotografia mamei de pe hol?

— Care dintre ele? Că sunt treizeci.

— Le-ai numărat? Îl întreb eu râzând.

— Doar eu le-am agățat acolo, nu? Patruzeci și patru de poze în total, pentru care mi-a trebuit patruzeci și patru de cuie. M-am dus la magazin și am cumpărat o pungă de cuie. Dar erau numai patruzeci. A trebuit să mai cumpăr un pachet pentru doar patru cuie. El ridică patru degete, scuturând din cap. Încă mai am treizeci și șase de cuie în cutia de scule. Doamne, ce a ajuns lumea asta.

Lăsăm la o parte terorismul și încălzirea globală. Dovada degradării lumii, în ochii lui se reduce la treizeci și șase de cuie într-o cutie de scule. Dar poate că are dreptate.

— Deci unde este?

— Exact acolo unde a fost dintotdeauna, spune el neconvingător.

Privim amândoi ușa închisă a bucătăriei, în direcția mesei de pe hol.

Mă ridic pentru a verifica. Faci lucruri de genul ăsta când ai timp la îndemână.

— A, stai, mă oprește el, prinzându-mă de mână. Ia loc, spune ridicându-se, merg eu să verific. Închide ușa bucătăriei după el, împiedicându-mă să îl văd. E aici, îmi strigă el. Bună, Gracie, fiica ta era îngrijorată pentru tine.

Nu te-a văzut, credea că nu ești aici, dar tu erai aici, privind-o cum adulmecă pereții, crezând că miroase a hârtie arsă. Dar asta-i fiindcă s-a infuriat, și-a părăsit bărbatul și a renunțat la serviciu.

Nu îi spusese nimic despre demisia mea, deci vorbise cu Conor, ceea ce însemna că tata știa exact care sunt intențiile mele, din clipa în care a auzit soneria de la ușă. Trebuie să recunosc, face foarte bine pe prostul. Se întoarce la bucătărie, iar eu zăresc cu coada ochiului fotografia de pe măsuța din hol.

— Ah! Exclamă el, uitându-se alarmat la ceas. E zece și douăzeci și cinci! Repede, hai să mergem în casă! El se mișcă mai repede decât l-am văzut în ultima vreme, își ia programul TV și ceașca de ceai și se grăbește să ajungă la televizor.

— La ce ne uităm? Îl urmez în camera de zi, privindu-l amuzată.

— Verdict: Crimă. Îl știi?

— Nu l-am văzut niciodată.

— O, stai să-l vezi, Gracie. Jessica Fletcher asta se pricepe să prindă criminalii. Apoi, pe alt canal o să ne uităm la Diagnostic: Crimă, unde dansatorul rezolvă cazurile. Ia un stilou și le încercuiește pe pagina programului TV.

Mă fascinează entuziasmul tatălui meu. El cântă tema serialului, imitând un sunet de trompetă.

— Vino aici să te întinzi pe canapea și am să te acopăr cu asta. El ridică o pătură ecosez împăturită, aflată pe spătarul canapelei din catifea verde și o așază ușor deasupra mea, fixând-o pe lângă corp atât de strâns, încât abia îmi pot mișca brațele. E aceeași pătură în care mă înveleau când eram bebeluș, aceeași pătură cu care mă acopereau când veneam acasă bolnavă de la școală și aveam voie să stau la televizor pe canapea. Îl privesc pe tata cu drag, amintindu-mi tandrețea pe care mi-o arăta când eram copil, simțindu-mă din nou ca atunci.

Oo o\par Până ce el se așează la celălalt capăt al canapelei, strivindu-mi picioarele. UNSPREZECE

— Ce părere ai, Gracie, va fi Betty milionară la sfârșitul emisiunii?

Stătusem la o grămadă de emisiuni de câte o jumătate de oră toată dimineața, iar acum ne uitam la Antiques Roadshow.

Betty are șaptezeci de ani, este din Warrickshire, și așteaptă cu nerăbdare ca evaluatorul să stabilească valoarea ceainicului vechi pe care l-a adus cu ea.

Urmăresc evaluatorul care mânuiește cu grijă ceainicul și mă cuprinde un sentiment familiar.

— Îmi pare rău, Betty, spun către televizor, e o copie. Din secolul al optsprezecelea. Francezii le-au folosit, dar cel adus de Betty a fost realizat la începutul secolului douăzeci. Se vede după forma toartei. Meșteșug grosolan.

— Chiar? Tata mă privește cu luare-aminte.

Privim ecranul atenți și ascultăm evaluatorul care reproduce întocmai vorbele mele. Biata Betty e distrusă, dar încercă să îngaime că oricum era un dar de la bunica ei, prea prețios ca să îl vândă.

— Mincinoasa, strigă tata. Betty își făcuse rezervare pentru o croazieră și își cumpăraseră costum de baie. De unde știi atâtea despre vase și francezi, Gracie? Ai citit în vreuna dintre cărțile tale?

— Poate. Habar n-am.

Mă doare capul când mă gândesc la aceste cunoștințe recent căpătate, despre care nu știam.

Tata vede expresia de pe chipul meu.

— Nu vrei să suni o prietenă? Să mai stai și tu de vorbă cu cineva.

Nu vreau, deși asta ar trebui să fac.

— Poate ar trebui să o sun pe Kate.

— Fata cu oase mari? Cea care ți-a turnat whisky pe gât când aveai șaisprezece ani?

— Așa e Kate, râd eu.

N-a iertat-o niciodată pentru ce a făcut.

— Ce nume mai e și ăsta, mă rog? Era o încurcă-lume fata asta. S-a ales ceva de capul ei?

— Nu, deloc. Și-a vândut magazinul din oraș cu două milioane ca să fie o mamă casnică.

Încerc să nu râd văzându-i expresia șocată de pe chip.

Îl văd că ciulește urechile.

— A, sigur, dă-i un telefon. Stați la palavre. Vouă, femeilor, vă place asta. Face bine sufletului, așa cum spunea buna ta mamă. Mamei tale îi plăcea să stea de vorbă, vorbea verzi și uscate despre una sau alta.

— Mă întreb de unde i se trăgea, mormăi eu ca pentru mine, dar ca prin miracol urechile ca de cauciuc ale tatălui meu funcționează.

— De la semnul zodiei sale, de acolo i se trage. Taurii. Spun multe nimicuri.

— Tată!

— Ce? Înseamnă că o urăsc? Nu, nimic de felul ăsta. G iubeam din tot sufletul, dar pălăvrăgea mult. Nu povestea mult despre ceva, dar o auzeam despre sentimentele pe care i le stârnea. De zece ori.

— Tu nu crezi în semnele zodiacului, îl tachinez.

— Ba da. Eu sunt Balanță. Cumpănă. El se leagănă dintr-o parte într-alta. Perfect echilibrat.

Izbucnesc în râs și fug în dormitorul meu ca să o sun pe Kate. Intru în camera care practic nu s-a schimbat din ziua în care am plecat de acolo. Deși după plecarea mea a fost folosită uneori drept cameră de oaspeți, lucrurile mele nu fuseseră mișcate din loc. Afișele cu The Cure erau încă lipite pe ușă, iar tapetul era rupt pe alocuri de la banda adezivă cu care fuseseră prinse afișele pe pereți. Ca pedeapsă pentru că i-am stricat pereții, tata m-a forțat să tai iarba din grădina din spate, dar în timp ce făceam asta, am trecut cu mașina de tuns iarbă peste un arbust din strat. N-a vorbit cu mine o zi întreagă. Se părea că era primul an în care arbustul înflorise de când îl plantase. Nu i-am înțeles

supărarea atunci, dar mai apoi, după ce am petrecut ani de zile cultivând o căsnicie, ca mai apoi aceasta să se ofilească și să se stingă, i-am înțeles necazul. Dar pariez că nu a simțit ușurarea pe care o simt eu acum.

În dormitorul meu mititel nu încap decât un pat și un dulap, dar acolo era lumea mea. Singurul meu spațiu personal pentru a gândi și a visa, a plânge și a râde și unde așteptam să mă fac suficient de mare pentru a face toate lucrurile pe care nu aveam voie să le fac. Singurul meu spațiu din lume atunci și, la cei treizeci și trei de ani, singurul spațiu de acum. Cine știa că mă voi întoarce fără niciunul dintre lucrurile pe care mi le doream, ba chiar mai rău, după care încă tânjeam. Nu să fiu un membru al The Cure sau să mă mărit cu Robert Smith, ci fără un copil și fără un soț. Tapetul e nebunesc, plin de flori; complet nepotrivit pentru un spațiu de odihnă. Milioane de floricele mici maronii laolaltă cu liniuțe subțiri de lujere de un verde pal. Nu e de mirare că l-am acoperit cu afișe. Covorul e cafeniu și are niște pete de culoare mai deschisă, am vărsat pe el parfum și farduri și s-a pătat. Singurele lucruri care au apărut în cameră sunt două valize vechi din piele care zac deasupra șifonierului, care s-au umplut de praf de când a murit mama. Tata nu pleacă nicăieri, fiindcă, așa cum a afirmat cu mult timp în urmă, o viață fără mama e o călătorie suficientă, nu mai are nevoie de o alta.

Cuvertura de pe pat e cea mai nouă achiziție. Nouă, adică de peste zece ani; mama a cumpărat-o când camera mea a devenit cameră de oaspeți. Am plecat de acasă cu un an înainte de moartea ei, pentru a locui cu Kate și îmi doresc în fiecare zi să n-o fi făcut. Am pierdut toate zilele acelea prețioase în care mă trezeam și îi auzeam căscaturile lungi, care se transformau în cântat, cum vorbea cu ea însăși în timp ce își făcea programul pe ziua respectivă, având în fundal emisiunea de la radio a lui Gay Byme. Îl iubea pe Gay Byme; singura ei ambiție în viață era să îl cunoască. Cel mai aproape de acest vis a fost atunci când tata a luat bilete pentru a fi în public la Spectacolul de la Miezul Noptii, după care a comentat participarea ani de zile. Cred că nutrea o pasiune ascunsă pentru el. Tata îl ura. Cred că știa de pasiunea mamei.

Totuși acum îi place să-l asculte când și când. Cred că îi amintește de clipele prețioase petrecute alături de mama. Probabil că atunci când noi auzim vocea lui Gay Byme, el aude vocea mamei. După moartea ei s-a înconjurat de toate lucrurile pe care mama le adora. Îl asculta pe Gay la radio în fiecare dimineață, se uita la emisiunile ei preferate de la TV, când mergea la cumpărături lua biscuiții ei preferați, deși nu-i mânca. Îi plăcea să îi vadă pe raft atunci când deschidea dulapul, îi plăcea să vadă revistele ei alături de ziarele lui. Îi plăcea ca papucii ei să stea lângă fotoliul ei, lângă șemineu. Îi plăcea să știe că lumea lui nu s-a prăbușit. Uneori avem nevoie de tot aracetul din lume ca să ne putem aduna.

La șaiszeci și cinci de ani era prea tânăr pentru a-și pierde soția. La douăzeci și trei de ani eram prea tânără pentru a-mi pierde mama. La șaiszeci și cinci de ani ea n-ar fi trebuit să moară, dar cancerul, hoțul secundelor, nedepistat decât atunci când a fost mult prea târziu, i-a furat viața ei și ne-a furat-o nouă. Tata s-a căsătorit târziu pentru acele vremuri și m-a avut pe la patruzeci și doi de ani. Cred că existase cineva care îi frânsese inima, deși n-a

vorbit niciodată despre asta, dar spunea că a petrecut mai multe zile din viață așteptând-o pe mama, decât stând efectiv cu ea, iar fiecare secundă petrecută căutând-o și în cele din urmă amintirile legate de ea valorau cât toate clipele dintre aceste două momente.

Mama nu l-a cunoscut pe Conor, și nu știu dacă l-ar fi plăcut, deși era prea politicoasă ca să mi-o arate. Mamei îi plăceau tot felul de oameni, dar în special cei cu un spirit viu și energic, oameni care trăiau și debordau de viață. Conor era plăcut. Întotdeauna doar plăcut. Niciodată prea entuziasmat. De fapt niciodată entuziasmat. Doar plăcut, un alt cuvânt pentru drăguț. Când te măriți cu un bărbat drăguț, ai o căsnicie drăguță, nimic mai mult. Drăguț e bun când stă alături de alte apelative, nu și când e singur.

Tata vorbea oricând, cu oricine și nu avea resentimente de vreun fel. Singurul lucru negativ pe care l-a spus despre Conor a fost „Sigur, ce fel de om iubește tenisul?”

Membru al Asociației Atletice Galeze și fotbalist, tata rostise cuvântul ca și cum ar fi fost cel mai degradant.

Eșecul nostru de a avea un copil nu a influențat prea mult părerea tatei. El dădea vina pe tenis, dar mai ales pe pantalonii scurți albi purtați de Conor, când fiecare test de sarcină nu dădea rezultatul așteptat. Știu că spunea asta ca să-mi aducă zâmbetul pe față; uneori mergea, alteori nu, dar era o glumă sigură, fiindcă știam cu toții că nu pantalonii scurți erau problema, niciomul care îi purta.

Mă așez pe cuvertura cumpărată de mama, nevrând să o șifonez. Un set format din cuvertură și două perne asortate cu lumânarea de pe pervazul ferestrei, care n-a fost nicicând aprinsă și care și-a pierdut parfumul. Praful s-a așternut pe deasupra, dovada incontestabilă că tata nu se ține de îndatoririle sale, de parcă la șaptezeci și cinci de ani îndepărtarea prafului de oriunde în afară de raftul memoriei ar trebui să fie o prioritate. Dar praful s-a așezat, așa că să stea acolo.

Îmi deschid telefonul mobil care a fost închis zile în șir și începe să scoată sunete scurte, în timp ce pe ecran apar zeci de mesaje. I-am sunat deja pe cei mai apropiați, dragi și iscoditori. Ca și cum ai desprinde un leucoplast; nu te gândești, trage iute și aproape că nu vei simți durerea. Deschizi agenda telefonului și pac, pac, pac; trei minute de fiecare. telefoane scurte date de femeia ciudat de increzătoare care momentan sălășluiește în corpul meu. O femeie incredibilă, de fapt, pozitivă și plină de viață, dar sentimentală și înțeleaptă atunci când e cazul. Cu o sincronizare perfectă, sentimente atât de pătrunzătoare, de așa fi vrut să le notez. Chiar a încercat puțin umor încât cei apropiați, dragi și iscoditori au reacționat bine, în schimb ceilalți au părut aproape insultați, nu că i-ar fi păsat prea mult, vorba cântecului, era petrecerea ei și putea să țipe dacă așa voia. Am mai întâlnit-o și înainte, desigur; se învârte în jurul meu când sufăr, se pune în locul meu și se ocupă de părțile cele mai grele. Se va întoarce, cu siguranță.

Nu, va mai trece mult timp până ce voi putea vorbi cu vocea mea altor oameni decât cea pe care o sun acum.

Kate răspunde la al patrulea apel.

— Alo, strigă ea, iar eu tresar. În fundal se aud zgomote înfiorătoare, de parcă ar fi izbucnit un mini-război.

— Joyce! Țipă ea și îmi dau seama că m-a pus pe difuzor. Te-am sunat într-una. Derek, STAI CUMINTE, MAMA NU E VESELĂ! Iartă-mă, tocmai ce îi iau de la școală. Trebuie să aduc șase copii acasă, apoi să mănânc ceva repede și să îi duc pe Eric la baschet și pe Jayda la înot. Vrei să ne vedem acolo la șapte? Jayda își ia azi diploma pentru cursul de înot.

O aud pe Jayda care urlă că urăște diploma pentru zece metri de înot.

— Cum poți să o urăști, doar n-ai primit niciodată una, o repede Kate. Jayda începe să urle și mai tare și trebuie să. Îndepărtez telefonul de ureche.

— JAYDA! POTOLEȘTE-TE! DEREK, PUNE-ȚI CENTURA! Dacă va trebui să frânez brusc, vei ZBURA prin parbriz și îți vei ZDROBI fața. Stai puțin, Joyce.

Se face tăcere, în timp ce eu aștept.

— Gracie! Strigă tata. Alerg spre scări, cuprinsă de panică, nefiind obișnuită să-l mai aud strigând așa de când eram copil.

— Da? Tată, te simți bine?

— Am unsprezece litere, strigă el.

— Ce ai?

— Unsprezece litere!

— Ce înseamnă asta?

— În Numărătoarei

Mă liniștesc și rămân ținută în loc de supărare. Deodată Kate vorbește din nou și se pare că liniștea s-a restabilit.

— Așa, nu mai ești pe difuzor, probabil voi fi arestată fiindcă țin telefonul la ureche, ca să nu mai vorbesc că voi fi scoasă din cursa de mașini, de parcă mi-ar păsa de rahatul ăsta.

— O să-i spun mamei mele că ai vorbit urât, aud un glăscior.

— Foarte bine, de când voiam să-i spun asta, murmură Kate, iar eu izbucnesc în râs.

— RAHAT, RAHAT, RAHAT, aud un cor de copii scandând.

— Doamne Joyce, trebuie să închid. Ne vedem la centrul sportiv la șapte? Doar atunci sunt liberă. Dacă nu, mâine. Tennis la trei sau gimnastică la șase? O să văd dacă Frankie e liberă ca să vină și ea.

Frankie. Botezată Francesca, dar refuză să răspundă la numele ăsta. Tata se înșelase în privința lui Kate, ea doar făcuse rost de whisky, dar tehnic Frankie îmi ținuse gura deschisă și mi-1 turnase pe gât. Cum nu i-am spus niciodată această variantă, el crede în continuare că Frankie e o sfântă, spre necazul lui Kate.

— Vin mâine la gimnastică, zâmbesc eu în timp ce scandarea copiilor se aude tot mai tare. Kate a închis și se lasă tăcerea.

— GRACIE! Mă strigă tata din nou.

— Sunt Joyce, tată

— Am dezlegat ghicitoarea!

Mă duc înapoi în pat și îmi acopăr capul cu o pernă.

Câteva minute mai târziu tata ajunge la ușă, sperându-mă rău.

— Am fost singurul care a dezlegat ghicitoarea, ceilalți participanți habar n-au avut. Mă rog, a câștigat Simon, merge mâine mai departe. A câștigat de trei zile încoace, așa că m-am plictisit să-l tot privesc. Te apucă râsul când îi vezi expresia de pe chip. Nici Carol nu îl place și ea a slăbit foarte mult. Vrei un HobNob? Mă duc să-mi fac încă o ceașcă.

— Nu, mersi. Îmi pun perna la loc peste cap. Doamne, de ce-o folosi atâtea cuvinte?

— Mă duc să-mi fac eu atunci. Trebuie să-mi iau pastilele. Trebuia să le iau la prânz, dar am uitat.

— Ai luat o pastilă la prânz, nu-ți amintești?

— Aia era pentru inimă. Asta e pentru memorie. Pastile pentru memoria pe termen scurt.

Îmi iau perna de pe cap ca să văd dacă vorbește serios.

— Și ai uitat să o iei?

El face semn din cap că da.

— Vai, tată.

Încep să râd, în timp ce el mă privește de parcă ar fi ceva în neregulă cu mine.

— Cu tine nu mai am nevoie de tratament. Cred că ar trebui să iei unele mai tari. Astea nu prea-și fac efectul, nu crezi?

Îmi întoarce spatele și coboară scările, bolborosind.

— Ba și-ar face efectul dacă mi-aș aminti că trebuie să le iau.

— Tată, îl strig eu, iar el se oprește în loc. Îți mulțumesc că nu mi-ai pus întrebări în privința lui Conor.

— Nici nu trebuia. Știu că o să vă împăcați în curând.

— N-o să ne împăcăm, îi spun eu blând.

El se apropie iar de camera mea.

— Are pe altcineva?

— Nu, n-are. Nici eu. Nu ne mai iubim. Și asta de

* multă vreme.

— Dar te-ai măritat cu el, Joyce. Nu te-am adus eu la altar? Mă privește el nedumerit.

— Ce are asta a face?

— V-ați făcut promisiuni unul altuia în casa Domnului, v-am auzit cu urechile mele. Ce e cu tinerii din zilele noastre, de se despart și se recăsătoresc într-una? De ce nu vă respectați promisiunile?

Oftez. Ce-aș putea să răspund? El dă să plece iar.

— Tată.

Se oprește, dar nu se întoarce.

— Nu cred că te-ai gândit la alternativă. Ai fi preferat să-mi țin promisiunea și să-mi petrec restul vieții mele cu Conor, dar să nu-l iubesc și să fiu nefericită?

— Dacă tu crezi că eu și mama ta am avut o căsnicie

* perfectă, te înșeli, fiindcă așa ceva nu există. Nimeni nu e fericit tot timpul, iubito.

— Înțeleg asta, dar cum e dacă nu ești fericit niciodată. Nici când.

El tace, părând că reflectează la asta pentru prima dată, iar eu îmi țin respirația până ce el deschide din nou gura.

— Mă duc să-mi fac un HobNob.

La jumătatea scărilor strigă, răzvrătindu-se.

— Unul de ciocolată.

DOISPREZECE

— Sunt în vacanță, frățioare, de ce mă târăști la sala de gimnastică?

Al aproape că aleargă lângă Justin, silindu-se să se țină după pașii mari ai sprintenului său frate.

— Am o întâlnire cu Sarah săptămâna viitoare, spune Justin ieșind în viteză din statia de metrou, și trebuie să „ 7 „ fiu în formă.

— Nu m-am prins că îți ieșiseși din formă, comentează Al, ștergându-și picăturile de sudoare din sprâncene.

— Norul divorțului m-a împiedicat să mai merg la sală.

— Norul divorțului?

— N-ai auzit de el?

Al, incapabil să vorbească, scutură din cap, iar gușa i se clatină ca la curcani.

— Norul se apropie, ia forma corpului tău, se înfășoară strâns în jurul tău încât nu te mai poți mișca. Sau respira. Sau exersa. Ca să nu mai vorbim de a te întâlni sau a te culca cu alte femei.

— Hf

Norul divorțului tău seamănă cu norul căsniciei mele.

— Da, în fine, norul s-a mutat acum.

Justin privește spre cerul acoperit al Londrei, închide ochii pentru o clipă și respiră adânc.

— E timpul să trec la acțiune. Deschide ochii și intră direct într-un stâlp de pe stradă. Doamne, Al! Se apleacă, ținându-și capul în palme. Mulțumesc că m-ai avertizat.

Fața de sfeclă roșie a lui Al mormăie ceva către el, dar cuvintele ies greu. Sau deloc.

— Dar să lăsăm exercițiile mele fizice. Uită-te la tine. Doctorul ți-a spus deja să dai jos vreo două sute de kilograme.

— Douăzeci și cinci, spune el cu respirația întretăiată, nu înseamnă - gâfâie - două sute și nu începe acum și tu. (Gâfâie). E destul ce-mi face Doris. (Strănută. Tușește). Ce știe femeia aia despre dietă mă depășește. Femeia aia nu mănâncă. Îi e teamă să-și roadă și unghiile de teamă să nu aibă prea multe calorii.

— Unghiile lui Doris sunt adevărate?

— Ele și părul sunt cam totul. Trebuie să mă sprijin de ceva.

Al privește în jur, dezorientat.

— Prea multe informații, spune Justin, neînțelegând. Nu-mi vine să cred că și părul lui Doris e adevărat.

— Tot, exceptând culoarea. E brunetă. Italiancă, desigur. Ce ameteală.

— Da, e un pic amețită. Toată vorbăria cu viețile trecute despre femeia de la salonul de coafură, râde Justin. Și totuși cum îți explici?

— Am vrut să spun că mă ia amețeala. Al îl privește fix și întinde mâna să se țină de balustrada din apropiere.

— A... știam, dar am glumit. Aproape că am ajuns, crezi că mai poți să mergi vreo trei sute de metri sau cam așa ceva?

— Depinde cât înseamnă „cam așa ceva”, se răstește Al.

— E cam același lucru cu vacanța de o săptămână sau cam așa ceva pe care v-ați luat-o tu și Doris. Se pare că se transformă într-o lună.

— Am vrut să-ți facem o surpriză, iar Doug se poate ocupa de magazin cât lipsesc. Doctorul m-a sfătuit să o iau mai ușor, Justin, fiindcă avem antecedente de probleme cu inima în familie, trebuie să mă odihnesc.

— I-ai spus medicului că avem cazuri de boli de inimă în familie? Întreabă Justin.

— Păi da, tata a murit din cauza unui atac de cord. Despre cine altcineva puteam vorbit?

Justin tace.

— În plus n-o să-ți pară rău, Doris îți va aranja apartamentul încât o să fii bucuros că am stat atât. Știai că a amenajat singură salonul nostru de câini?

Justin face ochii mari.

— Știu, radiază Al de mândrie. Și câte seminarii vei avea la Dublin? Eu și Doris te-am putea însoți într-una din călătoriile tale acolo, știi, ca să vedem locurile natale ale tatei.

— Tata era din Cork.

— Aha. Mai are rude pe acolo? Am putea merge să ne găsim rădăcinile, ce crezi?

— T T T

Nu e o idee rea. Justin se gândește la programul lui. Mai am câteva seminarii. Dar totuși nu cred că veți mai sta până atunci. El îl privește pe Al cu coada ochiului lui, testând terenul. Iar săptămâna viitoare nu puteți veni, fiindcă mă întâlnesc cu Sarah.

— Ești căzut în limbă după fata asta?

Vocabularul fratelui său în vârstă de patruzeci de ani nu încetează să-l uluiască.

— Dacă sunt căzut în limbă? Repetă el, amuzat și încurcat în același timp. Bună întrebare. Nu chiar, dar măcar sunt cu cineva. E bun răspunsul ăsta?

— Te-a cucerit cu „Vreau sângele tău”? Chicotește Al.

— Pfu, ce mai mister, răspunde Justin. Știi, Sarah e un zombi din Transilvania. Hai să facem o oră de gimnastică, schimbă el subiectul. Nu cred că odihna îți va face bine. Doar asta te-a adus în halul ăsta.

— O oră aproape că explodează Al. Dar ce vrei să faci la întâlnire, să urci pe munte?

— E vorba doar de un prânz împreună.

Al dă ochii peste cap.

— Și ce, trebuie să vâneze și să ucizi ca să mănânci? Mă rog, mâine dimineață după prima oră de exerciții, după o pauză de un an, n-ai să mai fii în stare nici să te miști, necum să i-o tragi.

*

Mă trezesc în zgomot de oale și tigăi lovite, venind de la parter. Mă aștept să fiu în dormitorul de la mine acasă și durează un timp până ce îmi amintesc. Apoi îmi amintesc totul. Pastila zilnică de dimineață, greu de înghițit. Într-una din zile mă voi trezi și voi ști. Nu știu exact ce scenariu prefer; momentele de uitare sunt o binecuvântare.

N-am prea dormit astă noapte chinuită de propriile gânduri și de sunetul apei trase la toaletă în incursiunile tatei, oră de oră. Când dormea, sforăitul lui mișca pereții din loc.

În ciuda acestor întreruperi, visele mele în timpul rarelor momente de somn de astă noapte îmi sunt încă vii în minte. Par reale, ca amintirile, deși cine mai știe cât sunt de reale, când mințile noastre le modifică? Îmi aduc aminte că eram într-un parc, deși nu cred că eram eu. Mă învârteam ținând în brațe o fetiță cu părul blond, în timp ce altă femeie roșcată ne privea zâmbind, cu un aparat de fotografiat în mână. Parcul era colorat, cu multe flori și ne aflam la picnic... Încerc să-mi amintesc cântecul pe care l-am auzit toată noaptea, dar nu reușesc. În schimb îl aud pe tata la parter cântând Trianglul de altădată, un vechi cântec irlandez pe care l-a interpretat la toate petrecerile din viața mea, posibil și din viața lui. Stătea cu ochii închiși, cu berea în mână, liniștit, în timp ce cânta Trianglul de altădată răsună cling, ding, dang.

Mă dau jos din pat și gem de durere, simțind deodată un cârcel în ambele picioare, de la șolduri, în jos pe coapsă, până jos la mușchii gambelor. Încerc să mișc restul corpului, dar sunt paralizată de durere; umerii, bicepsii, tricepsii, mușchii spatelui și torsul. Încep să mă masez, complet nedumerită și îmi notez să merg la medic, să văd dacă nu e ceva despre care trebuie să-mi fac griji. Sunt sigură că e vorba de inima mea, care fie solicită mai multă atenție, sau e atât de plină de chin, încât trebuie să împrăștie durerea în tot corpul, pentru a se alina. Fiecare mușchi care se zbate corespunde durerii pe care o simt în interior, deși un doctor mi-ar spune că se datorează patului vechi de treizeci de ani în care am dormit, fabricat înaintea vremurilor de azi, în care oamenii solicită un suport de sprijin la spate, ca pe un drept de la Dumnezeu.

Mă înfășor într-un halat de casă și încet, țeapănă ca o scândură, cobor scările, încercând din răspuțeri să nu-mi îndoii picioarele.

Simt din nou miros de fum în aer și, când trec pe lângă măsuța de pe hol, observ că fotografia mamei iarăși nu e acolo. Ceva mă îmboldește să deschid sertarul de sub masă și iat-o, cu fața în jos, în sertar. Lacrimile îmi țâșnesc din ochi, supărată că ceva atât de prețios a fost ascuns. Pentru amândoi înseamnă mai mult decât o simplă fotografie; reprezintă prezența ei în casă, mândria locului unde se află, care ne întâmpină oricând intrăm în casă sau trecem pe lângă scări în fiecare dimineață. Trag aer în piept și decid să nu spun nimic acum, presupunând că tata are motivele lui, deși nu mă pot gândi la exemple acceptabile în acest moment. Închid sertarul și las fotografia acolo unde a pus-o tata, simțind că, într-un fel, o îngrop din nou.

Șchiopătând intru în bucătărie, unde mă întâmpină un mare haos. Sunt tigăi și crățiți peste tot, prosoape de bucătărie, coji de ouă și ceea ce seamănă cu sertare golite pe blatul de bucătărie. Tata poartă peste puloverul, cămașa și pantalonii obișnuiți un șorț cu imaginea unei femei în lenjerie de corp roșie și portjartier. În picioare are papucii Manchester United, în formă de mingi de fotbal.

— Neața, iubito. Vine spre mine și îmi dă un sărut pe frunte.

Îmi dau seama că e prima dată după ani de zile când cineva mi-a pregătit micul dejun, dar e și prima dată după mulți ani când tata are pentru cine să pregătească micul dejun. Dintr-odată cântatul, dezordinea, zăngănitul cratițelor și tigăilor capătă un sens. Tata e încântat.

— Fac vafe! Spune el cu accent american.

— Oo, ce bine.

— Așa spunea măgărușul, nu-i așa?

— Care măgăruș?

— Acela... El se oprește din amestecatul în tigaie și închide ochii ca să se gândească.

— Povestea aceea cu omul verde.

— Incredibilul hulk?

— Nu.

— Mă rog, atunci nu mai știu alți oameni verzi.

— Ba știi, acela care...

— Vrăjitoarea cea ticăloasă din vest?

— Nu! Acolo nu e nici un măgăruș. Gândește-te la povești în care e vorba și despre măgăruși.

— E o poveste biblică?

— În Biblie erau măgăruși vorbitori, Gracie? Crezi că Isus mânca vafe?!

Doamne, acum am înțeles: el făcea vafe la cină ca să le împartă celorlalți, nu pâine!

— Mă cheamă Joyce.

— Nu-mi amintesc ca Isus să fi mâncat vafe, dar îi voi întreba pe băieți la Clubul de luni. Poate că nu am citit Biblia care trebuia toată viața mea.

Râde, amuzat de propria glumă.

Mă uit peste umărul lui.

— Tată, dar nici măcar nu faci vafe!

El oftează exasperat.

— Da' ce, sunt un măgăruș? Ți se pare că semăn cu un măgăruș?

Măgărușii fac vafe, eu prăjesc cămași.

Îl urmăresc cum învârte cărnații pe toate părțile, pentru a-i prăji uniform.

— O să mânânc și eu cămași.

— Dar tu ești din aia, vegetarianistă.

— Vegetariană. Și nu mai sunt.

— Sigur că nu mai ești. Ai devenit doar de la vârsta de cincisprezece ani, după ce ai văzut documentarul despre foci. Măine o să mă trezesc și o să-mi spui că ești bărbat. Am văzut eu la TV. O femeie, cam de aceeași vârstă ca și

tine, și-a adus soțul în direct, la o emisiune cu public ca să-i comunice că s-a hotărât să-și schimbe...

Enervată, îl întrerup.

— Fotografia mamei nu mai e pe măsuta din hol.

Tata îngheață, reacționând ca un vinovat, iar asta mă supără, de parcă înainte aș fi fost convinsă că misterioasa persoană de la miezul nopții care muta fotografiile ar fi dat buzna și ar fi făcut una ca asta. Aproape că aș fi preferat această variantă.

— De ce? E tot ce pot spune.

El se prefăce ocupat, zdrăngănind farfuriile și tacâmurile.

— De ce, ce? De ce mergi așa, vreau să știu? Tata îmi urmărește mersul mirat.

— Nu știu, îl reped eu și șchiopătând mă îndrept spre masă.

— Hoo hoo hoo, hohotește tata privind în tavan. Ai făcut o minune în direct! Hai, pune masa, ca o fată bună.

A reușit să mă potolească și nu mă pot abține să nu zâmbesc. Așa că pun masa, iar tata face micul dejun și amândoi șchiopătăm prin bucătărie, prefăcându-ne că totul e cum era și cum va fi mereu. O lume Iară sfârșit.

TREISPREZECE

— Ia spune tată, ce planuri ai pentru astăzi? Ești ocupat?

Furculița în care stau înfipte o bucățică de câmat, ou, șuncă, pudding, ciuperci și roșii se oprește din traseul spre gura deschisă a tatei. Ochii lui amuzați i se zăresc de sub sprâncenele lui groase.

— Planuri, zici? Stai să vedem Gracie, să mă uit în agenda evenimentelor zilei de azi. Mă gândeam că după ce termin de mâncat, în aproximativ cincisprezece minute să-mi mai fac un ceai. Apoi după ce-mi termin ceaiul, s-ar putea să stau în scaunul de la această masă, sau pe scaunul unde ești tu, locul exact urmează fi stabilit, după cum scrie în agenda mea. Apoi voi trece în revistă răspunsurile de ieri la cuvintele încrucișate, ca să văd ce am scris corect și ce nu, iar atunci voi afla răspunsul la cele pe care nu le-am ghicit ieri. După care voi dezlega Sudoku, apoi integrale. Văd că azi va trebui să găsim cuvinte nautice. Navigație, Maritim, Yachting. Da, o să fiu în stare să le găesc, uite deja văd cuvântul Barcă acolo, pe prima linie. Apoi voi tăia cupoanele de concurs și toate astea îmi vor ocupa dimineața, Gracie. Apoi, după toate astea, cred că voi mai bea o ceașcă de ceai și vor începe programele mele. Dacă vrei să fixezi o întâlnire, vorbește cu Maggie.

În sfârșit își îndeasă mâncarea în gură, iar oul i se scurge pe bărbie. Nu observă, așa că rămâne acolo.

Izbucnesc în răs.

— Cine e Maggie?

El înhite și zâmbește, amuzat.

— Nu știu de ce am spus asta.

Rămâne pe gânduri și, apoi izbucnește în răs.

— Cunoșteam un tip în Cavan – povestea asta a fost acum șaiszeci de ani – Brendan Brady era numele lui. Oricând încercam să ne facem planuri el spunea – tata îngroașă vocea – „Vorbiți cu Maggie”, de parcă ar fi fost vreun om

de afaceri. Era soția sau poate secretara lui, habar n-am. „Vorbiți cu Maggie”, repetă el. Probabil că Maggie era mama lui, râde el, continuând să mănânce.

— Deci în principiu, potrivit programului tău, faci exact același lucru ca ieri.

— Ba nu e deloc la fel.

El răsfoiește programul TV și pune degetul unsuros pe pagina zilei de azi. Se uită la ceas și coboară degetul pe pagină. Ia un marker și evidențiază un rând.

— Astăzi avem Spitalul Animalelor, în loc de Antique Roadshow. Nu e exact ca ieri deloc, câtuși de puțin, ce spui? Astăzi vom avea iepurași și cățeluși, nu ceainicele false ale lui Betty. Sau s-ar putea s-o vedem cum încearcă să-și vândă câinele pentru câțiva șilingi. Atunci o să-ți poți cumpăra costumul ăla de baie, Betty. El continuă să însemneze emisiunile de pe pagina ghidului TV, lingându-se cu limba pe la colțurile gurii concentrat, de parcă ar fi decorat un manuscris.

— Cartea din Kells, izbucnesc eu brusc, deși ăsta nu e un lucru neobișnuit zilele astea. Bolboroselile mele devin ceva firesc.

— Despre ce vorbești acum? Tata se oprește din colorat și se reapucă de mâncat.

— Hai să mergem astăzi în oraș. Să facem un tur al orașului, să mergem la Trinity College și să ne uităm la Cartea din Kells.

Tata mă privește mestecând. Nu prea știi ce gândește. Probabil același lucru ca și mine.

— Vrei să mergem la Trinity College. Fata care nu voia să pună piciorul acolo pentru studii sau excursii cu mine și mama ei, deodată, din senin, vrea să meargă. Sigur „deodată” și „din senin” înseamnă același lucru, n-ar trebui să fie în aceeași propoziție, Henry, se corectează el.

— Da, vreau să merg. Deodată, din senin, îmi doresc foarte mult să merg la Trinity College.

— Dacă nu vrei să vezi Spitalul Animalelor spune-mi, nu trebuie să rătăcim prin oraș. Să știi că poți schimba canalul.

— Ai dreptate, tată și de curând eu chiar asta am făcut.

— Nu mai spune?! N-am observat cu toate lucrurile care s-au petrecut, separarea voastră, faptul că nu mai ești vegetarianistă, că n-ai spus nici un cuvânt despre serviciul tău și că te-ai mutat cu mine. A fost atâta acțiune pe aici în ultimul timp, cum să-ți mai dai seama dacă a fost schimbat canalul sau dacă nu cumva a început o altă emisiune.

— Trebuie să fac ceva nou, îi explic. Am timp pentru Frankie și Kate, dar în ceea ce-i privește pe ceilalți... Încă nu sunt pregătită. Avem nevoie de o schimbare de program, tată. Țin în mâini marea telecomandă a vieții și sunt gata să încep să apăs pe niște butoane.

El mă privește o clipă, apoi mușcă cu poftă dintr-un câmat, în loc de răspuns.

— Luăm un taxi spre centru și ne suim într-unul din autobuzele acelea care fac turul orașului, ce spui? MAGGIE! Răcnesc eu din toate puterile, încât

tata tresare. MAGGIE, TATA VINE CU MINE ÎN ORAȘ SĂ ARUNCĂM O PRIVIRE PE ACOLO. EȘTI DE ACORD?

Îmi ciulesc urechile, așteptând un răspuns. Fericită că l-am primit, dau din cap și mă ridic în picioare.

— Gata tată, s-a hotărât, Maggie spune că e de acord să mergi cu mine în oraș. Îmi fac un duș și p-aici ne e calea dus. Ha! Rimează.

Ies șchiopătând din bucătărie, lăsându-mi tatăl uluit, cu resturile de ou pe bărbie.

— Mă îndoiesc că Maggie a fost de acord ca eu să merg cu viteza asta, Gracie – spune tata, încercând să țină pasul cu mine în timp ce ne ferim să nu lovim trecătorii pe Strada Grafton.

— Scuze, tată.

Încetinesc și îl iau de braț. În ciuda încălțăminteii corectoare tot se leagănă, iar eu mă legăn odată cu el. Chiar dacă ar fi operat și ar avea picioarele egale, îmi imaginez că tot s-ar balansa, asta face parte din el.

— Tată, oare ai să-mi spui vreodată Joyce?

— Ce tot vorbești, sigur, doar așa te cheamă!

Îl privesc surprinsă.

— N-ai observat că îmi spui mereu Gracie?

Pare purtat în trecut, dar nu comentează, continuând să meargă. Sus, jos, jos, sus.

— Îți dau cincizeci de cenți ori de câte ori îmi vei spune Joyce, astăzi, zâmbesc eu.

— S-a făcut, Joyce, Joyce, Joyce. O, ce mult te iubesc Joyce, chicotește el. Gata, m-am făcut cu doi euro. Mă înghiontește și apoi devine serios.

— Nu mi-am dat seama că-ți spun așa, iubito. O să fac tot ce pot.

— Mulțumesc.

— Știi, îmi amintești atât de mult de ea.

— Vai, tată, adevărat?

Sunt emoționată, simt cum îmi vin lacrimi în ochi. Nu mi-a spus asta niciodată.

— În ce fel?

— Aveți amândouă nasurile mici, ca purcelușii.

Îmi roteșc privirea.

— Nu înțeleg de ce ne îndepărtăm de Trinity College, nu acolo voiai să mergem?

— Da, dar autobuzele pleacă din Stephen's Green. Îl vom vedea în trecere. Oricum n-am chef să merg acolo chiar acum.

— De ce nu?

— E ora prânzului.

— Și Cartea din Kells își ia o oră de pauză, așa crezi? Tata își rotește și el privirea. Un sandwich cu șuncă și un termos de ceai și apoi se urcă înapoi în vitrină, ca o ploaie de după-amiază. Asta crezi tu că se petrece? Pentru că a nu merge fiindcă e ora prânzului mi se pare lipsit de sens.

— Pentru mine are sens. Și nu știu de ce, dar aceea mi se pare direcția corectă. Îmi spune asta compasul intern.

Justin trece pe sub arcada de la Trinity College și se îndreaptă spre Strada Grafton. Ia prânzul cu Sarah. Nu vrea să asculte vocea interioară săcâitoare care îi spune să anuleze întâlnirea cu ea. Dă-i o șansă. Dă-ți o șansă. Trebuie să încerce, trebuie să fie din nou pe picioarele lui, trebuie să-și amintească că nu fiecare întâlnire cu o femeie va fi la fel ca prima dată când a văzut-o pe Jennifer. Sentimentul acela cu bum-bum care îi făcea tot corpul să vibreze, fluturii care făceau acrobații în stomac, furnicăturile când îi atingeau pielea. Se gândește ce a simțit la întâlnirea cu Sarah. Nimic. Nimic în afară de sentimentul măgulitor că e atrasă de el și de entuziasmul că s-a întors din nou în lumea întâlnirilor amoroase. Multe sentimente legate de ea și de situația în sine, dar nimic pentru ea. A reacționat mai mult față de femeia de la salonul de cofură, acum câteva săptămâni, iar asta însemna ceva. Dă-i o șansă. Dă-ți o șansă.

Strada Grafton e aglomerată la ora prânzului, de parcă s-au deschis porțile grădinii zoologice din Dublin și toate animalele au dat buzna afară, fericite că au scăpat de încarcerare pentru o oră. Și-a încheiat misiunea pe ziua de azi, seminarul său despre subiectul în care era specializat, Arama ca suport în pictură: 1575-1775, fiind un succes pentru studenții din anul trei care optaseră pentru el.

Conștient că va întârzia la întâlnirea cu Sarah, încearcă să meargă mai repede, dar durerile din corpul lui prea antrenat îl fac aproape să șchiopăteze. Furios că avertizările lui Al au fost corecte, merge șchiopătând în spatele a două persoane care par să fie cele mai încete de pe Strada Grafton. Planurile lui de a-i depăși printr-o parte sau alta eșuează, fiindcă aglomerația e atât de mare încât nu-și poate părăsi culoarul. Nerăbdător încetinește, capitulând și mergând cu viteza celor doi dinaintea lui, dintre care unul cântă vesel, legănându-se pe picioare.

Pe cinstea mea, să fii beat la ora asta.

*

Tata nu se grăbește plimbându-se agale pe Strada Grafton, de parcă ar avea tot timpul din lume. Probabil că are, în comparație cu toți ceilalți, deși o persoană mai tânără ar crede contrariul. Uneori se oprește și îmi arată câte ceva, se alătură cercului de spectatori care urmăresc un spectacol de stradă și, când ne continuăm drumul, iese din rând ca să încurce lucrurile și mai mult. Ca o piatră aflată în mijlocul unui șuvoi de apă, oamenii trebuie să îl ocolească; e ca o mică diversiune, deși nu e conștient de asta. Cântă, în timp ce ne mișcăm sus, jos, jos, sus.

Strada Grafton e o minune, magia plutește în aer.

În ochii fetelor sunt diamante și pulbere de aur în pletele lor.

Și dacă nu mă crezi, vino să mă vezi aici în Dublin, vara, într-o zi cu soare.

*

Mă privește zâmbind, apoi cântă mai departe, iar când nu mai știe versurile îngână melodia.

În timpul zilelor mele cele mai aglomerate la serviciu, douăzeci și patru de ore nu par suficiente. Aproape că aș vrea să-mi ridic mâinile în aer, încercând

să prind secunde și minutele, de parcă aş putea să le opresc înaintarea, ca o fetiță încercând să prindă baloane de săpun.

Nu poți ține timpul în loc, dar tata pare să o facă. M-am întrebat mereu cum putea să-și umple clipele, de parcă felul în care deschideam ușile și vorbeam despre unghiuri luminoase, încălzire centrală și dulapurile din perete valora mai mult decât flecăreala lui. De fapt cu toții flecărăm, umplând timpul pe care îl avem aici, doar că ne place să ne simțim mai mari, redactând liste de priorități.

Deci asta faci când totul încetinește și minutele care ticăie le simți mai lungi decât înainte. Nu te grăbești. Respiri încet. Deschizi ochii un pic mai mult și privești la toți și toate. Înțelegi totul. Rememorezi povești de demult, îți amintești oamenii, timpurile și ocaziile trecute. Tot ce vezi îți amintește de ceva. Vorbești despre lucrurile acelea. Te oprești și îți faci timp să observi acele lucruri și faci în așa fel încât lucrurile pe care le observi să conteze. Găsești răspunsurile pe care nu le-ai știut ieri la cuvinte încrucișate. Încetinești. Nu mai vrei să faci totul acum, în momentul ăsta, în clipa asta. Ții oamenii în spatele tău pentru că nu îți pasă, îi simți că te calcă pe tocuri, dar menții pasul. Nu lași pe nimeni să îți dicteze viteza.

Deși dacă persoana din spatele meu mă mai calcă încă o dată pe ștaif...

Soarele strălucește atât de tare, încât e dificil să privim înainte. Parcă ar sta deasupra străzii Grafton, cu încă o minge de bowling, gata să ne doboare. În sfârșit, ne apropiem de capătul străzii și vom scăpa de șuvoiul de oameni. Deodată tata se oprește în loc, captivat, văzând un mim în apropiere. Cum sunt cu el la braț, sunt silită să mă opresc și eu în loc, făcând persoana din spatele meu să dea peste mine. Încă o dată mă calcă, mai tare decât până atunci. Gata, până aici.

— Hei! Strig întorcându-mă pe călcâie. Fii atent!

El mormăie ceva enervat și accelerează, depășindu-ne.

— Fii și tu atentă, primesc replica unui bărbat cu pardesiu bej, cu un accent american.

Sunt gata-gata să-i răspund, când vocea lui mă reduce la tăcere.

— Ia te uită, se minunează tata, privind mimul prizonier într-o cameră invizibilă, să-i dau o cheie invizibilă ca să iasă de acolo? Se distrează. Nu ar fi amuzant, iubito?

— Nu, tată. Examinez spatele oponentului meu de adineaori, încercând să-mi amintesc vocea.

— Știi că de Valera a scăpat din închisoare folosind o cheie care i-a fost strecurată într-un tort. Ar trebui să-i spună cineva băiatului ăsta povestea asta. De aici unde mai mergem? El se învârte pe lângă mine, privind în jur. Se îndreaptă într-o direcție oarecare, nimerind în mijlocul unui grup de manifestanți Hare Krishna, fără ca măcar să-și dea seama.

Pardesiul bej se întoarce iar, îmi mai aruncă o privire încruntată, apoi iuțește pasul, iritat.

Rămân țintuită în loc, privindu-l de parcă trebuia să întorc la rândul meu încruntarea. Zâmbetul acela. Familiar.

— Gracie, de aici se iau biletele, am găsit, strigă el de undeva, de departe.

— Ai răbdare, tată.

Mă uit în urma pardesiului bej. Întoarce-te încă o dată, ca să-ți pot vedea chipul, îl implor.

— Mă duc să iau biletele.

— Bine, tată. Continui să mă uit la haina bej care se îndepărtează. Nu-mi iau – corecție – nu-mi pot lua ochii de la el. Arunc mental o frânghie de cowboy în jurul lui și încep să-l trag spre mine. Pașii devin mai mici, viteza încetinește treptat.

Deodată se oprește din drum. Iiii-haa.

Te rog să te întorci. Trag de sfoară.

El se răsuțește pe călcăie, scrutând mulțimea. Mă caută pe mine?

— Cine ești? Șoptesc.

— Eu! Tata e iarăși lângă mine. De ce stai în mijlocul străzii?

— Știu ce fac, îl reped eu. Uite, du-te și ia biletele. Îi întind niște bani.

Ies dintre manifestanții Hare Krishna, nedezipindu-mi ochii de haina bej, sperând că mă va vedea. Lâna pală a pardesiului aproape că strălucește între culorile închise și întunecate ale celorlalți din jurul lui. Îmi dreg vocea și îmi netezesc părul scurt.

Ochii lui continuă să cerceteze strada și apoi se opresc încet asupra mea. Îmi amintesc de el în secunda în care ochii lui mă înregistrează. „El” de la salonul de coafură.

Și acum? Poate că nu mă va recunoaște. Poate încă e supărat că am țipat la el. Nu prea știu ce să fac. Să zâmbesc? Să-i fac cu mâna? Niciunul dintre noi nu se mișcă.

El îmi face din mână. Întâi mă uit în spatele meu, să mă asigur că eu sunt obiectul atenției lui. Deși eram atât de sigură încât aș fi putut paria. Deodată strada Grafton este pustie. Și tăcută. Doar eu și el. Ciudat cum de s-a întâmplat așa. Ce drăguț din partea tututror. Îi răspund la salut. El murmură ceva.

Lasă-mă? Ia-mă? Nu.

Iartă-mă. Încerc să mă gândesc ce i-aș putea spune, dar zâmbesc. Nu poți spune ceva când zâmbești, e la fel de imposibil ca și să fluieri zâmbind.

— Am luat biletele! Strigă tata. Douăzeci de euro fiecare, asta-i o crimă. Văzutul e pe gratis, nu știu cum ne pot taxa ca să ne folosim ochii. O să le scriu eu o scrisoare. Data viitoare când mă vei mai întreba de ce stau să-mi urmăresc programele la televizor o să-ți reamintesc că sunt gratuite. Doi euro pentru ghidul TV, o sută cincizeci pentru un an de abonament este mai convenabil decât o zi în oraș cu tine, pufnește el. Taxiuri scumpe până în oraș, ca să privesc niște lucruri în orașul în care locuiesc și la care m-am uitat gratuit timp de șaizeci de ani.

Deodată aud din nou forfota străzii, văd oamenii înghesuindu-se, simt soarele și arșița lui pe față, simt inima bătându-mi sălbatic în piept, în timp ce sângele circulă cu frenezie. Îi simt pe tata trăgându-mă de braț.

— Haide Gracie, că îl pierdem. E un pic de mers până acolo, haide. Lângă hotel Shelbourne. Te simți bine? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie și să nu-mi

spui că așa e, fiindcă am trecut prin destule astăzi. Auzi, patruzeci de euro, murmură el în barbă.

Un grup mare de trecători se adună la capătul străzii Grafton ca să traverseze, nepermițându-mi să-l mai văd. Simt cum tata mă trage de mână și încep să mă deplasez cu el pe Merrion Row, mergând de-a îndărătelea, încercând să-l zăresc.

— Fir-arsăfie!

— Ce s-a întâmplat, iubito? Nu e departe de aici. Ce naiba faci, mergi de-a îndărătelea?

— Nu-lvăd.

— Pe cine?

— Un tip pe care cred că-l cunosc.

Nu mai merg de-a îndărătelea, ci stau alături de tata, continuând să privesc în josul străzii, scrutând mulțimea.

— Păi dacă nu ești sigură că îl cunoști, nu cred că e cazul să te oprești să stai de vorbă pe stradă, spune tata protector. Ce fel de autobuz mai e și ăsta, Gracie? Arată un pic ciudat, nu prea știu cum să spun. N-am mai fost în oraș de câțiva ani și uite ce face compania irlandeză de transporturi.

Îl ignor și îl las să mă conducă la autobuz, în timp ce eu privesc în cealaltă parte, scrutând furioasă prin ferestrele, care culmea, sunt de plastic. Mulțimea se deplasează din locul unde se afla el, dar acolo nu se mai găsește nimic.

— Aplecat.

— I-auzi. Probabil că nu-l cunoșteai atât de bine, dacă a fugit așa.

Îmi îndrept atenția spre tata.

— Tată, s-a întâmplat un lucru tare ciudat.

— Nu-mi pasă ce spui, nu e nimic mai ciudat ca asta, spune tata privind uluit în jur.

În sfârșit arunc o privire spre cei din autobuz. Toți poartă coifuri de vikingi, iar pe genunchi au veste de salvare.

— Gata, spune ghidul la microfon, în sfârșit toată lumea e prezentă. Haideți să le arătăm noilor veniți ce să facă. Când spun cuvântul, vreau să răcniiți ca vikingii! Hai să v-aud!

Approape că sărim de la locurile noastre și îl simt pe tata cum se agață de mine în timp ce întreg autobuzul răcnește.

PAISPREZECE

— Bună ziua, tuturor, sunt Olaf cel Alb și vă spun bine ați venit în autobuzul-submarin viking! Cunoscut din istorie ca Dulcws, sau Rătuște, cum sunt numite popular. Ne aflăm în versiunea amfibie a unui vehicul General Motors, construit în timpul celui de-al doilea război mondial. Proiectat să fie condus pe mare, la adâncimi de cinci metri, pentru a furniza provizii sau a transporta trupe de la vas până la țărm. Acum sunt utilizate în mod obișnuit ca vehicule de salvare și recuperare subacvatică în Statele Unite, Marea Britanie și în alte părți ale lumii.

— Nu vrei să coborâm? Șoptesc în urechea tatei.

El îmi face semn să tac, complet captivat.

— Acest vehicul cântărește șapte tone, are circa nouă metri lungime și doi metri și jumătate lățime. Are șase roți și poate fi condus cu tracțiune pe spate sau cu tracțiune pe toate roțile. După cum puteți vedea, a fost îmbunătățit din punct de vedere mecanic și a fost echipat cu locuri confortabile, acoperiș, părți laterale rabatabile ca să vă protejeze de forțele naturii, fiindcă, după cum știți, după ce vom vedea obiectivele turistice din oraș, ne vom scufunda în apă și vom face o călătorie fantastică prin Grand Canal Docklands!

Toată lumea chiuie, iar tata mă privește cu ochii mari, ca un copil.

— Nu-i de mirare că a costat douăzeci de euro. Un autobuz care plutește pe apă. Un autobuz? Care plutește pe apă? N-am mai văzut așa ceva. Să vezi când o să le povestesc băieților, la Clubul de luni. De data asta flecarul ăla de Donai n-o să mai aibă cum să povestească ceva mai grozav.

Își îndreaptă atenția din nou spre ghidul care, ca toți ceilalți din autobuz, poartă o cască de viking cu coame. Tata ia două căști, își pune una pe cap și mi-o dă pe cealaltă, care are atașate două cosițe blonde.

— Olaf, ți-o prezint pe Heidi.

Mi-o așez pe cap și mă întorc spre tata.

El mimează un strigăt de luptă.

— Vom vedea faimoasele noastre catedrale, St. Patrick și Christchurch, Trinity College, clădirea Guvernului, Georgian Dublin...

— Oo, asta o să-ți placă, îmi dă tata coate.

— Și, desigur Viking Dablin!

Toată lumea scoate strigăte de luptă, ca vikingii, inclusiv tata, iar eu nu mă pot abține să nu râd.

— Nu înțeleg de ce reînviem o hoardă de bătărași care au siluit și au jefuit totul în țara noastră.

— Of, nu vrei să te distrezi și tu și să te simți bine?

— Și ce vom face dacă vom vedea un Dukw inamic în drumul nostru?

Întrebă ghidul.

Urmează un amestec de huiduieli și răgete.

— Bun, să mergem! Strigă Olaf entuziasmat.

Justin scrutează frenetic pe deasupra capetelor rase ale unui grup de Hare Krishna care au început parada pe lângă el și îl împiedică să o mai vadă pe femeia cu haină roșie. O mare de togi portocalii, îi zâmbesc printre sunete de clopoței și bătăi de tobe. El sare, încercând să zărească ceva pe Merrion Row.

În fața lui apare brusc un mim îmbrăcat într-un costum negru, mulat pe corp, cu fața vopsită în alb, buze roșii și o pălărie în dungi. Stau unul în fața celuilalt, fiecare așteptându-l pe celălalt să facă ceva, Justin rugându-se ca mimul să se plictisească și să plece. Dar nu e așa. Dimpotrivă, mimul își trage umerii înapoi, își ia o privire de dur, își desface picioarele și pipăie cu mâinile zona centurii de piele.

Cu o voce scăzută Justin îi spune politicos.

— N-am chef de asta. Vrei să te joci cu altcineva, te rog?

Privind trist, mimul începe să cânte la o vioară invizibilă.

Justin aude râsete și își dă seama că scena lor are un public. Grozav.

— Da, ai haz. Bine, destul.

Ignorându-i prostelile, Justin se distanțează de mulțimea care se înghesuie, continuând să scruteze Merrion Row și căutând haina roșie.

Mimul apare iarăși lângă el, își duce o mână la frunte, privind în zare, ca peste o mare. Grupul de spectatori îl urmează, ovaționând și bătând din palme. Un cuplu de japonezi în vârstă face o fotografie.

Justin spune printre dinți, cu voce scăzută, sperând că nu-l va auzi decât mimul.

— Ascultă idiotule, ți se pare că mă distrez?

Cu buze de ventriloc, un puternic accent de Dublin îi răspunde.

— Ascultă idiotule, crezi că-mi pasă?

— Vrei să ne jucăm așa? Bine. Nu știu dacă încerci să fii Marcel Marceau sau clovnul Coco, dar mica ta reprezentație de pantomimă pe stradă îi insultă pe amândoi. Mulțimea asta poate consideră amuzante gesturile pe care le-ai furat din repertoriul lui Marceau, în schimb, eu nu. Spre deosebire de mine, ei nu știu că tu nu ai observat faptul că Marceau folosea aceste gesturi pentru a spune o poveste sau a schița un personaj. Nu stătea pe stradă încercând să iasă dintr-o cutie invizibilă. Lipsa ta de tehnică și de creativitate aruncă o lumină proastă asupra mimilor din întreaga lume.

Mimul clipește apoi începe să meargă ca și cum s-ar împotrivi unui vânt puternic.

— Sunt aici! Se aude o voce din mulțime.

Ea e! M-a recunoscut!

Justin se mută de pe un picior pe altul, încercând să vadă haina roșie.

Mulțimea se desparte în două și se dă la o parte, făcându-i loc lui Sarah, care pare încântată de această scenă.

Mimul mimează dezamăgirea evidentă a lui Justin, afișând o privire disperată și cocoșându-se, astfel încât brațele îi atârnă, aproape atingând pământul.

— Oooooooo, face dezamăgită mulțimea, iar Sarah face fețe-fețe.

Nervos, Justin înlocuiește privirea dezamăgită cu un zâmbet. Își face loc prin mulțime, o salută repede pe Sarah și o trage de mână departe de scena în care mulțimea aplaudă și aruncă niște monede în cutia mimului.

— Nu crezi că ai fost cam nepoliticos? Poate ar fi trebuit să-i dai niște mărunțiș, ceva, spune ea, privind peste umăr rugător la mim, care își acoperă fața și își mișcă umerii violent în sus și în jos, într-un fals acces de lacrimi.

— Cred că domnul în costum de mim a fost nepoliticos.

Distrat, Justin continuă să se uite înjur după haina roșie, în timp ce amândoi se îndreaptă spre restaurant ca să ia prânzul, lucru la care acum Justin e hotărât să renunțe.

Spune-i că ți-e rău. Nu. E medic. Va începe să-ți pună prea multe întrebări. Spune-i că din păcate ai făcut o greșală și ai un curs, chiar acum. Spune-i, hai spune-i!

Dar în loc să facă asta, se trezește că merge alături de ea cu mintea la fel de activă ca muntele St. Helens, privind cercetător în jur asemenea unui

alcoolic care are nevoie de o băutură. Ajunși în restaurant, sunt conduși la o masă retrasă, într-un colț. Justin se uită cu coada ochiului la ușă.

Strigă FOC și ia-o la fugă!

Sarah își dă jos haina de pe umeri, dând la iveală bluza foarte decoltată și își trage scaunul mai aproape de al lui.

Ce coincidență că a dat (la propriu!) peste femeia de la salonul de coafură. Deși poate nu e ceva atât de neobișnuit; Dublin nu e un oraș mare. De când e aici a aflat că toată lumea cunoaște cam pe toată lumea, sau pe cineva rudă cu altcineva, pe care cineva l-a cunoscut. Dar femeia aceea... Trebuie să nu-i mai spună așa. Ar trebui să-i dea un nume. Angelina.

— La ce te gândești? Sarah se apleacă peste masă, privindu-1 intens.

Sau Luciile.

— Cafea. Mă gândesc la cafea. O cafea vă rog, spune el chelneriței care le șterge masa. Se uită la ecusonul ei. Jessica. Nu, femeia lui nu era o Jessica.

— Nu mănânci? Întreabă Sarah dezamăgită și nedumerită.

— Nu, nu pot sta cât mi-am dorit. Trebuie să mă întorc la facultate mai devreme decât trebuie.

Mișcă picioarele pe sub masă, ridicând-o și răvășind tacâmurile. Chelnerița și Sarah îl privesc chiorăș.

— A, bine, spune ea, studiind meniul. O să iau o salată Caesar și un pahar de vin alb, vă rog, îi comandă ea chelneriței, apoi comentează către Justin. Trebuie să mănânc, altfel o să leșin, sper că nu te superi.

— Nici o problemă, zâmbește el.

Deși ai comandat cea mai mare salată din meniu. Cum ar suna Susan? Oare femeia mea arată ca o Susan? Femeia mea, ce naiba am pățit?

— Ne îndreptăm acum spre strada Dawson, numită astfel după Joshua Dawson care a realizat și străzile Grafton, Anne și Henry. Pe dreapta veți vedea Mansion House, care adăpostește Primăria din Dublin.

Toate căștile vikinge încornorate se întorc spre dreapta. Prin ferestre se văd camere video, aparate de fotografiat digitale și telefoane mobile.

— Crezi că asta făceau vikingii pe vremuri, tată? Fotografiu clădiri care pe atunci nici nu fuseseră construite? Îi șoptesc eu.

— O, mai taci din gură, se răstește el tare, iar ghidul se oprește în mijlocul frazei, șocat.

— Nu tu, îi face tata semn cu mâna, ea. El arată spre mine și toți cei din autobuz mă țintuiesc cu privirea.

Ghidul continuă.

— În dreapta veți vedea Biserica Sfânta Ana, proiectată de Isaac Wells în 1707. Interiorul datează din secolul al șaptesprezecelea, explică Olaf grupului celor treizeci de vikingi de la bord.

— De fapt, fațada romană a fost adăugată abia în 1868 și a fost opera lui Thomas Newenham, îi șoptesc eu tatei.

— O, spune tata încet, făcând ochii mari, nu știam asta.

Și eu fac ochii mari auzindu-mi precizarea.

— Nici eu.

Tata chicotește.

— Ne aflăm acum pe strada Nassau, vom trece pe lângă strada Grafton pe stânga, imediat.

Tata începe să cânte cu voce tare.

— Strada Grafton e-o minune.

Americanca din fața noastră se întoarce, radiind de fericire.

— Știți cântecul ăsta? Tata îl cânta, era din Irlanda. Mi-ar plăcea tare mult să-l mai aud, puteți să ni-l cântați, vă rog?

În jurul nostru toată lumea strigă în cor.

— Da, vă rugăm.

Cum nu e străin de cântatul în public, cel care cântă săptămânal la Clubul de luni, începe să-l fredoneze, acompaniat de întreg autobuzul, care se leagănă dintr-o parte în alta. Vocea tatei răzbate dincolo de ferestrele de plastic ale DUKW în urechile trecătorilor.

Voi ține minte imaginea tatei alături de mine, cântând cu ochii închiși, având două coame pe cap.

*

Justin privește, tot mai neliniștit, cum Sarah mănâncă încet salata. Furculița ei se joacă cu o bucățică de pui; apucă puiul, îi dă drumul, îl apucă iarăși și reușește să rămână acolo în timp ce ea îl flutură, folosindu-l pentru a da la o parte foile de salată ca să vadă ce e sub ele. În final ia o felie de roșie și, în timp ce duce furculița la gură, bucata de pui cade. Din nou. Cădea pentru a treia oară.

— Ești sigur că nu ți-e foame, Justin? Pari să te uiți cam lung la farfurie, zâmbește ea, fluturând o altă furculiță încărcată, făcând ca ceapa roșie și brânza Cedar să se rostogolească înapoi în farfurie. Era un fel de un pas înainte, doi înapoi.

— Ba da, aș vrea să gust un pic.

El comandase și mâncase deja un bol de supă, timp în care ea reușise doar să ia cinci înghițituri.

— Vrei să te hrănesc eu? Flirtează ea, făcând mișcări circulare cu furculița spre gura lui.

— Da, dar vreau mai mult decât ai tu în furculiță.

Ea mai culege cu furculița alte câteva bucățele.

— Mai mult, spune el, privind la ceas cu coada ochiului. Cu cât putea să înghită mai mult, cu atât mai repede s-ar fi încheiat experiența lui frustrantă. Știe că femeia lui, Veronica, probabil plecase de mult, dar dacă stă aici, privind-o pe Sarah care mai mult se joacă cu mâncarea decât să mănânce, nu putea să aibă o confirmare.

— Uite, vine avionul, se alintă ea.

— Mai mult.

Cel puțin jumătate căzuse în timpul decolării furculi-

— O tei-

— Mai mult? Cum să încapă mai mult în furculiță, ca să nu mai vorbesc de gura ta?

— Așa, îți arăt eu cum.

Justin îi ia furculița din mână și începe să îndese în ea cât se poate de mult. Pui, porumb, salată, sfeclă, ceapă, roșie, brânză. Reușește să ia câte puțin din toate.

— Acum dacă doamna pilot ar dori să facă avionul să aterizeze...

Ea chicotește.

— N-or să încapă toate astea în gura ta.

— Să știi că am o gură destul de mare.

Ea îi întinde furculița, râzând cu poftă, abia reușind să o îndese în gura lui Justin. Când în sfârșit a înghițit totul, el se uită la ceas, apoi din nou la farfuria ei.

— Ok, acum e rândul tău. Ești un nătărău, Justin.

— Nici gând, se hlizește ea.

— Haide.

El adună cât de multă mâncare este posibil, inclusiv aceeași bucată de pui pe care ea a scăpat-o de patru ori și îndreaptă furculița spre gura ei deschisă.

Ea râde, în timp ce încearcă să înghită tot din gură. Deși de abia poate să respire, să mestece sau să zâmbească, încearcă să facă totul cu grație. Pentru un minut nu e în stare să vorbească, în încercarea ei de a mesteca cât mai demn posibil. Zeama de lămâie, uleiul și resturi de salată îi atârnă pe bărbie, iar când în sfârșit le înghite, gura ei de pe care s-a șters rujul zâmbește către Justin, descoperind o bucățică de salată rămasă printre dinți.

— A fost amuzant, îi zâmbește ea.

Elena. Ca Elena din Troia, atât de frumoasă încât a stârnit un război.

— Ați terminat? Pot să iau farfuria? Întreabă chelnerița.

Sarah încearcă să spună că nu, dar Justin intervine.

— Da, am terminat, mulțumim.

El evită privirea fixă a lui Sarah.

— De fapt încă n-am terminat, mulțumesc, spune Sarah, sever. Farfuria este din nou așezată pe masă.

Justin bătaie picioarele pe sub masă, cu o nerăbdare crescândă. Salma. Salma cea sexy.

Între ei se lasă o tăcere stânjenitoare.

— Regret, Salma, n-am vrut să fiu nepoliticos...

— Sarah.

— Ce?

— Numele meu este Sarah.

— Știu asta, doar că...

— Mi-ai spus Salma.

— A. Ce? Cine e Salma? Doamne. Scuze. Nici măcar nu cunosc vreo Salma, sincer.

Ea începe să mănânce mai repede, nerăbdătoare să scape de el acum.

El îndulcește tonul.

— Știi, trebuie să mă întorc la facultate...

— Mai devreme decât trebuia. Mi-ai mai spus.

Ea schițează un zâmbet, dar își schimbă expresia imediat ce se uită în farfurie. Acum e atentă la ce face cu furculița. Joaca s-a terminat. E vremea să mănânce. În loc să vorbească își umple gura cu mâncare.

Justin este jenat, știind că s-a purtat nepoliticos, altfel decât de obicei. Acum spune ca și cum ai crede asta, ticălosule. O privește: o față frumoasă, un corp atrăgător, o femeie inteligentă. Îmbrăcată elegant într-un costum cu oo pantaloni, picioare lungi, buze cărnoase. Degete lungi și elegante, unghii îngrijite, cu manichiură franțuzească, poșetă elegantă, asortată cu pantofii pe care îi poartă. Nu e absolut nimic în neregulă cu această femeie. Singura problemă este că Justin e cu mintea aiurea, are sentimentul că o parte din el este altundeva. O parte din el pe care, de fapt, a simțit-o atât de aproape, încât îi venea să fugă și să o prindă. Acum să fugă pare o idee bună, însă problema era că nu știa ce anume voia să prindă, sau pe cine. Într-un oraș de un milion de oameni nu se putea aștepta să iasă afară pe ușă și să găsească femeia aceea așteptându-l pe trotuar. Și oare merita să părăsească femeia frumoasă care stătea cu el în acest restaurant, doar pentru a alerga după o idee bună?

El încetează să-și mai bătăie picioarele sub masă și se așază mai comod în scaun, nu mai stă pe marginea lui, gata să o zbughească pe ușă, chiar în secunda în care ea pune furculița și cuțitul jos.

— Sarah, îmi pare rău, oftează el, de data asta convins de ceea ce spune.

Ea se oprește o clipă din mestecat, ridică privirile spre el, înghite iute și se șterge la gură cu un șervețel. Expresia de pe chip i se îndulcește.

— Bine.

Adună firimiturile din jurul farfuriei ei, ridicând din umeri.

— Să știi că nu urmăresc o căsătorie, Justin.

— Știu, știu.

— E vorba doar de un prânz.

— Știu asta.

— Sau să-i spunem doar de o cafea, în cazul în care auzind cuvântul „prânz” îți vine să fugi pe scara de serviciu strigând „Foc!”

Ea face semn din cap către ceașca lui goală de cafea și îndepărtează niște firimituri imagine.

El întinde mâna peste masă ca să îi oprească tremurul nervos.

— Îmi pare rău.

— Bine, repetă ea.

Aerul se limpezește, tensiunea se evaporă, farfuria este luată din fața ei.

— Cred că ar trebui să cerem nota de...

— Ți-ai dorit mereu să fii medic?

— Ooo.

Ea se oprește la jumătatea gestului de a deschide portmoneul.

— Ești omul extremelor, nu-i așa?

Sarah zâmbește.

— Îmi pare rău, clatină Justin din cap. Hai să mai bem o cafea înainte de a pleca. Să sperăm că așa voi reuși să fac astfel încât asta să nu fie cea mai groaznică întâlnire pe care ai avut-o vreodată.

— Nu e, clatină ea din cap, zâmbind. Dar e pe-aproape. Era să fie cea mai îngrozitoare, dar ai tras-o pe locul al doilea când mi-ai pus întrebarea cu profesia de medic.

Justin zâmbește.

— Deci, ți-ai dorit dintotdeauna?

Ea dă din cap afirmativ.

— De când am fost operată de James Goldin, pe când eram la grădiniță. Aveam cinci ani și el mi-a salvat viața.

— Tii. Erai cam mică pentru o operație. Probabil că a avut un efect uriaș.

— Imens. Eram în curtea grădiniței la prânz, am căzut în timp ce jucam șotronul și m-am lovit la genunchi. Restul prietenilor mei vorbeau despre amputarea piciorului, dar

James Goldin a venit în goană și mi-a făcut imediat o respirație gură la gură. Și uite-așa, durerea a dispărut ca prin farmec. Atunci am știut.

— Că vrei să te faci medic?

— Nu, că vreau să mă mărit cu James Goldin.

— Și te-ai măritat?

— Nuu. În schimb m-am făcut medic.

— Și încă un medic bun.

— Da, ți-ai dat seama după cum ți-am introdus acul când ai donat sânge, zâmbește ea. E totul în regulă acolo?

— Mă mănâncă un pic în zona aceea, dar nu face nimic.

— Te mănâncă? N-ar trebui să se întâmple asta, dă-mi să văd.

El începe să-și suflece mâneca, dar se oprește.

— Pot să te întreb ceva? Spune el, foindu-se în scaun. Există vreo posibilitate să aflu unde a ajuns sângele meu?

— Unde? Adică în ce spital?

— Mda, de fapt, știi la cine a ajuns?

Ea clatină din cap.

— Partea frumoasă este că totul e anonim.

— Dar cineva, undeva știe asta, nu-i așa? În registrele spitalului, sau ale laboratorului tău?

— Sigur că da. Produsele dintr-o bancă de sânge sunt urmărite individual. Este documentat întreg procesul de donare, testare, separarea în componente, stocare și administrarea către primitor, dar...

— Urăsc cuvântul ăsta.

— Din nefericire pentru tine nu poți ști cui l-ai donat.

— Dar ai spus că e documentat.

— Aceste informații nu pot fi divulgate. Dar toate detaliile noastre sunt păstrate într-o bază de date computerizată, unde sunt înregistrate toate detaliile donatorilor. Conform Actului de Protecție a Datelor ai dreptul să accesezi înregistrările donatorilor.

— Înregistrările acelea îmi vor spune cine a primit sângele meu?

— Nu.

— Atunci nu vreau să le văd.

— Justin, sângele pe care l-ai donat nu a fost introdus în corpul cuiva așa cum a ieșit din venele tale. A fost separat în globule roșii, globule albe, trombocite...

— Știu, știu toate astea.

— Îmi pare rău, chiar nu pot face nimic în privința asta. De ce îți dorești atât de mult să afli?

El rămâne pe gânduri o vreme, își pune un cub de zahăr brun în cafea și amestecă.

— Pur și simplu m-ar interesa să știu dacă și pe cine am ajutat, iar dacă e așa, aș vrea să știu cum se simte persoana respectivă... Nu, e o prostie, vei crede că nu sunt în toate mințile. Nu contează.

— Haide, nu fi prostuț, îi spune ea blând. Știu deja că nu ești în toate mințile.

— Sper că nu spui asta din punctul de vedere al unui doctor.

— Haide, zi-mi.

Ochii ei albaștri pătrunzători îl privesc peste gura ceștii din care își soarbe cafeaua.

— E prima dată când spun asta cu voce tare, așa că te rog să mă ierți fiindcă poate vorbesc dezlânat. La început, a fost un demers ridicol pentru a-mi hrăni orgoliul. Am vrut să știu a cui viață am salvat-o. Care a fost persoana norocoasă pentru care mi-am sacrificat prețiosul sânge.

Sarah zâmbește.

— Apoi, în ultimele zile n-am încetat să mă gândesc la lucrul acesta. Mă simt altfel. Schimbat într-adevăr. Ca și cum aș fi dăruit ceva. Ceva prețios.

— Este prețios, Justin, avem nevoie de mai mulți donatori mereu.

— Știu, dar nu asta am vrut să spun. Simt că există cineva care se deplasează având în interior un lucru pe care i l-am dăruit, iar acum mie îmi lipsește ceva...

— Corpul înlocuiește lichidul pe care l-ai donat în interval de douăzeci și patru de ore.

— Nu, vreau să spun că simt ca și cum aș fi dat ceva, o parte din mine și că altcineva e complet datorită acelei părți din mine și... O, Doamne, e o nebunie. Aș vrea să știu cine e acea persoană. Simt că îmi lipsește o parte din mine și trebuie să plec și să o iau.

— Nu-ți poți lua sângele înapoi, să știi, glumește Sarah neconvingător și amândoi cad pe gânduri; Sarah se uită tristă în ceașca de cafea, Justin încercând să dea un sens cuvintelor lui alambicate.

— Presupun că n-ar trebui niciodată să discut ceva atât de illogic cu un medic, spune el.

— Mulți dintre cei pe care îi cunosc simt asta, Justin. Doar că tu ești prima persoană pe care am auzit-o că dă vina pe donarea de sânge.

Tăcere.

— Ei bine, spune Sarah întorcându-se spre spătarul scaunului pentru a-și lua haina, te grăbești, așa că e timpul să o luăm din loc.

Își croiesc drum spre strada Grafton în tăcere, întreruptă doar din când în când de mici comentarii. Se opresc atunci când ajung la statuia lui Molly Malone, peste drum de Trinity College.

— Ai întârziat la curs.

— Nu, mai am puțin până să... Spune el consultându-și ceasul, apoi își amintește scuza de adineaori. Simte că se înroșește la față.

— Îmi pare rău.

— Bine, repetă ea.

— Simt că tot prânzul ăsta nu am făcut decât să mă scuz și tu să-mi răspunzi bine.

— Sincer, chiar e în regulă, râde ea.

— Iar mie chiar îmi pare...

— Oprește-te! Ea îi pune mâna la gură, pentru a-l face să tacă. Gata!

— M-am simțit bine, spune el stânjenit. Ar trebui să ne... Știi, nu mă simt în largul meu sub privirile ei.

Privesc în dreapta lor, unde Molly îi privește cu ochii ei de bronz.

Sarah râde.

— Știi, poate am putea să ne întâlnim...

— Hei, heeeeee!

Justin aproape că sare din loc, speriat de zgomotul frânelor autobuzului oprit la semafor alături de el. Sarah țipă înspăimântată și duce mâna la piept. Alături de ei circa douăsprezece capete de bărbați, femei și copii, toți purtând coifuri vikinge agită pumnii în aer, râzând și zbierând la trecători. Sarah și zecile de trecători din jur încep să râdă, unii răcnesc și ei la cei din autobuz, alții îi ignoră.

Justin, care și-a recăpătat suflarea, tace, fiindcă nu-și poate lua ochii de la femeia care râde cu poftă alături de un bătrân; poartă un coif pe cap, cu două coșite blonde.

— I-am speriat, Joyce, râde bătrânul, urlând și agitându-și pumnul.

Ea îl privește surprinsă, apoi îi dă o bancnotă de cinci euro, spre încântarea lui, după care reîncep să râdă amândoi.

Uită-te înspre mine, o imploră Justin în gând. Ochii ei rămân ațintiți asupra bătrânului, care ridică bancnota spre lumină, ca pentru a-i verifica autenticitatea. Justin se uită la semafor, care arată tot culoarea roșie. Încă mai este timp ca ea să-l vadă. Întoarce-te! Privește-mă doar o dată! Semaforul arată culoarea galbenă. Nu mai este timp.

Ea ține capul întors, complet absorbită de conversație.

Semaforul se face verde, iar autobuzul începe să se deplaseze încet spre strada Nassau. Justin începe să meargă alături de el, dorindu-și din tot sufletul ca ea să îl privească.

— Justin! Strigă Sarah, ce faci?

El continuă să meargă pe lângă autobuz, iuțind pasul pentru ca în final să alerge. O aude pe Sarah care strigă în urma lui, dar nu se poate opri.

— Hei! Strigă el.

Nu suficient de tare, însă, ea nu-l aude. Autobuzul ia viteză, iar alergarea ușoară a lui Justin se transformă în cros, adrenalina cuprinzându-i

întreg corpul. Autobuzul îl depășește, rulând tot mai repede. În ritmul ăsta o va pierde.

— Joyce! Izbucnește el. Sunetul surprinzător al propriului țipăt e suficient pentru a-l opri din mers. Ce naiba face? Se îndoie de mijloc, odihnindu-și mâinile pe genunchi, încearcă să-și recapete respirația, proptindu-se în mijlocul vârtejului în care se simte prins. Se uită înapoi _ spre autobuz pentru ultima dată. Coiful viking apare la fereastră, coșitele blonde mișcându-se dintr-o parte într-alta ca un pendul. El nu distinge chipul, dar cum e vorba de un singur cap, o singură persoană din autobuz care se uită înapoi spre el, e convins că trebuie să fie ea.

Vârtejul se oprește pentru o clipă când el ridică mâna să o salute.

O mână apare la fereastră, iar autobuzul dă colțul spre strada Kildare, lăsându-l pe Justin încă o dată să privească cum dispare, cu inima bătându-i atât de tare, încât aproape că pavajul vibrează sub el. Poate nu are nici cea mai vagă idee ce se petrece, dar un lucru știe sigur.

Joyce. O cheamă Joyce.

El rămâne privind strada goală.

Dar cine ești tu, Joyce?

— De ce scoți capul afară pe fereastră? Tata mă trage înapoi, îngrijorat. S-ar putea să nu prea ai de ce să trăiești, dar pentru numele lui Dumnezeu, îți datorezi ție viața.

— Ai auzit pe cineva care mă striga pe nume? Îi șoptesc tatei, cu mintea tulburată.

— Na, poftim, acum aude voci, mormăie el. Eu ți-am rostit numele și pentru asta mi-ai dat cinci euro, îți amintești? Se răstește el, apoi își îndreaptă atenția spre Olaf.

— Pe stânga se află Leinster House, clădirea care acum găzduiește Parlamentul Național al Irlandei.

Păcănituri de aparate deschise, clic-clic, blitz, imagine înregistrată.

— Leinster House era la origini cunoscută drept Kildare House după ce Ducele de Kildare a dispus construirea ei. Când el a devenit Duce de Leinster, a fost redenumită. Părți ale clădirii, care au adăpostit Colegiul Regal al Medicinii...

— Științei, spun eu cu voce tare, încă adâncită în gânduri.

— Poftim? El se întrerupe, iar capetele se întorc încă o dată.

— Am spus doar – cu fața roșie – că era Colegiul Regal al Științei.

— Da, asta am spus și eu.

— Nu, ai spus medicinii, exclamă americanca din fața mea.

— O, se înroșește el. Scuzați-mă, m-am înșelat. Părți din clădire, care înainte a fost Colegiul Regal al – se uită dinadins la mine – Științei, a servit ca sediu al Guvernului irlandez din 1922...

Nu îl mai ascult.

— Îți amintești că ți-am povestit despre tipul care a proiectat Rotonda, spitalul? Îi șoptesc eu tatei.

— Da. Unul, Dick.

— Richard Cassels. El a desenat și asta. Se consideră că aceasta a constituit un model pentru proiectul Casei Albe.

— Serios? Spune tata.

— Serios?

Americanca se întoarce și mă privește. Vorbește tare. Foarte tare. Prea tare.

— Auzi, dragă. Duduia asta spune că tipul care a proiectat-o, a făcut și proiectul pentru Casa Albă.

— Nu, de fapt...

Deodată observ că ghidul nu mai vorbește și mă privește cu tot atâta dragoste ca și dragonul viking o pisică de mare. Toți ochii, toate urechile și cifurile sunt atente la noi.

— Am spus că se presupune că a constituit un model pentru proiectul Casei Albe, nu există certitudini.

Spun asta încet, nedorind să fiu atrasă în capcană.

— Pur și simplu James Hoban, care a câștigat competiția pentru proiectul Casei Albe în 1792, era irlandez.

Ei mă privesc, așteptând să continui.

— Ei bine, a studiat arhitectura în Dublin și mai mult ca sigur că a studiat proiectul Leinster House, închei eu precipitat.

Oamenii din jurul meu exclamă cu încântare și vorbesc unul altuia despre această frântură de informație.

— Nu te auzim! Strigă cineva din față.

— Ridică-te, Gracie, mă împinge tata.

— Tată, îi fac eu semn.

— Hei, Olaf, dă-i microfonul! Strigă femeia către ghid. El mi-1 înmânează. Mi-1 dă cam fără voia lui și își încrucișează brațele.

— Ăă, bună ziua tuturor. Bat ușor cu degetul și suflu în microfon.

— Trebuie să spui „Probă de microfon, un, doi, trei”, Gracie.

— Probă de microfon, un, doi...

— Te auzim, mă repede Olaf cel Alb.

— A, bine.

Repet comentariile, iar oamenii din față dau din cap, interesați.

— Și astea fac parte tot din clădirile guvernului vostru? Întreabă americanca spre clădirile de pe ambele părți.

Mă uit nesigură spre tata, iar el dă din cap spre mine încurajator.

— Acelea nu. Clădirea din stânga e Biblioteca Națională, iar Muzeul Național este pe dreapta.

Mă duc să iau loc, iar tata fluieră admirativ, bătându-mă pe spate. Turiștii se uită în continuare la mine, așteptând mai mult. Ghidul pare rușinat.

— Câteva informații interesante ar putea fi că Biblioteca Națională și Muzeul Național au adăpostit la origine Muzeul de Știință și Artă din Dublin, care s-a deschis în 1890. Ambele sunt realizate de Thomas Newenham Deane și fiul lui Thomas Manly Deane după o competiție ținută în 1885 și au fost construite de antreprenorii din Dublin J. și W. Beckett care au demonstrat cel mai bun meșteșug irlandez în construcția lor. Muzeul este unul dintre cele mai

bune exemple de supraviețuire a artei decorative irlandeze, cu sculpturile în piatră, în lemn și plăcuțele ceramice. Cea mai importantă caracteristică a Bibliotecii Naționale este rotunda de la intrare. La interior acest spațiu duce la o impresionantă scară spre magnifica sală de lectură, cu impunătoarele ei tavane curbate. După cum puteți vedea, exteriorul clădirii se caracterizează prin coloane și pilaștri în stil corintic, iar rotunda, cu veranda ei deschisă și pavilioanele de colț încadrează compoziția, în partea...

Aplauze puternice îmi întrerup discursul, doar o singură persoană aplaudă: tata. Restul autobuzului tace. Un copil o întreabă pe mama lui dacă se poate să mai urle iar ca vikingii. Pe culoar suflă un vânt nevăzut care ajunge până la Olaf cel Alb, care zâmbește răutăcios.

— Ăă, n-am terminat, spun eu liniștită.

Drept răspuns, tata bate din palme și mai tare și cineva din spate i se alătură.

— Și... Asta-i tot ce știu, spun eu iute, așezându-mă.

— De unde știi toate astea? Întreabă femeia din față.

— E agent imobiliar, răspunde tata mândru.

Femeia se încruntă, face „Aha” și se întoarce cu fața spre extrem de satisfăcutul Olaf. El îmi ia microfonul.

— Acum haideți să urlăm cu toții!

Tăcerea este spartă, căci toți revin la viață, în timp ce fiecare mușchi și organ al corpului meu se contractă într-o poziție de foetus speriat.

Tata se apleacă spre mine, strivindu-mă de geam. Își apropie capul ca să-mi șoptească la ureche și coifurile ni se lovesc unul de celălalt.

— De unde știi toate astea, iubito?

Ca și cum mi-aș fi folosit toate cuvintele în tirada de adineaori, deschid și închid gura fără a reuși să spun ceva. De unde naiba știu toate astea?

CINCISPREZECE

Urechile îmi zumzăie imediat ce intru în sala de gimnastică în acea seară și le văd pe Kate și Frankie așezate una lângă alta în tribună, adâncite în conversație, cu o expresie preocupată întipărită pe fețe. Kate arată de parcă Frankie tocmai i-a spus că tatăl ei a murit, un chip pe care-l știu, fiindcă eu am fost cea care i-a dat chiar vestea asta, acum cinci ani, când am așteptat-o la aeroport, căci își scurtase vacanța pentru a fi alături de el. Acum Kate vorbește, iar Frankie arată de parcă pechinezul ei ar fi fost lovit de o mașină, un chip cu care sunt de asemenea obișnuită, căci tot eu am fost cea care i-am dat vestea și autoarea izbiturii care i-a rupt trei picioare câțelului. Acum Kate arată de parcă ar fi fost prinsă în flagrant și privește în direcția mea. Și Frankie îngheață. Priviri surprinse, apoi vină, apoi un zâmbet ca să mă facă să cred că ele discutau despre vreme, nu despre evenimentele din viața mea, la fel de schimbătoare ca și vremea.

Aștept ca obișnuita Zeiță a Suferințelor să-mi ia locul. Să pot lua o mică pauză în timp ce ea oferă obișnuitele comentarii profunde care țin adevăratele închizitorii la mal; să explic pierderea recentă a cuiva ca fiind o călătorie continuă, nu un punct mort, să-i dai ocazia neprețuită de a se întări și a se descoperi, transformând evenimentul tragic în ceva extrem de pozitiv. De obicei

Zeița Suferințelor nu apare, știe că nu are o sarcină ușoară. E conștientă că ființele acestea două care acum mă îmbrățișează vor înțelege printre rânduri cuvintele ei și îmi vor citi în suflet.

Îmbrățișările prietenelor mele durează mai mult și sunt mai puternice; mă strâng și mă bat pe spate, alternativ cu niște mișcări circulare și clape de pian ușoare pe spate, fapt ce mă alină surprinzător de mult. Compasiunea de pe chipurile lor îmi accentuează durerea și simt că îmi e rău de la stomac, iar capul mi-e iarăși greu. Îmi dau seama că izolarea mea în cuib alături de tata nu are puterile tămăduitoare la care speram, fiindcă ori de câte ori plec de acasă și întâlnesc pe altcineva trebuie să trec prin asta iar și iar. Nu doar prin întreaga poveste încâlcită, dar trebuie să simt de fiecare dată totul, ceea ce e un lucru mai obositor decât cuvintele înseși. Învăluită în brațele lui Kate și ale lui Frankie aș putea ușor să mă metamorfozez în bebelușul pe care îl cocoloșesc mințile lor, dar nu o fac, fiindcă dacă încep acum, nu mă voi mai opri.

Stăm pe bănci departe de ceilalți părinți, dintre care puțini stau așezați unii lângă ceilalți, cei mai mulți folosesc timpul care e prețios și rar pentru a fi singuri și a citi sau a reflecta, privind-și copiii care fac tumbe stângace pe saltelele albastre. Zăresc copiii lui Kate, pe Eric în vârstă de șase ani și pe fina mea de cinci ani, Jayda, cea care e înnebunită după The Muppet Christmas Carol și pe care mi-am jurat că nu o voi face răspunzătoare de nimic. Amândoi sar entuziaști și ciripesc ca greierii, trăgându-și pantalonii dintre picioare și împiedicându-se de șireturile nelegate. Sam, în vârstă de unsprezece luni, doarme alături de noi într-un cărucior, mișcându-și ritmic buzele lui grăsuțe. Îl privesc cu dragoste, apoi îmi amintesc totul și întorc privirile. Of, amintirea. Ce glumă răsuflată.

— Cum mai e la serviciu, Frankie? Întreb, dorind să pară că totul e cum a fost.

— La fel de multă treabă ca de obicei, îmi răspunde, iar mie mi se pare că se simte vinovată, sau jenată.

Îi invidiez normalitatea, sau poate chiar plictiseala. Pentru ea ziua de azi e la fel ca și cea de ieri.

— Tot mai cumperi ieftin și vinzi scump? Intervine Kate.

Frankie dă ochii peste cap.

— Doisprezece ani, Kate.

— Știu, știu. Kate își mușcă buzele, încercând să nu râdă.

— Lucrez de doisprezece ani aici și de doisprezece ani îmi spui asta într-una. Nici măcar nu mai ai haz. De fapt nu-mi amintesc să fi avut vreodată, dar tu continui la nesfârșit.

Kate râde.

— Știi, de fapt n-am nici cea mai vagă idee ce faci tu acolo. Ceva cu bursa de valori?

— Director adjunct – biroul de trezorerie a corporațiilor și soluții pentru investitori, îi răspunde Frankie.

Kate o privește absentă, apoi oftează.

— Atât de multe cuvinte ca să descrie faptul că lucrezi la un birou.

— Vai, mă scuzi, poți să repeți ce faci tu toată ziua? Schimbi scutece pline de rahat și faci sandvișuri cu banane organice?

— Mai sunt și alte aspecte ale vieții de mamă, Frankie, se burzuluiiește Kate. Este responsabilitatea mea să pregătesc trei ființe umane astfel încât dacă, Doamne ferește, se întâmplă ceva cu mine acum sau când vor fi mari, să fie în stare să trăiască, să funcționeze și să reușească în lume de unii singuri.

— Și pasezi banane organice, adaugă Frankie. Nu, stai așa, asta e înainte sau după pregătirea ființelor omenești? Înainte, dă ea din cap pentru sine. Da, clar, întâi pasezi banane și abia apoi pregătești ființele umane. M-am prins.

— Vreau să spun că tu ai cât, șapte cuvinte, ca să descrii serviciul tău de plimbat hârtii?

— Cred că sunt opt.

— Eu am unul singur. Unu.

— Știi și eu? „Comis-voiajor” are unul sau două cuvinte? Joyce, ce crezi? Eu nu mă bag în discuția asta.

— Vreau să spun că acest cuvânt, mamă, spune ea iritată, un cuvânt care semnaleză orice femeie care are un copil, nu reușește să descrie multitudinea de sarcini. Dacă aș face la compania ta ceea ce fac zilnic acasă, cred că aș fi director general acolo.

Frankie ridică nonșalant din umeri.

— Scuze, dar nu-mi prea pasă. Și nu vorbesc în numele colegilor mei, dar mie una îmi place să-mi fac singură sandvișurile cu banane și pot să mă șterg singură la fund.

— Serios? Ridică ea o sprânceană. Sunt surprinsă că niciunul dintre amărății de bărbați pe care i-ai întâlnit de-a lungul timpului nu fac asta pentru tine.

— Nu, încă nu mi-am găsit alesul, zâmbește Frankie dulce.

Așa fac ele mereu. Vorbesc împreună și se înțeleg separat, într-un ciudat ritual care pare să le apropie, în timp ce pentru alte persoane ar face contrariul. În tăcerea care urmează, amândouă au timp să-și aducă aminte exact despre ce vorbeau în fața mea. Zece secunde mai târziu Kate o înghiontește pe Frankie. A, da. Au vorbit despre copii.

Când se întâmplă ceva tragic descoperi că tu, tragediana, devii persoana care trebuie să-i încurajeze pe ceilalți.

— Ce mai face Crapper?

Vorbesc pentru a umple tăcerea lor stânjenită și întreb de cățelul lui Frankie.

— Face bine; picioarele i se vindecă frumos. Deși încă mai urlă când vede fotografia ta. Iartă-mă, dar a trebuit să o mut de pe șemineu.

— Nu contează. Chiar voiam să te rog să o muți. Kate, poți să dai și tu deoparte fotografia mea de nuntă.

Vorbesc despre divorț. În sfârșit, se întâmplă.

— Vai, Joyce, clatină ea din cap privindu-mă trist. Acea e fotografia în care arăt cel mai bine. Eram atât de elegantă la nunta ta! Nu pot să-l decupez pe Conor?

— Sau poți să-i faci mustăți, adaugă Frankie. Sau mai bine, personalizează-1. Ce culoare ar trebui să folosim?

Îmi mușc vinovată buza pentru a ascunde un zâmbet care îmi înflorește la colțurile gurii. Nu sunt obișnuită cu acest gen de comentarii despre fostul meu soț. Mi se pare lipsit de respect și nu îl aprob întru totul. Dar e amuzant, îmi mut privirile spre copiii din sală.

— Atenție toată lumea, spune instructorul bătând din palme, în timp ce săriturile și chicotelile încetează pentru moment. Întindeți saltelele, vom face rostogoliri înapoi. Puneți pe umeri mâinile cu palmele ridicate în sus, în timp ce vă rostogoliți înapoi, după care vă ridicați. Așa.

— Ia te uită la micii noștri prieteni flexibili, remarcă Frankie.

Unul câte unul copiii se rostogolesc perfect. Până când e rândul Jaydei care se rostogolește într-o parte, într-un mod foarte ciudat, lovește un alt copil la fluierul piciorului, apoi se așază în genunchi pentru ca în final să țâșnească în picioare. Pozează ca fetele de la Spice Girls plină de gloria ei roz, arată semnul victoriei cu două degete, crezând că nimeni n-a observat greșeala ei. Instructorul o ignoră.

— Pregătești o ființă pentru această lume, repetă Frankie făcând pe deșteapta. Mda. Ai să conduci întreaga lume.

Frankie se întoarce spre mine, iar vocea i se înmoaie.

— Și ce mai faci, Joyce?

M-am tot frământat dacă să le spun lor sau altcuiva. Cum mai am puțin și ajung la spitalul de nebuni, habar n-am cum va reacționa cineva la ceea ce mi se întâmplă, sau cum ar trebui să reacționeze. Dar după experiența de azi, îmi ascult partea de creier care e nerăbdătoare să dea la iveală lucrurile.

— O să vi se pară ciudat, așa că vă rog să aveți răbdare cu mine.

— Nu-i nimic, spune Kate luându-mă de mână. Spune ce vrei tu.

Eliberează-te.

Frankie dă ochii peste cap.

— Mulțumesc. Mă desprind din strânsoarea ei. Mă tot ciocnesc de un tip.

Kate încearcă să facă legătura afirmației mele cu pierderea copilului sau cu divorțul meu apropiat, dar nu reușește.

— Cred că îl cunosc, dar în același timp sunt convinsă că nu-l știu. L-am văzut până acum de trei ori, ultima dată astăzi, când el a alergat după autobuzul meu viking.

Și cred că m-a strigat pe nume. Deși cred că mi s-a părut, fiindcă cum ar fi fost posibil să-mi știe numele? Doar dacă m-ar cunoaște, ceea ce mă aduce înapoi la convingerea că de fapt nu e așa. Voi ce credeți?

— Stai așa, eu am rămas la partea cu autobuzul viking, mă potolește Frankie. Ai spus că ai un autobuz viking.

— Nu am unul. Mă aflu într-unul. Cu tata. Intră și în apă. Porți coifuri cu coame și urlă la toată lumea.

Mă apropii de ele și îmi agit pumnii. Ele mă privesc inexpressiv. Oftez și mă așez la locul meu.

— În fine, deci îl tot întâlnesc.

— Buun, spune Kate încet, uitându-se spre Frankie.

Urmează o tăcere stânjenitoare, timp în care ele își pun întrebări legate de sănătatea mea. Frankie își drege vocea.

— Ia spune, Joyce, bărbatul ăsta e tânăr, bătrân sau e un viking din autobuzul tău magic care călătorește pe valuri?

— Treizeci-patruzeci de ani. E american. Ne-am tuns la același salon. Acolo l-am văzut prima oară.

— Că veni vorba, tunsoarea e minunată.

Kate îmi atinge cu degetele câteva fire din față.

— Tata spune că arăt ca Peter Pan, zâmbesc eu.

— Poate te ține minte de la salonul de coafură, raționează Frankie.

— Chiar și la salon am avut un sentiment ciudat. Era ca o... recunoaștere sau cam așa ceva.

Frankie zâmbește.

— Bun venit în lumea burlacilor.

Se întoarce spre Kate, care se strâmbă dezaprobat.

— Când și-a permis Joyce ultima dată să flirteze cu cineva? E căsătorită de atâta timp!

— Te rog, îi spune Kate, privind-o de sus pe Frankie. Dacă tu crezi că asta se întâmplă când ești măritată, te înșeli amarnic. Nu-i de mirare că ți-e teamă de măritiș.

— Nu mi-e teamă, doar că nu sunt de acord cu el. Știi, chiar astăzi urmăream o emisiune despre machiaj...

— O, iar începe.

— Taci din gură și ascultă. Iar stilistul spunea că pielea din jurul ochilor e atât de sensibilă încât trebuie să aplici crema cu degetul inelar fiindcă e degetul care are cea mai mică putere.

— Oho, spune Kate pe un ton sec. Noroc de tine că ne-ai spus nouă celor căsătorite cât suntem de proaste.

Mă frec la ochi, obosită.

— O să credeți că sunt nebună și că îmi imaginez lucruri pe care n-ar trebui să mi le imaginez. Acum ar trebui să-mi stea mintea la Conor, dar nu e așa. Nu mă gândesc deloc la el. Nu știu dacă e o reacție întârziată și luna următoare voi avea o cădere, mă voi apuca de băutură și voi purta negru în fiecare zi...

— Ca Frankie, comentează Katie.

— Dar acum nu simt nimic decât ușurare, continui eu. Nu e îngrozitor?

— Pot să mă simt și eu ușurată? Întreabă Kate.

— Îl urai? O întreb eu tristă.

— Nu. Era bun. Era drăguț. Doar că uram faptul că tu nu erai fericită.

— Eu îl uram, spune gureșă Frankie.

— Am vorbit puțin ieri. A fost ciudat. Voia să știe dacă poate lua espressorul de cafea.

— Ticălosul, se repede Frankie.

— Nu-mi pasă de espressorul de cafea. Poate să îl ia.

— Sunt jocuri ale minții, Joyce, ai grijă. Mai întâi e espressorul de cafea, apoi casa, apoi sufletul tău. Apoi e inelul de smarald care îi aparținea bunicii

lui și pe care el susține că i l-ai furat, dar tu îți aduci aminte foarte clar că atunci când ai fost la el acasă să iei prânzul el ți-a spus „poți să-l iei” și iată-l. Ea se încruntă.

Mă uit spre Kate, implorând ajutor din priviri.

— Despărțirea ei de Lee.

— A, n-o să fie ca atunci când te-ai despărțit de Lee.

Frankie mormăie.

— Christian a ieșit la o bere cu Conor aseară, spune Kate. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu. Sunt prieteni. Ce face el, e bine?

— Mda, așa părea. E supărat de, știi tu.

— Copil. Poți să spui cuvântul, n-o să fac o scenă.

— E supărat din cauza copilului și dezamăgit că mariajul nu a mers, dar după părerea mea el crede că faceți ceea ce trebuie. Se întoarce în Japonia în câteva zile. Am înțeles bine, vreți să vindeți casa?

— Nu mai suport să stau acolo și din cauză că am cumpărat-o împreună, așa că asta trebuie să facem.

— Dar ești sigură? Unde vei locui? Nu te înnebunește tatăl tău? În calitate de tragediană și viitoare divorțată vei descoperi că oamenii care nu sunt în locul tău te vor lua la întrebări în legătură cu cea mai importantă decizie din viața ta, de parcă tu nu te gândești deloc la asta, de parcă prin cele douăzeci de întrebări și multe fețe dubioase vor face lumină asupra unui lucru care ți-a scăpat prima dată sau a suta oară în orele tale cele mai negre.

— E amuzant, dar nu, zâmbesc eu gândindu-mă la el. De fapt este efectul contrar. Deși reușește să-mi spună

Joyce doar o dată pe săptămână. Voi sta cu el până ce voi vinde casa și îmi voi găsi alt loc unde să locuiesc.

— Povestea aceea cu bărbatul... În afară de el, cum te simți tu de fapt! Nu te-am văzut de când erai în spital și de aceea eram atât de îngrijorate.

— Știu, îmi pare rău.

Am refuzat să le văd când au venit să mă viziteze și l-am trimis pe tata pe hol ca să le spună să plece acasă, lucru pe care el desigur nu l-a făcut așa că au stat la căpătâiul meu câteva minute, timp în care m-am uitat la pereții roz, gândindu-mă la faptul că stau și mă uit la pereții goi, după care au plecat.

— Dar am apreciat că ați venit.

— Ba nu.

— Mă rog, atunci nu, dar acum da.

Mă gândesc la cum sunt acum, de fapt. Ele m-au întrebat.

— Acum mănânc came. Și beau vin roșu. Urăsc anșoa și ascult muzică clasică. Îmi place mai ales JK Ensemble cu John Kelly pe Lyric FM și pe care nu o difuzează pe Kylie, dar nu mă supăr. Aseară am ascultat Mi Restano le lagrime de Händel din Actul 3 Scena 1 din Alcina înainte de a adormi și știam cuvintele, deși habar nu am de unde. Știu o mulțime de lucruri despre arhitectura irlandeză, și chiar mai mult, vorbesc franceza și italiana. Am citit Ulise și pot cita din el pe de rost pasaje întregi, în timp ce înainte nici măcar nu înțelegeam ce auzeam. Chiar astăzi am scris o scrisoare către consiliul local,

aducându-le la cunoștință faptul că înghesuie un alt bloc modern de locuințe într-o zonă cu clădiri vechi, cu construcții aparținând altui stil, ceea ce înseamnă că nu doar moștenirea națiunii e serios amenințată, ci și sănătatea cetățenilor ei. Și eu care credeam că tata e singura persoană care scrie scrisori cu cuvinte dure. Asta nu e mare lucru, ci faptul că acum două săptămâni eram entuziasmată de perspectiva de a trebui să prezint aceste proprietăți. Astăzi sunt îngrijorată de ideea de a dărâma o clădire veche de o sută de ani în orașul vechi, Chicago, așa că voi mai scrie o scrisoare. Pariez că vă veți întreba de unde știu lucrurile astea; ei bine, le-am citit în ultimul număr al Revistei de Artă și Arhitectură, singura revistă cu adevărat internațională despre artă și arhitectură la care m-am abonat. Întrebați-mă orice, fiindcă probabil voi ști să vă răspund, deși habar n-am cum fac asta.

Uluite, Kate și Frankie fac schimb de priviri.

— Poate fiindcă acum ai trecut peste stresul îngrijorării că te vei despărți de Conor, te poți concentra mai bine asupra altor lucruri, sugerează Frankie.

Așa am crezut și eu, dar numai pentru scurt timp.

— Aproape în fiecare noapte visez o fetiță cu părul blond care se face tot mai mare, noapte de noapte. Și aud muzică, un cântec pe care nu îl știu. Când nu o visez, am vise clare despre locuri în care nu am fost, mănânc mâncăruri pe care nu le-am gustat niciodată și sunt înconjurată de oameni ciudați pe care se pare că îi cunosc foarte bine. Un picnic în parc cu o femeie roșcată. Un bărbat cu picioare verzi. Și stropitori, mai spun gânditoare. Ceva cu stropitori. Când mă trezesc trebuie să-mi amintesc că visele mele nu sunt reale și că realitatea mea nu e un vis. Lucrul acesta mi se pare imposibil, dar nu în totalitate, fiindcă tata are un zâmbet pe chip și cămași în tigaie, fugărește prin grădină o pisică numită Pufi și, dintr-un motiv necunoscut, ascunde o fotografie a mamei în sertarul de pe hol. Și după primele momente când mă trezesc și când totul e o porcărie, toate acele lucruri devin singurele lucruri din mintea mea. Și un bărbat care nu-mi iese din minte, dar nu e Conor, cum v-ați putea gândi, iubirea vieții mele de care tocmai m-am despărțit. Mă tot gândesc la un american pe care nici măcar nu-l cunosc.

Ochii fetelor sunt plini de lacrimi, iar pe chipurile lor e zugrăvit un amestec de simpatie, îngrijorare și nedumerire.

Nu mă aștept să spună ceva, probabil ele cred că sunt nebună, așa că mă uit spre copiii care fac gimnastică și îl văd pe Eric la bârna care are zece centimetri lățime și e acoperită cu piele fină. Instructorul îi strigă să întindă brațele. Fața lui Eric e un tablou de concentrare. Se oprește din mers și ridică încet brațele. Instructorul îl încurajează, iar pe buzele lui Eric apare un zâmbet de mândrie. Ridică scurt privirile să vadă dacă mama lui îl privește și, într-o clipă, își pierde echilibrul și cade, cu bârna între picioare. Are o față îngrozită.

Frankie pufnește. Eric urlă. Kate aleargă spre copilul ei. Sam continuă să scoată balonașe.

Eu plec.

ȘAISPREZECE întorcându-mă la volanul mașinii spre casa tatei încerc să nu mă uit la casa mea, pe lângă care trec. Dar ochii mei pierd lupta cu mintea și văd mașina lui Conor parcată afară. De la ultima noastră masă împreună la

restaurant am mai vorbit de câteva ori, fiecare conversație variind în gradele de afecțiune unul pentru celălalt, ultima, la cel mai redus nivel. Primul telefon a venit noaptea târziu, după masa noastră la restaurant; Conor m-a întrebat pentru ultima dată dacă făceam ceea ce trebuie. Cuvintele lui târăgănite și vocea liniștită îmi răsunau în urechi, în timp ce stăteam întinsă în patul din dormitorul copilăriei mele și mă uitam în tavan, așa cum stăteam la primele noastre telefoane noaptea, când ne-am cunoscut. Locuiam cu tatăl meu la vârsta de treizeci și trei de ani după o căsnicie eșuată și un soț vulnerabil aflat la celălalt capăt al firului... Era ușor ca atunci să ne amintim cele mai frumoase momente petrecute împreună și să revenim asupra deciziei noastre. Dar cel mai adesea, deciziile pripite sunt greșite, iar uneori simțim că dăm înapoi, când de fapt înaintăm.

Următorul telefon a fost mai serios, o scuză jenată și o mențiune a unei chestiuni legale. Următorul o interogare frustrată legată de faptul că avocatul meu nu îi răspunsese avocatului său. La următorul telefon mi-a spus că sora lui a rămas însărcinată și urma să ia pătuțul de copil, lucru care m-a adus într-o stare furioasă de gelozie. Am aruncat telefonul în coșul de gunoi. Ultimul telefon a fost ca să-mi spună că a împachetat toate lucrurile și urma să plece în Japonia peste câteva zile. Și m-a întrebat dacă poate să ia espressorul de cafea.

Dar de fiecare dată când închideam telefonul, simțeam că „la revedere” nu era o urare de rămas bun. Ci mai degrabă „pe curând”. Pe curând. Simțeam că încă mai aveam șansa să retrag totul, că el va mai fi alături de mine încă un timp și că vorbele noastre nu erau finale.

Am oprit în fața porții și am privit casa în care locuisem timp de aproape zece ani. Oare nu merita mai mult decât un la revedere abia îngânat?

Sun la ușă, dar nu-mi răspunde nimeni. Prin ușa principală văd totul împachetat, pereții goi, covoarele strânse, stadiul în care o nouă familie se va muta și își va trăi viața. Introduc cheia în ușă și pășesc înăuntru, încercând să fac zgomot, ca să nu-l iau prin surprindere. Tocmai sunt pe punctul să-l strig, când aud un clinchet dulce de muzică venind de sus. Mă îndrept spre camera copilului, zugrăvită doar pe jumătate și îl văd pe Conor stând pe mocheta moale, cu lacrimi în ochi, în timp ce privește șoricelul care aleargă după bucata de brânză. Traversez camera și îl îmbrățișez, legănându-l ușor. Închid ochii și cad în visare.

El se oprește din plâns și ridică încet privirile spre mine.

— Ce?

— Hmm? Ies din transă.

— Ai spus ceva. În latină.

— Nu, n-am spus.

— Ba da. Chiar acum. Își șterge ochii. De când vorbești latină?

— Nu vorbesc latina.

— Ei nu, se răstește el. Atunci ce înseamnă fraza pe care totuși o știi?

— Habar n-am.

— Trebuie să știi, doar ai spus-o.

— Conor, nu-mi amintesc să fi spus ceva.

El mă privește, aproape cu ură, iar mie mi se pune un nod în gât.

Mă privește ca un străin, într-o tăcere tensionată.

— Bine.

Se ridică în picioare și se îndreaptă spre ușă. Nu mai pune alte întrebări ca să încerce să mă înțeleagă.

— Patrick va fi avocatul meu de acum înainte.

Grozav, ticălosul ăla de frate-său.

— Bine, șoptesc eu.

El se oprește la ușă, se întoarce, încordează maxilarele în timp ce își rotește privirea prin cameră. O ultimă privire spre tot și spre mine și dus a fost.

Ultimul rămas bun.

*

Petrec o noapte agitată în patul din casa tatei, în timp ce văd cu ochii minții imagini ca un fulger, atât de rapide și de bruște, încât îmi luminează creierul cu un trăsnet și apoi dispar. Înapoi în întuneric.

O biserică. Clopote care bat. Stropitori. Un val de vin roșu. Clădiri vechi cu magazinașe. Geamuri murdare.

Printre zăbrelele unei balustrade văd un om cu tălpile verzi închizând ușa după el.

În brațe țin un bebeluș. O fetiță cu părul blond. O melodie care îmi este cunoscută.

Un coșciug. Lacrimi. Familia îmbrăcată în negru.

Leagăne dintr-un parc. Se ridică tot mai sus. Măinile mele care dau un copil în leagăn. Apoi eu copil, dându-mă în leagăn. Un balansoar. Un băiețel bucălat care mă ridică în aer, în timp ce el coboară. Din nou stropitori. Hohote de râs. Eu și același băiețel în costume de baie. La periferie. Muzică. Clopote. O femeie într-o rochie albă. Străzi pietruite. Catedrale. Confetti. Mâini, degete, inele. Ceartă. Uși trântite.

Omul cu tălpile verzi închizând ușa.

Iarăși stropitori. Un băiețel grăsuț care aleargă după mine și râde. Un pahar de băutură în mână. Apoi capul meu aplecat la toaletă. Săli de curs. Soare și iarbă verde. Muzică.

Omul cu tălpi verzi afară, în grădină, ținând un furtun în mână.

Răsete. Fetița cu părul blond jucându-se în nisip. Fata râde, dându-se în leagăn. Din nou clopote.

Printre zăbrelele unei balustrade văd omul cu tălpile verzi închizând o ușă. În mână ține o sticlă.

O pizzerie. Înghețată cu topping.

În mână are o sticlută. Ochii bărbatului se întâlnesc cu ai mei înainte ca ușa să se închidă. Mâna mea pe clanța ușii. Deschid ușa. Sticla e pe jos, goală. Picioare goale cu tălpi verzi. Un coșciug.

Stropitori. Mă legăn înainte și-napoi. Murmur cântecelul acela. Păr lung, blond îmi acoperă fața și țin o șuviță în mână. Aud o șoaptă... Deschid ochii cu un oftat, inima bătându-mi năvalnic în piept. Cearșafurile sunt ude sub mine; am corpul transpirat și umed. Pipăi în întuneric, căutând veioza de pe noptieră. Cu lacrimi în ochi, pe care nu le las să cadă, iau telefonul mobil și formez un număr, cu degete tremurătoare.

— Conor? Spun cu o voce nesigură.
El mormăie incoerent câteva secunde până ce se trezește.
— Joyce, e trei dimineața, spune cu o voce răgușită.
— Știu, îmi pare rău.
— Ce s-a întâmplat? Te simți bine?
— Da, da sunt bine, doar că am avut un vis. Sau un coșmar, sau niciuna
nici alta, erau străfulgerări de... Multe locuri și oameni și lucruri...

Mă opresc și încerc să mă concentrez.
— Perfer et obdura; dolor hâc tibi proderit olim.
— Ce? Întreabă el adormit.
— Ce am spus adineaori în latină, asta ți-am spus?
— Da, cam așa ceva. Doamne, Joyce...
— Fii răbdător și puternic; cândva durerea asta îți va folosi, spun pe
nerăsuflăte. Asta înseamnă.

El tace, apoi oftează.
— Bine, îți mulțumesc.
— Cineva mi-a spus asta, poate când eram copil sau cu siguranță în
noaptea asta.

— Nu trebuie să-mi explici.
Tăcere.
— Acum mă duc să mă culc.
— Bine.
— Te simți bine, Joyce? Vrei să sun pe cineva sau...?
— Nu, sunt bine. Nici o problemă. Cuvintele îmi rămân în gât. Noapte
bună.

A închis.
O singură lacrimă îmi coboară pe obraji și o șterg înainte ca ea să-mi
atingă bărbia. Să nu începi, Joyce. Să nu îndrăznești să începi acum.

ȘAPTESPREZECE

„ în dimineața următoare, când cobor scările îl surprind pe tata așezând
fotografia mamei înapoi pe măsuța din hol. El mă aude apropiindu-mă, își
scoate batista din buzunar și se preface că o șterge fotografia de praf.

— A, iat-o, Muggins a înviat din morți.
— Da, vezi tu, zgomotul apei trase la toaletă la fiecare sfert de oră m-a
ținut trează toată noaptea. Îl sărut pe fruntea aproape cheală și intru în
bucătărie. Adulmec aerul plin de fum.

— Îmi pare rău că prostata mea îți deranjează somnul, comentează el
privindu-mă atent. Ce-ai pățit la ochi?

— Căsnicia mea s-a încheiat, așa că am decis să-mi petrec noaptea
plângând, îi explic liniștită, cu mâinile în șolduri, adulmecând aerul.

El se potolește puțin, dar încă învârte cuțitul în rană.

— Credeam că asta ți-ai dorit.

— Da tată, ai perfectă dreptate, ultimele săptămâni sunt visul oricărei
fete.

El merge șontâc-șontâc până la masa din bucătărie, se așază la locul său
obișnuit în lumina razelor de soare, își așază ochelarii pe nas și continuă să

dezlege Sudoku. Îl privesc câteva clipe, hipnotizată de simplitatea lui, apoi îmi continui misiunea de adulmecare a aerului.

— Iar ai ars pâinea prăjită? El nu mă aude și continuă să scrie. Verific prăjitorul de pâine.

— E setat corect, nu înțeleg de ce arde.

Privesc înăuntru. Nu sunt firimituri arse. Mă uit în coșul de gunoi, n-a fost aruncată pâine prăjită. Adulmec din nou aerul, tot mai bănuitoare și îl privesc pe tata cu coada ochiului. El se foiește.

— Parc-ai fi detectiv, ca femeia aceea, Fletcher sau ca Monk, îți vâri nasul peste tot. N-ai să găsești cadavre pe aici, spune el fără a-și ridica privirea de la puzzle.

— Da, dar ceva tot voi găsi, nu-i așa?

El ridică iute capul. Neliniștit. A-ha. Îl scrutez cu privirea.

— Ce vrei de fapt?

Îl ignor și merg prin bucătărie, deschizând dulapuri și uitându-mă în fiecare dintre ele.

El mă privește îngrijorat.

— Ți-ai pierdut mințile? Ce faci?

— Ți-ai luat pastilele? Îl întreb, dând peste dulăpiorul cu medicamente, care e prea sus, chiar și pentru mine.

— Ce pastile?

Cu un răspuns ca ăsta, e clar că se petrece ceva.

— Pastilele de inimă, de memorie și vitaminele.

— Nu, nu și – reflectează o clipă – nu.

I le aduc, le aliniez pe masă, iar el răsuflă ușurat. Apoi îmi continui căutarea prin dulapuri și îl simt tensionat. Trag de butonul de la dulăpiorul de cereale...

— Apă! Strigă el, iar eu tresar și închid ușa dulapului.

— Te simți bine?

— Da, răspunde el calm. Doar că am nevoie de un pahar de apă ca să-mi iau pastilele. Paharele sunt în dulapul de acolo. El arată spre celălalt capăt al bucătăriei.

Bănuitoare, îi umplu un pahar cu apă și i-l înmânez. Mă întorc la dulapul de cereale.

— Ceai! Strigă el. Aș vrea o ceașcă de ceai. Ia loc și îl fac imediat. Ai trecut prin momente grele și te-ai purtat admirabil. Ai fost atât de curajoasă. Teribil de curajoasă. Ia loc și o să te servesc cu o ceașcă de ceai. Îți aduc și o prăjitură. Battenburg, îți plăcea când erai copil. Încercai mereu să desprinzi marțipanul când nu te vedea nimeni, maimuță lacomă ce erai. Încearcă să-mi abată gândurile.

— Tată, îi spun pe un ton amenințător. El încetează cu flecăreala și oftează, învins.

Deschid ușa dulăpiorului și privesc înăuntru. Nimic ciudat sau nelalocul lui, doar porridge-ul pe care îl mănânc în fiecare dimineață și Sugar Puffs de care nu mă ating niciodată. Tata pare satisfăcut, scoate un suspin de ușurare și se întoarce la masă. Stai puțin. Deschid din nou dulăpiorul și iau Sugar

Puffs pe care nu-1 mănânc și nu-1 văd nici pe tata mâncând. Imediat ce pun mâna pe el îmi dau seama că e gol. Deschid cutia și privesc înăuntru.

— Tată!

— Ă, ce e, iubito?

— Tată, mi-ai promis! Ridic pachetul de țigări în fața ochilor lui.

— Am fumat doar una, iubito.

— N-ai fumat doar una. Mirosul de fum din fiecare dimineată nu e de la pâine prăjită. M-ai mințit!

— Una pe zi n-o să mă omoare.

— Ba exact asta o să faci. Ai făcut un bypass chirurgical, n-ar trebui să fumezi deloc! Am trecut cu vederea cămașii prăjiți, dar asta, asta e inacceptabil.

Tata dă ochii peste cap și ridică mâna ca un păpușar, maimuțărindu-mă, în timp ce pocnește din degete în fața mea.

— Gata, o sun pe doctorița ta.

El deschide gura, și sare de pe scaun.

— Nu, iubito, nu face asta.

Mă îndrept cu pași mari spre hol, iar el mă urmează. Șontâc-șontâc. Coboară în partea dreaptă, urcă în stânga.

— A, nu mi-ai face tu asta. Dacă țigările nu mă omoară, ea mă va omori cu siguranță. Femeia aceea e o zgrițuroaică.

Ridic receptorul aflat lângă fotografia mamei și formez numărul de urgență pe care îl știu pe de rost. Primul număr care îmi vine în minte când trebuie să ajut cea mai importantă persoană din viața mea.

— Dacă mama ar vedea ce faci, s-ar înfuria rău de tot. A, acum înțeleg. De aceea ai ascuns fotografia?

Tata coboară privirile și dă trist din cap.

— M-a pus să-i promit că nu mai fumez. Dacă nu pentru mine, măcar pentru ea. N-am vrut să mă vadă, adaugă el în șoaptă, de parcă ne-ar putea auzi.

— Alo? Mi se răspunde de la celălalt capăt al firului. Alo? Tu ești, tată? Spune o voce tânără, cu accent american.

— O, exclam, încercând să ies din starea de tristețe, în timp ce tata mă privește rugător. Scuze, spun la telefon. Alo.

— O, îmi pare rău, am văzut un număr de Irlanda și am crezut că e tata, explică vocea de la celălalt capăt.

— Nu face nimic, spun nedumerită.

Tata stă în fața mea cu mâinile unite, ca pentru o rugăciune.

— De fapt voiam... Tata scutură puternic din cap, iar eu mă opresc.

— Bilete la spectacol? Întreabă fata.

Mă încrunt.

— La ce spectacol?

— La Operă.

— Scuză-mă, cine ești? Nu mai înțeleg nimic.

Tata dă ochii peste cap și se așază pe treapta de jos.

— Sunt Bea.

— Bea, mă uit întrebător spre tata, iar el ridică din umeri. Care Bea?

— Dar tu cine ești? Tonul ei e mai aspru.

— Mă numesc Joyce. Îmi pare rău, Bea, cred că am format un număr greșit. Ai spus că ai văzut un număr de Irlanda? Am sunat în America?

— Nu, nu-ți face griji. Mă bucur că nu e vorba de un fan obsedat, spune Bea pe un ton prietenos. Ai sunat la Londra, îi explică ea. Am văzut numărul irlandez și am crezut că este tata. Vine în seara asta cu avionul ca să ajungă mâine la spectacolul meu și sunt îngrijorată pentru că sunt încă studentă, și miza e atât de mare, și am crezut că tata... Iartă-mă, nu știu de ce îți spun toate astea, dar sunt atât de emoționată, râde ea, apoi oftează adânc. De fapt acesta este numărul lui de urgență.

— Ciudat, și eu am sunat numărul meu de urgență, spun cu jumătate de gură.

Râdem amândouă.

— O, ce ciudat, spune ea.

— Vocea ta îmi este cunoscută Bea, te cunosc de undeva?

— E puțin probabil. Nu cunosc pe nimeni în Irlanda, în afară de tatăl meu care e bărbat și e american, așa că dacă nu ești tatăl meu și încerci să mă păcălești...

— Nu, nu, nu fac asta... Simt cum mi se înmoaie picioarele. O să-ți pun o întrebare stupidă, ești cumva blondă?

Tata își acoperă fața cu palmele și îl aud gemând.

— Da! De ce, vorbesc ca o blondă? Cred că asta nu e bine, râde ea.

Mi se pune un nod în gât și aproape că nu mai pot vorbi.

— Am încercat să ghicesc, îngaim eu.

— Și ai ghicit, spune ea uimită. Sper că totul e bine. Ai spus că ai sunat la numărul tău de urgență?

— Da, mulțumesc, totul e bine.

Tata mă privește ușurat. Ea râde.

— Oricum, e ciudat. Bine, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Joyce.

— Și mie mi-a făcut plăcere să vorbim, Bea. Baftă mâine la spectacolul de balet.

— A, ce drăguț din partea ta, mulțumesc.

Ne spunem la revedere și, cu o mână tremurătoare pun receptorul jos.

— Ce naiba ai făcut prostuțo, ai sunat în America? Spune tata, așezându-și ochelarii pe nas și apăsând un buton la telefon. Joseph, vecinul din capătul străzii mi-a arătat să fac asta când primeam telefoane ciudate. Poți să vezi cine te-a sunat sau pe cine ai sunat. S-a dovedit că era Fran care se juca cu telefonul ei de mână. Nepoții i l-au dăruit anul trecut de Crăciun, iar ea nu făcea altceva decât să mă sune la orice oră. Uite, am găsit. Primele cifre sunt 0044. Unde vine asta?

— În Anglia.

— De ce naiba ai făcut asta? Ai vrut să mă păcălești? Cristoase, era să fac atac de cord din pricina asta.

— Iartă-mă, tată, spun așezându-mă pe treapta de jos a scării, simțind că tremur toată. Nu știu de unde am numărul acela.

— Ei asta mi-a dat o lecție, spune el cu prefăcătorie. Nu mai fumez niciodată. Niciodată, Bob. Dă-mi țigările alea să le arunc.

Îi întind mâna, șocată.

El mi le smulge și le vâără adânc în buzunarul pantalonilor. Sper că ai să plătești pentru telefonul ăla, că eu cu siguranță n-o să-mi permit din pensia mea. Mijește ochii. Ce-ai pățit?

— Plec la Londra, izbucnesc.

— Ce?! Aproape că îi ies ochii din orbite. Cristoase atotputernic, Gracie, nu te mai potolești?

— Trebuie să găsesc răspunsul la... Ceva. Trebuie să merg la Londra. Vino cu mine, îl implor, ridicându-mă de pe scară și apropiindu-mă de el.

El începe să meargă de-a îndărătelea, ținând mâna protector în buzunarul unde se află țigările.

— Nu pot să merg, spune el nervos.

— De ce nu?

— N-am plecat în viața mea de aici!

— Deci ai toate motivele să o faci acum, stăruie eu. Dacă tot fumezi, măcar ai putea să mai vezi și altceva în afară de Irlanda, înainte să mori.

— Sunt niște numere de telefon la care aș putea suna ca să mă plâng de felul în care mi te adresezi. Nu crezi că am auzit și eu de toate abuzurile făcute de copii asupra părinților?

— Nu face pe victima, știi că am grijă de tine. Vino cu mine la Londra, tată, te rog.

— Dar, dar... El continuă să se dea înapoi, făcând ochii mari. Nu pot lipsi de la Clubul de luni.

— Astăzi e vineri. Plecăm mâine dimineață, stăm acolo în weekend și ne întoarcem luni la prânz, îi promit eu.

— Dar nu am pașaport.

— Ai nevoie doar de buletinul de identitate.

Acum ne apropiem de bucătărie.

— Dar nu avem unde să stăm, spune el, intrând pe ușă.

— Vom rezerva un hotel.

— E prea scump.

— Vom sta amândoi în aceeași cameră.

— Dar nu știu drumurile în Londra.

— Știu eu, am fost acolo de multe ori.

— Dar... Dar... El se împiedică de masa din bucătărie și nu mai poate avansa. Pe față are zugrăvită o imagine a terorii. N-am mai zburat niciodată cu avionul.

— Nu e nimic extraordinar, probabil te vei simți grozav acolo sus. Iar eu voi sta alături de tine și vom vorbi tot timpul.

El nu prea știe ce să spună.

— Ce mai e? Îl întreb blând.

— Ce haine să-mi iau? Ce o să-mi trebuiască acolo? De obicei mama ta îmi făcea bagajele.

— Te ajut eu să-ți faci bagajul, îi spun entuziasmată. O să ne distrăm atât de bine, tu și cu mine în prima vacanță în străinătate!

Tata se entuziasmează o clipă, apoi se întunecă iar.

— Nu, nu merg. Nu știu să înot. Dacă avionul se prăbușește, nu pot să înot. Nu vreau să zbor peste mare. O să zbor eu cu tine undeva, dar nu peste mare.

— Tată, locuim pe o insulă, oriunde am merge, trebuie să traversăm marea. Și, în plus, în avion au veste de salvare.

— Chiar așa?

— Da, o să fie bine, îl asigur eu. Ai să vezi că în avion îți arată ce să faci în caz de pericol, dar crede-mă, nu se va întâmpla nimic. Am zburat de zeci de ori fără măcar să sughit. O să te simți bine. Și imaginează-ți câte vei avea de povestit luni, la club? Nici n-o să le vină să creadă, o să vrea să-ți audă poveștile iar și iar.

Un zâmbet se furișează în cele din urmă pe buzele tatei și el cedează.

— Donal-gură mare va trebui să asculte fiindcă de data asta altcineva o să spună o poveste mai interesantă. Cred că Maggie o să găsească două zile libere în agenda mea. OPTSPREZECE

— Fran e afară tată, trebuie să plecăm!

— Stai puțin, iubito, vreau să mă asigur că totul e în ordine.

— Totul e în ordine, îl asigur eu. Ai mai verificat de cinci ori deja.

— Nu poți fi niciodată prea sigur, auzi istorisiri din astea cu televizoare care au făcut scurt circuit, prăjitoare de pâine care au explodat și oameni care s-au întors din vacanță și n-au mai găsit decât cenușă fumegând în casa lor. El verifică prizele din bucătărie pentru a nu știu câta oară.

Fran claxonează iar.

— Jur că într-o zi o s-o strâng de gât pe femeia asta. Tit, tit, tit, imită el, făcându-mă să râd.

— Tată, îi spun luându-l de mână, chiar trebuie să plecăm. O să fie totul bine acasă. Vecinii din jur o vor supraveghea. Dacă vor auzi cel mai mic zgomot, imediat vor lipi nasurile de geam. Doar știi asta.

El încuviințează, privind înjur cu ochii umezi.

— O să ne simțim bine, pe cuvântul meu. De ce îți faci atâtea griji?

— Mă îngrijorează Pufi, mâța aia blestemată, care vine în grădina mea și se ușurează pe plantele mele. Sunt îngrijorat că buruienile vor sufoca bietele mele petunii și gura-leului și că nu va fi nimeni care să-mi supravegheze crizantemele. Dacă va fi vânt și va ploua cât noi vom fi plecați? Nu le-am fixat încă, iar florile se fac tot mai grele și s-ar putea rupe. Știi cât i-a trebuit unei magnolii ca să înflorească? Am plantat-o când erai bebeluș, în timp ce mama ta stătea întinsă la soare, ca să se bronzeze pe picioare și răsând de domnul Henderson, odihnească-se în pace, vecinul care se uita printre perdele la ea.

Tiit, tiiiit, claxonează Fran.

— E vorba doar de câteva zile, tată. Totul va fi bine în grădină. Poți să faci restul de treburi când te întorci.

— Bine. Mai aruncă o ultimă privire și se îndreaptă spre ușă.

Îi privesc silueta legănată. Îmbrăcat în costumul de duminică de trei piese, cămașă și cravată, pantofi super lustruiți și șapca de tweed desigur, fără de care nu-l vezi plecând de acasă. Arată ca și cum ar fi ieșit direct din fotografiile de pe peretele din spatele lui. Se oprește lângă măsuta de pe hol și atinge fotografia mamei.

— Știi, mama ta a vrut mereu să merg cu ea la Londra.

Se prefăce că șterge o pată de pe sticlă, dar de fapt își trece degetele peste fața mamei.

— Ia-o cu tine, tată.

— A, nu, ar fi o prostie, nu-i așa? Spune el pe un ton hotărât, deși mă privește nesigur.

— Cred că e o idee grozavă. Vom merge toți trei și ne vom distra.

Ochii i se umezesc din nou și, încuviințând, își pune fotografia în buzunarul pardesiului și iese din casă, în timp ce Fran claxonează frenetic.

— A, iată-te Fran, îi strigă el, în timp ce se leagănă în sus și-n jos pe aleea grădinii. Ai întârziat, te așteptăm de nu știu când.

— Am tot claxonat Henry, nu m-ați auzit?

— Nu mai spune? Data viitoare ar trebui să apeși mai tare, că n-am auzit nimic.

Când introduc cheia în broască aud țârâitul telefonului din hol. Mă uit la ceas. Ora șapte dimineața. Cine naiba m-ar putea suna sâmbătă dimineața la ora șapte?

Se aude din nou claxonul lui Fran și mă întorc furioasă, la timp ca să-l văd pe tata aplecat peste umărul lui Fran, apăsând volanul.

— Ai văzut, Fran, așa se face. Data viitoare o să te auzim. Haide iubito, trebuie să prindem avionul! Râde el zgomotos.

Ignor telefonul care sună și mă grăbesc spre mașină cu bagajele.

— Nici un răspuns.

Justin străbate camera de zi cu pași mari, neliniștit. Formează iarăși numărul.

— De ce nu mi-ai spus ieri lucrul ăsta, Bea?

Bea dă ochii peste cap.

— Fiincă nu mi-am închipuit că e un lucru atât de important. Oamenii mai greșesc când formează un număr de telefon.

— Dar nu a format greșit. El se oprește din mers și bate cu piciorul nerăbdător ascultând stilul soneriei.

— Ba exact asta a fost.

Fir-ar să fie, robotul! Oare să-i las un mesaj?

El închide, apoi formează din nou.

Plictisită de atitudinea lui, Bea stă pe un scaun de voiaj din camera lui și privește la camera plină de praf și la pereții plini de mostre de culoare.

— Când o să termine Doris cu zugrăvitul?

— După ce o să se apuce, răspunde răstit Justin, formând numărul din nou.

— Îmi ard urechile, îngână Doris, apărând pe ușă într-o pereche de pantaloni cu imprimeu de leopard și machiată puternic, ca de obicei. Pe ăștia i-

am găsit ieri, nu sunt adorabili? Râde ea. Bea, scumpo, cât mă bucur să te văd! Ea se repede spre nepoata ei și o îmbrățișează. Sunt atât de încântată de spectacolul din seara asta, nici n-ai idee. Bea noastră mititică a crescut și dansează la Opera Regală – vocea ei se transformă într-un pițigăit. Vai, suntem atât de mândri, nu-i așa, Al?

Al intră în cameră cu un copan de pui în mână.

— Mmm... Îhî.

Doris îl măsoară cu privirea dezgustată, apoi își întoarce ochii spre nepoata ei.

— Ieri a sosit patul pentru cealaltă cameră, așa că vei avea unde să dormi dacă o să vrei să rămâi peste noapte, nu e grozav? Am adus mostre de vopsele și de țesături ca să începem să-ți aranjăm camera, dar o vom face conform principiilor Feng Shui, nici nu vreau să aud altceva.

— O, grozav, spune Bea împietrită.

— Știu, va fi atât de amuzant!

Justin aruncă o privire spre fiica lui.

— Asta primești fiindcă ai ascuns informații prețioase.

— Ce informații? Ce se petrece? Doris își leagă părul cu o eșarfă roz și își face o fundă în moțul capului.

— Tata e plin de nervi, explică Bea.

— I-am spus deja să meargă la dentist. Are un abces, sunt sigură, spune Doris nepăsătoare.

— I-am spus și eu, o aprobă Bea.

— Nu, nu asta. Femeia aceea, spune Justin cu pasiune. Îți amintești femeia despre care ți-am povestit?

— Sarah? Întreabă Al.

— Nu! Răspunde Justin, ca și cum ar fi fost cel mai ridicol răspuns dat vreodată.

— Cine mai poate ține pasul cu tine? Ridică Al din umeri. Cu siguranță nu Sarah, în special când alergi cu viteză după autobuze, lăsând-o de izbeliște.

Justin se rușinează.

— Mi-am cerut scuze.

— Lăsându-i un mesaj în căsuța vocală, chicotește el. N-o să-ți mai răspundă niciodată la telefon.

Nu m-aș supăra dacă ar face asta.

— Femeia aceea deja-vul oftează Doris, dându-și seama.

— Da, se entuziasmează el. O cheamă Joyce și ieri a sunat-o pe Bea.

— Poate că nu. Protestele Beei nu ajung la urechi surde. O femeie numită Joyce a sunat ieri. Dar sunt convinsă că există mai mult de o Joyce în această lume.

Ignorând-o, Doris oftează iar.

— Cum se poate? De unde îi știi numele?

— Am auzit pe cineva spunându-i așa într-un autobuz viking. Iar ieri Bea a primit un telefon, pe numărul ei de urgență, pe care nimeni nu-l are în afară de mine de la o femeie din Irlanda. Face o pauză pentru a spori efectul dramatic. Numită Joyce.

Se lasă o tăcere. Justin dă din cap atotștiutor.

— Da, știu Doris. Ciudat, nu?

Împietrită, Doris face ochii mari.

— Foarte ciudat. Lăsând deoparte autobuzul viking, se întoarce ea spre Bea, ai optsprezece ani și i-ai dat tatălui tău un număr în caz de urgență?

Justin mârâie nemulțumit și formează iarăși numărul.

Bea se colorează în obraji.

— Înainte ca el să se mute, mama nu-1 lăsa să sune la anumite ore din cauza diferenței de fus orar. Așa că mi-a dat un alt număr. Tehnic nu este un număr de urgență, dar îl are numai el și de fiecare dată când mă sună se pare că a făcut vreo poznă.

— Nu-i adevărat, obiectează Justin.

— Ba da, răspunde Bea plictisită, răsfoind o revistă. Și nu mă mut cu Peter.

— Ai dreptate, nu te muți. Peter, spune el apăsător, se ocupă cu culesul căpșunilor.

— Iubesc căpșunii, îl sprijină Al. Dacă n-ar fi fost dragul de Petey, n-aș fi putut să-i mănânc.

— Peter este consultant IT. Bea ridică mâinile nedumerită.

Alegând acest moment ca să intervină, Doris se întoarce spre Justin.

— Dragule, știi că sunt alături de tine în povestea asta cu femeia dejă-vu...

— Joyce, o cheamă Joyce.

— Mă rog, dar aici e vorba doar de o coincidență. Eu cred în coincidențe, dar asta e... una destul de tâmpită.

— Dar eu am ceva, Doris, chiar nu poți să crezi? Am un nume, iar acum am un număr. Se postează în fața lui Doris, strângându-i fața în mâini, împingându-i obrajii unul spre celălalt, încât buzele i se întredeschid. Iar asta, Doris Hitchcock, înseamnă că am ceva!

— Înseamnă că ești obsedat, spune Bea ca pentru sine.

*

Acum vom pleca din Dublin, sperăm că v-a plăcut șederea aici.

Urechile de cauciuc ale tatei sunt lipite de cap, iar sprâncenele stufoase sunt ridicate.

— Ai să le spui celor din familie că am întrebat de ei, nu-i așa, Fran? Spune tata ușor emoționat.

— Sigur că da, Henry, o să te distrezi de minune. Ochii lui Fran îmi zâmbesc cu subînțeles, din oglinda retrovizoare.

— O să trec să-i văd când mă întorc, adaugă tata, urmărind cu atenție un avion dispărând în cer. Acum e dincolo de nori, spune el, privindu-mă nesigur.

— E partea cea mai frumoasă, îi zâmbesc eu.

El se relaxează puțin.

Fran trage la secțiunea plecări, plină de oameni care știu că nu pot sta mai mult de un minut și descarcă iute bagaje, se îmbrățișează, plătesc taxiul, în timp ce alți șoferi o iau din loc. Tata rămâne țintuit în loc, ca o stâncă în mijlocul unui șuvoi de apă și privește tot și toate, în timp ce eu iau valizele din

mașină. În cele din urmă iese din transă și își îndreaptă atenția spre Fran, cuprins brusc de o caldă afecțiune pentru femeia cu care de obicei se ceartă într-una. Apoi ne surprinde cu o îmbrățișare stânjenită.

Odată ajunși în iureșul unuia dintre cele mai aglomerate aeroporturi ale Europei, tata mă ține strâns de braț cu o mână, iar cu cealaltă trage trollerul pe care i l-am împrumutat. Mi-a luat întreaga zi și o noapte să-l conving că nimic nu se compară cu trollerul ecosez pe care Fran și celelalte bătrânele îl folosesc pentru cumpărături. Acum privește în jur și vede și alți bărbați cu bagaje similare. Pare fericit, deși e un pic timorat. Mă îndrept spre aparate pentru formalitățile de îmbarcare.

— Ce faci? Scoți lire sterline?

— Nu e un ATM, e check-in, tată.

— Nu vorbim cu cineva?

— Nu, mașina asta face lucrurile astea pentru noi.

— Eu n-aș avea încredere într-o carcasă, spune el, privind peste umăr la bărbatul de lângă noi. Iertați-mă, vă descurcați cu rabla asta?

— Scusi?

— Scuzi-zuzi, râde tata. Mă privește zâmbind. Scuzi. Asta-i bună.

— Mi displace tanto signore, la prego di ignorarlo, e un vecchio sciocco e non sa cosa dice, îmi cer scuze față de italianul care părea mai mult decât surprins de comentariile tatei. Habar n-am ce am spus, dar îl văd zâmbind și continuă să efectueze formalitățile de îmbarcare.

— Vorbești italiană? Tata mă privește surprins, dar n-am timp să răspund căci el îmi face semn să tac, în timp ce se anunță un zbor. Gracie, aș fi vrut ca să anunțe avionul nostru. Hai să ne grăbim.

— Mai sunt două ore până la plecare.

— De ce am venit atât de devreme?

— Așa trebuie. Am obosit deja și, pe măsură ce sunt mai obosită, răspunsurile mele devin tot mai scurte.

— Cine spune că trebuie?

— Securitatea.

— Securitatea cui?

— A aeroportului. Acolo, arăt eu înspre detectoarele de metal.

— Acum unde mergem? Întreabă el, îndată ce scot taloanele de îmbarcare din automat.

— Să predăm bagajele.

— Nu putem să le luăm cu noi?

— Nu.

— Bună ziua. Doamna din spatele ghișeului ne zâmbește și îmi ia pașaportul meu și buletinul tatei.

— Bună, spune tata vesel, forțându-se să zâmbească printre ridurile feței lui permanent morocănoase.

— Îmi dau ochii peste cap. Mereu face curte doamnelor.

— Câte bagaje predați?

— Două.

— Dumneavoastră ați făcut bagajele?

— Da.

— Nu, mă înghiontește tata, încrunțat. Tu mi-ai făcut bagajul, Gracie.

— Da, tată, oftez eu, dar erai alături de mine, l-am făcut împreună.

— Nu asta ne-a întrebă. El se întoarce din nou spre funcționară. E bine?

— Da, continuă ea. V-a cerut cineva să transportați ceva în avion?

— N...

— Da, mă întrerupe iarăși tata. Gracie a pus o pereche de pantofi în bagajul meu fiindcă nu încăpeau într-al ei. Știți, mergem pentru trei zile, iar ea și-a luat trei perechi. Trei.

— Aveți ceva ascuțit sau periculos în bagajul de mână, foarfeci, pensete, brichete sau ceva asemănător?

— Nu, zic eu.

Tata nu răspunde, nepărând în largul lui.

— Tată, îl înghiontesc eu, spune-i nu.

— Nu, spune el în sfârșit.

— Bravo, mă oțărăsc eu.

— Vă urez călătorie plăcută spune funcționara, înmânându-ne actele.

— Mulțumesc, aveți un ruj foarte frumos, adaugă tata înainte să-l iau de acolo.

Trag aer în piept, în timp ce ne apropiem de porțile de securitate și încerc să-mi amintesc că tata e pentru prima dată în aeroport și îmi dau seama că dacă n-ai mai auzit întrebările acelea până acum, mai ales dacă ai șaptezeci și cinci de ani, pot părea un pic ciudate.

— Ești bucuros? Îl întreb, încercând să fac momentul cât mai plăcut.

— La nebunie, iubito.

Renunț și îmi văd de ale mele.

Iau o pungă de plastic transparentă pe care o umplu cu fardurile mele și pastilele lui și ne îndreptăm spre barele în formă de labirint unde este coada.

— Mă simt ca un șoricel, comentează tata, în timp ce înaintăm prin labirint. Oare ne așteaptă o bucățică de brânză la capăt? Râde el zgomotos. Apoi trecem prin detectoarele de metal.

— Să faci ceea ce ți se spune, îl sfătuiesc în timp ce-mi dau jos cureaua și jacheta. Nu vrei să-mi faci necazuri, nu-i așa?

— Necazuri? De ce ți-aș face necazuri? Dar ce faci? De ce-ți scoți hainele, Gracie?

Oftez adânc.

— Domnule, vă rog să vă scoateți pantofii, cureaua, haina și șapca.

— Ce? Râde tata.

— Vă rog să vă scoateți pantofii, cureaua, haina și șapca.

— Nici prin cap nu-mi trece. Vrei să umblu în șosete?

— Tată, te rog să o faci, îi spun eu.

— Dacă îmi dau jos cureaua, o să-mi cadă pantalonii, spune el supărat.

— Poți să-i ții cu mâna, îl reped eu.

— Sfinte Dumnezeule, spune el furios.

Tânărul privește înjur, spre colegii lui.

— Tată, te rog să o faci, îi spun eu ferm. În spatele nostru s-a format o coadă extrem de lungă de turiști iritați care și-au scos deja pantofii, curelele și hainele.

— Vă rog să vă goliți buzunarele, intervine un bărbat de la securitatea aeroportului, mai în vârstă și cu o față supărată.

Tata îl privește dezorientat.

— Doamne, tată, nu e o glumă, te rog să faci ce ți-a zis.

— Pot să le golesc undeva fără să vadă ea?

— Nu, vă rog să o faceți chiar aici.

— Nu mă uit, mă întorc eu neînțelegând ce face.

Aud clinchete pe măsură ce tata își golește buzunarele.

— Domnule, vi s-a spus că nu aveți voie cu aceste lucruri la dumneavoastră.

Mă întorc și îl văd pe bărbatul de la securitate cu o brichetă și o unghieră în mână, iar în tavă e pachetul de țigări și fotografia mamei. Și o banană.

— Tată!

— Vă rog să stați deoparte.

— Tu să nu vorbești așa cu fiica mea. N-am știut că n-am voie. Ea mi-a spus de foarfecă, pensetă, apă și...

— Bine, am înțeles domnule, dar va trebui să le opresc aici.

— Dar e bricheta mea cea mai bună, nu poți să mi-o iei! Și ce-o să mă fac fără unghieră?

— Cumpărăm una nouă, îi spun eu printre dinți. Fă ce îți spun ei.

— Bine, dă el din mână obraznic. Poți să le păstrezi.

— Domnule, vă rog să vă scoateți pantofii, curea, haina și șapca.

— E un om bătrân, îi spun cu voce scăzută, astfel încât mulțimea din spatele nostru să nu ne audă. Are nevoie de un scaun ca să-și scoată pantofii. Și n-ar trebui să și-i scoată, fiindcă sunt pantofi corectori. Nu puteți să-l lăsați să treacă?

— Natura pantofului lui stâng înseamnă că trebuie să-l verificăm, începe bărbatul să-mi explice, dar tata aude și explodează.

— Ce, crezi că am o BOMBĂ ÎN PANTOF? Ce prost crezi că ar face asta? Crezi că țin o BOMBĂ pe cap, sub șapcă, sau la curea? Ce crezi, că banana mea e o PUȘCĂ? El începe să fluture banana către restul personalului, prefăcându-se că-i împușcă. Ați innebunit cu toții?

Tata duce mâna la șapcă.

— Sau poate credeți că am vreo GRENADĂ sub...

N-are timp să termine ce are de zis, că lucrurile se precipită. E săltat chiar sub ochii mei, iar eu sunt condusă într-o încăpere mică și mi se spune să aștept.

NOUĂSPREZECE

După cincisprezece minute în care stau în austeră cameră de interogatoriu, dotată doar cu o masă și un scaun, aud ușa din camera vecină deschizându-se, apoi închizându-se. Aud scârțâitul scaunelor și apoi vocea tatei, ca de obicei mai sonoră decât a celorlalți. Mă trag mai aproape de perete și îmi lipesc urechea de el.

— Cu cine călătoriți?
— Cu Gracie.
— Sunteți sigur de asta, domnule Conway?
— Normal! E fiica mea, tu ce crezi?
— În pașaport scrie că numele ei e Joyce. Ne minte, domnule Conway?
Sau dumneavoastră mințiți?
— Eu nu mint. Am vrut să spun Joyce, da, Joyce.
— Acum vă schimbați povestea?
— Ce poveste? I-am greșit numele, asta-i tot. Soția mea e Gracie, le mai încurc uneori.
— Unde e soția dumneavoastră?
— Nu mai e cu noi. Acum e în buzunarul meu. Vreau să spun că am fotografia ei în buzunar. Adică era în buzunar până când băieții mi-au luat-o și au pus-o în tavă.
Oare o să-mi înapoieze unghiera, ce credeți? M-a costat ceva bani.
— Domnule Conway, vi s-a spus că nu puteți urca în avion cu obiecte ascuțite și lichide inflamabile.
— Știu asta, dar fiica mea Gracie, adică Joyce, s-a înfuriat ieri când a găsit pachetul meu de țigări ascuns în Sugar Puffs și n-am vrut să scot bricheta din buzunar, că iar se înfură. Îmi cer scuze. Nu voiam să arunc avionul în aer sau altceva.
— Domnule Conway, vă rog să nu mai vorbiți despre așa ceva. De ce ați refuzat să vă scoateți pantofii?
— Fiindcă am găuri în șosete!
Se lasă o tăcere.
— Am șaptezeci și cinci de ani, tinere. De ce naiba să-mi scot pantofii? Crezi cumva că pot să arunc avionul în aer cu niște pantofi din cauciuc? Sau poate te îngrijorează tălpile? Poate că ai dreptate, cine știe ce stricăciuni poți face cu niște tălpi bune...
— Domnule Conway, nu mai vorbiți așa și încercați să nu faceți pe grozavul, altfel nu vi se va mai permite să urcați în avion. De ce ați refuzat să vă scoateți cureaua?
— Mi-ar fi căzut pantalonii de pe mine! Eu nu sunt precum copiii ăștia, nu port curea ca să mă dau șmecher, cum se spune, o port fiindcă îmi ține pantalonii. Și fiți convinși că ați avea motive mai serioase să mă arestați, în cazul ăsta.
— N-ați fost arestat, domnule Conway. Trebuie doar să vă punem câteva întrebări. Un comportament ca al dumneavoastră nu este permis în acest aeroport, trebuie să stabilim dacă reprezentați un pericol pentru siguranța celorlalți pasageri.
— Cum adică reprezintă un pericol?
— Adică, explică ofițerul vamal dregându-și glasul, să vedem dacă nu faceți parte dintr-un grup sau organizație teroristă înainte de a vă permite să pășiți în avion.
Îl aud pe tata râzând cu poftă.

— Trebuie să înțelegeți că avioanele sunt spații închise și nu putem permite accesul cuiva dacă avem dubii în privința acelei persoane. Avem dreptul să alegem pe cine luăm la bordul aeronavei.

— Singurul pericol pe care l-aș putea reprezenta într-un spațiu închis ar fi dacă aș fi servit cu o mâncărică cu sos de curry, ca la restaurantul nostru. Cât despre organizații teroriste? Cred că fac parte dintr-una. Se numește Clubul de luni. Ne întâlnim în fiecare zi de luni, cu excepția zilelor nebanzare; atunci ne întâlnim marți. Un grup de flăcăi și mândruțe care se adună pentru câteva beri și un cântecel, cam asta ar fi. Cât despre lichide inflamabile, familia lui Donai a fost implicată în IRA, e adevărat.

Îl aud pe cel care îl chestionează pe tata cum își schimbă tonul.

— Donai?

— Donai McCarthy. A, lăsați-l în pace, are nouăș' șapte de ani, iar eu vorbesc de vremuri de demult, când lupta tatăl lui. Singurul lucru rebel pe care mai este acum în stare să-l facă e să împingă tabla de șah cu bastonul, și asta de enervare că nu poate juca. Are artrită la ambele mâini. Dar dacă mă-ntrebați pe mine, ar putea să joace, ținând piesele în gură. Nu face decât să vorbească. Îl enervează pe Peter, dar nu s-au înțeles niciodată, de când el a curtat-o pe făică-sa și i-a rănit inima. Ea are șaptezeci și doi de ani. Ați mai auzit ceva atât de ridicol? Are ochi alunecoși, a pretins ea, d-apoi sigur că-i așa, are un ochi la slănină și unul la făină, îi alunecă ochii fără ca măcar el să-și dea scama. Eu nu l-aș învinui pentru așa ceva, deși îi place să domine conversațiile din fiecare săptămână. De abia aștept să asculte ce o să le povestesc eu.

Tata râde, apoi oftează în lunga pauză care urmează.

— Credeți că aș putea să beau un ceai?

— Nu mai durează mult, domnule Conway. Care e motivul vizitei dumneavoastră la Londra?

— Merg din cauza fiicei mele, care m-a târât cu ea, în ultima clipă. Închide telefonul ieri dimineață și mă privește cu fața albă ca hârtia. Plec la Londra, îmi spune, de parcă ăsta ar fi un lucru pe care să-l faci așa, țac-pac. Sau poate voi, tinerii, așa procedați, dar la mine nu merge. Nu m-am obișnuit așa deloc, deloc. Vedeți, n-am mai călătorit cu avionul. Dar ea mi-a spus n-ar fi amuzant să plecăm amândoi? În cazuri de astea aș spune nu, am o groază de treabă în grădină. Vedeți, trebuie să plantez crini, lalele, narcise și zambile ca să iasă la primăvară, dar ea spune trăiește-ți și tu viața, iar mie mi-a fost teamă c-o rănesc, pentru că mai mult trăiesc eu decât ea, mititica. Dar datorită, cum să vă zic eu, necazurilor ei, am decis să vin cu ea. Cred că n-am comis o crimă, nu-i așa?

— La ce necazuri recente vă referiți, domnule Conway?

— Of, Gracie a mea...

— Joyce.

— Da, mulțumesc. Joyce a mea a trecut prin momente grele. Și-a pierdut bebelușul acum câteva săptămâni, încerca de ani de zile să aibă un copil cu tipu ăla care joacă squash în pantaloni scurți albi, iar lucrurile arătau în sfârșit grozav, dar a avut un accident, știți, a căzut și l-a pierdut pe ăla micu. S-a pierdut un pic și pe ea, ca să vă spun sincer. Și-a pierdut și soțul săptămâna

trecută, dar pentru asta nu trebuie să vă pară rău. A pierdut ceva, e-adevărat, dar a și câștigat ceva ce nu a mai avut până acum. Nu știu exact ce, dar indiferent ce e, nu e rău. În general lucrurile nu merg bine pentru ea și ce fel de tată aș fi dacă aș părăsi-o în starea asta? Fără serviciu, fără copil, fără soț, fără mamă și în curând și fără casă, așa că dacă ea vrea să meargă la Londra să se relaxeze, chiar și așa, în pripă, atunci are dreptul să meargă fără să mai existe alți oameni care să o oprească.

Uite, luați-mi șapca asta. Joyce a mea vrea să meargă la Londra, iar voi, băieți ar trebui să o lăsați. E o fată bună, n-a greșit cu nimic în viața ei. După câte văd, în momentul ăsta nu mă are decât pe mine și excursia asta. Așa că fie, luați-o. Dacă trebuie să merg fără șapcă, pantofi, curea și haină, atunci asta e, dar Joyce a mea n-o să meargă la Londra fără mine.

Gata, cu asta m-a făcut praf.

— Domnule Conway, știți că vă primiți hainele înapoi îndată ce treceți de detectoarele de metal?

— Cee?! Strigă el. De ce naiba nu mi-a spus? Toată tărășenia asta stupidă pentru nimic. Pe cinstea mea, uneori îți vine să crezi că o caută cu lumânarea. Bine, flăcăi, hai luați-mi lucrurile, oare mai avem timp să prindem avionul, ce credeți?

Lacrimile care îmi udaseră obrajii s-au uscat rapid.

În sfârșit ușa încâperii mele se deschide și, cu un simplu gest sunt eliberată.

— Doris, nu poți monta cuptorul în bucătărie. Al, spune-i.

— De ce nu?

— Draga mea, mai întâi de toate e greu și, în al doilea rând e gaz. Nu ai calificarea necesară pentru a muta aparatul de bucătărie, explică Al, pregătindu-se să muște dintr-o gogoasă.

Doris i-o smulge, lăsându-I să-și lingă dărele de gem de pe degete.

— Voi doi nu păreți să înțelegeți că nu e feng shui să ai aragazul în fața ușii. Persoana de la aragaz va vrea instinctiv să se uite peste umăr la ușă, lucru care va duce la accidente.

— Poate că ar trebui să eliminăm aragazul cu totul. Ar fi o opțiune mai sigură pentru tata.

— Ia mai lăsați-mă în pace, oftează Justin, luând loc la noua masă de bucătărie cu scaune. Locul ăsta are nevoie de mobilă și un strat de vopsea, nu să schimbi tu totul din temelii ca yoda.

— Nu ca yoda, pufnește Doris. Donald Trump respectă principiile feng shui, să știi și tu.

— A, sigur că da, spun Al și Justin la unison.

— Da, sigur că da. Poate că dacă ai fi făcut și tu ce a făcut el, ai fi în stare să urci scările fără să trebuiască să-ți iei prânzul la jumătatea drumului, se răstește ea la Al. Doar pentru că tu vinzi anvelope dragule, nu înseamnă că trebuie să le și porți.

Bea cască gura de uimire, iar Justin încearcă să nu râdă.

— Haide, scumpo, să plecăm de aici până nu degenerază în violență.

— Unde plecați amândoi? Pot să vin și eu? Întrebă

Al.

— Eu merg la dentist, iar Bea are repetiție pentru discară.

— Mult noroc blondo, îi spune Al ciufulindu-i părul.

O să te aplaudăm diseară.

— Mersi. Ea scrâșnește din dinți și își aranjează părul. A, mi-am mai amintit ceva despre femeia de la telefon, Joyce parcă o chema?

Ce, ce, ce?

— Ce anume?

— Știe că sunt blondă.

— De unde poate ști? Întreabă Doris, uimită.

— A spus că a ghicit pur și simplu. Dar nu e numai asta. Înainte de a închide telefonul a spus, „Baftă mâine la spectacolul de balet”.

— Ei și, a vrut să fie amabilă, ridică Al din umeri.

— M-am gândit la asta mai apoi și nu-mi amintesc să-i fi spus că spectacolul meu e de balet.

Justin îl privește imediat pe Al, un pic mai îngrijorat acum, fiindcă e vorba de fiica lui, dar adrenalina îi crește brusc.

— Tu ce crezi?

— În locul tău mi-aș păzi spatele, frățioare. Ar putea fi o nebună.

El se ridică și se îndreaptă spre bucătărie, mângâindu-și burta.

— Ia să văd poate găsesc ceva bun. O prăjitură cu fructe.

Dezumflat, Justin privește plin de speranță spre fiica lui.

— Părea a fi nebună?

— Nu prea știu, ridică Bea din umeri. Cum ar fi trebuit să vorbească?

Justin, Al și Bea întorc capetele spre Doris.

— Ce e? Se pițigăie ea.

— Nu, clatină Bea din cap hotărâtă spre tatăl ei. Nu avea nimic în comun cu ea, absolut deloc.

— Pentru ce este asta, Gracie?

— E o pungă în care poți să verși.

— Asta pentru ce este?

— Ca să îți agăți haina sus.

— Aia de acolo ce e?

— E o masă.

— Cum o cobori?

— Desfăcând-o, de sus.

— Domnule, vă rog să lăsați masa ridicată până la decolare.

Tăcere.

— Ce fac oamenii aceia afară?

— Încarcă bagajele.

— Pentru ce e maneta aia?

— Un scaun catapultabil pentru oamenii care pun trei milioane de întrebări.

— Hai, serios acum, pentru ce e?

— Ca să-ți înclini scaunul.

— Domnule, vă rog să îndreptați scaunul până la decolare, vă rog.

Tăcere.

— Asta ce face?

— Aer condiționat.

— Iar asta ce e?

— O lumină.

— Și acela?

— Da domnule, pot să vă ajut?

— Ăă, nu, mulțumesc.

— Ați apăsat butonul pentru asistență.

— A, pentru asta e femeia de pe buton? Nu știam. Puteți să-mi dați un pahar de apă?

— Nu putem servi băuturi până la decolare, domnule.

— A, bine. Ai făcut o prezentare frumoasă adineaori. Semănai cu prietena mea Edna când aveai masca de oxigen. Ea fuma șaiszeci de țigări pe zi.

Stewardessa face o figură lungă.

— Acum mă simt în siguranță, dar dacă vom cădea pe pământ? Ridică el vocea, iar pasagerii din jurul nostru ne privesc. Cu siguranță vestele de salvare nu ne mai folosesc la nimic, poate doar să fluierăm în timp ce zburăm prin aer și să sperăm că cineva ne aude și ne prinde. Avem parașute?

— Nu vă faceți griji domnule, nu ne vom prăbuși.

— Bine. M-am liniștit. Dar totuși spune-i pilotului că dacă se întâmplă așa să ochească o căpiță de fân sau ceva asemănător.

Respir adânc și mă prefac că nu-l cunosc. Continui să citesc cartea Anii de aur ai picturii olandeze: Vermeer, Metsu și Terborch încercând să mă conving că n-a fost o idee proastă, așa cum mi se pare acum.

— Unde sunt toaletele?

— La capăt și la stânga, dar nu puteți merge înainte să decolăm.

Tata face ochii mari.

— Și când se va întâmpla asta?

— În doar câteva minute.

— În doar câteva minute asta – el ia punga pentru rău de avion din buzunarul scaunului – nu va mai fi utilizată pentru scopul ei.

— Vom zbura în doar câteva minute, vă asigur.

Ea pleacă imediat, înainte ca el să mai apuce să-i pună o altă întrebare.

Oftez.

— Să nu oftezi înainte de decolare, spune tata, iar bărbatul de lângă mine râde, dar își maschează râsul cu un acces de tuse.

Tata privește pe fereastră, iar eu mă bucur de un moment de tăcere.

— O-ho-ho, spune el, o luăm din loc, Gracie.

Imediat ce ne desprindem de sol, roțile se ridică scârțâind, iar apoi ajungem ușor în aer. Tata a amuțit dintr-o dată. E întors în scaun pe o parte, capul pe fereastră, privind cum intrăm în nori, care la început sunt ca un abur. Avionul face mișcări bruște pătrunzând prin plafonul de nori. Tata e entuziasmat, căci suntem înconjurați de alb în toate părțile, capul lui se întoarce să privească în toate ferestrele posibile, apoi deodată se face senin și albastru deasupra norilor pufoși. Tata se închină. Își lipește nasul de fereastră,

fața îi e luminată de soarele de deasupra norilor, iar eu fac o fotografie mentală pentru propria galerie de amintiri.

Semnul centurii legate se stinge cu un clinchet, iar personalul aeronavei ne anunță că acum putem folosi aparatura electronică, toaletele, că micul dejun și băuturile răcoritoare vor fi servite în curând. Tata coboară măsuța, scoate fotografia mamei din buzunar, o așază pe masă, cu fața la fereastră. Își lasă scaunul pe spate și privesc amândoi marea nesfârșită de norișori albi care dispar sub noi, fără să mai scoată un cuvânt tot restul zborului.

DOUĂZECI

— Trebuie să spun că a fost grozav. Extraordinar. Tata strânge entuziasmat mâna pilotului.

Stăm în ușa deschisă a avionului, cu o coadă de sute de pasageri nervoși care ne suflă în ceafă. Sunt ca niște ogari a căror cușcă a fost deschisă, iepurașul a luat-o la goană în fața lor și tot ce le blochează drumul e, desigur, tata. Obișnuita stâncă în calea șuvoiului.

— Iar mâncarea, continuă tata spre personalul avionului, a fost excelentă, chiar excelentă.

A mâncat un sandviș cu șuncă și a băut un ceai.

— Nu-mi vine să cred că am mâncat în cer, glumește el. Felicitări încă o dată, a fost minunat. Aproape miraculos, așa spune. Doamne, strânge el iarăși mâna pilotului, ca și cum l-ar fi cunoscut pe Kennedy.

— Gata tată, ar trebui să mergem, îi ținem în loc pe ceilalți.

Zău? Mulțumesc din nou oameni buni, la revedere. S-ar putea să ne vedem la întoarcere. Ne întoarcem duminică seara, strigă el peste umăr, în timp ce eu îl trag după mine.

Ne îndreptăm prin tunelul avionului spre terminal, iar tata salută și ridică șapca spre fiecare persoană pe lângă care trecem.

— Nu trebuie să saluți pe toată lumea, să știi.

— E drăguț să fii important, Gracie, dar e mai important să fii drăguț. Mai ales când ești într-o altă țară. Asta îmi spune un om care n-a plecat din Leinster timp de zece ani.

— Vrei să nu mai strigi?

— N-am ce face. Am urechile înfundate.

— Atunci cască, sau ține-te de nas și suflă. Asta îți va desfunda urechile.

El stă lângă banda transportoare cu fața roșie, obrații umflați, ținându-se de nas. Inspiră adânc și împinge. Slobozește un vânt.

Banda transportoare se pune în mișcare și oamenii apar deodată în fața noastră ca muștele în jurul unui stârv, blocându-ne imaginea, ca și cum viața lor ar depinde de secunda în care și-ar apuca bagajele.

— Uite bagajul tău, fac eu un pas în față.

— II iau eu, iubito.

— Nu, lasă că îl iau eu. Pe tine te doare spatele.

— Stai liniștită, draga mea, îl iau eu.

El trece de linia galbenă și apucă bagajul, dar își dă seama că nu mai are puterea de altă dată și se trezește mergând pe lângă el, ținându-l strâns. În mod normal al trebui să fug și să-l ajut, dar râd cu lacrimi. Îl aud pe tata

spunând doar „scuzați-mă, scuzați-mă” către oamenii care stau pe linia galbenă, în timp ce el încearcă să țină pasul cu bagajul lui aflat în mișcare. Face o tură completă a bandei, iar când ajunge în locul în care stau, (deși eu încă mă țin cu mâna de burtă de răs) cineva are prezența de spirit să îl ajute pe bătrânelul care mormăie.

El aduce bagajul lângă mine, cu fața roșie, respirând greu.

— O să te las să-ți iei singură valiza, spune el trăgându-și șapca peste ochi de rușine.

Aștept bagajul în timp ce tata se vântură prin zonă, acomodându-se cu Londra. După incidentul din aeroportul Dublin, vocea satelitului navigațional din capul meu a continuat să mă sâcâie spunându-mi să fac cale întoarsă chiar acum, dar o altă parte din mine are ordine stricte să înainteze în marș forțat, convinsă fiind că această călătorie trebuie făcută. Acum mă întreb ce urmăresc de fapt. În timp ce iau bagajul de pe bandă sunt conștientă că nu urmăresc un scop clar în această călătorie. O goană fără rost, asta e. Instinctul, provocat de o conversație derutantă cu o fată numită Bea m-a făcut să zbor într-o altă țară împreună cu tatăl meu în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, care n-a ieșit din țară în viața lui. Deodată ceea ce părea a fi singurul lucru de făcut la momentul respectiv, mi se pare acum un comportament complet irațional.

Ce înseamnă să visezi o persoană pe care n-ai întâlnit-o niciodată, apoi să dai peste ea întâmplător la telefon? Am format numărul de urgență al tatei; ea răspunsese la numărul de urgență al tatei. Ce mesaj ar trebui să rețin, ce să învăț din asta? E doar o coincidență pe care o persoană cu gânduri normale ar ignora-o sau am dreptate să cred și să simt că e ceva mai adânc dincolo de asta? Speranța mea este că această călătorie îmi va aduce niște răspunsuri. Panica începe să pună stăpânire pe mine când îl văd pe tata citind un afiș într-un colț îndepărtat. Habar n-am ce voi face cu el.

Deodată tata își duce mâna la cap, apoi la piept și se îndreaptă spre mine privindu-mă fix. Apuc repede pastilele lui.

— Gracie, șuieră el.

— Aici, repede, ia-le. Mâna îmi tremură când îi întind pastilele și sticla de apă.

— Ce naiba faci?

— Arătai de parcă...

— Arătam de parcă ce?

— De parcă urma să ai un atac de cord!

— La naiba, chiar o să-l am dacă nu plecăm mai repede de aici. El mă apucă de mână și mă trage după el.

— Ce s-a întâmplat? Unde mergem?

— Mergem la Westminster.

— Ce? De ce? Nu! Tată, trebuie să mergem la hotel, să ne lăsăm bagajele.

El se oprește din mers, se întoarce brusc cu fața lipită de a mea, aproape agresiv. Vocea îi tremură de emoție.

— The Antiques Roadshow face evaluări toată ziua astăzi, de la nouă și jumătate dimineața la patru și jumătate după amiaza într-un loc numit Banqueting House. Dacă plecăm acum putem să ne așezăm la coadă. Eu nu-l

pierd niciodată la televizor și auzi, să bat drumul pân' la Londra și să nu-1 văd pe viu... Cu siguranță o să-l vedem pe Michael Aspel. Michael Aspel, Gracie. Cristoase atotputernic, hai să ieșim de aici.

Are pupilele dilatate, s-a aprins cu totul. Iese ca din pușcă pe ușile batante, neavând de declarat decât o nebunie trecătoare și apucă hotărât înspre partea stângă.

Rămân în sala de sosiri, în timp ce de mine se apropie oameni cu plăcuțe, din toate părțile. Oftez și aștept. Tata apare din direcția în care s-a dus, șchiopătând și trăgând geanta după el cu cea mai mare viteză.

— Ai fi putut să-mi spui că am apucat în direcția greșită, spune el, depășindu-mă și îndreptându-se spre direcția opusă.

*

Tata traversează în goană Trafalgar Square, trăgându-și valiza după el și sperând un stol de porumbei care-și ia zborul spre cer. Nu-1 mai interesează să se familiarizeze cu Londra, vrea doar să-l aibă în fața ochilor pe Michael Aspel și comorile aduse de băbuțe. În sfârșit, după ce am apucat-o de câteva ori pe un drum greșit, imediat ce ieșim din metrou, vedem în sfârșit Banqueting House. Un fost palat regal din secolul al șaptesprezecelea care, deși sunt sigură că nu l-am mai vizitat vreodată, mi se pare cunoscut.

Odată așezați la coadă studiez sertarul din mâinile bătrânului din fața noastră. În spatele nostru, o femeie despachetează o ceașcă de ceai pentru a o arăta altcuiva de la coadă. În jurul meu aud doar conversații entuziasmăte, inocente și politicoase, soarele strălucește, în timp ce așteptăm afară la coadă pentru a intra în zona de primire a Banqueting House. În jurul nostru sunt care de reportaj TV, aparate de filmat și oameni de la sunet care intră și ies din clădire și camere care filmează coada lungă, iar o femeie cu microfon de la BBC alege oameni din mulțime, cărora le ia interviuri. Mulți dintre cei care stau la coadă și-au adus scăunele, coșuri de picnic cu briose și sandvișuri, termosuri de ceai și cafea, iar în timp ce lata privește în jur cu mațele ghiorăind de foame, mă simt ca o mamă vinovată care nu și-a echipat copilul cu cele necesare. Mă îngrijorează și faptul că e posibil să nu trecem de ușa din lată.

— Tată, n-aș vrea să te îngrijorezi, dar cred că ar fi irebuit să aducem ceva cu noi.

— Ce tot spui?

— Un obiect. Toată lumea din jurul nostru a adus obiecte care să fie evaluate.

Tata privește în jur și observă pentru prima dată lucrul ăsta. Se întunecă la față.

— Poate că vor face o excepție în cazul nostru, adaug iute, deși mă îndoiesc.

— Ce spui de gențile noastre? El se uită în jos, spre bagaje.

Încerc să nu râd.

— Le-am luat de la supermarket, nu cred că i-ar interesa să le evalueze.

Tata râde.

— Ce-ar fi să le dau indispensabilii mei, Gracie? Au ceva istorie în ei.

Mă strâmb, iar el dă din mână a lehamite.

Înaintăm cu greu la coadă, iar tata se simte în largul lui trâncănind cu toată lumea despre viața lui și weekend-ul palpitant cu fiica sa. După o oră și jumătate de stat la coadă, am fost invitați în două case să luăm ceaiul, iar tata a învățat de la domnul din spatele nostru cum să facă astfel ca menta din grădină să nu mai treacă peste rozmarin. În fața noastră, dincolo de ușă, văd un cuplu în vârstă care este întors din drum fiindcă nu aveau nici un obiect asupra lor. Tata vede și el și mă privește îngrijorat. Noi urmăm.

Mă uit iute în jur, sperând să găsesc ceva. Ambele uși de la intrare sunt deschise pentru mulțimea de oameni. Lângă intrarea principală, în spatele ușii deschise este un coș din lemn, pe post de suport de umbrele, în care se află câteva umbrele stricate și uitate. Când nu se uită nimeni, scot dinăuntru umbrelele și câteva ghemotoace de hârtie. Le înghesui după ușă chiar în momentul în care aud „Următorul”.

Îl duc spre biroul de recepție, iar tatei aproape că îi ies ochii din orbite, văzându-mă.

— Bine ați venit la Banqueting House, ne întâmpină o tânără.

— Mulțumim, îi răspund inocent.

— Câte obiecte ați adus cu dumneavoastră? Întreabă ea.

— O, doar unul, spun eu, ridicând coșul pe masă.

— A, fantastic. Fata își trece degetele peste coș, iar tata îmi aruncă o privire de parcă, dacă ar fi existat o secundă în care să uit cine dintre noi era părintele, voia să îmi aducă aminte.

— Ați mai fost la o zi de evaluare până acum? Ne întreabă ea.

— Nu, clatină tata din cap hotărât. Dar o urmăresc mereu la TV. Sunt un mare fan. Încă de când era prezentată de Hugh Scully.

— Minunat, zâmbește ea. Îndată ce intrați în hol veți vedea mai multe cozi. Vă rog să vă așezați la coada pentru categoria potrivită.

— La ce coadă ar trebui să ne așezăm pentru ăsta? Tata se uită la obiect, de parcă ar mirosi urât.

— Păi, ce aveți acolo? Ne întreabă ea zâmbind.

Tata mă privește întrebător.

— Speram să ne spuneți dumneavoastră, răspund eu politico.

— Aș sugera să vă așezați la categoria diverse și, cu toate că e cea mai aglomerată masă, va merge foarte repede, fiindcă avem patru experți. Odată ce ajungeți la masa expertului, arătați-i obiectul pe care îl aveți, iar el sau ea vă va spune totul despre el.

— La ce masă trebuie să mergem pentru Michael Aspel?

— Din păcate Michael Aspel nu este de fapt expert, e prezentatorul, așa că nu are masa lui, dar avem douăzeci de alți experți gata să răspundă întrebărilor dumneavoastră.

Tata e distrus.

— Există șansa ca obiectul pe care l-ați adus să fie ales pentru televiziune, adaugă ea imediat, simțind dezamăgirea tatei. Expertul arată obiectul echipei de televiziune și se ia o decizie dacă să se facă înregistrarea, în funcție de raritatea, calitatea, opinia expertului și, desigur, valoarea. Dacă este ales obiectul dumneavoastră, veți fi duși în anticameră, veți fi machiați, apoi

veți vorbi cu un expert despre obiect în fața camerelor circa cinci minute. În aceste condiții e posibil să-l cunoașteți pe Michael Aspel. Și un lucru extraordinar este că pentru prima dată transmite în direct în, stați să văd, își consultă ea ceasul, într-o oră.

Tata face ochii mari.

— Dar cinci minute? Să vorbim despre lucrul ăsta? I zbugnește tata, făcând-o să râdă.

— Vă rog să rețineți că trebuie să vedem obiectele a două mii de oameni înainte de emisiune, îmi spune ea cu o privire grăitoare.

— Am înțeles, noi suntem aici doar pentru a petrece o zi agreabilă, nu-i așa, tată? El nu mă aude, e prea ocupat să-l găsească pe Michael Aspel.

— O zi plăcută, spune femeia în încheiere, chemând următoarea persoană.

Imediat ce intrăm în sala aglomerată, privesc spre tavan la camera dreptunghiulară, știind deja la ce să mă aștept; nouă picturi uriașe plătite de Carol I al Angliei, care acoperă tavanul placat.

— Poftim, tată. Îi înmânez coșul pentru umbrele. Eu o să mă uit puțin la clădirea aceasta frumoasă, în timp ce tu uită-te ce gunoaie aruncă oamenii în el.

— ăsta nu e gunoi, Gracie. Am văzut o dată o emisiune în care colecția de bastoane a cuiva s-a vândut cu

* șazeci de mii de lire sterline.

— Nu mai spune, în cazul ăsta ar trebui să le arăți pantoful tău.

El se străduiește să nu râdă.

T

— Hai, du-te să te plimbi și ne întâlnim aici. O ia din loc înainte să termine ce avea de zis. Moare de nerăbdare să scape de mine.

— Distracție plăcută, îi fac eu cu ochiul.

El îmi zâmbeste larg și privește prin sală atât de fericit, încât mai păstrez și imaginea asta în minte.

* în timp ce cutreier încăperile singurei părți din palatul Whitehall care a supraviețuit focului, mă copleșește sentimentul că am mai fost aici și găsesc un colțisor liniștit unde scot telefonul mobil.

— La telefon director adjunct – biroul de trezorerie a corporațiilor și soluții pentru investitori... Sunt eu, Frankie.

— Doamne, n-ai mințit. Ce înșiruire ridicolă de cu-

7 „j vinte. ^M

— Joyce! Bună!

Vorbește în șoaptă, iar în fundal se aude nebunia care domnește în Centrul irlandez de servicii financiare, sediul central al Bursei irlandeze.

— Poți vorbi?

— Un pic, da. Ce mai faci?

— Bine, sunt la Londra. Cu tata.

I

— Ce?! Cu tatăl tău? Joyce, ți-am mai spus că nu e Inimos să-l târăști după tine și să-ți bați joc de tatăl tău. ('c faci acolo?

— M-am hotărât să vin în ultima clipă. De ce, habar ii un. Acum suntem la Antiques Roadshow. Nu pune întrebări.

Plec din camerele liniștite din spatele meu și intru în /V galeria din sala mare. Îi văd pe tata plimbându-se pe acolo, cu coșul în mână. Zâmbesc privindu-l.

— Am fost vreodată împreună la Banqueting House?

— Adu-mi aminte, unde e, ce e asta și cum arată?

— Este la capătul dinspre Trafalgar Square al Whitehall. E un fost palat regal din secolul al șaptesprezei elea, proiectat de Inigo Jones în 1619. Carol I al Angliei i fost executat pe un eșafod în fața clădirii. Acum mă. îl lu într-o încăpere cu nouă tablouri care acoperă tavanul placat Cum arată? Închid ochii. Memoria îmi spune că acoperământul are streășină. Fațada are două rânduri de coloane sculptate, corintic îmbinat cu ionic, deasupra unei l undații rustice, care se îmbină într-un tot armonios.

— Joyce?

— Da, ies eu din transă.

— Îmi citești dintr-un ghid turistic?

— Nu.

— Ultima noastră vizită la Londra a fost la Madame Tussaud's, o seară la G. A. Y și o petrecere în apartamentul unui bărbat, care se numea Gloria. Se întâmplă iarăși, nu? Lucrul acela de care vorbeai?

— Da. Mă așez într-un scaun din colț, dar simt o frânghie sub mine și sar iarăși în picioare. Mă îndepărtez cât pot de repede de scaunul antic, căutând cu privirea camerele de supraveghere.

— Faptul că te afli la Londra are de-a face cu americanul acela?

— Da, șoptesc eu.

— Vai, Joyce...

— Nu, Frankie, ascultă. Ascultă și vei înțelege. Sper. Ieri am fost cuprinsă de panică din cauza unui lucru și am sunat medicul tatei, un număr care practic mi s-a întipărit în minte. N-aș putea să-l formezi greșit, am dreptate?

— Ai dreptate.

— Ei bine, nu. Am format un număr din Anglia și o fată numită Bea a răspuns la telefon. Ea a văzut un număr de Irlanda și a crezut că o sună tatăl ei. Din scurta noastră conversație am înțeles că tatăl ei e american, dar se află în Dublin, iar aseară a plecat la Londra ca să o vadă într-un spectacol care va avea loc azi. Și e blondă. Cred că Bea e fetița pe care o tot visez că se dă în leagăne și se joacă în nisip, la diferite vârste.

Frankie tace.

— Știi că pare o nebunie, Frankie dar asta se întâmplă. Și n-am nici o explicație pentru asta.

Știi, știi, se grăbește ea să spună. Te cunosc practic de o viață, nu ai fi inventat așa ceva, însă chiar dacă iau în serios ceea ce-mi spui, te rog să îți cont de faptul că ai traversat o perioadă dificilă, iar lucrurile pe care le trăiești acum s-ar putea să se datoreze unui nivel ridicat ni stresului.

— M-am gândit și eu la asta. Otez și-mi îngrop capul în palme. Cred că mi-am pierdut mințile.

— Asta doar în ultimă instanță. Stai să mă gândesc un pic. Parcă o aud notând ceva. Deci practic ai văzut-o pe lata asta, Bea...

— Cred că Bea.

— Ok, Ok, hai să spunem că este Bea. Ai văzut-o i rescând?

— Da.

— Până la ce vârstă?

— De la naștere, până... Nu știu.

— Adolescentă, douăzeci, treizeci de ani?

— Adolescentă.

— Așa, cine mai era în imagini cu Bea?

— O altă femeie. Cu un aparat de fotografiat.

— Dar niciodată americanul tău?

— Nu. Așa că probabil asta n-are nici o legătură cu el.

— Hai să nu tragem nici o concluzie. Deci când o vezi lîi pe Bea și pe femeia cu aparatul de fotografiat, tu faci parte din scenă, sau le vezi din afară?

Închid ochii și mă gândesc, îmi văd mâinile împingând leagănul, ținând-o de mână, fotografiind fetița și pe mama ci în parc, simt apa de la stropitori care îmi gâdilă pielea...

— Nu, fac parte din scenă. Ele mă văd.

— Ok. Frankie tace.

— Ce e Frankie, ce e?

— Mă gândesc. Stai așa. Bun. Deci vezi un copil, o mamă și amândouă te văd pe tine?

— Da.

— Ai putea spune că în visele tale o vezi pe această fetiță crescând prin ochii unui tată?

Mi se face pielea de găină.

— O, doamne, șoptesc eu. Americanul?

— Cred că da, spune Frankie. Bine, am ajuns într-un punct, nu știu unde, dar e ceva foarte ciudat și nu-mi vine să cred că îți susțin asemenea gânduri. Dar ce naiba, doar am un milion de alte lucruri de făcut. La ce altceva mai visezi?

— Sunt imagini foarte rapide, ca niște străfulgerări.

— Încearcă să-ți amintești.

— Stropitori într-o grădină. Un băiețel bucălat. O femeie roșcată, cu părul lung. Aud clopote. Văd clădiri vechi cu magazinașe la parter. O biserică. O plajă. Sunt la o înmormântare. Apoi la facultate. Apoi cu femeia și fetița. Uneori îmi zâmbește și mă ține de mână, alteori țipă și trăneste ușile.

— Hmm... Înseamnă că e soția ta.

Îmi îngrop capul în mâini. Frankie, dar e ridicol.

— Cui îi pasă? Când a avut viața un sens? Haide, spune mai departe.

— Nu știu, imaginile sunt atât de abstracte. N-au nici o noimă.

— Ar trebui să faci următorul lucru: de fiecare dată când ai o viziune, sau știi ceva ce n-ai știut până acum, notează-1 și spune-mi-1. Eu te voi ajuta să ți-1 explici.

— Îți mulțumesc.

— Deci, în afară de locul în care te afli acum, ce alte lucruri te-ai trezit că mai știi?

— Ăă... Majoritatea clădirilor – privesc în jur, apoi sus la tavan. Și artă. Am vorbit în italiană cu un bărbat la aeroport. Și latină, am vorbit latinește alaltăieri cu Conor.

— O, Doamne.

— Știu... Cred că ar fi vrut să mă fi dus undeva.

— Ei bine, n-o să-l lăsăm să facă lucrul ăsta. Clădiri, nrtă, limbi străine. Pe bune Joyce, e ca și cum ai fi urmat din senin un curs integral în domeniul artelor la o facultate pe care n-ai făcut-o. Unde e fata care habar nu avea despre cultură pe care am cunoscut-o și o îndrăgeam?

Zâmbesc.

— E tot aici.

— Bine, încă un lucru. Șefa mea m-a chemat la o ședință în după-amiaza asta. Despre ce e vorba?

— Frankie, nu am puteri de medium!

Ușa galeriei se deschide și o tânără îmbujorată cu căști pe cap se apropie de mine. Abordează aproape fiecare femeie pe care o întâlnește, întrebând de mine.

— Joyce Conway? Întreabă ea, respirând sacadat.

— Da. Inima îmi bate cu o mie de bătăi pe minut. Dă I >oamne ca tata să fie bine. Te rog, Doamne.

— Tatăl tău se numește Henry?

— Da.

— Vrea să vii alături de el în camera verde.

— Ce vrea? Unde să vin?

— E în camera verde. Va intra în direct cu Michael Aspel în doar câteva minute cu obiectul lui și vrea să vii și lu, fiindcă spune că tu știi mai multe despre el. Trebuie să i ne grăbim, a mai rămas foarte puțin timp și trebuie să ic pregătim.

— În direct cu Michael Aspel... Mă opresc. Îmi dau seama că încă țin telefonul în mână. Frankie, spun uluită.

I Jită-te pe BBC, repede. Ai să mă vezi în direct cum voi da de o mare belea.

DOUĂZECI ȘI UNU

Mai mult alerg decât merg în spatele fetei cu căști, pentru a ajunge în camera verde și sosesc nervoasă, cu respirația întretăiată și îl văd pe tata așezat pe scaunul de machiaj, cu fața la oglinda plină de becuri, cu un șervețel vârat în gulerul cămășii, o ceașcă și o farfurioară în mână, nasul lui borcânat fiind pudrat pentru momentele de prim plan.

— A, iată-te, iubito, spune tata, dându-se mare. V-o prezint pe fiica mea care ne va spune câte ceva despre obiectul meu frumușel de aici, care i-a atras atenția lui Michael Aspel. După care chicotește și soarbe o înghițitură de ceai. Acolo sunt prăjituri Jaffa, dacă vrei să servești.

Al naibii omuleț.

Privesc în jur la toate capetele care ne privesc cu interes și care mă salută cu un gest, silindu-mă să zâmbesc.

*

Justin se foiește deranjat în scaunul din sala de așteptare de la dentist, cu falca umflată care îl doare, înghesuit ^ între două bătrânele care poartă o conversație despre o persoană numită Rebecca și care ar trebui să-l părăsească pe un bărbat numit Timothy.

Mai tăceți din gură, tăceți din gură, tăceți!

Televizorul din colț, de prin anii '80, acoperit de un mileu de dantelă și flori din plastic anunță că va începe </ues Roadshow.

Justin mormăie.

— Se supără cineva dacă schimbăm canalul?

— Eu mă uit la el, spune un băiețel nu mai mare de șapte ani.

— Încântător, zâmbește plin de ură Justin, apoi se uită spre mama lui, cerând sprijin.

Dar ea ridică din umeri.

— Urmărește emisiunea asta.

Justin mormăie enervat.

— Scuzați-mă, le întrerupe Justin pe doamnele așezauân stânga, respectiv în dreapta lui. N-ați vrea să schimbați locurile cu mine, ca să puteți continua această conversație în particular?

— Nu-ți face griji, drăguțule, nu e nimic de ascuns în conversația noastră, crede-mă. Poți să tragi cu urechea cât poțfești.

Mirosul respirației bătrânicii se strecoară tiptil prin nările lui, le gâdilă ca o pană, apoi dispare cu un chicotit răutăcios.

— Nu trăgeam cu urechea, buzele voastre erau la propriu în urechea mea și nu sunt sigur dacă Charlie sau (îraham sau Rebecca ar aprecia lucrul ăsta, spune el întorcându-și nasul.

— O, Ethel, râde una dintre ele. El crede că vorbim despre oameni în came și oase.

Cât de prost pot fi.

Își îndreaptă atenția spre televizorul aflat în colțul spre care alți șase oameni din încăpere privesc cu atenție.

— Și vă spunem bine ați venit la prima transmisie în direct a Antiques Roadshow.

Justin oftează zgomotos.

Băiețelul îl privește urât și dă televizorul mai tare folosind telecomanda pe care o ține strâns în mâinile lui.

— De la Banqueting House, Londra.

A, am fost acolo. Un frumos exemplu de stil corintic și ionic îmbinate într-un tot armonios.

— Au venit peste două mii de persoane de la nouă și jumătate dimineața și doar acum câteva momente ușile s-au închis, iar acum vă arătăm cele mai bune piese pe care să le urmăriți acasă. Primii noștri invitați vin din...

Ethel se apleacă spre Justin și își sprijină cotul de coapsa lui.

— Și, cum îți spuneam, Margaret...

El se concentrează pe imaginea de la televizor ca să nu le apuce mâinile și să le zdrobească.

— Deci, ce avem aici? Întreabă Michael Aspel. Arată ca un coș de hârtii, spune el, în timp ce camera de filmat redă de aproape obiectul așezat pe masă. Inima lui Justin începe să palpite.

— Vreți să schimb postul acum, domnule? Întreabă băiatul, schimbând canalele cu rapiditate.

— Nu! Strigă el, întrerupând conversația lui Margaret și a lui Ethel și întinzându-se dramatic în aer, de parcă ar fi putut opri undele ca să nu schimbe canalul. Cade pe mochetă în genunchi, în fața televizorului. Margaret și Ethel tresar și amuțesc brusc.

— Dă înapoi, dă înapoi! Strigă el băiețelului.

Buza de jos a băiatului începe să tremure, și el privește spre mama lui.

— Nu e nevoie să țipi la el, spune aceasta, trăgând capul băiețelului la pieptul ei, protector.

El apucă telecomanda din mâna băiatului și derulează canalele cu viteză. Se oprește când ajunge la un prim plan al lui Joyce, ai cărei ochi privesc nesigur la stânga și la dreapta, de parcă ar fi aterizat în cușca unui tigru bengali: /., la ora prânzului.

*

La Centrul irlandez de servicii financiare, Frankie aleargă prin birouri căutând un televizor. Găsește. Unul, înconjurat de zeci de tipi la costum, care analizează cifrele care se succed cu viteză pe ecran.

— Scuzați-mă! Dați-mi voie! Strigă ea, făcându-și loc. Ajunge la TV și începe să butoneze, în strigătele celor din jurul ei care o acuză de abuz.

— Durează un minut, piața nu se va prăbuși în două minute. Ea butonează și îi găsește pe Joyce și Henry în direct la BBC.

Ea oftează și își duce mâinile la gură. Apoi râde și ridică încurajator pumnul spre ecran.

— Haide, Joycel!

Echipa din jurul ei se mută la alt ecran, cu excepția unui tip care pare mulțumit de schimbarea canalului și se hotărăște să rămână să îl urmărească.

— O, ce piesă frumoasă, comentează el, lăsându-se pe spate și încrucișând brațele.

— Ăă, îngaimă Joyce. Am găsit... Vreau să spun, am pus, am pus această frumoasă... Extraordinară. Găleată. Din lemn, în fața casei. Nu afară, se răzgândește ea brusc, văzând reacția evaluatorului, înăuntru. Am pus-o pe verandă, ca să fie protejată de vremea rea, știți. Ca suport de umbrele.

— Da, s-ar putea să fi fost folosită și pentru asta, spune el. De unde o aveți?

Joyce încearcă să spună ceva, dar fără să reușească, și atunci intervine Henry. Stă drept, cu mâinile încrucișate peste burtă. Ține bărbia ridicată, are o sclipire vie în ochi, ignoră expertul și răspunde pe un ton prețios direcționând răspunsul spre Michael Aspel, căruia i se adresează de parcă ar fi Papa de la Roma.

— Vezi tu, Michael, o am de la stră-străbunicul meu Joseph Conway, care era fermier în Tipperary. El i-a dat-o străbunicului Shay, care era și el fermier. Bunicul meu i-a dat-o tatălui meu Paddy-Joe, care era tot fermier în Cavan, iar după ce acesta a murit, am moștenit-o eu.

— Înțeleg, însă aveți vreo idee de unde ar fi putut-o avea stră-străbunicul dumneavoastră?

— Probabil că a furat-o de la englezi, glumește Henry, dar e singurul care râde. Joyce își înghiontește tatăl, Frankie pufnește în răs, iar pe jos, în anticamera dentistului din Londra, Justin dă capul pe spate, râzând zgomotos.

— Motivul pentru care întreb este fiindcă aveți un obiect deosebit. Este o jardineră verticală rară din secolul al nouăsprezecelea al Angliei victoriene...

— Îmi place grădinăritul, Michael, îl întrerupe Henry pe expert, ție nu? Michael zâmbește politicoasă, iar expertul continuă.

— E placată cu lemn sculptat manual, în stilul Pădurea Neagră, din epoca victoriană, cu baghete din lemn de abanos pe toate cele patru laturi.

— Stil English country sau decor franțuzesc, ce crezi?

O întreabă colegul ei pe Frankie.

Ea îl ignoră, concentrându-se asupra lui Joyce.

— La interior pare a fi un recipient original demontabil, pictat naiv. În stare foarte bună, cu plăci de lemn masiv sculptate ornamentale. Putem vedea că două laturi au motive florale, iar celelalte două laturi reprezintă subiecte zoomorfe, unul având în mijloc un cap de leu, iar celălalt liguri de grifoni. Remarcabil într-adevăr, și o piesă care dă foarte bine la ușa de intrare.

— Valorează ceva, nu-i așa? Întreabă Henry lăsând deoparte accentul prețios.

— Ajungem și la partea aceea, spune expertul. Deși este în stare bună, pare să fi avut picioare, foarte probabil din lemn. Nu are crăpături sau deformări pe laterală, este un recipient original demontabil, pictat naiv, cu mânere în formă de inel, intacte. Așa că, luând în considerare toate aceste lucruri, cât credeți că valorează?

— Frankie! Îl aude Frankie pe șeful ei, strigând-o din cealaltă parte a încăperii. E adevărat ce am auzit, că te joci la ecran?

Frankie se ridică, se întoarce cu spatele, acoperind televizorul cu corpul, în timp ce cu mâinile încearcă să schimbe canalul.

— Vai, exclamă colegii ei. Tocmai când erau gata să anunțe valoarea. Asta e partea cea mai tare.

— La o parte, se încruntă șeful ei.

Frankie se dă la o parte, iar pe ecran apar cifrele de bursă care umplu întreaga imagine. Ea zâmbește larg, apoi aleargă înapoi în biroul său.

La dentist, în sala de așteptare, Justin stă lipit de televizor, lipit de imaginea lui Joyce.

— E vreo prietenă de-a ta, drăguțule? Întreabă Ethel.

Justin zâmbește, cu ochii țintă la Joyce.

— Da, o cheamă Joyce.

Margaret și Ethel scot exclamații de uimire.

Pe ecran, tatăl lui Joyce, cel puțin asta crede Justin că este, se întoarce spre Joyce și ridică din umeri.

— Tu ce crezi, iubito? Câte parale face?

Joyce încearcă să zâmbească.

— Nu am nici o idee cât ar putea valora.

— Ce spuneți de o sumă între o mie cinci sute și o mie șapte sute de lire sterline? Întreabă expertul.

— Lire sterline? Se miră bătrânul vădit șocat.

Justin izbucnește în râs.

Aparatul de filmat se oprește asupra chipurilor lui Joyce și al tatălui ei. Amândoi sunt uimiți, de fapt atât de surprinși, încât niciunul dintre ei nu mai spune nimic.

— Ce reacție impresionantă, râde Michael. Deci vești bune pentru masa asta, să mergem la masa cu porțelan, să vedem dacă alți colecționari din Londra au fost la fel de norocoși.

— Justin Hitchcock, anunță asistenta.

Din sală nu se aude nici un sunet. Se privesc unul pe celălalt.

— Justin, repetă ea, ridicând vocea.

— Trebuie să fie domnul de-acolo, de jos, spune Ethel. Ei, tu de colo, strigă ea și îl înghiontește cu vârful pantofului, tu ești Justin?

— Cineva e îndrăgostit, da, da, își dă cu părerea Margaret, în timp ce Ethel scoate niște sunete de parcă ar pupa pe cineva.

— Louise, îi spune Ethel asistentei, ce-ar fi să intru eu, în timp ce tânărul ăsta dă o fugă la Banqueting House ca să-și vadă prietena? M-am saturat să aștept.

Ea își întinde piciorul stâng, mimând durerea.

Justin se ridică și își culege scamele de pe pantaloni.

— Nu înțeleg de ce așteptați amândouă aici, la vârsta voastră. Ar trebui să vă lăsați dinții aici și să vă întoarceți mai târziu, când îi termină dentistul de făcut.

Iese din sală, în timp ce un exemplar vechi de un an al revistei Casa și grădina zboară spre capul lui. DOUĂZECI ȘI DOI

— De fapt, să știți că nu e o idee rea. Justin se oprește în spatele asistentei, la jumătatea drumului spre cabinet, căci simte adrenalina cum îi străbate corpul. Exact asta voi face.

— Ai să-ți lași dinții aici? Spune ea sec, cu un puternic accent de Liverpool.

— Nu, mă duc la Banqueting House, spune el, sărind de încântare.

— Grozav, Dick. Poate veni și Anne? Mai bine s-o întrebăm mai întâi pe mătușa Fanny. Ea îi aruncă o privire, potolindu-i entuziasmul. Nu-mi pasă ce se petrece cu tine, de data asta nu mai scapi. Haide, doctorul Montgomery nu va fi încântat dacă nu te prezinți iarăși la programare, insistă ea.

— Ok, OK, stai puțin. Dintele meu e bine acum. Justin deschide brațele și ridică din umeri, ca și când n-ar fi mare lucru. S-a terminat. Nu mai am nici o durere. De fapt, plescăie el, uite, a dispărut complet. Ce naiba fac aici? Nu simt nimic.

— Ai lacrimi în ochi. *

M-am emoționat.

— Aiurezi. Haide, îi spune ea, în timp ce-l conduce pe coridor.

Doctorul Montgomery îl întâmpină cu o freză în mână.

— A, bună Clarisse, spune el, apoi izbucnește într-un râs puternic. Iar încerci să fugi de mine, Justin?

— Nu. Mda. Adică nu, nu fugeam, dar mi-am dat seama că trebuia să fiu în altă parte acum și în timp ce el explică, mâna fermă a doctorului Montgomery și la fel de puternica lui asistentă îl așază în scaun și până ce reușește să spună scuza, deja poartă o babetică protectoare, iar scaunul e dat pe spate.

— Bla bla bla, mă tem că doar asta am auzit, Justin, spune doctorul Montgomery vesel.

Justin oftează.

— Astăzi nu îmi opui rezistență? Doctorul Montgomery își pune mănușile chirurgicale.

— Doar dacă îmi ceri să tușesc.

Doctorul Montgomery râde, iar Justin deschide gura, cam fără voia lui.

*

Beculețul roșu al camerei de filmat se stinge și apuc mâna tatei.

— Tată, acum trebuie să mergem, îi spun nerăbdătoare.

— Nu acum, răspunde tata în stilul șoptit al lui David Attenborough. Michael Aspel e chiar acolo. Îl văd stând m spatele mesei de porțelan înalt, fermecător, mai chipeș dccât credeam. Caută în jur pe cineva cu care să stea de vorbă.

— Michael Aspel e foarte ocupat în mediul lui natural, doar prezintă o emisiune de televiziune în direct. Îmi înfig unghiile în brațul lui. Nu cred că a vorbi cu tine e pe primul loc în lista lui de priorități.

Tata pare ușor rănit, și nu de la unghiile mele. El ridică bărbia în aer care știu, de mulți ani că are o sfoară invizibilă atașată la mândria lui. Se pregătește să-l abordeze pe Michael Aspel, care stă singur la masa de porțelan cu un deget la ureche.

— Trebuie să-și ia un aparat, ca al meu, șoptește tata. Ar trebui să folosească ceva ca ăsta pe care mi l-ai cumpărat tu. Pac! Iese imediat.

— Are o cască, tată, ascultă oamenii din cabina de emisie.

— Nu, eu cred că are un aparat. Hai să mergem la el. Ține minte să vorbești tare și să rostești cuvintele clar. Eu am experiență în privința asta.

Îi blochez calea și mă uit spre el cât pot eu de urât. Tata pășește imediat pe piciorul lui stâng și se ridică la nivelul ochilor mei.

— Tată, dacă nu plecăm de aici în clipa asta o să fim închiși. Din nou. Tata râde.

— A, nu exagera, Gracie.

— Sunt Joyce, la naiba, șuier eu.

— Bine, Joyce, la naiba, nu e nevoie să te rățoiești în halul ăsta.

— Nu cred că înțelegi cât de serioasă e situația noastră. Am furat un coș de hârtii din epoca victoriană de o mie șapte sute de lire dintr-un loc care altă dată era palat regal și am vorbit despre el în direct la televiziune.

Tata mă privește iute, sprâncenele lui groase ridicându-se pe jumătate spre frunte. Pentru prima dată după multă vreme îi văd ochii. Par speriați. Și destul de lăcrimoși și galbeni pe la colțuri și îmi pun în gând să-l întreb despre. Ista mai târziu, când nu mai fugim de lege. Sau de BBC.

Fata de la producție care m-a condus la tata mă privește cu ochii mari, din celălalt colț al camerei. Inima îmi bate speriată și îmi rotesc privirea în jur. Capetele se întorc să ne privească. Au aflat.

— Gata, acum trebuie să mergem. Cred că au aflat.

— Nu e mare lucru, îl punem înapoi, vorbește el, de parcă ar fi mare lucru. Doar l-am luat de la locul lui, asta iui c o crimă.

— Bun, acum sau niciodată. Ia-l repede, ca să-l punem înapoi și să plecăm de aici.

Privesc cu atenție mulțimea, pentru a mă asigura că nici un tip mare și musculos nu vine spre noi în goană, lluturând vreun baston. E doar fata cu căștile pe cap, pe care sigur o pot dovedi, iar dacă nu, tata poate să-i dea în cap cu pantoful lui corector butucănos.

Tata apucă coșul de pe masă și încearcă să-l ascundă iiii haină. Haina de abia acoperă o treime din el, eu îl privesc ciudat, așa că o scoate de acolo. Ne îndreptăm spre mulțime, ignorând felicitările și urările de bine ale celor care par să creadă că am câștigat la loterie. Văd că tânăra > u căștile pe cap își face loc prin mulțime.

— Repede tată, repede.

— Merg cât pot eu de repede.

Ajungem la ușa sălii, lăsăm în urmă mulțimea și ne îndreptăm spre intrarea principală. Privesc înapoi și o iirprind pe fata cu căștile, vorbind panicată în microfon, începe să alege, dar este oprită de doi oameni în salopete maro care cară un dulap. Apuc coșul de lemn din mâna latei și pornim în viteză. Jos pe scări, ne luăm bagajele de la garderobă și apoi șontâc-șontâc, tot drumul până jos la sala cu podea de marmură. Tata apucă mânerul auriu uriaș al ușii de la intrare când auzim:

— Stop! Așteptați!

Rămânem ținuiți locului și ne privim unul pe celălalt, cu teamă. Eu mimez Fugi către tata. El oftează dramatic dând ochii peste cap și pășește pe piciorul drept, apoi se balansează pe stângul, ca pentru a-mi aminti lupta lui cu mersul, nemaivorbind de alergare.

— Unde ați plecat atât de repede? Întreabă bărbatul, îndreptându-se spre noi.

Ne întoarcem încet, iar eu mă pregătesc să apăr onoarea familiei.

— Ea a fost, spune tata imediat, cu degetul îndreptat spre mine.

Eu deschid gura, uimită.

— Ați fost amândoi, mă tem, zâmbește el. Ați rămas cu microfoanele la voi. Să știți că valorează ceva. El moșmondește ceva la spatele tatei, apoi desprinde microfonul. Ați fi putut avea necazuri dacă plecați cu astea, râde el.

Tata privește ușurat, până când eu întreb neliniștită.

— Au fost deschise tot timpul?

El studiază microfoanele și le răsuțește în poziția închis.

— Da.

— Cine putea să ne audă?

— Nu vă faceți griji, nu puteau să transmită ceea ce ați vorbit, fiindcă comisia a trecut la cealaltă masă.

Scot un oftat de ușurare.

— Dar intern v-a auzit oricine purta căști, explică el, îndepărtând microfonul tatei. A, și camera de emisie, adaugă el.

Apoi se întoarce spre mine, iar eu mă rușinez când el trage cablul de la betelia pantalonilor, trăgând în același timp de slipii mei tanga, de care cablul s-a agățat din greșeală.

— Aaaaau! Strig eu, ecoul răspândindu-se pe tot condorul.

— Scuze. Fața bărbatului de la sunet se înroșește în timp ce eu mă aranjez. Necazurile profesiei.

— Fii vesel, prietene, fii vesel, zâmbește tata.

După ce el se întoarce la emisiune, punem suportul de umbrele la ușa de la intrare, când nu ne vede nimeni, îl umplem cu umbrelele rupte și părăsim scena crimei.

— Și ce-ai mai făcut, Justin? Întreabă doctorul Montgomery.

Justin, care este lăsat pe spate în scaun cu două mânuși i chirurgicale și un aparat vârâte în gură, nu prea știe cum să i ispundă și se gândește să clipească o dată, fiindcă așa văzuse el odată la televizor. Apoi, neștiind exact ce însemna postul lui, clipește de două ori ca să încurce lucrurile.

Doctorul Montgomery nu înțelege codul și chicotește.

— Ți-a mâncat pisica limba?

Justin dă ochii peste cap.

— S-ar putea să mă supăr într-una din zile, dacă oamenii continuă să mă ignore când le pun întrebări. El chicotește iar și se apleacă asupra lui Justin, dându-i acestuia posibilitatea să-i studieze nările.

— Aaah, tresare acesta când instrumentul rece îi atinge punctul nevralgic.

— Nu-mi place să zic ți-am spus eu, continuă doctorul Montgomery, dar ar fi o minciună. Căria la care nu m-ai lăsat să mă uit la ultima ta vizită s-a infectat, iar acum gingia e inflamată.

El bate darabana din nou.

— Aaaaah... Justin bolborosește ceva din fundul gâtului.

— Ar trebui să scriu o carte despre limbajul la dentist. Toți scot tot felul de sunete pe care doar eu le înțeleg. Ce crezi, Rita?

Ritei, cu buzele ei strălucitoare, nu-i pare să-i pese prea mult.

Justin bolborosește niște injurături.

— Haide, haide. Zâmbetul doctorului Montgomery se stinge pentru o clipă. Nu vorbi urât.

Speriat, Justin se concentrează asupra televizorului suspendat de perete într-un colț al camerei. Banda roșie de la baza ecranului Sky News prezintă

niște știri fierbinți și, deși sonorul e dat la minim și e prea departe pentru ca el să citească știrile, asta constituie o detașare binevenită față de glumele proaste ale doctorului Montgomery și îi potolește nevoia de a sări din scaun și a lua primul taxi care-i iese în cale pentru a merge glonț spre Banqueting House.

Cel care transmite stă în fața Westminster, dar cum Justin nu aude nimic, nu știe despre ce este vorba. Se uită fix la fața reporterului și încearcă să citească pe buze, în timp ce doctorul Montgomery se îndreaptă spre el cu o seringă. El face ochii mari, căci a văzut ceva la televizor. Pupilele se măresc într-atât încât pare că are în întregime ochii negri.

Doctorul Montgomery zâmbeste, în timp ce ține acul seringii ridicat în fața lui Justin.

— Nu-ți face griji, Justin, știu cât urăști acele, dar e necesar ca să te anestezieze. Trebuie să-ți plombezi un alt linte, altfel o să faci abces și la acela. N-o să te doară, o să minți doar o mică jenă.

Justin face ochii tot mai mari în timp ce se uită la televizor și încearcă să se ridice. E singura dată când nu-i pusă de ac. Trebuie să încerce să transmită lucrul ăsta cât niiii bine. Nefiind în stare să se miște sau să închidă gura, Începe să scoată zgomote profunde din fundul gâtului.

— Gata, nu te panica, doar un minut. Aproape că am în minat.

Doctorul se apleacă din nou asupra lui Justin, acoperind imaginea televizorului, pe când acesta se foiește în Ncaun, încercând să vadă ecranul.

— Dumnezeu, Justin, încetează te rog. Acul n-o să lăcească, dar s-ar putea s-o fac eu dacă nu te potolești.

— Ted, poate ar trebui să ne oprim, spune asistenta, uir Justin o privește recunoscător.

— Are vreun acces de tuse? O întreabă doctorul Montgomery, apoi ridică vocea către Justin, de parcă ar fi i lăceșit venit deodată un om cu deficiențe de auz.

— Ascultă, vrei să tușești, sau ceva?

Justin dă ochii peste cap și mai emite alte zgomote din Inudul gâtului.

— TV? Ce vrei să spui? Doctorul Montgomery ridică plivirile spre Sky News și, în sfârșit, își ia degetele din F. Ui a lui Justin.

Toți trei se uită spre ecranul televizorului, ceilalți doi citind știrile, în timp ce Justin se uită în fundal, unde îi vede pe Joyce și pe tatăl ei care sunt în unghiul de filmare al camerei, cu Big Ben în spatele lor. Nepărând să observe, ei poartă ceea ce pare a fi o conversație aprinsă, gesticulând mult.

— Ia uite-i pe idioții ăia doi din spate, râde doctorul Montgomery.

Deodată tatăl lui Joyce împinge bagajul spre Joyce, apoi o ia la sănătoasa în direcția opusă, lăsând-o pe Joyce singură cu două bagaje, dând din mâini supărată.

— Da, mersi, foarte matur din partea ta, n-am ce zice, strig după tata, care tocmai a plecat ca o furtună, lăsându-și valiza la mine. Se îndreaptă într-o direcție greșită. Din nou. Așa a făcut de când am plecat de la Banqueting House, dar refuză să recunoască și să ia un taxi până la hotel, fiindcă e pus pe economisire.

Încă îl văd, așa că mă așez pe valiză și îl aștept să își dea seama că a luat-o pe un drum greșit și să se întoarcă. S-a făcut seară și nu-mi doresc decât să ajung la hotel și să-mi fac o baie. Îmi sună telefonul.

— Bună, Kate.

Se aude un hohot de râs.

— Ce s-a întâmplat? Zâmbesc și eu. Mă bucur să aud pe cineva care e în toane bune.

— O, Joyce, spune ea recăpătându-și suflarea și îmi imaginez că și-a șters lacrimile din ochi. Ești cel mai bun medicament, pe bune că ești.

— Ce vrei să spui? Aud râsul copiilor undeva, în fundal.

— Fii drăguță și ridică mâna dreaptă.

— De ce?

— Hai, te rog, e un joc, copiii m-au învățat, se hlizește o ea- <N

— Bine, oftez eu și ridic mâna dreaptă.

Aud copiii cum râd și mai tare în fundal.

— Spune-i să sară de pe un picior pe altul, strigă lityda la telefon.

— Ok, râd eu. Asta mă va înveseli. Sar de pe un picior |malțul, iar ei râd din nou. Mi se pare că-l aud și pe soțul lui Kate hohotind în fundal, ceea ce mă stânjenește dintr-o dală. Kate, ce se petrece?

Kate nu poate răspunde de atâta râs.

— Spune-i să sară ca mingea! Strigă Eric.

— Nu. Acum sunt chiar iritată.

— Spune-i să o facă de dragul Jaydei, începe el să m anească și mi se pare că va izbucni în lacrimi.

Eu încep să sar în sus și-n jos.

Iii râd din nou în hohote.

— Din întâmplare, spune Kate cu respirația întretăiată Ir râs, știi pe cineva din jurul tău care ar putea să-ți spună i ai c ceasul?

— Despre ce vorbești? Mă încrunt eu, privind în jur. Vad Big Ben în spatele meu, încă nepricepând care-i poanta și, când mă întorc, văd echipa de filmare la mică 'lisianță. Mă opresc imediat din sărit.

— Ce naiba face femeia aceea? Doctorul Montgomery nc irage mai aproape de televizor. Dansează oare?

— Oo ho ee ha... Îngaimă Justin, simțind efectul iniei (iei care l-a amorțit.

— Sigur că o văd, răspunde el. Cred că e dansul pinguinului. Vezi? La stânga, la stânga, la dreapta, la dreapta, Nări în față, sari în spate, dansează el. Asistenta lui, Rita, IU ochii peste cap.

Justin, ușurat că Joyce nu e doar în imaginația lui, începe să sară în sus și-n jos, nerăbdător.

Grăbește-te! Trebuie să ajungi la ea.

Doctorul Montgomery îl privește chiorâș, îl împinge pe Justin înapoi în scaun și îi pune iar instrumentele în gură. Justin bolborosește și scoate niște sunete din fundul gâtului.

— Nu are rost să-mi explici, Justin, nu pleci nicăieri până ce nu îți plombez caria. Va trebui să iei antibiotice pentru abces, apoi când revii, fie vom face o extracție sau vom proceda la tratamentul dintelui. Asta depinde de

toanele în care mă voi afla, râde el copilărește. Și oricine ar fi Joyce asta, poți să-i mulțumești, fiindcă te-a vindecat de teama de ace. Nici măcar n-ai observat când ți-am făcut injecția.

— Aah ooo aaa aa ee a.

— O, foarte bine, bravo băiete. Și eu donam sânge mai de demult. Îți dă o satisfacție, nu-i așa?

— Aa. Ooo aaa iii uuuu.

Doctorul Montgomery își dă capul pe spate râzând.

— Nu te prosti, n-or să-ți spună niciodată unde a mers sângele. În plus este separat în diferite componente, trombocite, celule roșii și ce mai ai acolo.

Justin bolborosește iarăși.

Dentistul râde.

— Ce fel de brioșe vrei?

— Aa.

— Banană, consideră el că a spus. Eu prefer cu ciocolată. Aer Rita, te rog.

Cn <N

Uimită, Rita pune tubul în gura lui Justin.

DOUĂZECI ȘI TREI

Reușesc să opresc un taxi negru și trimit taxiul în direcția bătrânelului care e ușor de zărit, legănându-se ca un marinar beat, în mijlocul mulțimii. Ca un somon înotă împotriva curentului, împingând grupurile de oameni care merg în direcție opusă. Nu face asta în mod gratuit, nici pentru că vrea să fie diferit, de fapt nici măcar nu observă că e altfel decât ceilalți.

Văzându-l acum, îmi amintesc de povestea pe care mi-a spus-o când eram mică-mică, iar el părea un gigant ca stejarul din vecini, care se apleca peste gardul grădinii noastre, umplându-ne pajiștea de ghinde. Asta în lunile în care joaca pe afară era întreruptă de după-amiezele petrecute privind pe fereastră la lumea cenușie. Vântul puternic sufla ramurile uriașe ale stejarului dintr-o parte într-alta, frunzele foșneau de la stânga la dreapta, la fel ca latăl meu. Dar niciuna nu cădea sub forța vântului. Nu ca ghindele care săreau de pe ramurile lor ca niște parașute panicate, împinse fără voia lor, sau făcând temenele la picioarele vântului.

Când tata era voinic precum stejarul, iar la școală eram muștrată fiindcă îmi sug degetul, el mi-a spus basmul irlandez în care un somon obișnuit mâncase alune care căzuseră în Fântâna înțelepciunii. După aceea somonul căpătase toate cunoștințele din lume, iar primul care urma să mănânce carnea aceluia somon ar fi căpătat și cunoștințele lui. Poetul Finneces a petrecut șapte ani grei pentru a pescui acest somon și, când în sfârșit a reușit, a dat ordine tânărului lui ucenic, Fionn, să i-l pregătească. Când a sărit grăsime încinsă de la somonul pe care îl prăjea, Fionn și-a băgat degetul în gură pentru a-și potoli durerea. Făcând asta a căpătat cunoștințe și înțelepciune nebănuite. Pentru tot restul vieții, când nu știa ce să facă, nu trebuia decât să-și sugă degetul și imediat știa cum să procedeze.

Tata mi-a spus povestea asta cu mult timp în urmă, când îmi sugeam degetul, iar el îmi părea mare ca stejarul. Pe vremea când căscaturile mamei

parcă erau cântece. Când eram cu toții împreună. Când habar nu aveam că va veni o vreme când nu vom mai fi astfel. Când stăteam de vorbă în grădină, sub salcia plângătoare. Unde mă ascundeam și unde mă găseau mereu. Când nimic nu era imposibil și când noi trei, împreună pentru totdeauna, eram una.

Zâmbesc acum, privind marele meu somon de cunoștințe mergând împotriva curentului, apărând și dispărând între trecătorii din jurul lui, de pe trotuar.

Tata ridică privirile, mă vede, ridică două degete în chip de salut și continuă să meargă.

Ah.

— Tată, strig eu prin fereastra deschisă. Haide, urcă în mașină.

El mă ignoră și ține o țigară în gură, trăgând cu nesaț, atât de tare încât obrajii i se scofâlcesc.

— Tată, nu te purta așa. Urcă în mașină și vom merge la hotel.

M o)

El continuă să meargă, privind drept înainte, încăpățânat nevoie mare. I-am văzut fața asta de atâtea ori înainte, certându-se cu mama fiindcă petrecea prea mult timp și prea des la cârciumă, certuri la Clubul de luni despre starea politică a țării, la un restaurant când friptura care i-a fost servită nu semăna cu o bucată de cărbune, așa cum și-ar fi dorit. Privirea aceea care parcă spune „eu am dreptate, tu nu”, cu bărbia în poziție obraznică, ieșită în afară, precum linia de coastă neregulată de la Cork and Kerry, lată de restul țărmlui. O bărbie voluntară, o minte frământată.

— Uite ce e, nici nu trebuie să stăm de vorbă. Poți să mă ignori și în mașină. Și la hotel. Nu vorbi cu mine toată noaptea, dacă asta te va face să te simți mai bine.

— Ai vrea tu asta, nu? Spune el țâfnos.

— Sincer? Da.

El încearcă să nu zâmbească. Se scarpină la colțul gunii cu degetele pătate de nicotină ca să-și ascundă faptul că se temperează. Fumul îi intră în ochii acum galbeni, și mă gândesc cât de albaștri erau când mă uitam în ei, copil fiind, stând la masa din bucătărie, dând din piciorușe, cu bărbia pe palme, în timp ce el desfăcea în bucăți un radio, un ceas sau o priză. Ochi albaștri pătrunzători, vioi, preocupați. Cu țigara strivită între buze, în colțul gurii, ca Popeye, fumul plutind în ochii îngustați, poate pătându-i, lăcându-i galbeni, așa cum sunt acum. Culoarea vârstei, i a un ziar îngălbenit de vreme.

Îl priveam neclintită, mi-era teamă să vorbesc, teamă să respir, teamă să rup vraja pe care el o arunca asupra mecanismului pe care îl repara. Ca și chirurgul care îi făcuse operația de inimă acum zece ani, era acolo, tânăr, legând fire, curățând blocaje, cu mânecele suflecate mai sus de coate, cu mâna vânoasă, bronzată de la grădinărit, încordându-se și relaxându-se pe măsură ce degetele lui meștereau preocupate. Ungھیile lui, care aveau mereu o linie de negreală la suprafață. Arătătorul și mijlociul de la mâna dreaptă îngălbenite de la nicotină. Îngălbenite, dar ferme.

În sfârșit se oprește din mers. Aruncă țigara pe jos și o strivește cu pantoful butucănos. Taxiul se oprește. Arunc colacul de salvare și îl tragem din

șuvoiul lui de sfidare, în barcă. Întotdeauna un răsfățat al sorții, avea noroc, cădea în râu, dar ieșea uscat, cu peștele în buzunare. Se așază în mașină fără să-mi adreseze vreun cuvânt, hainele, respirația și degetele mirosind a fum. Îmi mușcă buza ca să nu spun nimic.

El tace un timp îndelungat. Zece, poate cincisprezece minute. În final, cuvintele îi ies din gură, de parcă ar fi stat nerăbdătoare la coadă în spatele buzelor închise, în rarele momente de tăcere. Ca și cum ar fi ieșit din inimă, nu ca de obicei, din minte, și ar fi fost catapultate spre gura lui, doar că de data asta se loviseră de zidul buzelor lui închise. Dar acum buzele se deschiseseră, iar cuvintele zburau în toate direcțiile, ca proiectilele.

— Oi avea tu slănină, dar cred că știi că eu n-am sarmale. El își ridică bărbia, care parcă trage de sfoara invizibilă atașată de mândria lui. Pare încântat de colecția de cuvinte pe care a le-a încropit acum.

— Ce?

— M-ai auzit doar.

— Da, dar...

— Slănină – mașină, sarmale – parale, explică el. E cântecelul ăla de demult.

Încerc să-mi dau seama despre ce vorbește.

— Ceac pac, argou ritmat. El știe exact despre ce vorbesc, arată el către șofer.

— Nu te poate auzi.

— De ce? E bard fără pereche?

— Ce?

— Surd de o ureche.

— Nu, dau din cap, năucită și obosită. Când lumina roșie e stinsă, nu te aude.

— Ca aparatul auditiv al lui Joe, răspunde tata. Se apleacă în față și învârte butonul.

— Mă auzi? Strigă el.

— Da, prietene, îl privește șoferul în oglinda retrovizoare. Tare și clar.

Tata zâmbește și învârte iarăși butonul.

— Dar acum mă auzi?

Nu primește nici un răspuns; șoferul îi aruncă o privire iu oglindă, având cute pe frunte, în timp ce aruncă un ochi a la drum.

Tata chicotește.

Îmi îngrop fața în mâini.

— Așa îi facem și lui Joe, spune el malițios. Uneori n-ai o zi întreagă fără să-și dea seama că i-am închis apăi aiul auditiv. Crede că nimeni nu spune nimic. Iar la fiecăi jumătate de oră strigă „ISUSE, DA' ȘTIU CĂ E TARE LINIȘTE AICI!”

Tata râde și învârte iarăși de buton.

— Hei, șefule, spune zâmbind.

— Ia spune, amice, îi răspunde șoferul.

Mă aștept ca pumnul noduros al tatei să pătrundă prin lorestrucică. Dar nu e așa. Doar râsetul lui pătrunde acolo.

— Am chef să mă matolesc diseară. Ascultă, poți să-mi spui dacă e vreo bombiță pe lângă hotel, unde aș putea să merg să mă fac cui, fără să am toarta cu mine?

Șoferul tinerel se uită în oglindă la fața inocentă a tatei, care vorbește mereu pe șleau, fără intenția de a insulta. Dar nu răspunde, continuă să conducă.

Mă uit în altă parte, astfel ca tata să nu se simtă jenat, dar mă simt într-un fel superioară și mă urăsc pentru asta. Câteva clipe mai târziu, la semafor, ferestruica se deschide iar șoferul îi strecoară o bucată de hârtie.

— Uite.

— Amice, ți-am făcut o listă. Ți-1 sugerez pe primul, e preferatul meu. Are potol ca lumea și pileală câtă vrei, dacă mă-nțelegi, zâmbește el și îi face din ochi.

— Mulțam* fain, se luminează tata la față. Studiază hârtia cu atenție, de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru pe care l-a primit vreodată, apoi o împăturește cu grijă și o strecoară mândru în buzunarul de la haină.

— Treaba e că asta e o împielițată, dacă-nțelegi ce vreau să-ți spun. Sper să-ți dea cașcavalul.

Șoferul râde și oprește mașina în fața hotelului. Arunc o privire din mașină și sunt plăcut surprinsă. Pentru cincizeci de lire pe noapte hotelul de trei stele e chiar în inima orașului, la doar zece minute distanță de principalele teatre, Oxford Street, Piccadilly și Soho. Destul cât să ne țină departe de necazuri sau, cine știe, să ne apropie mai mult de ele.

Tata iese din mașină și își trage valiza spre ușile rotative de la intrarea în hotel. Îl privesc, în timp ce aștept să primesc restul. Ușile se învârt foarte repede și îl văd că încearcă să-și amâne intrarea. Ca un câine căruia îi este teamă să intre în apa rece a mării el înaintează câțiva cențimetri, se oprește, își face iar avânt, apoi se oprește. În

CO

<N

I mai se decide, intră repede, dar valiza i se înțepenește nlară, blocând ușile rotative și prinzându-l în interior.

Ies tacticos din taxi. Mă aplec spre fereastra locului ilin dreapta șoferului în timp ce îl aud pe tata bătând în geam, în spatele meu.

— Ajutor! Să mă ajute cineva! Strigă tata.

— Apropo, ce-a spus despre mine? Întreb șoferul, ignorând strigătele din spatele meu.

— Împielițată? Întreabă el malițios. Nu vrei să știi.

— Spune-mi, zâmbesc eu.

— Înseamnă afurisită, râde el, apoi demarează, lăsân- 'In mă pe trotuar cu gura căscată.

Observ că ciocănitul a încetat; mă întorc și văd că tata i uiușit, în sfârșit, să iasă. Mă grăbesc să intru în hotel.

— Nu pot să-ți dau un card de credit, dar îți dau cuvântul meu, spune tata rar și tare către femeia de la recepție iar cuvântul meu este onoarea mea.

— Uitați, luați-l pe acesta. Îi întinde tinerei cărdul meu.

— De ce în ziua de azi oamenii nu mai pot plăti cu huni de hârtie?
Continuă el, aplecându-se peste tejghea, l inerii din ziua de azi se bagă într-un mare bucluc, datorii peste datorii, fiindcă vor asta, vor cealaltă, dar nu vor să muncească pentru ele, așa că folosesc cheștiile astea din plastic. Ei bine, baniiăștia nu sunt gratis, ascultați-mă pe mine, dă el din cap atotștiutor. Veți avea numai de pierdut i u așa ceva.

Nimeni nu răspunde.

Recepționera îi zâmbește politicos și scrie la tastatura calculatorului.

— Veți lua amândoi o cameră? Întreabă ea.

— Da, răspund neliniștită.

— Două cu aburi, sper?

Ea se încruntă.

— Paturi, spun liniștită. Vrea să spună paturi.

— Da, o cameră cu două paturi. Cameră de nefumători?

— Da, confirm, înainte ca el să comenteze ceva.

El mormăie alături de mine.

— Are și baie? Întreabă el, aplecându-se să-i vadă numele de pe ecuson.

Breye, așa te numești?

— Aakaanksha. Și da, domnule, toate camerele noastre au baie, răspunde ea politicos.

— O! Tata pare impresionat. Sper că vă merg lifturile, în trenuri nu mă pot urca, că nu mă țin buzunarele.

Strâng din ochi cât pot de tare.

— Trenuri în gări – scări. Buzunare – spinare, spune el cu aceeași voce ca atunci când eram mică și îmi recita poezioare.

— Înțeleg. Foarte bine, domnule Conway.

Iau cheia și mă îndrept spre lift, auzindu-l repetând o întrebare iar și iar, în timp ce vine după mine pe hol. Apăs pe butonul de la etajul trei iar ușile se închid.

Camera este standard și e curată, lucru care îmi place. Paturile noastre sunt suficient de îndepărtate, după gustul meu, există televizor și un mini bar, care îi captează atenția tatei, în timp ce eu alerg la baie.

— Parc-aș vrea un strop de pelin, spune el, aplecat spre mini bar.

— Vrei să spui vin.

— Pelin și-un colac, coniac.

În sfârșit mă cufund în cada cu apă fierbinte, bulele de spumă cresc în dimensiuni, îmi gâdilă nasul și îmi acoperă corpul, dau pe dinafară și se preling pe jos, unde se sparg cu o mică pocnitură. Mă întind în cadă și închid ochii, simțind spuma care îmi alintă pielea... Când, deodată, aud un ciocănit la ușă.

Îl ignor.

Ciocănitul se aude iar, un pic mai tare de data asta.

Totuși nu răspund.

BANG! BANG!

— Ce e?! Strig.

— O, scuze, dar am crezut că ai adormit sau ți s-a întâmplat ceva acolo, iubito.

— Sunt în baie.

— Știi asta trebuie să ai grijă cu lucrurile astea. Ai putea să adormi, să aluneci în apă și să te îneci. I s-a întâmplat uneia dintre verișoarele Ameliei. O știi pe Amelia. Mai trece uneori pe la Joseph, vecinul care locuiește două case mai încolo. Dar acum nu mai trece așa mult ca înainte, din cauza accidentului.

— Tată, îți apreciez grija, dar mă simt bine.

— Bun.

Tăcere.

— De fapt nu e asta, Gracie, mă întrebam cât timp vei mai sta acolo.

Apuc rața galbenă aflată pe marginea băii și o strâng de gât.

— Iubito? Întreabă el încetișor.

Țin rața sub apă, încercând să o înece. Apoi îi dau drumul, iar aceasta iese iarăși la suprafață uitându-se prostită la mine. Inspir adânc și expir încet.

— În douăzeci de minute tată, e bine așa?

Tăcere.

Închid iarăși ochii.

— Ă, iubito, știi, stai deja acolo de douăzeci de minute și știi cum e prostata mea...

Nu mai aud continuarea, fiindcă ies din baie cu grația unei piranha la ora mesei. Picioarele lipăie pe gresie, improșc cu apă în toate direcțiile.

— E totul în regulă acolo Shamu? Râde tata cu poftă la propria glumă.

Mă înfășor într-un prosop și deschid ușa.

— A, Willy a fost eliberat, zâmbește el.

Fac o plecăciune arătând spre toaletă.

— Tronul vă așteaptă, domnule.

Jenat se strecoară înăuntru închizând ușa după el. O încuie.

Udă toată și tremurând, caut printre sticlutele de vin roșu din mini bar.

Iau una și privesc eticheta îndeaproape. Imediat îmi trece o imagine prin minte, atât de vie încât parcă m-am întors în timp chiar acolo.

Un coș de picnic cu această sticlă în el, etichetă identică, o pătură în pătrate roșu și alb pe iarbă, o fetiță cu părul blond învârtindu-se, făcând piruete într-un tutu roz. Vinul e turnat în pahar. Aud râsul ei. Păsărelele ciripesc. În depărtare se aud râsete de copii și un câine care latră. Stau întinsă pe pătura în pătrate cu picioarele goale, pantalonii suflecați deasupra gleznelor. Glezne păroase. Simt soarele puternic arzându-mi pielea, fetița dansează și se învârte sub razele soarelui, uneori făcându-mi umbră pentru puțin timp, alteori învârtindu-se în cealaltă direcție, trimitând strălucirea în ochi. O mână apare în fața mea, cu un pahar de vin roșu. O privesc. Părul roșcat, cu câțiva pistrui, zâmbind cu adorație. Către mine.

— Justin, spune ea ușor cântat. Pământul către Justin!

Fetița râde și se învârte, vinul se învârte în pahar, părul roșu și lung flutură în briza ușoară...

Și gata. M-am întors în camera de hotel, în fața mini barului, iar din păr mi se prelinge apă pe mochetă. Tata ina studiază, privindu-mă curios, cu mâna suspendată în aer, de parcă n-ar fi sigur dacă să mă atingă sau nu.

— Pământul către Joyce, spune el.

Îmi dreg vocea.

— Ai terminat?

Tata dă afirmativ din cap și mă urmărește cu privirea în timp ce mă îndrept spre baie. Mă opresc și mă întorc.

— Apropo, să știi că am luat bilete la balet pentru diseară dacă vrei să vii. Trebuie să plecăm într-o oră.

— Ni

Bine iubito, dă el încet din cap, cu expresia îngrijorată din ochi care îmi e familiară. Am văzut privirea acera când eram copil, am văzut-o când eram adult și de un milion de ori între aceste două momente. E ca și cum aș l i renunțat la roțile ajutătoare ale bicicletei pentru prima dată, iar el aleargă lângă mine, sprinjinindu-mă, temându-se să-mi dea drumul. DOUĂZECI ȘI PATRU

Tata respiră cu dificultate alături de mine și mă ține strâns de braț în timp ce ne îndreptăm încet spre Covent Garden. Cu cealaltă mână pipăi prin buzunare, căutând pastilele lui de inimă.

— Tată, vom lua neapărat un taxi ca să ne întoarcem la hotel și nu accept nici un refuz.

Tata se oprește și privește înainte, respirând adânc.

— Ești bine? E de la inimă? Vrei să luăm loc? Să ne oprim că să ne odihnim? Vrei să ne întoarcem la hotel?

— Taci din gură și întoarce-te, Gracie. Nu respir greu doar din cauza inimii, să știi.

Mă întorc și iat-o, Opera Regală, cu coloanele iluminate pentru spectacolul din seara asta, un covor roșu fiind întins pe trepte afară, iar mulțimea de oameni revărsându-se pe uși.

— Nu trebuie să te grăbești, iubito, spune tata, admirând priveliștea din fața lui. Nu te repezi înainte, ca un taur care a văzut roșu în fața ochilor.

Cum ne-am luat bilete atât de târziu, stăm la balcon, aproape de tavanul sălii imense. Poziția nu e bună, dar suntem fericiți că am găsit bilete. Nu vedem scena foarte bine, în schimb vedem perfect lojele de vizavi. Privind I>nn binoclul atașat scaunului mă uit la oamenii din loje.

Nici vorbă de americanul meu. Pământul către Justin?

Aud vocea femeii în cap și mă întreb dacă o fi corectă u-oria lui Frankie că aș vedea lumea prin ochii lui.

Tata e încântat de ceea ce vede.

— Avem cele mai bune locuri din sală, iubito, uite,. Pune el aplecându-se peste balcon, iar șapca aproape că ti cade de pe caP. Îl iau de mână și îl trag înapoi. El scoale fotografia mamei din buzunar și o pune pe marginea i aptușită cu catifea a balconului.

— Da, chiar cele mai bune locuri, mai spune o dată cu ochii în lacrimi.

O voce din difuzor cheamă întârziații și în final or- (lu stră încetează acordajul. Dirijorul bate cu bețișorul, iar i irchestra începe să execute primele măsuri din baletul lui (Vaikovski. În afară de tata care pufnește când personajul principal masculin apare pe scenă purtând colanți, totul nc desfășoară normal și suntem amândoi impresionați de povestea din Lacul Lebedelor. Nu mă uit la partea în care pi ințul își serbează ziua de naștere și îi

studiez pe cei din loji; Au fețele luminate, ochii lor îi urmăresc cu atenție pe balerini. E ca și cum s-ar fi deschis o cutiuță muzicală, levărsându-se din ea muzică și lumină, iar toți cei care o privesc sunt încantați, captivați de magia ei. Continui să plivesc prin binoclu, plimbându-l de la stânga la dreapta, un șir de fețe necunoscute până când... Fac ochii mari căci zăresc un chip familiar, bărbatul de la salonul de coafură, pe care acum știu din biografia Beei că-l cheamă domnul Hitchcock. Justin Hitchcock? El privește scena atât de captivat, aplecat atât de mult peste balcon, de crezi că

O să cadă., O

UtTata mă înghiontește.

— Nu te mai uita atât în jurul tău, fii atentă la scenă. Acuș-acuș o omoară.

Mă întorc spre scenă și încerc să-l privesc pe prințul care face sărituri ținând arcul în mână, dar nu pot. O forță magnetică îmi atrage privirea spre lojă, nerăbdătoare să văd lângă cine stă domnul Hitchcock. Inima îmi bate atât de tare și de abia acum înțeleg că nu e din cauza lui Ceaikovski. Alături de el e femeia roșcată cu părul lung și câțiva pistrii, care în visele mele ține aparatul de fotografiat. Alături de ea este un domn cu o privire blândă, iar în spatele lor, înghesuiți, stau un tânăr stânjenit de nodul cravatei, o femeie cu părul roșu cărlionțat și un bărbat gras. Îmi cercetez sertarele memoriei ca și cum m-aș uita pe un album cu poze. O fi băiețelul bucălat din scena cu stropitorile și balansoarul? Poate. Dar despre ceilalți doi nu știu nimic. Îmi mut privirea înapoi spre Justin Hitchcock și zâmbesc, fiindcă fața lui îmi spune mai multe decât acțiunea de pe scenă.

Deodată muzica se schimbă, lumina care i se reflectă pe chip pâlpaie și expresia feței i se schimbă. În clipa aceea știu că Bea e pe scenă și mă întorc să o privesc. Iat-o între celelalte lebede, mișcându-se atât de grațios, la unison, purtând o rochiță cu corset strânsă pe corp și un tutu alb cu falduri crestate, asemănătoare cu penele. Părul lung și blond e legat într-un coc, acoperit cu o parură. Îmi vine în minte imaginea ei din parc de când era mică, făcând piruete peste piruete în rochița de balet și am un sentiment de mândrie. Ce departe a ajuns. Cât de mare s-a făcut. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— O, privește, Justin, îi șoptește Jennifer la ureche.

Acesta privește. Nu-și poate lua ochii de la fiica lui, o N. Llucă albă, dansând la unison în rândul de lebede, fără să I. Isă din ritm. Pare atât mare, atât de... Cum s-a întâmplat? Parcă ieri făcea piruete în fața lui și a lui Jennifer în parcul din fața casei, o fetiță cu tutu și vise de balerină, iar acum...

< >chii i se umezesc, iar el își mută privirea spre Jennifer, pentru un schimb de priviri, o clipă de tandrețe, dar în m vl moment aceasta îl ia de mână pe Laurence. Justin își mută privirea înapoi la fiica lui. O lacrimă i se prelinge pe i 'braz. Duce mâna la buzunar și își scoate batista.

* îmi duc batista la ochi pentru a-mi șterge lacrima care ilunecă pe obraz.

— De ce plângi? Mă întreabă tata, luându-mă de bărbie, în timp ce cortina se lasă pentru pauza dintre acte.

— Sunt atât de mândră de Bea.

— Cine?

— A, nimic... Cred că e o poveste frumoasă. Tu ce i iezi?

— Cred că băieții ăia poartă șosete peste ștrampi.

Râd și mă șterg la ochi cu batista.

— Crezi că mamei îi place?

El zâmbeste și privește la fotografie.

K

Cred că da, nu s-a mișcat de când a început spectacolul. Spre deosebire de tine, care parcă ai furnici în panlalonii. Dacă aș fi știut că-ți place atât de mult să te uiți prin binoclu, te-aș fi luat la o pândă a păsărilor de mult timp. I I oftează și privește în jur.

— Băieților de la Clubul de luni n-o să le vină să creadă. Donai McCarthy, păzea că vin, chicotește el.

— Ți-e dor de ea?

— Au trecut zece ani, iubito.

Mă doare că poate fi atât de rece. Încrucieșez brațele și mă uit într-o parte, clototind de furie.

Tata se apropie și mă înghiontește.

— Și în fiecare zi îmi lipsește tot mai mult.

Aha. Imediat mă simt vinovată pentru gândurile mele de adineaori.

— E ca și în grădina mea, iubito. Totul crește. Așa e și iubirea. Iar cum totul crește în fiecare zi, cum poți să-ți imaginezi că dorul ar putea să pălească? Totul se consolidează, inclusiv capacitatea noastră de a face față unei situații. Așa putem merge mai departe.

Clatin din cap, uluită de lucrurile pe care le aud de la el. Filosofice și de altă natură. Iar asta de la omul care mi-a spus toartă (fată) când am ajuns aici.

— Și eu care credeam că-ți place doar să pierzi vremea în grădină, îi spun cu un zâmbet.

— A, sunt multe de spus despre a pierde vremea. Știi că Thomas Berry spunea că grădinăritul e o participare activă la cele mai mari mistere ale universului? Da, ai de învățat chiar atunci când pierzi vremea.

— Cam ce? Încerc eu să nu zâmbesc.

— Păi și în grădină cresc buruieni, iubito. Cresc singure, se strecoară și sufocă plantele care cresc în același pământ ca și ele. Fiecare dintre noi avem demonii noștri, butoanele de auto-distrugere. Chiar și în grădină. Unele pot fi chiar drăguțe. Dacă nu-ți pierzi vremea acolo, nu le observi.

Mă privește cu coada ochiului, iar eu mă fac că nu observ, dregându-mi vocea.

Parcă mi-ar fi plăcut să se oprească la momentul în care a făcut haz de băieții în ștrampi albi.

— Justin, noi mergem la bar, vii cu noi? Întreabă I) oris.

— Nu, răspunde el îmbufnat ca un copil, încrucieșând brațele.

— De ce nu? Al se apropie de el, înghesuindu-l.

— Fiindcă nu vreau. El ia binoclu și începe să se joace (o cu el).

— Și ce faci, stai aici singur?

— Și ce dacă?

— Domnule Hitchcock, vreți să vă aduc ceva de băut? Întreabă Peter, prietenul Beei.

— Domnul Hitchcock era tatăl meu, poți să-mi spui Al, îl înghiontește el în joacă, lucru care îl face pe acesta să dea câțiva pași înapoi.

— Bine Al, dar de fapt mă refeream la Justin.

— Mie poți să-mi spui domnule Hitchcock, îi spune Iustin privind-1 de parcă îi mirosea ceva urât.

— Să știi că nu trebuie să stăm cu Laurence și Jennifer.

Laurence. Laurence din Ahernia care are elefantită la...

— Ba da, trebuie Al, nu spune prostii, îl întrerupe Doris.

Al oftează.

— Bine, atunci răspunde-i lui Petey, vrei să-ți aducm ceva de băut?

Da. Dar Justin nu are chef să răspundă și dă doar trist din cap.

— Bine, ne întoarcem în cincisprezece minute.

Al îl bate încurajator pe umăr și apoi pleacă cu toții, lăsându-1 singur în lojă pentru a medita la Laurence, la Jennifer și Bea, la Chicago, Londra și Dublin, iar acum la Peter, și la ce a ajuns să fie viața lui.

Două minute mai târziu, deja sătul să-i fie milă de el însuși, privește prin binoclu și începe să se uite la oamenii din rândurile de jos care forfotesc în pauză. Vede un cuplu care se ceartă, răstindu-se unul la celălalt. Alții se sărută, apoi își iau repede hainele și se îndreaptă spre ieșire. Vede o mamă care îi explică ceva fiului ei. Un grup de tinere care fac haz. Un el și o ea care nu stau de vorbă, poate nu au ce să-și spună. Ar prefera prima variantă. Nimic interesant. Se uită la lojele de vizavi. Sunt goale, toată lumea s-a dus să bea ceva la bar. Apoi întinde gâtul și ridică binoclul spre balcon.

Cum naiba poți să vezi ceva de acolo?

Acolo sunt câteva persoane care stau de vorbă. El se uită de la stânga la dreapta. Apoi se oprește. Se freacă la ochi. Nu se poate, are vedenii. Se uită iar prin binoclu și fără îndoială, e ea. Cu bătrânul acela. Oare fiecare scenă din viața lui începe să semene cu o pagină din Unde-i Wally?

Și ea privește prin binoclu, la rândurile de jos. Apoi ridică binoclul, îl mișcă la dreapta și... Îngheață amândoi, privind-se prin lentile unul pe celălalt. El ridică încet brațul. Îi face din mână.

Ea face același lucru. Bătrânul de lângă ea își pune ochelarii pe nas, privind în direcția lui, deschizând și închizând gura.

Justin ridică mâna vertical, încercând să facă un semn care să însemne „așteaptă”. Stai acolo, urc imediat la tine. Ridică arătătorul, de parcă i-ar fi venit o idee. Un minut. Stai acolo. Vin într-un minut, încearcă el să-i explice prin semne.

Ea ridică degetul cel mare cu pumnul strâns, iar el îi zâmbește.

Lasă binoclul și se ridică imediat, privind cu atenție locul în care se află ea. Ușa lojei se deschide și intră Laurence.

— Justin, aș fi vrut să stăm puțin de vorbă, spune acesta politicoș, bătând darabana cu degetele pe spătarul scaunului care îi separă.

— Nu, Laurence, nu acum, scuză-mă. Încearcă să treacă pe lângă el.

— Promit că nu durează mult. Doar câteva minute, acum cât suntem singuri. Ca să mai limpezim lucrurile, înțelegi? Laurence își deschide un nasture de la sacou, își netezește cravata, apoi se încheie la loc.

— Da, apreciez lucrul ăsta amice, sincer, dar acum chiar mă grăbesc. Încearcă să se strecoare pe lângă el, dar Laurence îi taie calea.

— A, te grăbești? Spune el ridicând din sprâncene. Dar pauza e pe sfârșite și... A, înțeleg. Se oprește, renunțând. Bine, măcar am încercat. Dacă nu ești încă pregătit. Nă discutăm, e de înțeles.

— Nu e vorba de asta. Justin se uită prin binoclu la Joyce, cuprins de panică. E tot acolo. Doar că mă grăbesc să ajung la cineva. Trebuie să plec, Laurence.

Jennifer intră chiar în clipa în care el spune asta. Are fața împietrită.

— Sincer Justin. Laurence a vrut doar să fie gentleman și să vorbească cu tine ca un adult. Ceva ce se pare că ai uitat să fii. Deși nu știu de ce m-ar suprinde lucrul ăsta.

— Nu, ascultă, Jennifer. Altă dată îți spuneam Jen. Acum îți vorbesc atât deformai, parcă au trecut secole de la acea memorabilă zi din parc când eram atât de fericiți, atât de îndrăgostiți. N-am timp de asta acum. Nu înțelegi, trebuie să plec.

— Nu poți să pleci. Baletul începe în câteva minute, iar fiica ta va fi pe scenă. Să nu-mi spui că o părăsești și pe ea, dintr-un soi de mândrie bărbătească prostească.

Doris și Al intră în lojă, dimensiunile lui Al aglomerând dintr-o dată spațiul și blocându-i calea către ușă. Al are în mâini o sticlă de cola și o pungă uriașă de chipsuri.

— Spune-i, Justin. Doris încrucișează brațele și bate cu unghiile ei roz false brațele subțiri.

Justin mormăie.

— Ce să-i spun?

— Amintește-i de bolile de inimă din familia ta, ca să se gândească de două ori înainte de a mânca și a bea porcăriile acelea.

— Ce boli de inimă? Justin își duce mâinile la cap, în timp ce în cealaltă parte Jennifer zumzăie continuu. Bla bla bla e tot ce aude.

— Tatăl tău, care a murit de atac de cord, spune ea, pierzându-și răbdarea.

Justin împietrește.

— Doctorul nu era foarte sigur că o să pățesc și eu la fel, se lamentează Al către soția lui.

— A spus că sunt șanse, dacă există antecedente în familie. Vocea cu care comentează Justin i se pare că e a altculva.

— Nu, serios, nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta, Al.

— Vezi? Spune el către Doris.

— Doctorul n-a spus asta, scumpule. Trebuie să fim mai atenți dacă ați avut cazuri în familie.

— Nu, n-am avut... Începe Justin, dar renunță. Acum chiar trebuie să plec. Justin încearcă să se miște în loja aglomerată.

— Nu, n-ai să pleci, îl blochează Jennifer. Nu pleci nicăieri până ce nu îi ceri scuze lui Laurence.

— Nu e cazul, Jen, spune stânjenit Laurence.

Eu îi spun Jen, nu tu!

— Ba este, iubitele.

Eu sunt iubitul ei, nu tu!

Aude voci în jurul lui din toate părțile bla, bla, bla, dar nu înțelege cuvintele, îi este cald și l-a luat amețeala.

Deodată luminile scad și începe muzica, așa că nu are illceva de făcut decât să se așeze iarăși lângă Jennifer care spumegă, Laurence cel insultat, Peter cel tăcut, Doris cea îngrijorată și Al înfometatul, care mestecă mult prea zgomotos la urechea lui stângă din pungă de chipsuri.

El oftează și își ridică privirile spre Joyce.

Ajutor.

Se pare că lucrurile s-au potolit în loja domnului lllchcock, deși când luminile începuseră să se stingă ei erau tot în picioare. Când s-au aprins din nou erau cu toții așezați, cu o expresie împietrită pe chip, în afară de omul acela gras din spate care mănâncă o pungă mare dechipsuri. L-am ignorat pe tata în ultimele câteva minute, și mi-am petrecut timpul într-un curs intensiv de citit de pe buze. Dacă am avut succes, cred că vorbeau despre morcov, grătar și banane.

În adâncul meu inima-mi bate ca o tobă africană, bățile ei grave pătrunzându-mi în suflet. Le simt la baza gâtului, pulsând și asta doar fiindcă el m-a zărit și voia să vină la mine. Simt o ușurare fiindcă mi-am urmat instinctele și am fost recompensată. Îmi ia câteva minute să mă concentrez la orice altceva în afara lui Justin, dar când mă liniștesc îmi îndrept din nou atenția spre scenă unde Bea mă lasă cu gura căscată și mă face să mă smiorcăi în timpul spectacolului, ca o mătușă mândră. Mi se pare corect acum că singurii oameni care s-au bucurat de acele amintiri minunate în parc au fost Bea, mama ei, tatăl ei... Și eu.

— Tată, pot să te întreb ceva? Îi șoptesc apropiindu-mă de el.

— Acum o să-i spună fetei că o iubește, dar nu e fata potrivită, își dă el ochii peste cap. Prostănacul. Fata lebădă era în alb, pe când asta e în negru. Nici măcar nu seamănă.

— Ar fi putut să se schimbe pentru bal. Nimeni nu se îmbracă cu aceleași haine în fiecare zi.

El mă măsoară de sus până jos.

— Tu vorbești care ți-ai dat jos halatul o singură zi, săptămâna trecută! Mă rog, ce vrei să-mi spui?

— Vezi tu, s-a întâmplat ceva și, știi...

— Spune o dată, pentru numele lui Dumnezeu, că nu vreau să pierd ceva din spectacol.

Renunț să-i mai șoptesc la ureche și mă întorc cu fața spre el.

— Mi-a fost dat ceva, ba nu, împărtășesc ceva special. E complet inexplicabil și nici nu prea are sens, ceva 'le genul apariției Fecioarei Maria la Knock, știi? Râd eu agitată și mă opresc, văzându-i privirea.

Nu, nu știe. Tata pare deranjat de faptul că am folosit apariția fecioarei Maria în regiunea Mayo pe la 1870 pen ii u a exemplifica un nonsens.

— Mă rog, poate că am dat un exemplu greșit. Ce vreau să spun este că depășește orice granițe pe care le șliam. Și nu înțeleg de ce.

— Gracie, spune tata ridicând bărbia, Knock, ca și iestul Irlandei a suferit mult de-a lungul secolelor din cauza invaziei, evacuărilor și foametei, iar Domnul nostru, a Irimis-o pe Mama lui, Sfânta Fecioară pentru a-și vizita eopiii oprimați.

— Nu, zic eu ducându-mi palmele la față, nu mă refer la motivul aparițiilor Sfintei Maria, ci mă întreb de ce... Mi s-a întâmplat mie lucrul acesta? Lucrul care mi s-a dat.

— Aha. Păi faci cuiva vreun rău? Pentru că dacă nu Iaci și ți-a fost dat, atunci nu-i mai spune „lucru”, ci nuincște-1 un „dar”. Privește-i cum dansează. El crede că ea e fata lebădă. Doar îi vede fața. Sau e ca Superman când își dă ochelarii jos și deodată e complet diferit, deși e clar i a lumina zilei că e aceeași persoană.

Un dar. Nu mă gândisem în acest fel. Îi privesc pe părinții Beei strălucind de mândrie și mă gândesc la Bea înainte de pauză, cum plutea ea cu celelalte lebede. Clatin din cap. Nu. Nu fac rău nimănu.

— Atunci bine, ridică tata din umeri.

— Dar nu înțeleg de ce și cum și...

— Ce e cu oamenii ăștia în zilele noastre? Șuieră el, iar bărbatul de lângă mine se întoarce. Îi cer scuze.

— Pe vremea mea lucrurile existau pur și simplu. Nu făceam analiză de sute de ori. Nu existau cursuri la facultate cu oameni care aabsolveau cu diplome în De ce și Cum și Deoarece. Uneori, iubito trebuie să uiți toate acele cuvinte și să te înscrii la o mică lecție numită „Mulțumesc”. Uită-te la povestea de aici, arată el către scenă. Auzi pe cineva aici care să fie supărat de faptul că ea, o femeie, a fost transformată într-o lebădă. Ai auzit ceva mai absurd în viața ta?

Clatin din cap, zâmbind.

— Ai mai cunoscut pe cineva în ultimul timp care să se fi transformat într-o lebădă?

Râd și apoi șoptesc că nu.

— Și totuși privește aici. Baletul ăsta e vestit de secole pe tot globul. În lume există cei care nu cred, atei, cinici, el – arată tata cu capul spre bărbatul care ne-a făcut semn să tăcem. Tot felul de oameni, dar toți vor să vadă că tipul ăla în colanți albi va rămâne cu fata lebădă și ea va ieși din lac. Doar cu iubirea cuiva care nu a mai fost îndrăgostit se poate rupe vraja. De ce? Cui îi pasă de ce? Crezi că femeia cu pene o să-l întrebe de ce? Nu. Va spune mulțumesc pentru că va putea să poarte rochii frumoase și să iasă la plimbare, în loc să ciugulească pâine înmuiată dintr-un lac împutit, pentru tot restul zilelor.

Sunt redusă la tăcere.

— Acum ciocu' mic, că pierdem spectacolul. Ea vrea să-și pună capăt zilelor, nu? ăsta dramatism.

Tata își pune cotul pe balcon și se apleacă peste balustradă, trăgând mai degrabă cu urechea decât cu ochiul la scenă.

DOUĂZECI ȘI CINCI în timpul aplauzelor și uralelor prelungite, Justin privește spre tatăl lui Joyce care îi ține o haină roșie, aceeași ca atunci când au dat unul peste celălalt pe strada Grafton. I a se îndreaptă spre ieșire, urmată îndeaproape de tatăl ei.

— Justin, îl muștră Jennifer pe fostul ei soț, care e mai ocupat să spioneze prin binoclu, decât să o privească pe liica lui făcând plecăciuni pe scenă.

El pune binoclul jos și aplaudă cu putere, ovaționând.

— Știți ce, o să merg la bar să vă țin câteva locuri lume. El se îndreaptă spre ușă.

— E deja rezervat, strigă Jennifer după el, pentru A. Icoperi aplauzele. Justin își face mâna pâlnie la ureche și clatină din cap.

— Nu te aud.

Iese și o ia la goană pe coridor încercând să găsească drumul spre scările care duc la balcon. Probabil că s-a tras cortina, fiindcă oamenii încep să iasă, umplând coridoarele, astfel că lui Justin îi este imposibil să treacă printre ei.

Își schimbă planul. Va merge spre ieșire și o va aștepta ucolo. Așa n-are cum s-o piardă.

— Hai să bem ceva, iubito, spune tata în timp ce mergem încet prin mulțimea care iese din clădire. Am văzut un bar la etajul acesta.

Ne oprim să citim niște plăcuțe indicatoare.

— Barul Amfiteatru, pe acolo, spun eu, căutându-l cu privirea pe Justin Hitchcock.

O femeie ne anunță că barul e deschis pentru artiștii din balet, echipa de producție și membrii familiilor lor.

— Grozav, înseamnă că o să stăm liniștiți, îi spune tata, ridicându-și șapca în semn de salut și trecând mai departe. Ar fi trebuit s-o vezi pe nepoata mea acolo, mândria mea cea mai mare, spune el, ducându-și mâna la inimă.

Tânăra de la intrare ne zâmbește și ne lasă să intrăm.

— Haide, tată. După ce ne luăm băuturile îl trag spre o masă aflată într-un colț mai îndepărtat, departe de cei care tot intră.

— Dacă ne dau afară, Gracie, eu nu-mi las berea. De abia ne-am așezat.

Îmi frământ mâinile de emoție și stau pe o margine de scaun, căutându-l cu privirea. Justin. Numele lui mi se învârte în cap, îmi stă pe limbă, ca o albină îmbătăată de polenul unei flori.

Oamenii care vor să intre la bar sunt filtrați până când nu mai rămân decât artiștii din balet, echipa de producție și membrii familiilor lor. Nimeni nu ne mai abordează ca să ne îndepărteze, probabil unul dintre avantajele de a mă afla alături de un om în vârstă. Mama Beei intră cu cei doi oameni din lojă pe care nu-i cunoșteam și cu grăsanul pe care îl recunosc. Dar nu și cu domnul Hitchcock. Mă uit oo după el prin încăpere.

— Uite-o, șoptesc eu.

— Pe cine?

— Una dintre balerine. Era una dintre lebede.

— De unde știi? Toate arătau la fel. Până și fătălăul itlu credea că toate sunt la fel, doar i-a declarat iubire altei liimei. Ticălos nemernic.

Nici urmă de Justin și încep să mă îngrijorez că este încă o ocazie pierdută. Poate a plecat mai devreme și nu mai vine la bar.

— Tată, îi spun eu precipitată. Mă duc să arunc o privire în jur, caut pe cineva. Te rog să nu te miști de aici. Mă întorc imediat.

— Singura mișcare pe care o voi face va fi asta. El își 1.1 berea și o duce la buze. Ia o înghițitură de Guinness, închide ochii și savurează gustul, în jurul buzelor contui ilndu-i-se o uriașă mustață albă.

Ies din bar și mă întorc în sala uriașă, neștiind prea hlne de unde să încep să caut. Stau câteva minute în fața toaletei bărbaților, dar el nu apare. Mă uit la loja unde; tiltea, dar e goală.

*

Justin renunță să mai aștepte la ușa de ieșire când ies ultimele persoane. Probabil că a ieșit prin altă parte, ce prost a fost să creadă că e o singură ieșire. Oftează frustrat, necăjit că a pierdut-o încă o dată. Ar vrea să se întoarcă în timp la ziua în care s-au întâlnit la salon și să retrăiască momentul de atunci. Buzunarul îi vibrează, trezindu-1 din visarea cu ochii deschiși.

— Frățioare, unde naiba ești?

— Știi Al, am văzut-o iarăși pe femeia aceea.

Femeia de la Sky News?

— Da!

— Femeia viking?

— Da, da, ea.

— Cea de la Antiques Roadshow care...

— DA! Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să le enumerăm pe toate?

— Te-ai gândit că poate te urmărește?

— Dacă ea mă urmărește, atunci de ce eu sunt cel care se ține după ea?

— O, da. Poate tu ești urmăritorul și nu-ți dai seama.

— Al, spune el printre dinți.

— Mă rog, grăbește-te și vino aici, înainte ca Jennifer să facă o criză. Încă una.

— Bine, vin, oftează Justin.

Închide telefonul și privește pentru ultima dată pe stradă. In mulțime ceva îi atrage atenția, o haină roșie. Simte adrenalina. Aleargă afară, își croiește drum cu coatele prin mulțime, cu inima bătând, nedezipindu-și ochii de la haină.

— Joyce! Strigă el. Joyce așteaptă! Strigă el mai tare.

Ea continuă să meargă, probabil nu-1 aude.

El se ciocnește de trecători și îi dă la o parte, fiind înjurat de oamenii pe care îi împinge, până ce în final e la doar câțiva centimetri de ea.

— Joyce, spune el cu respirația întretăiată, întinzând mâna și atingând-o. Ea se întoarce, cu o expresie surprinsă și speriată. Un chip străin.

Apoi îl lovește peste cap cu poșeta de piele.

— O! Stai! Doamne!

Cerându-și scuze, se întoarce încet spre teatru, încercând să-și recapete suflarea, frecându-se în locul unde a fost lovit, blestemând și mormăind de supărare. Ajunge la ușa principală. Nu se deschide. Încearcă din nou, apoi o/)'iâl|âie de câteva ori. Apoi peste câteva secunde trage și împinge ușa cu toată forța, lovind-o furios.

— Hei, hei, hei! Am închis! Opera s-a închis! Îl în ii ii mează un membru al personalului de dincolo de sticlă.

*

Când mă întorc la bar sunt încântată să îl găsesc pe I. Ila în colțul în care l-am lăsat. Doar că de data asta nu e ungur, pe un scaun lângă el, adâncită în conversație, este Itca. Cuprinsă de panică alerg spre ei.

— Bună, îi abordez eu, îngrozită de logoreea care l-o l i apucat deja.

— A, iată-te, iubito, am crezut că m-ai abandonat, i ala asta drăguță a venit să vadă ce fac, văzând că cineva încerca să mă dea afară de aici.

— Sunt Bea, zâmbește ea și nu mă pot abține să nu (ihscrV cât de mare s-a făcut. Cât este de sigură pe sine și încrezătoare. Aproape că-mi vine să-i spun că ultima dată cflnd am văzut-o era „uite-atâta de mare”, dar mă feresc. Nă-mi exprim sentimentele referitoare la extraordinara ei luinsformare în adult.

— Bună, Bea.

— Ne cunoaștem? Pe fruntea de porțelan îi apar călcva cute.

— Ăă...

— Ea e fiica mea, Gracie, intervine tata și de data asta nu-l corectez.

— O, Gracie, scutură Bea din cap. Nu. Mă gândeam la altcineva. Mă bucur să te cunosc.

Ne strângem mâinile poate o clipă prea mult, eu copleșită de faptul că ating o ființă adevărată, nu doar o amintire. Îi dau drumul la mână.

— Ai fost minunată în seara asta, sunt atât de mândră, îi spun dintr-o suflare.

— Mândră? A, da, tatăl tău mi-a spus că tu ai realizat costumele, zâmbește ea. Sunt foarte frumoase. Sunt surprinsă că nu ne-am cunoscut până acum, am lucrat cu Linda la toate probele.

Rămân cu gura căscată, tata ridică nervos din umeri și bea ceea ce pare a fi o bere nouă. O minciună proaspătă pentru o bere proaspătă. Prețul sufletului lui.

— O, nu le-am realizat, eu doar... Doar...

Doar ce, Joyce?

— Sunt șefa la croitorie. Ce altceva ți-a mai spus? Mă așez neliniștită și îl caut cu privirea pe tatăl ei, sperând să nu intre chiar în clipa asta și să mă salute în mijlocul acestei minciuni ridicole.

— Chiar când ai sosit îmi spunea cum a salvat el o lebădă, zâmbește fata.

— Cu o singură mână, adaugă ei la unison râzând.

— Ha-ha. Mă forțez să râd și scot un hohot fals. E adevărat? Îl întreb eu neîncrezătoare.

— Cum nu mă crezi tu, spune tata luând o altă înghițitură de Guinness. Șaptezeci și cinci de ani, deja două beri la bord, urma să fie scos din uz imediat. Dumnezeu știe ce va mai spune atunci. Va trebui să plecăm repede.

— Știți ce, fetelor, e grozav să salvezi o viață, pe cinstea mea, spune tata de pe calul lui înalt. Dacă n-ai făcut-o, n-ai habar.

— Tatăl meu, eroul, zâmbesc eu.

Bea râde și îi spune tatei.

Ri

— Parcă ați fi tatăl meu.

Ciulesc urechile.

— E aici?

Ea privește în jur.

— Nu, nu încă. Nu știu unde este. Probabil se ascunde de mama și de noul ei prieten, ca să nu mai vorbesc de prietenul meu, râde ea. Dar asta e altă problemă. În orice caz, se consideră Superman...

— De ce? O întrerup, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

— Acum o lună a donat sânge, zâmbeste ea, ridicând mâinile. Ta-ra-ta-ta! Asta e. Dar el crede că e un fel de erou fiindcă a salvat viața cuiva. De fapt, de unde să știu, poate chiar a salvat pe cineva. Numai despre asta vorbeșlo. A donat într-o unitate mobilă la colegiul unde ținea un, trebuie să-l știți, e în Dublin. Trinity College? Mă rog, nu asta e problema, ci faptul că a făcut asta fiindcă doctorița era drăguță și pentru chestia aia chinezească, cum îi spune? Atunci când salvezi viața cuiva și îi rămâi dator pe veci, sau cam așa ceva?

Tata ridică din umeri.

— Nu vorbesc chineza. Habar n-am. Dar ea mănâncă de la chinezi mereu, arată el cu capul spre mine. Orez cu ouă, chestii din astea, strâmbă el din nas.

Bea râde.

— În fine, a ajuns la concluzia că, dacă a salvat viața cuiva, persoana pe care a salvat-o ar trebui să-i mulțumească în fiecare zi, tot restul vieții.

— Cum să-i mulțumească? Intervine tata.

— Trimițându-i un coșuleț cu briose, luându-i hainele de la curățătorie, aducându-i un ziar și o cafea la ușă în fiecare dimineață, o mașină cu șofer la dispoziție, bilete la operă... Ea dă ochii peste cap, apoi se încruntă. Nu-mi mai amintesc ce altceva, dar erau chestii ridicole. Mă rog, i-am spus că îi trebuie un sclav ca să aibă parte de un asemenea tratament, nu să salveze viața cuiva.

Ea râde, iar tata face același lucru.

Eu încerc să articulez ceva, dar nu reușesc decât să mișc buzele.

— Să nu mă înțelegeți greșit, e un tip drăguț, adaugă Bea, interpretând greșit tăcerea mea. Iar eu chiar am fost mândră de el când a donat sânge fiindcă e absolut îngrozit de ace, are o fobie imensă, explică ea tatei, care o aprobă din cap. Hai să vi-I arăt, e cel de aici.

Ea își deschide medalionul de la gât și, în cazul în care mi-aș fi recăpătat vocea, mi-o pierd instantaneu.

Pe o parte a medalionului e o fotografie a ei cu mama sa, iar pe cealaltă parte o fotografie cu ea și tatăl ei când era mică, în parc în acea zi de vară care îmi este atât de clar întipărită în minte. Îmi amintesc cum sărea încântată și cum durase mult timp până ce am reușit să o liniștim, îmi aduc aminte mirosul părului ei când îmi stătea în brațe, își apropiase capul de al meu și strigase

Păsărică! Atât de tare încât aproape că mă surzise. Firește, nu mie îmi făcuse toate lucrurile astea, dar mi le amintesc cu același drag ca ziua pe care am petrecut-o la pescuit cu tatăl meu când eram copil, simt toate senzațiile acelei zile la fel de clar ca băutura pe care o simt în gură și îmi alunecă pe gât. Gheața rece, gustul dulce al sucului acidulat. Este totul la fel de real ca momentele petrecute cu Bea în parc.

— Ca să văd asta trebuie să-mi pun ochelarii, spune tata apropiindu-se și apucând medalionul cu mâinile lui îmbătrânite.

Unde erați aici?

— În parcul din apropierea casei. În Chicago. Am cinci ani în poza asta cu tata și îmi place la nebunie. Era o zi specială, privește ea cu drag. Una dintre cele mai bune.

Zâmbesc și eu, aceleiași amintiri.

— Haideți la poză! Strigă cineva de la bar.

— Tată, hai să plecăm de aici, șoptesc eu, în timp ce Bea e distrasă de agitația creată.

— Bine, iubito, numai să termin berea asta și...

— Nu! Acum! Șuier eu.

— Poză de grup! Hai, veniți! Spune Bea, luându-1 pe tata de mână.

— A! Face tata încântat.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, încerc eu să zâmbesc pentru a-mi ascunde panica. Chiar trebuie să plecăm.

— Doar o poză, Gracie, zâmbește ea. Trebuie să o avem pe cea care ne-a făcut costumele astea frumoase.

— Nu, nu sunt...

— Șefa de la croitorie, se corectează Bea.

O femeie din cealaltă parte a grupului mă privește urât, auzind asta. Tata râde. Eu stau împietrită lângă Bea, care mă ia cu un braț de talie, cu brațul celălalt ținând-o pe mama ei.

— Toată lumea să spună Ceaikovski! Strigă tata.

— Ceaikovski! Strigă cu toții, apoi izbucnesc în râs.

Îmi dau ochii peste cap.

Aparatul scânteiază.

Justin intră în cameră.

Mulțimea se risipește.

To o\par Ui

Eu îl iau pe tata de mână și fugim.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Ne-am întors la hotel și am dat stingerea pentru tata care se bagă în pat în pijamaua lui cu imprimeuri maro și pentru mine, care port mai multe haine decât am purtat vreodată în pat.

Camera e întunecată, plină de umbre și nemișcată, cu excepția cifrelor roșii de pe afișajul digital al orei de la baza televizorului. Stând lungită pe spate încerc să trec în revistă evenimentele zilei. Încă o dată corpul meu e supus parcă unor tobe Zulu, căci bătăile inimii mele se intensifică. Îi simt bătăile vibrând în arcurile saltelei de sub mine. Apoi pulsul venei de pe gât care face ca

și bătaile din urechi să i se alătore. Sub coaste simt doi pumni care bat să-mi spargă pieptul și privesc ușa dormitorului așteptând să apară un trib african, gata să participe tropăind la capătul patului meu.

Motivul acestor tobe interne? Iar și iar mă întorc cu gândul la dezvăluirea făcută de Bea, Ură voia ei, acum câteva ore. Cuvintele i-au ieșit din gură ca un talger metalic căzut pe pardoseala de piatră. Revelația că tatăl Beei, Justin, donase sânge cu o lună în urmă la Dublin, în aceeași lună în care eu căzusem pe scări îmi sună mereu în cap. Coincidență? Un răsunător da. Ceva mai mult? O posibilitate firavă. Dar una dătătoare de speranță.

Cu toate astea de când o coincidență e doar o coincidență, mă întreb eu. Și când sau dacă ar trebui privită ca fiind ceva mai mult. Într-un moment ca acesta? Când sunt pierdută și disperată, plângând după un copil care nici măcar nu s-a născut și oblojindu-mi rănilor după o căsătorie nefericită? Am descoperit că acesta e momentul când ceea ce era odată limpede devenise încețoșat și ceea ce era considerat bizar devenise acum o posibilitate.

În momente tulburate ca acestea oamenii văd clar, deși ceilalți îi privesc îngrijorați și încearcă să-i convingă de contrariu. Mințile împovărate sunt așa din cauza noilor gânduri. Faptul că cei care au trecut prin necazuri ies la liman deodată acceptând noile lor credințe cu tot sufletul, este privit cu cinism de către ceilalți. De ce? Fiindcă atunci când ai necazuri cauți mai înverșunat răspunsuri decât cei care nu au probleme și acele răspunsuri te ajută să mergi mai departe.

Această transfuzie de sânge – este ea răspunsul sau doar unul dintre răspunsurile pe care le cauți? Descopăr că, de obicei, răspunsurile se prezintă singure. Răspunsurile sunt acolo, în fața ochilor noștri. Dar dacă n-ai trecut printr-un incident care să te facă să privești înlăuntrul tău, probabil nu le vei găsi niciodată.

Deci explicația apariției bruște a acestor amintiri străine, motivul acestei strânse legături cu Justin, îmi curge prin vene. Oare acesta e răspunsul pe care mi-l urlă inima în mine pentru a-l îndeplini? Sar în sus și-n jos, ca Skippy, încercând să-mi atragă atenția, încercând să-mi semnaleze o problemă. Inspir adânc și expir, închid ochii și îmi pun mâinile pe piept, simțind acel bum-bum, care pulsează în mine. E momentul să încetinesc totul, e timpul pentru răspunsuri.

Hai să presupunem pentru o clipă că lucrul acesta straniu s-a petrecut: dacă într-adevăr am primit sângele lui Justin în timpul transfuziei, atunci inima mea trimite acest sânge peste tot în corp. Sângele care odată îi curgea prin vene, ținându-l în viață, curge acum în corpul meu, ținându-l în viață. Ceva care a venit din inima lui, cea care 'bătea în el, care l-a făcut cine este acum, face acum parte din mine.

La început acest gând mă face să mă cutremur, mi se face pielea ca de găină, dar pe măsură ce mă gândesc mă cuibăresc în pat și mă liniștesc. Deodată nu mă mai simt atât de singură, sunt bucuroasă de compania din interiorul meu. Oare acesta e motivul legăturii pe care o simt cu el? Sângele care a curs din venele lui în ale mele mi-a dat posibilitatea să mă acordez la frecvența lui și să-i împărtășesc amintirile și pasiunile personale?

Oftez epuizată, știind că nimic în viața mea nu mai are sens, și asta nu doar din ziua în care am căzut pe scări. De fapt căzusem cu ceva timp înainte de asta. În ziua aceea... Doar am aterizat. Prima zi din restul vieții mele și asta, foarte posibil, mulțumită lui Justin Hitchcock.

Astăzi a fost o zi lungă. Tevatura de la aeroport, emisiunea Antiques Roadshow, apoi dezvăluirea de la Opera Regală. Un tsunami de emoții se revărsase asupra mea în douăzeci și patru de ore, mă trăsesse dedesubt și mă copleșise. Acum zâmbesc, amintindu-mi toate evenimentele, clipele prețioase cu tata, de la ceaiul din bucătăria lui până la mini-aventura de la Londra. Zâmbesc malițios spre tavanul de deasupra mea și aduc mulțumiri cerului aflat dincolo de tavan.

Din întuneric aud un șuierat, scrâșnete scurte care se nsipesc în aer.

— Tată? Șoptesc. Te simți bine?

Șuieratul se aude tot mai tare și împietresc de spaimă.

— Tată?

Apoi aud cum pufnește pe nas. Și un hohot de râs.

— Michael Aspel, reușește el să articuleze printre hohotele de râs. Sfinte Dumnezeule, Gracie.

Zâmbesc ușurată în timp ce râsul se intensifică, aproape că îl îneacă. Chicotesc și eu la auzul lui. Auzindu-mă, lata se înveselește și mai mult, iar eu râd de râsul lui. Ne nlimentăm unul pe celălalt. Arcurile saltelei de sub mine scârțâie, în timp ce corpul îmi tremură, făcându-ne să râdem ca apucații. Ne gândim la suportul de umbrele, cu cure am intrat în direct la Michael Aspel, grupul care a irigat „Ceaikovski!” la aparat, iar ilaritatea crește cu fiecare scenă pe care ne-o amintim.

— O, mă doare burta de atâta râs, hohotește el.

Mă răsucesc pe o parte, ținându-mă de burtă.

Tata continuă să se amuze și bate cu palma în mod repetat în noptiera care ne separă. Încerc să mă opresc, din cauză că mă doare burta de râs, dar nu pot, iar chicotelile Iniei mă provoacă și mai mult. Nu cred că l-am mai auzit de mult timp râzând din inimă. De la lumina palidă care se strecoară prin fereastra de lângă el, îi văd picioarele ndicându-se în aer și lovind încântat.

— Vai mie! Nu mă pot opri.

Chicotim, ne hlizim și râdem, ne ridicăm, ne așezăm, ne zvârcolim și încercăm să ne recăpătăm suflarea. Ne oprim pentru moment și încercăm să ne liniștim, dar veselia ne cuprinde iarăși și râdem, râdem, râdem în întuneric de nimic și de totul.

Apoi ne liniștim și se lasă tăcerea. Tata dă un vânt și ne apucă iar râsul.

Lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji care mă dor de la atâta râs și le apăs cu mâinile ca să le opresc. Înțeleg cât de apropiate sunt fericirea și tristețea. Atât de strâns legate. Separate de o linie atât de fină care în mijlocul emoțiilor tremură, trecând linia de demarcație în teritoriul opus. Mișcarea e neînsemnată, precum firul subțire al pânzei unui păianjen care tremură sub un strop de ploaie. Aici, în clipa mea de râs de neoprit, în timp ce mă zvârcoleam, stomacul a fost presat, mușchii s-au încordat, corpul sare chinuit de emoție și

de aceea trece atât de ușor granița spre tristețe. Lacrimi de tristețe îmi curg pe obraji, în timp ce burta continuă să tremure și să sufere de fericire.

Mă gândesc la Conor și la mine; cât de repede o clipă de iubire s-a transformat în ură. O vorbă și totul s-a dus. Cum iubirea și ura stau pe aceleași temelii. Cum în clipele mele cele mai grele, când mă temeam cel mai mult, când am făcut față necazurilor am devenit cea mai curajoasă. Cum atunci când te simți foarte slăbită dovedești mai multă putere, iar când ești cel mai jos deodată te ridici mai sus decât ai fost vreodată. La felul în care aceste contrarii se mărginesc unul cu celălalt și cât de repede putem fi influențați. Cum disperarea poate fi alungată de un simplu zâmbet oferit de un străin, cum încrederea devine teamă la sosirea unei prezențe tulburate. Așa cum fiul lui Kate pășea pe bârnă și într-o clipă încântarea s-a transformat în durere. Totul e la limită, ieșind mereu la suprafață, o cutremurare ușoară, un tremur răstoarnă totul. Cât de asemănătoare sunt emoțiile.

Tata se oprește din răs atât de brusc, încât mă îngrijorează și în acel moment mă întind să aprind veioza.

Negrul de tăciune devine iute lumină.

Mă privește de parcă ar fi făcut ceva greșit, dar îi e toarnă să recunoască. Aruncă pătura și se grăbește spre baie, luând cu sine valiza și lovindu-se de toate în calea lui, refuzând să-mi întâlnească privirile. Mă uit în altă parii). Cât de repede clipa în care te distrezi alături de cineva se schimbă în stânjenală. Clipele în care ești convins că. Ii exact unde mergi se schimbă în clipa în care ajungi la un punct mort. Înțelegi în mai puțin de o secundă. O pâlpare.

Tata se întoarce în pat purtând o altă pereche de pantaloni de pijama, cu prosopul sub braț. Închid lumina. Acum tăcem amândoi. Lumina devine iarăși întuneric. Continui să mă uit la tavan, simțindu-mă pierdută, deși acum câteva minute parcă mă regăsisem. Răspunsurile mele de acum câteva minute se transformaseră în întrebări.

— Nu pot să dorm, tată, spun cu o voce de copil.

— Închide ochii și privește în întuneric, iubito, răspunde tata somnoros, ca acum treizeci de ani.

Peste câteva clipe aud un sforăit ușor. Se trezește... Și sforăitul dispare.

Un vâl atârnă între cei doi poli, o simplă alunecare a unui lucru care e transparent pentru a ne avertiza sau a ne mângâia. Acum urăști, dar privește prin acest vâl și vezi posibilitatea iubirii, ești trist acum, dar privește în partea cealaltă și vei vedea fericire. Calmul absolut până la dezastrul absolut se petrece atât de repede, într-o clipită.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

— Bun, ne-am adunat astăzi aici pentru că...

— A murit cineva.

— Nu, Kate, oftez eu.

— Așa pare. Au! Țipă ea când Frankie, presupun, a ciupit-o pentru lipsa ei de tact.

— Și cum e, v-ați englezit? Întreabă Frankie.

Stau la masa din camera de hotel, la telefon cu fetele care sunt acasă la Kate și m-au pus pe difuzor. Petrecusem toată dimineața plimbându-ne prin

Londra cu tata, pozându-1 stând stânjenit în fața a orice semăna a lucru englezesc: autobuze roșii, cutii poștale, cai de poliție, pub-uri, Buckingham Palace, și (fără să-și dea seama) un travestit, fiindcă era foarte interesat să vadă „unul adevărat” care nu semăna cu preotul localității noastre care-și pierduse mințile și cutreiera străzile purtând rochie.

În timp ce eu stau la masă, el stă întins pe pat și urmărește Strict despre dans, bând un coniac și mâncând chipsuri Pringles.

SUPER! Strigă el la televizor, răspunzând frazei capcană a lui Bruce Forsyth.

Am convocat o tele-conferință pentru a împărtăși ultimele vești, de fapt mai mult pentru a cere ajutor și ca o pledoarie pentru întărirea sănătății mentale. Poate că mi-am dorit prea mult, dar o fată poate visa întotdeauna. Kate și Frankie sunt acasă la Kate.

— Unul din copiii tăi a vomat pe mine, spune Frankie. ('opilul tău a vomat pe mine.

— O, nu e vomă, e doar un pic de salivă.

— Nu, asta e salivă...

Se lasă o tăcere.

— Frankie, ești dezgustătoare.

— Gata fetelor, fetelor, opriți-vă, măcar de data asta.

— Scuze, Joyce, dar nu mai pot continua această conversație până ce nu-1 scoți pe ăsta micu' afară. Se târăște în patru labe, mușcă tot ce prinde, se urcă peste tot, umple totul de bale. Nu pot să mă concentrez așa. Nu poate ('hristian să se ocupe de ăsta?

Încerc să nu râd.

— Tu să nu-i spui copilului meu „ăsta”! Și nu, ('hristian e ocupat.

— Se uită la fotbal.

— Nu-i place să fie deranjat, în special de tine. Niciodată.

— Păi și tu ești ocupată. Cum pot să-l conving să vină cu mine?

Se lasă o tăcere.

— Vino aici, micuțule, spune Frankie stânjenită.

— Îl cheamă Sam. Ești nașa lui, în caz că ai uitat lucrul ăsta.

— Nu, n-am uitat asta. Doar numele lui. Are vocea l'Ătuită, de parcă ar ridica greutate. O, cu ce îl hrănești?

Sam guiță ca un purcel.

Frankie fornăie.

— Frankie, dă-mi-1 mie. Îl duc la Christian.

— Așa, Joyce, începe Frankie în absența lui Kate. Am făcut cercetări asupra informațiilor pe care mi le-ai dat ieri și am adus niște documente cu mine, stai așa. Aud foșnitul unor foi.

— Despre ce e vorba? Întreabă Kate, întorcându-se.

— E vorba despre Joyce care a intrat în mintea americanului, și ca urmare îi posedă amintirile, aptitudinile și inteligența, răspunde Frankie.

— Ce?! Sare Kate.

— Am aflat că numele lui este Justin Hitchcock, spun eu încântată.

— Cum? Se interesează Kate.

— Numele lui de familie apărea în biografia fiicei lui, în programul baletului la care am fost aseară, iar prenumele, ei bine, l-am auzit într-un vis.

Se lasă o tăcere. Îmi dau ochii peste cap și îmi imaginez că și ele se privesc una pe cealaltă cu subînțeles.

— Ce naiba se petrece aici? Întreabă Kate nedumerită.

— Caută-1 pe Google, Kate, se răstește Frankie. Hai să vedem dacă există.

— Există, fetelor, credeți-mă.

— Nu dragă, vezi tu, la felul în care se derulează povestea asta suntem îndreptățite să credem pentru o vreme că ești nebună până să te credem de-a binelea, în final. Așa că hai să-l căutăm și pornim de acolo.

Îmi sprinjin bărbia în palmă și aștept.

— În timp ce Kate se ocupă de asta eu mă gândesc la ideea de a avea aceleași amintiri...

— Ce?! Se scandalizează iarăși Kate. Cum să ai aceleași amintiri? Ați înnebunit amândouă?

— Nu, doar eu, răspund obosită, lăsându-mi capul pe masă.

— De fapt, în mod surprinzător, se pare că din punct de vedere medical nu ești nebună. În această privință, în orice caz. M-am documentat pe Internet. Se pare că nu ai mințit doar tu lucrul ăsta.

Îmi ridic capul de pe masă, ascultând cu atenție.

— Am dat peste niște site-uri și interviuri cu alte persoane care au recunoscut că trăiesc amintirile altcuiva și (are au căpătat aptitudinile și gusturile lor.

— O, voi două faceți mișto de mine, știam eu că e o capcană. Nu-ți stătea în fire să treci așa pe la mine, Iranke.

— Nu e o capcană, te asigur Kate.

— Deci tu chiar vrei să spui că ai căpătat în mod mafie cunoștințele altcuiva.

— Joyce vorbește latină, franceză și italiană, explică l'rankie. Dar n-a spus nimeni ceva de vreo magie. Ar fi culmea ridicolului!

— Și cum rămâne cu gusturile? Întreabă Kate, nu prea convinsă.

— Acum mănâncă și carne, spune Frankie cu detașare (jure).

— Dar de ce credeți că acestea sunt cunoștințele altcuiva? Nu era posibil să învețe latina, franceza și italiana de una singură și să se hotărască singură că îi place carnea, ca oricărei persoane normale? Deodată îmi plac măslinile și am o aversiune pentru brânză; asta înseamnă că sunt posedată de un măslin?

— Nu cred că ai priceput. Ce te face să crezi că măslinilor nu le place brânza?

Tăcere.

— Uite ce e Kate, sunt de acord cu tine că e posibil ca schimbarea dietei să se fi făcut pe cale naturală, dar pe bune, Joyce a învățat trei limbi peste noapte, fără ca să le fi învățat de-adevăratalea.

— Aha.

— Și visez momente secrete din copilăria lui Justin Hitchcock.

— Eu unde naiba eram când s-a întâmplat lucrul ăsta?

— Mă puneai să Țopăi dansul pinguinului în direct la Sky News, mă răstesc eu.

Pun telefonul pe difuzor și în minutele care urmează mă plimb prin cameră, privind schimbarea orei de pe afișajul electronic al televizorului, în timp ce Frankie și Kate râd cu poftă, la celălalt capăt al firului.

Tata înmărmurește cu chipsurile în mână privind-mă cum străbat camera.

— Ce e zgomotul ăsta? Întreabă el într-un final.

— Kate și Frankie se amuză, răspund eu.

El dă ochii peste cap și continuă să mănânce chipsuri, în timp ce urmărește un prezentator de televiziune de vârstă medie dansând rumba.

După trei minute fetele se potolesc și eu iau receptorul în mână, închizând difuzorul.

— Deci să reluăm, spune Frankie, recăpătându-și suflul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Starea prin care treci e ceva normal, mă rog nu chiar normal, dar mai sunt și alte...

— Nebune? Sugerează Kate.

— Cazuri în care oamenii vorbesc de lucruri similare. Singura deosebire e că aceștia sunt oameni care au făcut transplanturi de inimă, ceea ce nu are nimic de a face cu situația ta, fapt care aruncă această teorie în aer.

Bum-bum, bum-bum. Simt cum îmi pulsează venele.

— Stai așa, intervine Kate, cineva spune aici că se datorează faptului că a fost răpit de extratereștri.

— Nu-mi mai citi notițele, Kate, se oțărăște Frankie, nu aveam de gând să-i spun asta.

— Uite ce e, le întrerup eu gâlceava. El a donat sânge. Iu aceeași lună în care eu eram în spital.

— Și? Spune Kate.

— Vrea să spună că ea a primit o transfuzie de sânge, explică Frankie. Ceea ce nu diferă foarte mult de teoria tiansplantului de inimă, de care vorbeam adineaori.

Se lasă un moment de tăcere. Întrerupt de Kate.

— Și ce, eu tot nu pricep. Să-mi explice cineva.

— Practic e același lucru, nu? Spun eu. Sângele vine din inimă.

— A ieșit direct din inima lui, spune visătoare Kate.

O, acum transfuziile de sânge ți se par romantice, comentează Frankie. Hai să-ți spun ce am aflat de pe Internet. Datorită relatărilor mai multor persoane care tiu beneficiat de transplanturi de inimă și care au descris efecte secundare neașteptate, Canalul Patru a realizat un i locumentar cu scopul de a afla dacă, atunci când primește un organ transplantat, este posibil ca pacientul să moștenească și unele dintre amintirile, gusturile, dorințele și obiceiurile donatorului. Documentarul îi urmărește pe acești oameni intrând în contact cu familiile donatorilor, surprinzând secvențe din noua lor viață. Pune Ia îndoiala explicațiile științei despre cum funcționează memoria, prezentând oamenii de știință care sunt pionierii cercetării în inteligența inimii și baza bio-chimică pentru memoria celulelor noastre.

— Atunci, dacă ei cred că inima deține mai multă inteligență decât credeam, înseamnă că sângele pompai din inima cuiva poate transporta această inteligență. Deci atunci când i-au făcut transfuzia de sânge, au făcut și transfuzia amintirilor? Întreabă Kate. Inclusiv preferințele lui pentru came și limbi străine, adaugă ea ușor caustic.

Nimeni nu răspunde da la această întrebare. Toată lumea vrea să spună nu. Cu excepția mea, care avusesem la dispoziție o noapte pentru a cloci această idee.

— N-a fost în Star Trek un episod de felul ăsta? Întreabă Frankie. Fiindcă dacă n-a fost, ar trebui să se facă.

— Se poate rezolva ușor, spune Kate entuziasmată. Poți afla cine a fost donatorul tău de sânge.

— Ba nu. Frankie, ca de obicei, potolește spiritele. Această informație este confidențială. În afară de asta nu e ca și cum ar fi primit tot sângele lui. El a donat probabil mai puțin de jumătate de litru. Apoi sângele a fost separai în celule albe, celule roșii, plasmă și trombocite. Ceea ce a primit Joyce, dacă într-adevăr s-a întâmplat așa, e doar o parte din sângele lui. Poate că a fost amestecat cu sângele altcuiva.

— Totuși în corpul meu curge sângele lui, adaug eu. Nu contează cât de mult este. Și îmi amintesc că m-am simțit ciudat imediat ce am deschis ochii la spital.

Afirmația mea ridicolă e întâmpinată de tăcere, fiindcă toate ne gândim la faptul că sentimentul meu „ciudat” nu avea nimic de a face cu transfuzia, ci cu faptul că îmi pierdusem copilașul.

— Am găsit ceva pe Google despre domnul Justin Hitchcock, umple Kate tăcerea.

Inima îmi bate mai repede. Vă rog, spuneți-mi că nu um inventat totul, că nu e un produs al minții mele rătăcirkf. Că planurile pe care le-am pus deja în aplicare nu vor speria un om oarecare.

— Așa... Justin Hitchcock, era un pălărier din Massachussets. Hmm. Măcar e american. Te pricepi la pălării, Joyce?

Mă concentrez.

— Berete, bascuri, pălării fedora, pălării safari, pălării pescar, pălării de pai, șepci.

Tata mă privește fix și îmi spune ținând un chips în mână.

— Pălărie Panama.

— Pălărie Panama, repet eu către fete.

— Pălării de soare, pălării sport, adaugă Kate.

— Joben, spune tata și eu transmit și asta la telefon.

— Pălărie de cowboy, spune Frankie, adâncită în gânduri. Apoi scutură din cap. Stai puțin, ce facem noi aici? () ricine poate să spună feluri de pălării.

— Ai dreptate, nu e ceva anormal. Citește mai departe.

— Justin Hitchcock s-a mutat la Deerfield în 1774 unde a servit ca soldat și flautist în Revoluția... ar trebui să mă opresc. Are peste două sute de ani, iese din discuție.

— Stai așa, preia Frankie, nevrând ca Joyce să-și piardă speranța. Mai e un Justin Hitchcock sub asta. Departamentul sanitar din New York...

— Nu, spun eu frustrată. Știu deja că există. E ridicol. Adaugă Trinity College la căutare, a avut un seminar acolo.

Tap-tap-tap.

— Nu. Nimic legat de Trinity College.

— Ești sigură că ai vorbit cu fiica lui? Întreabă Kate.

— Da, mă oțărăsc eu.

— Și te-a văzut cineva când ai vorbit cu fata asta? Întreabă ea dulce.

O ignor.

— Adaug cuvintele artă, arhitectură, franceză, latină, italiană la cercetare, spune Frankie pe fundalul sunetului de tap-tap-tap.

— A-ha! Te-am găsit Justin Hitchcock! Lector invitat la Trinity College, Dublin. Facultatea de Arte și Științe Umaniste. Departamentul de Artă și Arhitectură. Absolvent al Facultății de Arte din Chicago, Mașter la Chicago, doctor la Universitatea din Sorbona. Pasiuni: istoria Renașterii italiene și sculptura barocă, pictura în Europa anilor 1600-1900. Între responsabilitățile sale se numără cea de fondator și redactor șef la Revista de Artă și Arhitectură. Este coautor al lucrării Anii de aur ai picturii olandeze: Vermeer, Metsu și Terborch, autor al studiului Arama ca suport în pictură: 1575-177. A scris peste cincizeci de articole care au fost publicate în cărți, ziare, dicționare și pentru conferințe.

— Deci există, spune Kate, de parcă ar fi descoperit Sfântul Graal. Simțindu-mă mai încrezătoare acum, continui.

— Dă căutare asociind numele lui cu Galeria Națională din Londra.

— De ce?

— Am o bănuială.

— Tu și bănuielile tale. Kate continuă să citească. Este custode al Departamentului de Artă Europeană la Galeria Națională din Londra. O, Doamne, Joyce, lucrează la Londra. Ar trebui să mergi să-l vezi.

— Potolește-te, Kate. Ar putea să-l înspăimânte și să sfârșească închisă într-o celulă. Poate că nu el este donatorul, obiectează Frankie. Și chiar dacă este, asta nu explică nimic.

— El e, spun eu încrezătoare. Iar dacă a fost donatorul meu, asta înseamnă ceva pentru mine.

— Va trebui să găsim o cale de a descoperi lucrul Ista, sugerează Kate.

— El e, repet eu.

— Și atunci, ce ai de gând să faci? Întreabă Kate.

Surâd și privesc din nou la ceas.

— De unde știți că nu am făcut deja ceva?

*

Justin ține telefonul la ureche și străbate cu pași mari biroul din Galeria Națională, până unde poate, întinzând tirul telefonului la maximum. Trei pași și jumătate în sus, cinci pași în jos.

— Nu, nu Simon, am spus portrete olandeze, deși ni dreptate, vor fi multe portrete olandeze. Epoca lui Kembrandt și Frans Hals, continuă el. Am

scris o carte despre acest subiect, deci e ceva cu care sunt mai mult decât familiarizat. O carte scrisă pe jumătate la care n-ai mai lucrat de doi ani, mincinosule.

— Expoziția va include șaizeci de lucrări, toate pictate între 1600 și 1680. Se aude o bătaie la ușă.

— O clipă, strigă el.

Dar ușa se deschide și apare colega lui, Roberta. Deși e tânără, în jur de treizeci de ani, are spatele încovoiat, bărbia lipită de piept, de parcă ar avea cu zeci de ani mai mult. Ochii ei, cel mai adesea plecați, clipește întâlnindu-i ocazional pe ai lui, înainte să se plece iar. Parcă și-ar cere scuze pentru totul, ca întotdeauna, spunând iartă-mă lumii întregi, de parcă simpla ei prezență ar ofensa. Încearcă să-și croiască drum prin cursa cu obstacole care e biroul lui dezordonat pentru a ajunge la el. Face acest lucru în același mod cum procedează cu viața ei, cât de tăcut și de invizibil e posibil. Un lucru care îi reușește, ceea ce Justin ar admira dacă n-ar fi atât de trist.

— Scuze, Justin, șoptește ea, purtând un mic coșuleț în mână. Nu știam că erai la telefon, scuze. Ai primit asta la recepție. Îl pun aici. Scuze. Se retrage, fără să scoată vreun sunet în timp ce iese din cameră în vârful picioarelor și închide fără zgomot ușa în urma ei. Un vârtej care se rotește atât de grațios și de încet încât pare că nu se mișcă deloc, nereușind să smulgă din rădăcini nimic în calea lui.

El dă din cap în direcția ei, apoi încearcă să se concentreze la conversație, reluând de unde se întrerupsese.

— Vor fi portrete mici ale unor persoane pictate pentru uzul personal, până la portrete mari de grup ale membrilor unor instituții caritabile și gărzile civice.

El se oprește din mers și privește suspicios coșulețul, de parcă ceva ar fi gata să sară de acolo.

— Da, Simon, în aripa Sainsbury. Dacă mai vrei să afli ceva te rog să mă suni aici, la birou.

Se grăbește să încheie conversația și închide telefonul. Nu desprinde mâna de pe receptor, neștiind dacă nu e cazul să sune la pază. Coșulețul pare străin și dulce, în biroul lui îmbâcsit, ca un bebeluș nou născut lăsat pe treptele murdare ale unui orfelinat. Conținutul coșulețului e acoperit de un șervet cadrilat. El se trage înapoi și îl ridică încet, pregătindu-se să sară în orice moment.

O duzină de briose îl întâmpină.

Inima începe să-i bată și se uită prin biroul lui micuț, știind că nimeni nu mai este acolo, dar stânjenea de a primi un cadou surpriză e ca o prezență ciudată. Se uită prin coșuleț după o carte de vizită. De cealaltă parte e lipit un mic pliculeț alb. Cu mâini care își dă seama că îi Iremură, îl dezlipește cu stângăcie de pe coșuleț. N-a fost sigilat, așa că scoate cartonașul afară. În mijlocul lui stă scris de mână, îngrijit, doar atât:

Muztume&C'... DOUĂZECI ȘI OPT

Justin merge apăsând pe holurile din Galeria Națională, o parte din el respectând, cealaltă parte ignorând regula „pe holuri nu se aleargă” căci aleargă

trei pași, apoi merge trei pași, iarăși aleargă și iarăși încetinește. Diavolul și îngerul păzitor duc o luptă în adâncul lui.

O zărește pe Roberta mergând în vârful picioarelor prin galerie, ca o umbră, spre biblioteca în care lucrează de cinci ani încoace.

— Roberta! Diavolul din el este neîmplănit, nu respectă regula „pe holuri nu se vorbește tare”, iar vocea lui se aude cu ecou, se lovește de pereți și de tavanele înalte, surzind urechile portretelor, suficient de tare încât să veștejească floarea soarelui din tabloul lui van Gogh și să spargă oglinda din portretul lui Amolfini.

E suficient și să o facă pe Roberta să înghețe și să se întoarcă încet, cu ochii mari, îngrozită, ca un cerb surprins noaptea de lumina farurilor. Roșește când câțiva vizitatori ai galeriei întorc capetele către ea. Stinghereala ei este evidentă, iar Justin regretă imediat că i-a încălcat codul, că a scos-o în față, când ea dorea să fie invizibilă. Se oprește din marșul lui forțat și încearcă să pășească fără zgomot, nA se strecoare, așa cum face ea, într-o încercare de a retracta zgomotul făcut. Ea așteaptă, țepănă ca o scândură lipită de perete, precum o plantă cățărătoare, care se ține ilc pereți și de garduri, preferând adăpostul, fără a observa propria frumusețe. Justin se întreabă dacă comportamentul ci este o consecință a serviciului, sau dacă a ajuns bibliotecară la Galeria Națională datorită felului ei de-a fi.

’onsideră mai probabilă a doua variantă.

— Da, șoptește ea făcând ochii mari, înspăimântată.

— Scuză-mă că am strigat atât de tare, spune el cât de încet poate. Trăsăturile ei se îndulcesc și pare că se relaxează puțin.

N:

— De unde ai acest coșuleț? Îl întinde el spre ea.

L – De la recepție. Mă întorceam din pauză, când (liarlie m-a rugat să ți-1 dau. S-a întâmpnat ceva?

— Charlie, spune el gânditor. E cel de la intrarea Sir PaulGetty?

Ea dă din cap aprobator.

— Bine, îți mulțumesc Roberta, îmi cer scuze că am Ntrigat.

O ia la goană spre aripa estică, diavolul și îngerul bun punând iarăși stăpânire pe el, într-un mers derutant, pe jumătate alergând, pe jumătate mergând, coșulețul legănfmdu-i-se în mână.

— Ai terminat pe ziua de azi, Scufiță Roșie? Aude el un chicotit răgușit.

Justin, observând că merge în pas săltat cu coșulețul în mână se oprește brusc și se întoarce, dând ochii cu paznicul de aproape doi metri, Charlie.

— Vai, bunicuțo, ce urâtă mai ești.

— Ce dorești?

— Voiam să știu cine ți-a dat coșulețul acesta?

— Un curier de la... Charlie se duce în spatele biroului său și dă la o parte câteva hârtii. Ia un dosar. Harrods. Zhang Wei, citește el. De ce? E ceva în neregulă cu brișele? El își trece limba peste dinți și își drege glasul.

Justin mijește ochii.

— De unde știi că erau brișe?

Charlie își ferește privirile.

— Trebuia să verific, nu? Aici e Galeria Națională, nu te poți aștepta să accept un pachet Ură să știu ce e în el.

Justin îl studiază pe Charlie, care s-a colorat în obraji, îi vede firimituri la colțul gurii și urme fine pe uniformă. Ia șervetul cadrilat de pe coșuleț și numără. Unsprezece briose.

— Nu ți se pare ciudat să-i trimiți unei persoane unsprezece briose?

— Ciudat? Charlie se uită în altă parte, ridicând din umeri. Habar n-am, prietene, n-am trimis briose nimănui în viața mea.

— Nu ți s-ar părea mai firesc să trimiți o duzină de briose?

Acesta ridică iar din umeri. Își frământă mâinile. Ochii lui îi studiază pe toți cei care intră în galerie, mult mai atent, decât de obicei. Limbajul trupului său îi semnalează lui Justin că această conversație s-a încheiat.

Justin își scoate telefonul mobil când iese pe Trafalgar Square.

— Alo?

— Bea, e tata.

— Nu vorbesc cu tine.

— De ce nu?

— Peter mi-a spus ce ați discutat la balet aseară, spuiii' ca pe un ton aspru.

PCe-am făcut?

— L-ai interogat toată noaptea despre intențiile lui.

— Sunt tatăl tău, aceasta este treaba mea.

I – Nu, ceea ce ai făcut tu este o treabă de gestapo, se mmiie ea. Jur că nu mai vorbesc cu tine până ce nu îi ceri acute.

— Scuze? Râde el. Pentru ce? M-am interesat puțin i Ir spre trecutul lui, pentru a-i înțelege intențiile.

— Intențiile? Dar nu are nici o intenție!

— I-am pus câteva întrebări, ei și ce? Bea, el nu e nlicient de bun pentru tine.

I – Nu, el nu e destul de bun pentru tine. Mie nu-mi pusă ce crezi despre el, eu ar trebui să fiu fericită.

— Dar el trăiește din culesul căpșunilor!

P – E consultant IT\pa — Atunci cine culege căpșuni? Cineva culege sigur i il/ișuni. Dragă, tu știi ce părere am eu despre consultanți.

I >ncă se pricep atât de bine la un lucru, de ce nu-l fac ei înșiși, în loc să facă bani spunându-le oamenilor cum să-l lacft.

— Ești lector, custode, redactor, de toate. Dacă știi ulAt de multe, de ce nu faci tu o clădire sau de ce nu pictezi un lablou din ăla blestemat, strigă ea. În loc să-ți dai ifose

Ir spre câte știi despre ele!

Hmm.

— Dragă, hai să nu lăsăm lucrurile să scape de sub control.

— Nu, tu ți-ai pierdut controlul. Îi vei cere scuze lui IVlcr, iar dacă nu, n-am să-ți mai răspund la telefon și poți Ntt ți rezolvi singur micile drame.

— Stai, stai. Doar o întrebare.

— Tată, am...

— Mi-ai-trimis-un-coșuleț-cu-douăsprezece-brioșede-scortişoară? Spune el pe nerăsuflăte.

— Ce?! Nu!

— Nu?

— Nu brioșe! Nu conversații, nu nimic...

— Haide, haide scumpo, nu e nevoie să faci negații duble.

— Nu mai vreau să aud de tine până ce nu-ți ceri scuze, încheie ea.

— Bine, oftează el. Scuze.

— Nu mie. Lui Peter.

— Bine, dar asta înseamnă că nu îmi mai iei hainele de la curățat mâine?

E în drumul tău, lângă stația de metrou...

Telefonul se închide. El închide telefonul derutat. Singura mea fiică îmi închide telefonul? Știam eu că Peter ăsta ne va aduce doar necazuri.

Se gândește iar la brioșe și formează alt număr. Își drege glasul.

— Alo.

— Jennifer, sunt Justin.

— Bună, Justin. Vocea ei este rece.

Înainte era caldă. Ca mierea. Nu, precum caramelul. Sărea cu mai multe octave când îi auzea numele, la fel ca muzica de pian pe care se trezea duminică dimineața când o auzea cântând din foisor. Dar acum?

Ascultă tăcerea de la celălalt capăt al firului.

De gheață.

— Am sunat să văd dacă mi-ai trimis un coșuleț cu brioșe. Imediat ce a spus asta își dă seama cât de ridicol e telefonul lui. Sigur că nu i-a trimis nimic. De ce ar fi Iflcut-o?

— Poftim?

— Azi la birou am primit un coș cu brioșe și un bilețel „Ic mulțumire, dar bilețelul nu era semnat. Mă întrebam < Iacă ești tu.

Vocea ei e amuzată acum. Nu, nu amuzată, bațjocolitoare.

— De ce ți-aș mulțumi, Justin?

Era o simplă întrebare din partea ei, dar cum o cunoși<-; i atât de bine, existau implicații dincolo de cuvinte, așa i ii Justin se avântă și mușcă momeala. Cârligul îi străpunge buza și Justin cel înverșunat revine, vocea aceea CD care s-a obișnuit în timpul decesului căsniciei lor. Ea îl provocase.

— O, nu știu, poate pentru douăzeci de ani de căsnicie. O fiică. O viață bună. Un acoperiș deasupra capului.

Știe că e o afirmație tâmpită. Că înainte de el, după el și chiar și fără el, ea ar fi avut oricum un acoperiș deasupra capului, dar acum el se ambalează și nu se mai poate opri și nu se va opri, fiindcă el are dreptate, iar ea greșește, mânia îi îmboldește fiecare cuvânt, ca un jocheu care își biciuiește calul când se apropie de linia de sosire.

— Călătorii în toată lumea. Plici! Haine, haine și iar haine. PliciO bucătărie nouă de care nici nu aveam nevoie, un foisor, la naiba...

Iar el continuă, ca un bărbat din secolul al nouăsprezecelea, care și-a obișnuit nevasta cu un trai bun, pe care allfel nu l-ar fi avut, ignorând faptul că

ea se descurca și „ngură destul de bine, cântând într-o orchestră care mergea în toată lumea, făcând mai multe călătorii în care și el o însoțise.

La începutul căsniciei lor nu avuseseră altă soluție decât să locuiască cu mama lui Justin. Erau tineri și aveau un copilăș de crescut, acesta fiind motivul căsătoriei lor precipitate și cum Justin era încă la facultate ziua, barman noaptea și lucra la un muzeu de artă în weekend, Jennifer făcea bani cântând la pian la un restaurant scump din Chicago. În weekend-uri se întorcea acasă la primele ore ale dimineții, cu dureri de spate și tendonită la degetul mijlociu, dar el uitase toate astea când ea depășise măsura cu întrebarea aceea ce părea inocentă. Știuse că tirada aceea va veni și el va înșfăca, va molfăi momeala care îi umple gura. Într-un final, epuizând lucrurile pe care le făcuseră împreună în ultimii douăzeci de ani și rămas fără suflare, el se oprește.

Jennifer tace.

— Jennifer?

— Da, Justin. De gheață.

Justin oftează epuizat.

— Deci, ai fost tu?

— Probabil că a fost vreuna dintre celelalte femei ale tale, fiindcă eu n-am fost, cu siguranță.

Un clic și a închis telefonul.

Furia clocotește în el. Celelalte femei. Celelalte femei!

O singură aventură când el avea douăzeci de ani, o pipăială pe întuneric cu Mary-Beth Dursoa la facultate, înainte ca el și Jennifer să se fi căsătorit, iar ea o ține lângă, de parcă ar fi fost un Don Juan. În dormitorul lor el pusese o litografie a lucrării Un satir care plânge o nimfă a lui Piero di Cosimo pe care Jennifer îl urăse mereu, dar el spera că îi va trimite mesaje subliminale. În tablou e înfățișată o tânără fată, pe jumătate dezbrăcată, care la prima vedere pare adormită, dar dacă te uiți mai atent vezi cum îi picură

— Ii ijc din gât. Un satir o plânge. Interpretarea pe care Justin îi ilidea tabloului este că femeia, neavând încredere în fidelitatea soțului, l-a urmat în pădure. El vâna, nu hoinărea murea, așa cum credea ea și a tras în ea din greșeală, cre-/lind că foșnetul dintre copaci era un animal. Uneori când îi Ivcrsa cele mai negre momente alături de Jennifer, când lui ia lor atingea apogeul, în timpul celor mai dure certuri, i and aveau gâtleurile roșii și ochii plini de lacrimi, inimile îndurerate, capetele zvâcnind de atâta întors pe toate părțile. Justin privea pictura și îl invidia pe satir.

Furios, coboară treptele terasei de nord, se așază pe miirginea uneia dintre fântâni, așează coșulețul jos și muși rt ilintr-o brișă, înghițind-o atât de repede, încât abia are timp să o guste. Firimiturile îi cad la picioare, atrăgând mi stol de porumbei care au pofta întipărită în ochii negri i ii mărgelile. El întinde mâna după o altă brișă, dar e înconjurat de porumbei mult prea entuziaști care năzuiesc lacomi la conținutul coșulețului. Toc, toc, toc, el vede nun vin încă vreo zece, aterizând ca aeroplanelle. Fiindu-i Inimă de încărcătura care ar putea fi lansată de cei care i nc învârt în jurul capului, el ridică coșulețul și îi alungă l'iosolan, ca un copil obraznic de unsprezece ani.

Iii respiră în fața ușii casei lui, lăsând-o deschisă în urma lui și e imediat luat în primire de Doris, care are o iniipă cu mostre de vopsele în mână.

— Să știi că am făcut o selecție, începe ea, plimbâni Iu i cu rapiditate culorile în fața ochilor.

Unghiile ei lungi cu model de leopard sunt decorate u câte un mic cristal strălucitor. E îmbrăcată cu o salopetă care imită pielea de șarpe, iar picioarele se mișcă nesigur în niște ghetuțe cu toc înalt, încheiate în șireturi. I'ttrul are aceeași culoare obișnuită de roșu, ochii ca de pisică conturați cu tuș de la colțul ochiului, buzele ei rujate se asortează cu părul, amintindu-i lui Justin de Ronald McDonald. El privește iritat cum se deschid și se închid.

Aude cuvinte disparate:

— Aгриșe dulci, pădure celtică, ceață englezească, verde perlă. Toate nuanțe calde, care ar merge foarte bine în această cameră sau ciuperci sălbatice, flăcări nomade și stafide asortate. Bomboana cappucino este preferata mea, dar nu cred că se asortează cu draperia, ce crezi?

Ea îi flutură o mostră de țesătură fața ochilor și îl gădilă la nas, ceea ce îl enervează într-un asemenea hal încât simte cearta care stă să izbucnească. Nu răspunde, ci respiră adânc și numără în gând până la zece. Când nici asta nu funcționează, iar ea continuă să turuie culori de vopsele, continuă numărătoarea până la douăzeci.

— Alo? Justin? Ea pocnește din degete în fața ochilor lui. Hei!

— Poate că ar trebui să-i dai lui Justin o pauză Doris, pare obosit, spune Al, privind neliniștit către fratele lui.

— Dar...

— Mișcă-ți fundul de stafide asortate aici, o tachinează el, iar ea scoate o exclamație nemulțumită.

— Încă ceva. Beei o să-i placă pentru camera ei culoarea dantelă ivorie. Și lui Petey, imaginează-ți cât de romantic va fi pentru...

— DESTUL! Urlă Justin din toate puterile, nedorind ca numele fiicei sale și cuvântul romantic să apară în aceeași propoziție.

Doris tresare și tace imediat, ducându-și mâna la piept. Al îngheață cu sticla la gură, respirația lui greoaie peste gura sticlei scoțând sunete ca de nai. În afară de asta tăcerea e absolută.

— Doris. Justin respiră adânc și încearcă să vorbească rât poate el de calm. Destul cu asta. Destul cu aceste culori... Ciocolata cappucino...

— Bomboana cappucino, îl întrerupe ea, apoi tace inslantaneu.

— Mă rog. Aceasta e o casă din epoca victoriană, din Nccolul al nouăsprezecelea, nu o cameră pictată dintr-un episod din Misiunea Casa, încearcă el să-și stăpânească emoțiile, simțindu-se insultat în contul clădirii. Dacă ai fi vorbit de ciocolata cappucino...

P – Bomboana, șoptește ea.

— Mă rog, oricui din vremurile acelea ai fi fost arsă imediat pe rug! Ea protestează, insultată.

— Are nevoie de ceva sofisticat, trebuie să fie descoperită, are nevoie de mobilă din acea perioadă, culori din ucel timp, nu de o cameră care parcă aduce cu meniul de seară al lui Al.

— Ei, se revoltă Al.

— Cred că e nevoie – el respiră adânc și spune blând

— De altcineva pentru treaba asta. Poate e mai mare decât
10 gândeai că va fi, dar îți apreciez ajutorul, sincer. Te rog, pune-mi că ai înțeles.

Ea dă din cap încet, iar el respiră ușurat.

Deodată mapa cu mostre zboară în celălalt colț al camerei, în timp ce Doris dă un urlat.

— Ticălos pretențioos!

— Doris!

Al sare din fotoliul lui, sau cel puțin se străduiește în sensul ăsta.

Justin se dă imediat câțiva pași înapoi, în timp ce ea se îndreaptă agresiv spre el, cu degetul arătător întins și unghia strălucitoare, cu imprimeu de animal îndreptată spre el, ca o armă.

— Ascultă aici, prostănac mic ce ești. Mi-am petrecut ultimele două săptămâni făcând cercetări despre văgăuna asta în niște biblioteci și niște locuri despre care habar n-ai că există. Am fost în niște cămăruțe întunecoase, dubioase, unde oamenii miroseau a lucruri... Vechi.

Ea își umflă nările, iar vocea i se îngroașă, amenințător.

— Am cumpărat orice broșură pe care am găsit-o despre pictura din fiecare perioadă istorică și am aplicat culorile în concordanță cu regulile de culoare de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Am dat mâna cu oameni pe care n-ai vrea să-i vezi, am văzut părți din Londra pe care nu-mi doream să le știu că există. M-am uitat prin cărți atât de vechi, unde căpușele din praful de pe rafturi erau suficient de mari, încât ar fi putut să-mi înmâneze singure cărțile. Am amestecat vopselele pentru a fi cât mai aproape posibil de culorile din perioada ta istorică și am fost în magazine de mâna a doua, mâna a treia, chiar și la anticari unde am văzut mobilă într-o stare atât de proastă încât aproape că-mi venea să-i chem pe cei de la Sanepid. Am văzut tot felul de chestii cățărându-se pe mesele de sufragerie și m-am așezat pe niște scaune atât de șubrede încât puteam să și miros ciuma bubonică ce a ucis ultima persoană care a murit stând pe el. Am șlefuit atâta pin încât sunt toată plină de așchii, nu vrei să-ți arăt unde. Așa.

Îl împinge în piept cu unghia ei ascuțită în timp ce accentuează fiecare cuvânt care în final îl țintuiește la perete.

— Că. Nu-mi. Spune. Mie. Că lucrul ăsta e prea mult pentru mine.

Ha își drege vocea și se îndreaptă de spate. Mânia din vocea ei este înlocuită de un tremur vulnerabil – de genul hinta de mine – al vocii.

— Dar, în ciuda a ceea ce ai spus, voi termina acest proiect, voi continua neabătut. Îl voi realiza în ciuda atîmlinii tale și asta pentru fratele tău, care luna viitoare ar putea fi mort, iar ție nici nu-ți pasă.

— Mort? Justin face ochii mari.

Spunând acestea, ea se întoarce pe călcâie și iese ca o lăună din dormitor. Apoi revine, stând în pragul ușii.

— Apropo, să știi că aș fi trântit ușa FOARTE TARE iii urma mea ca să-ți arăt cât sunt de furioasă, dar pen-

11 ii moment ea se află în curtea din spate gata pentru a fi leiuită și dată cu grund înainte de a o vopsi... În dantelă ivorie.

Apoi dispare iarăși, fără o vorbă.

*

Mă foiesc de pe un picior pe altul, emoționată în fața ușii casei lui Justin. Oare ar trebui să sun la sonerie? Să-l irig pe nume? Oare ar chema poliția și m-ar aresta pentru ifl am călcat pe proprietatea lui? Of, a fost o decizie atât <le proastă. Frankie și Kate mă convinseseră să vin aici, ca să mă prezint lui. M-au pisat atât de mult încât am luat primul taxi care mi-a ieșit în drumul meu spre Trafalgar Square pentru a-1 prinde la Galeria Națională înainte de plecarea lui. Eram atât de aproape de el, în timp ce el era lu telefon, am auzit cum suna diverse persoane pentru a le întreba despre coșuleț. Mă simțeam ciudat de bine doar privindu-1, fără ca el să știe, neputând să-mi iau ochii de la el, amuzându-mă în secret de situația de a-1 putea vedea ușa cum e, în loc să-i văd viața din propriile lui amintiri.

Mânia lui față de cine o fi fost cea cu care a vorbit la telefon, cel mai probabil fosta lui soție, femeia cu părul roșu și pistrui, m-a convins că nu era cel mai bun moment să îl abordez, așa că l-am urmărit. L-am urmărit, nu l-am pândit. Nu mă grăbeam, încercând să-mi fac curaj pentru a vorbi cu el. Oare i-aș fi spus despre transfuzie sau nu? Oare ar fi crezut că sunt nebună sau ar fi fost dornic să mă asculte, sau dornic să mă creadă?

Dar odată ajunsă în metrou, am înțeles că nu era un moment potrivit. Era foarte aglomerat, oamenii se împingeau și se înghionteau, evitând contactul vizual, nici vorbă să te poți prezenta sau să poți purta conversații despre studiile referitoare la posibila inteligență a sângelui. Așa că după ce m-am plimbat prin fața casei sale simțindu-mă ca o școlăriță îndrăgostită și un răufăcător în același timp, mă trezesc că stau lângă ușă afară, având un plan. Dar planul meu a fost încă o dată compromis, căci Justin și fratele lui, Al, încep să vorbească despre ceva ce știu că n-ar trebui să aud, despre un secret de familie cu care sunt mai mult decât familiarizată.

Mă îndepărtez de soneria ușii, mă ascund departe de orice fereastră și aștept momentul prielnic.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Justin privește speriat spre fratele său și caută iute ceva pe care să se așeze. Trage o găleată uriașă de vopsea și se așază, neobservând inelul alb de vopsea albă de pe capac.

— Al, despre ce vorbea Doris? Că ai să mori luna viitoare.

— Nu, nu nu, râde Al. A spus că s-ar putea să moR. Li altceva. Hei, cred că ai scăpat ușor, frățioare. Cred că valiumul ăla chiar o ajută. Noroc. El ridică sticla și golește cc a mai rămas din ea.

— Stai așa, stai așa. Al, despre ce vorbești? E ceva ce nu știu? Ce a spus doctorul?

— Doctorul mi-a spus exact ce îți spun și eu de două săptămâni. Dacă vreun membru apropiat din familie a dezvoltat o boală de inimă la o vârstă fragedă, adică bărbat sub cincizeci și cinci de ani, atunci avem un risc crescut pentru boli de inimă.

— Ai tensiune mare?
— Cam da.
— Ai colesterolul mărit?
— Foarte mult.
— Atunci trebuie doar să-ți schimbi stilul de viață, Al. Asta nu înseamnă că o să ai un atac de cord ca...
— Tata?
— Nu, se încruntă el, clătinând din cap.
— Bolile de inimă sunt cauza numărul unu a deceselor adulților, bărbați și femei din America. La fiecare treizeci și trei de secunde un american va suferi un fel de eveniment coronarian, iar la câteva minute cineva va muri din această cauză.
El se uită la ceasul străbunicului acoperit de un praf gros. Limba minutarelor se mișcă. Al se apucă de inimă și începe să geamă. Zgomotele lui se transformă în curând în răs.
Justin dă ochii peste cap.
— Cine ți-a spus prostia asta?
— Pliantele din cabinetul doctorului.
— Al, tu n-ai să faci atac de cord.
— Săptămâna viitoare împlinesc treizeci și opt de ani.
— Știu, îl lovește Justin în joacă peste genunchi. Haide înveselește-te, o să facem o petrecere mare.
— E vârsta pe care o avea tata când a murit. El coboară ochii și desprinde eticheta de pe sticla de bere.
— Despre asta e vorba? Justin înmoaie vocea. La naiba, Al, despre asta era vorba? De ce n-ai spus mai devreme?
— Mă gândeam să mai petrec ceva timp cu tine înainte de, știi tu, în caz că... Ochii i se umezesc, iar el întoarce privirile.
Spune-i adevărul.
— Al, ascultă, e ceva ce nu știi. Vocea îi tremură, iar el își drege vocea încercând să și-o controleze. N-ai mai spus asta nimănui. Tata era foarte stresat cu serviciul, n-avea multe probleme, financiare și de altă natură, pe care nu le-a dezvăluit nimănui, nici măcar mamei.
— Știu, Justin. Știu.
— Știi?
— Da, mi-am dat seama. Nu era el să moară așa, din senin. Era surescitat. Iar eu nu sunt, știi asta. Dar de când eram copil am avut acest sentiment, că mi se va întâmpla și mie același lucru. M-a obsedat de când mă știu, iar acum că ziua mea e săptămâna viitoare și nu sunt chiar iii cea mai grozavă formă... Am avut treburi de serviciu foarte presante și nu am avut grijă de mine. Eu n-am putut s.1 fiu ca tine, înțelegi?
— Ei, nu trebuie să te justifici față de mine.
— Îți amintești ziua pe care am petrecut-o cu el pe peluză? Cu stropitorile? Cu doar câteva ore înainte ca mama să l găsească... Îți amintești cum ne-am jucat cu toții?
— Ce vremuri frumoase, zâmbește Justin, luptându-se cu lacrimile.

— Ți amintești? Râde el.

— Ca și când ar fi fost ieri, spune Justin.

— Tata ținea furtunul și ne stropea pe amândoi. Părea uiiAt de bine dispus, se încruntă el nedumerit și rămâne un n mp pe gânduri, apoi zâmbetul îi revine. I-a adus mamei un buchet mare de flori, îți amintești floarea aceea mare pe care și-a pus-o în păr?

— Floarea soarelui, îl aprobă Justin.

— Și era foarte cald. Ți amintești cât de cald era?

— Daaa.

— Iar tata avea pantalonii suflecați până la genunchi, și nu purta nici ciorapi, nici pantofi. Și iarba se udase și lalpile lui erau verzi de la iarbă, iar el ne alerga într-una...

Zâmbește el undeva departe. Atunci a fost ultima dată când l-am văzut. Pentru mine nu.

Justin are străfulgerări de memorie cu imaginea tatălui său închizând ușa camerei de zi. Justin alergase din curte în casă pentru a merge la baie, toată joaca aceea cu apa îl făcuse să nu se mai poată ține. După câte știa el toți membrii familiei lui erau afară, și se jucau. O auzea pe mama alergând și chinuindu-l pe Al, iar Al, care avea doar cinci ani țipa și râdea. Dar când coborâse scările l-a văzut pe tatăl său ieșind din bucătărie, mergând pe hol. Justin, vrând să sară și să-l sperie se culcase la pământ și îl urmărea prin zăbrelele balustradei.

Dar apoi a văzut ce avea în mână. A văzut sticla plină cu lichidul acela care era mereu încuiat în dulăpiorul din bucătărie și era scos doar la ocazii speciale, când venea în vizită familia tatălui din Irlanda. Când ei beau din sticla aceea se schimbau, cântau cântece pe care Justin nu le mai auzise, dar din care tatăl lui știa Fiecare cuvânt și ei râdeau și stăteau la povești, iar uneori plângeau. Nu prea știa de ce era sticla aceea în mâna tatei acum. Oare voia să cânte și să spună povești? Voia să plângă?

Apoi Justin a văzut și flaconul cu pastile din mâna lui. Știa că sunt pastile fiindcă erau în același loc în care se aflau medicamentele pe care le luau mama și tata când erau bolnavi. El spera că tatăl lui nu se simțea rău și spera că nici nu voia să plângă. L-a urmărit în timp ce închidea ușa în urma lui cu pastilele și sticla de alcool în mână. Ar fi trebuit să-și dea seama atunci ce are tata de gând, dar n-a știut. Se gândește la clipa aceea iar și iar și își dorește să fi strigat și să-l oprească. Dar Justin, cel de nouă ani nu-l aude, stă lipit de scări, așteptându-și tatăl să iasă din cameră ca să sară de la locul lui și să-l ia prin surprindere, l v măsură ce timpul trecea a început să simtă că ceva nu era în regulă, dar nu prea știa de ce simțea asta și nu voia Nft strice surpriza intrând în camera unde se afla tata.

După minute bune, care i s-au părut că au fost ore, fără Nfi audă nimic de dincolo de ușă, Justin a înghițit în sec și N-a ridicat. II auzea pe Al afară, țipând de bucurie. Îl auzea pe Al râzând și când a intrat în cameră și a văzut urmele i le tălpi verzi pe covor. Își amintește imaginea acelor picioare atât de clar, tata stând pe covor ca un uriaș verde. Ifi amintește cum l-a găsit pe tatăl lui pe jos, privind fără viață tavanul.

Nu spusese nimic. Nu țipase, nu-l atinsese, nu-l sănjlase, nu încercase să-l ajute fiindcă, deși pe atunci nu înțelegea multe lucruri, știa că era prea târziu pentru ajutor. A ieșit încet din cameră de-a îndărătelea, a închis ușa în urma lui și a alergat spre peluza din față, la mama și la fratele lui mai mic.

Au fost cinci minute. Cinci minute în plus în care toiu l a fost exact la fel. El avea nouă ani într-o zi de vară, c (I o mamă, un tată și un frate, iar el era fericit și mama era fericită, iar vecinii îi zâmbeau firesc, așa cum le zâmbeau și celorlalți copii, tot ce mâncau la prânz era făcut „le mama, iar când se purta urât la școală profesorii țipau la el, așa cum era firesc. Cinci minute în plus, în care toiu l a fost la fel, până când mama lui a intrat în casă, iar din acel moment totul a fost altfel, s-a schimbat complet. ('inci minute mai târziu nu mai era un copil de nouă ani cu o mamă, un tată și un frate. Nu mai era fericit, nici el, nici mama, iar vecinii îi zâmbeau cu atâta tristețe încât el și-ar fi dorit să nu-i mai zâmbească deloc. Tot ce mâncau provenea din sufertașe aduse de doamnele care locuiau pe aceeași stradă, care erau și ele triste, iar când a mers la școală profesorii l-au privit cu aceeași față tristă. Toată lumea avea aceeași figură. Cele cinci minute în plus nu au fost suficient de lungi.

Mama le-a spus că tata a suferit un atac de cord. A spus lucrul ăsta întregii familii și oricui a venit cu o farfurie de mâncare sau cu plăcintă.

Justin n-a avut curajul să spună nimănui că știa adevărul, pe jumătate fiindcă dorea să creadă minciuna și pe jumătate fiindcă credea că și mama lui începuse să o creadă. Așa că a ținut totul pentru el. Nu-i spusese nici măcar lui Jennifer, fiindcă dacă ar fi spus-o tare, ar fi însemnat că e adevărat, iar el nu dorea să recunoască felul în care murise tatăl lui. Iar acum, cum mama lui murise, el era singura persoană care știa adevărul despre tatăl lui. Povestea morții tatălui lor, care fusese fabricată ca să-i ajute, sfârșise prin a fi un nor negru deasupra capului lui Al și o povară pentru Justin.

Voia să-i spună adevărul lui Al chiar acum, chiar voia. Dar cum ar fi putut să-l ajute lucrul acesta? Cu siguranță să știe adevărul ar fi mult mai rău, și ar fi trebuit să-i explice cum și de ce îi ascunsese lucrul acesta atâția ani... Dar atunci nu l-ar mai fi apăsât povara de pe umeri. Poate că asta l-ar fi eliberat în sfârșit, iar lui Al i-ar fi trecut frica de atac de cord și ar fi putut trece peste asta împreună.

— Al, trebuie să-ți spun ceva, începe el.

În acel moment se aude soneria. Un sunet ascuțit care îi sperie și le întrerupe gândurile, spărgând tăcerea, ca un ciocan căzut peste o fereastră. Toate gândurile lor se împrăștie și cad la pământ, făcute bucăți.

— Răspunde cineva? Strigă Doris, rupând tăcerea.

Justin se îndreaptă spre ușă, având pe fundul pantalonilor un cerc alb de vopsea. Ușa e întredeschisă, iar el o deschide larg. În fața lui, pe balustradă atârnă hainele de In curățătorie. Costumele, cămășile și puloverele, acoperite în saci de plastic. Nimeni altcineva nu mai e acolo, l il iese afară și coboară treptele ca să vadă cine le-a lăsat ncolo, dar în afara containerului de resturi menajere, peluza din față e pustie.

— Cine e? Strigă Doris.

— Nimeni, răspunde Justin nedumerit. El ia hainele > urăte de pe balustradă și le aduce înăuntru.

— Vrei să-mi spui că acest costum de sărăntoc a sunat singur la ușă? Întreabă ea, căci mânia de mai devreme nu îi trecuse.

— Nu știu. E ciudat. Bea ar fi trebuit să le ia mâine, eu n-am stabilit cu cei de la curățătorie să mi le aducă acasă.

— Poate e o livrare specială, fiindcă ești un client atât de bun, fiindcă după câte se pare ți-au curățat toată garderoba. Ea privește dezgustată hainele.

— Mda și pariez că livrarea specială vine cu o notă mare de plată, mormăie el. M-am certat cu Bea adineaori, poate că ea a organizat totul ca să-și ceară scuze.

— Of, încăpățânatule, spune Doris dând ochii peste cap. Te-ai gândit vreo secundă că tu ar trebui să-ți ceri scuze?

Justin mijește ochii.

— Ai vorbit cu Bea?

— Ei, privește, e un plic pe partea asta, intervine Al, întrerupând ceea ce părea a fi o ceartă gata să izbucnească.

— Uite și nota de plată, râde Doris.

Inima lui Justin începe imediat să bată năvalnic, fiindcă vede un plic care îi este familiar. El aruncă grămada de haine pe jos unde e plin de var și desprinde plicul.

— Ai grijă! Astea au fost călcate. Doris le ia și le atârnă de pragul ușii.

Justin deschide plicul și înhite în sec în timp ce citește cartonașul.

— Ce zice? Ce zice? Întreabă Al.

— Probabil că e o amenințare cu moartea, uite ce față are, spune Doris încântată. Sau o scrisoare din acelea în care ți se cerșesc bani. Sunt atât de amuzante. Hai, spune-ne ce li s-a întâmplat și câți bani vor? Chicotește ea.

Justin scoate același cartonaș ca cel pe care-1 primise mai devreme cu brișele și le alătură, astfel că iese o propoziție întreagă. O citește și i se ridică părul de pe șira spinării.

MixZțumejo... Pentru/că'ww-cu/yxh/atvLațcv. TREIZECI

Stau ascunsă în containerul de resturi menajere, cu n-spirația întretăiată și inima bătându-mi ca a unei păsări colibri, simțindu-mă ca un copil care se joacă de-a v-ați uscunselea, tremurând de emoție; ca un câine care stă pe pate și încearcă să scape de purici. Dă Doamne să nu mă nășească Justin, să nu mă găsească așa, stând în containeiil din grădină, murdară de praf și mortar. Aud pașii lui care se îndepărtează, urcă treptele, iar ușa se închide.

Ce am devenit? O lașă. Mi-a pierit curajul, am sunat la ușă pentru a-1 împiedica pe Justin să-i spună lui Al adevărul despre tatăl lor, iar apoi, de teamă că mă joc de-a

1) umnezeu cu doi străini, am fugit, am sărit drept în container. Cât de metaforic. Nu prea sunt sigură că voi mai putea vorbi vreodată cu el. Nu știu cum să găsesc cuvinte ca să îi explic ceea ce simt. Lumea nu e un loc blând, povești ca aceasta sunt pentru paginile tabloidelor sau ale revistelor pentru femei. Alături de povestea mea ar fi o fotografie a mea, în bucătăria tatălui meu,

privind tristă spre aparat. Fără machiaj. Nu, Justin nu m-ar crede dacă i aş spune – dar acţiunile au mai multă putere decât cuvintele.

Dacă stau pe spate, privesc cerul. Dacă mă aşez pe burtă, norii mă privesc de sus. Trec curioşi deasupra containerului unde se află femeia, chemând norişorii rămaşi în urmă să vină să o vadă. Se adună mai mulţi nori, dornici să vadă despre ce şuşotesc ceilalţi. Apoi trec şi ei pe deasupra, lăsându-mă cu ochii la aburii albi şi uneori albaştri. Aproape că o aud pe mama râzând în hohote, mi-o imaginez înghiontindu-şi prietenele să vină şi să se uite la fiica ei. Mi-o imaginez trăgând cu ochiul din spatele unui nor, aplecându-se excesiv, ca tata în balconul de la Opera Regală. Zâmbesc când mi-l amintesc.

Acum, când scutur praful, vopseaua şi aşchiile de pe haine şi ies din container, încerc să-mi amintesc ce alte lucruri a spus Bea că ar mai dori tatăl lui de la persoana pe care a salvat-o.

— Justin, linişteşte-te o dată, mă enervezi. Doris stă pe treapta unei scări şi îl priveşte pe Justin care străbate camera în sus şi în jos.

— Nu pot să fiu liniştit, nu înţelegi ce înseamnă asta? El îi întinde cele două cartonaşe.

Ea face ochii mari.

— Ai salvat viaţa cuiva?

— Da, ridică el din umeri şi se opreşte în loc. N-a fost mare lucru. Uneori trebuie să faci ceea ce trebuie să faci.

— A donat sânge, întrerupe Al încercarea lui eşuată de modestie.

— Tu ai donat sânge?

— Aşa a cunoscut-o pe Vampira, ți-aduci aminte? Al împrăpătează memoria soţiei lui. În Irlanda când spui „Vrei să bei ceva?” ai mare grijă.

— Numele ei este Sarah, nu Vampira.

— Deci ai donat sânge ca să o agăţi, spune Doris înrucişând braţele. Nu faci nimic de dragul umanităţii, toiu e doar pentru tine?

— Ei, am şi eu o inimă.

— Mai uşoară cu jumătate de litru de sânge, adaugă

Al.

F – Am donat o mare parte a timpului meu ajutând diverse organizaţii; colegii, universităţi şi galerii care au nevoie de expertiza mea. Un lucru pe care nu trebuia să-l (ic, dar am fost de acord să-l fac pentru ele.

— Da, şi pariez că le taxezi la cuvânt. De aceea spune „fir-ar să fie” în loc de „rahat” când se loveşte peste deget.

Al şi Doris se prăpădesc de râs, înghiontindu-se unul pe celăllt.

Justin respiră adânc.

— Hai să ne întoarcem la chestiunea de faţă. Cine îmi li imite aceste plicuri şi îmi face aceste servicii?

El începe iar să străbată camera şi să-şi roadă unghiile.

— Poate că asta crede Bea că înseamnă să faci glume. Ha e singura persoană căreia i-am spus că merit mulţumiri m schimbul vieţii pe care am salvat-o.

Dă Doamne să nu fie Bea.

— Măi da' egoist mai eşti, râde Al.

Nu. Doris clatină din cap, cerceii ei lungi lovindu-i obrajii la fiecare mișcare, părul ei pieptănat pe spate dat e | fixativ stând țeapăn ca un microfon. Bea nu va face nimic până când nu îți vei cere scuze. Nu există cuvinte care să descrie cât de mult te urăște ea acum.

— Ei bine, mulțumesc Domnului pentru asta, continuă el traseul. Dar poate că a spus cuiva, altfel nu s-ar i i întâmplat toate astea. Doris, află de la Bea cu cine a vorbit despre asta.

— Uf! Doris ridică bărbia și privește pieziș. Mi-ai spus niște lucruri cam urâte, nu știu dacă pot să te ajut.

Justin cade în genunchi și se târăște către ea.

— Te rog Doris, te implor. Îmi pare atât, atât de rău pentru ce am spus, habar n-am avut că ai investit atâta timp și efort în casa asta. Te-am subestimat. Fără tine aș fi băut din suportul pentru periuța de dinți și aș fi mâncat din castronul pisicii.

— Chiar voiam să te întreb lucrul ăsta, îi întrerupe Al lingușelile. Tu nici măcar n-ai pisică.

— Deci sunt un bun designer de interior? Doris ridică bărbia în aer.

— Un mare designer.

— Cât de mare?

— Mai mare decât... Șovăie el. Andrea Palladio.

>

Ea mută ochii de la stânga la dreapta. Asta e mai bun decât Ty Pennington?

— A fost un arhitect italian în secolul al șaisprezecelea, considerat că ar fi fost persoana cea mai influentă din istoria arhitecturii occidentale.

— A, bine. Ești iertat. Ea îi întinde mâna. Dă-mi tele-

7 y fonul și o sun pe Bea.

Câteva secunde mai târziu stau cu toții la masa din bucătărie ascultând-o pe Doris vorbind la telefon.

— Deci Bea i-a spus lui Peter și șefei de la croitorie care s-a ocupat de Lacul Lebedelor. Și tatălui ei.

— Șefa de la croitorie? Mai aveți programul de la operă?

Doris dispăre în dormitor și se întoarce cu programul Imletului. Ea răsfoiește paginile.

Ir – Nu. Justin clatină din cap citindu-i biografia. Am unoscuit-o pe femeia asta în seara aceea și nu e ea. Dar i îi.il ei era acolo? Nu l-am văzut. Al ridică din umeri.

L – Oamenii ăștia n-au nici o legătură, sunt sigur că nu i un salvat viața ei sau a tatălui ei. Persoana respectivă e nl. Mdeză sau a primit îngrijiri medicale într-un spital din

Irlanda.

— Poate tatăl ei e irlandez sau a fost în Irlanda.

— Dă-mi programul, voi suna la operă.

— Justin, nu poți s-o suni așa, din senin, se eschivează Doris. Ce ai să-i spui?

Ki – Nu vreau să știu decât dacă tatăl ei e irlandez sau a

* lost în Irlanda în ultima lună. Inventez eu ceva pe măsură ce vorbesc cu ea.

Al și Doris se privesc îngrijorați, în timp ce el merge la bucătărie să dea telefon, li – Tu ai făcut asta? Îl întreabă Doris în șoaptă pe Al. K – Nici gând. Al face semn din cap că nu, și gușa i se leagănă.

Cinci minute mai târziu se întoarce.

K – Și-a amintit de mine de aseară și nu e vorba de ea, i * 7 nici de tatăl ei. Așa că fie Bea a spus altcuiva sau... Peter I.icc prostii. O să-l găsec eu pe băiatul acela și...

I – Maturizează-te, Justin. Nu e el, spune Doris sevei. I Caută în altă parte. Sună la curățătorie, sună-1 pe cel cure a livrat brișele.

Y tîf – Am făcut-o deja. S-a plătit cu o carte de credit și nu vor să-mi dea detaliile proprietarului, w – Viața ta e un mare mister, între femeia aceea

* * loyce și aceste livrări misterioase, ar trebui să angajeziun detectiv particular, răspunde Doris. A, mi-am amintii. Doris vără mâna în buzunar și îi înmânează o foaie de hârtie. Apropo de detectivi particulari. Am luat asta pentru tine. O am de câteva zile, dar n-am spus nimic fiindcă nu voiam să alerg după himere și să te faci de răs. Dar văzând că oricum faci asta, poftim.

Ea îi întinde o bucată de hârtie cu detaliile lui Joyce.

— Am sunat la Informații Telefoane Internaționale și le-am dat numărul lui Joyce, care a sunat-o pe Bea la telefon săptămâna trecută. Mi-au dat adresa. Cred că ar fi o idee bună să o găsești pe această femeie, Justin. Uit-o pe cealaltă. Oricum mi se pare ceva foarte ciudat. Cine știe cine îți trimite aceste bilete? Concentrează-te pe cealaltă femeie, o relație sănătoasă e lucrul de care ai acum nevoie.

Aproape că nu citește ce scrie pe foaie, înainte de a o pune în buzunarul jachetei, total dezinteresat, gândindu-se în altă parte.

— Tu sari așa de la o femeie la alta, nu? Îl privește fix Doris.

— Știți, e posibil să fie Joyce femeia care îți trimite mesajele, intervine Al. Doris și Justin îl privesc și dau ochii peste cap.

— Nu fi ridicol, Al, îl pune la punct Justin. Am cunoscut-o într-un salon de coafură. De ce crezi că femeia asta ar face așa ceva?

Este evident, răspunde Al. Fiindcă tu ai primit un coșuleț cu brișe, strâmbă el din nas. Numai o femeie s-ar fi gândit să-ți trimită un coșuleț cu brișe. Sau un gay. Și oricine ar fi, un el sa o ea – poate e un elea – se pricepe la caligrafie, ceea ce-mi susține teoria. Femeie, gay sau travestit, rezumă el.

— Eu m-am gândit la coșulețul cu brișe! Pufnește Iustin. Iar eu scriu caligrafic.

— Da, după cum spuneam. Femeie, gay sau travestit, /Ambește el malițios.

Justin ridică mâinile exasperat și se prăbușește în scaun.

J – Nu-mi sunteți de nici un ajutor.

— Eu știu cine ar putea să te ajute, ridică Al bărbia.

— Cine? Justin își ține capul în palme plictisit.

— Vampira, spune el pe un ton înfricoșător.

— I-am cerut deja ajutorul. Nu mi-a arătat decât dei. Ilii privind sângele meu în baza de date. Nimic despre persoana cărei i-a fost donat. N-o să-mi spună unde s-a dus sângele meu și nici nu vrea să mai vorbească vreodată cu mine.

— Din cauză că ai lăsat-o în mijlocul drumului și ai ulcrgat după un autobuz viking?

— Mda, ceva legat de asta.

— Vai, Justin, frumos te mai porți cu femeile.

— În sfârșit cineva crede că fac ceva ca lumea. El privește cele două cartonașe pe care le-a așezat în mijlocul mesei.

Cine ești tu!

— Nu trebuie s-o întrebi pe Sarah direct. Poate ai putea să scotocești un pic în biroul ei, se înflăcărează Al.

— Nu, ar fi o prostie, spune Justin pe un ton neconvingător. Aș putea avea necazuri. S-ar putea să-i fac și ei necazuri și în plus deja m-am purtat destul de urât cu ea.

— Deci un lucru drăguț pe care l-ai putea face, spune

l) oris cu viclenie, ar fi să treci pe la ea pe la birou și să-ți ceri scuze. Prietenește.

Un zâmbet se furișează pe fețele lor.

— Poți să-ți iei o zi liberă săptămâna viitoare ca să mergi la Dublin?

Întrebă Doris, întrerupându-le gândurile ticăloase.

— Am acceptat deja o invitație de la Galeria Națională din Dublin pentru a ține o prelegere despre lucrarea lui Terborch, Femeie scriind o scrisoare, spune el încântat.

— Despre ce e tabloul?

— O femeie care scrie o scrisoare, Sherlock, pufnește Doris.

— Ce poveste plicticoasă, strâmbă Al din nas. Apoi el și Doris se așază și îl privesc pe Justin care citește mesajele iar și iar, sperând să descifreze un cod secret.

— Bărbat citind un bilet, spune Al grandios. Hai să dezbatem.

El și Doris izbucnesc în râs când Justin iese din cameră.

— Hei, unde mergi?

Bărbat rezervând un bilet de avion, face el cu ochiul. TREIZECI ȘI UNU

A doua zi dimineață, la șapte și un sfert, chiar înainte să plece de acasă la serviciu, Justin rămâne țintuit lângă ușa de la intrare, cu mâna pe clanță.

— Justin, unde e Al? Nu era în pat când m-am trezit. Doris iese din dormitor în capot și papuci. Ce naiba mai pui la cale, caraghiosule?

Justin duce un deget la buze, făcându-i semn să tacă și face un semn din cap către ușa.

— Crezi că afară e persoana cu sângele? Șoptește ea entuziasmată, lepădându-și papucii și mergând în vârful picioarelor, ca un personaj de desene animate, venind la ușa, lângă el.

El încuviințează, entuziasmat.

Își lipesc urechile de ușa, iar Doris face ochii mari.

— Aud cevașoptește ea.

— Bun, la trei, șoptește el și mimează amândoi din buze: unu, doi... Apoi el deschide ușa cu toată forța de care e în stare.

— Ha, te-am prins! Strigă el, luând o poză de atacator și îndreptând degetul arătător cu mai multă agresiune decât era necesar.

— Aaaaah! Strigă poștașul înfricoșat, scâpând plicurile la picioarele lui Justin. El aruncă un pachet spre Justin și ține un alt pachet deasupra capului ca pentru a se apăra.

— Aaaaah! Strigă Doris.

Justin se îndoiaie de la mijloc, căci pachetul îl lovește între picioare. Cade în genunchi, cu fața roșie în timp ce face o grimasă de durere.

Toți se țin de piept, cu respirația întretăiată.

Poștașul e tot înfricoșat, ține genunchii îndoși și capul acoperit de un pachet.

— Justin, ridică Doris un plic lovindu-l pe Justin peste braț, idiotule, e poștașul.

— Da, hârâie el înghițind greu, văd și eu asta.

Îi ia o clipă pentru a-și reveni.

— Gata, domnule, puteți lăsa pachetul acela jos. Îmi pare rău că v-am speriat.

Poștașul coboară încet pachetul, cu teamă și nedumerire în priviri.

— De ce-ați făcut asta?

— Credeam că sunteți altcineva, îmi pare rău. Mă așteptam... la altcineva. El privește în jos, spre plicurile de pe jos. Facturi. N-aveți nimic altceva pentru mine?

Brațul lui stâng începe iarăși să nu-i dea pace. Îl furnică, de parcă l-ar fi înțepat vreun țânțar. Începe să se scarpine. Mai întâi ușor, apoi se bate pe încheietura mâinii, pentru a face mâncărimea să dispară. Furnicăturile devin din ce în ce mai intense, iar el își înfige unghia în piele, scărpinându-se. Picături de sudoare îi apar pe frunte.

Poștașul clatină din cap și începe să dea înapoi.

— Nu v-a dat nimeni ceva pentru mine? Justin se ridică în picioare și se apropie amenințător, deși fără voia lui.

— Nu, am spus nu. Poștașul coboară iute scările.

Justin privește în urma acestuia, confuz.

— Lasă-l în pace, aproape că i-ai provocat un atac de cord. Doris continuă să ridice plicurile. Dacă ai să reacționezi astfel și la persoana cu pricina, ai să o sperii. Dacă vreodată ai să întâlnești persoana aceasta te sfătuiesc să te gândești de două ori înainte de a exclama „Aha, te-am prins!”.

El își suflecă mâneca de la cămașă și își studiază brațul, așteptându-se să găsească bubulițe roșii sau o reacție alergică, dar pe piele nu par să fie semne, cu excepția roijelii pe care și-a provocat-o de la scărpinat.

— Ai pățit ceva? Îl privește suspect Doris.

— Nu!

Ea se întoarce în bucătărie, răsufând greu.

— Al? Vocea ei răsună cu ecou în bucătărie. Unde rști?

— Ajutor! Ajutor! Să vină cineva!

De undeva din depărtare aud vocea lui Al, înăbușită de parcă ar avea un căluș în gură.

— Puiule?

Justin aude ușa frigiderului deschizându-se.

— Al? Strigă ea, vârându-și capul în frigider. Sarah se întoarce în camera de zi, clătînând din cap, ceea ce înseamnă că până la urmă soțul ei nu e în frigider.

Justin dă ochii peste cap.

— E afară, Doris.

— Atunci pentru numele lui Dumnezeu nu mai sta aici, uitându-te la mine și ajută-1!

Justin deschide ușa și îl vede pe Al căzut la pământ, la baza scărilor. În jurul capului său transpirat, este una din bentițele portocalii ale lui Doris, în stilul Rambo, tricoul lui e transpirat, picături de sudoare îi curg pe față, picioarele lui în pantaloni din elastan ficși sunt strânse sub el, în aceeași poziție în care căzuse.

Doris îl dă la o parte pe Justin, cu agresivitate și se îndreaptă spre Al. Se așează în genunchi.

— Puiule? Ești bine? Ai căzut pe scări?

— Nu, răspunde el de-abia auzit, cu bărbia căzută în piept.

— Nu, nu ești bine sau nu, nu ai căzut pe scări? Întreabă ea.

— Prima, spune el epuizat. Nu, a doua. Stai așa, care era prima?

Acum ea strigă la el de parcă ar fi surd.

— Prima era: te simți bine? Iar a doua era: ai căzut pe scări?

— Nu, răspunde el, sprijinindu-și capul de perete.

— Care dintre ele? Vrei să chem o ambulanță? Ai nevoie de medic?

— Nu.

— Nu ce, puiule? Haide, nu adormi, să nu îndrăznești să pleci undeva, îl plesnește ea peste față. Trebuie să fii conștient.

Justin stă în pragul ușii cu brațele încrucișate, privindu-i. El știe că fratele lui nu are nimic, lipsa de antrenament fiind singura problemă. Se îndreaptă spre bucătărie să aducă niște apă pentru Al.

— Inima mea, se panichează acesta când Justin se întoarce. Se ține cu mâinile de piept și respiră întretăiat, ridicând capul și respirând cu nesaț, ca un peștișor care se ridică la suprafața apei după mâncare.

— Ai un atac de cord? Țipă Doris.

Nu are un... Oftează Justin.

— Termină, Al! Justin e întrerupt de țipetele lui Doris. Să nu îndrăznești să ai atac de cord, auzi? Ea ridică un ziar de jos și începe să-l lovească pe Al peste braț la fiecare cuvânt.

— Să. Nu. Îndrăznești. Să. Te. Gândești. Să. Mori. În. I'ața. Mea. Al. Hitchcock.

— Au, își freacă el brațul. Mă doare.

— Hei, hei, hei! Intervine Justin. Dă-mi ziarul, Doris.

— Nu!

— De unde l-ai luat? El încearcă să i-l ia din mână, dar de fiecare dată ea se ferește.

— Era acolo, lângă Al, ridică ea din umeri. L-a adus băiatul cu ziarele.

— Aici nu avem băieți care aduc ziarele, explică el.

— Atunci cred că e al lui Al.

— E și o cafea acolo, reușește să îngaime Al, care în tre timp și-a recăpătat suflul.

— O cafea, UNDE? Doris țipă atât de tare, încât o fereastră de la vecini este închisă cu zgomot. Asta nu o oprește însă pe Doris. Ai cumpărat cafea? Spune ea și îl lovește din nou cu ziarul. Nu e de mirare că mori!

— Hei! El își încrucișează brațele peste corp, protector. Nu e a mea. Era afară la ușă cu ziarul, când am ajuns uici.

— Ea mea. Justin smulge ziarul din mâinile lui Doris și ia paharul de plastic cu cafea, care e jos, lângă Al.

— Nu are nici un bilețel atașat, spune ea mijind ochii, privind de la un frate la celălalt. Dacă îi vei lua apărarea fratelui tău, asta o să-l ucidă pe termen lung.

— S-ar putea să o fac mai des atunci, mormăie el, clătinând ziarul și sperând ca din el să cadă vreun bilețel.

Răsuțește paharul de cafea căutând un mesaj. Nimic. Totuși e sigur că este pentru el și oricine l-ar fi lăsat nu a plecat de multă vreme. Se uită pe prima pagină unde, deasupra titlului din colțul paginii vede indiciul: „P. 42”.

Se grăbește să-l deschidă și se luptă cu paginile de dimensiune mare pentru a ajunge la țintă. În final deschide la paginile de anunțuri. El se uită la reclame și la felicitările de aniversare și e gata să împătorească ziarul și să i se alăture lui Doris înfierându-l pe Al pentru obiceiul de a bea cafea, când zărește ce caută.

„Primitor etern recunoscător doresc să-i mulțumesc lui Justin Hitchcock, donator și erou fiindcă mi-a salvat viața. Mulțumesc”.

El lasă capul pe spate și izbucnește într-un hohot de râs. Doris și Al îl privesc surprinși.

— Al, spune el îngenunchind în fața fratelui său. Am nevoie de ajutorul tău. Vorbește repede, când mai tare, când mai încet, neputându-și stăpâni entuziasmul. Ai văzut pe cineva când alergai înapoi, spre casă?

— Nu. El apleacă obosit capul, dintr-o parte într-alta. Nu mă pot gândi.

— Gândește. Doris îl plesnește ușor peste față.

— Să știi că nu e nevoie să faci asta, Doris.

— Așa se face în filme când încerci să obții informații. Haide, spune-i puiule, îl înghiontește ea.

— Nu știu, se lamentează Al.

— Mă faci să vărs, îi mârâie amenințător în ureche.

— Pe cinstite, Doris, asta nu-l ajută deloc.

— Bine, își încrucișează ea brațele. Dar pentru Horatio funcționează.

Când am ajuns acasă nu mai puteam să respir, darămite să mai și văd ceva. Nu-mi amintesc nimic, scuzc

Irăţioare. Mamă, ce m-am speriat. Aveam în faţa ochilor numai punctişoare negre şi n-am mai văzut nimic, eram ameţit şi...

— Bine. Justin sare în picioare şi coboară iute scările pe curtea din faţă. Iese pe poartă şi se uită în sus şi-n jos pe stradă. Acum e mai aglomerat, la şapte şi jumătate dimineaţa e mai animat, căci oamenii pleacă de acasă pentru; i merge la serviciu, iar nivelul zgomotului din trafic s-a ridicat.

— MULŢUMESC! Strigă Justin din toate puterile, voi ea lui străpungând liniştea. Câteva persoane se întorc să-l privească, dar cei mai mulţi ţin capul în jos, căci burează uşor, o ploaie londoneză de octombrie începe să cadă, în li mp ce un bărbat pare că şi-a pierdut minţile într-o luni dimineaţa în oraş.

— DE ABIA AŞTEPT SĂ-L CITESC! El flutură ziarul în aer, strigând în sus şi-n jos pe drum, ca să poate fi auzit din toate unghiurile.

Ce-i spui unei persoane căreia i-ai salvat viaţa? Spune i t'va profund. Spune ceva amuzant. Spune ceva filosofic.

— MĂ BUCUR CĂ TRĂIEŞTI! Strigă el.

— Ă, mersi. O femeie trece repede pe lângă el cu capul în jos.

— SĂ ŞTII CĂ MÂINE NU SUNT AICI! Pauză. ÎN CAZ CĂ TE GÂNDEŞTI SĂ MAI REPEŢI FIGURA ASTA. El ridică paharul de cafea în aer şi îl clatină, făcând să sară picături şi să se ardă la mână. Încă fierbinte. Oricine o fi fost, n-a plecat de multă vreme.

— IAU AVIONUL SPRE DUBLIN MÂINE DIMINEAŢĂ. EŞTI DE ACOLO? Strigă el vântului. Briza paraşutează frunzele uscate ale toamnei la pământ, unde ele aterizează împiedicându-se, căzând cu zgomot şi zgâriind pământul până ce e se opresc în siguranţă.

— ORICUM, ÎŢI MULŢUMESC. El flutură ziarul în aer şi se întoarce acasă.

Doris şi Al stau în capul scărilor, cu braţele încrucişate, cu feţele îngrijorate. Al şi-a recăpătat respiraţia şi s-a liniştit, dar se sprijină de balustradă.

Justin împătoreşte ziarul, se îndreaptă de spate şi încearcă să pară cât mai respectabil cu putinţă. El îşi vără mâna în buzunar şi o ia agale spre casă. Simţind că are o hârtie în buzunar o scoate, o citeşte după care o mototoleşte şi o aruncă în container. A salvat viaţa unei persoane, exact aşa cum se gândea, acum trebuie să se concentreze pe cea mai importantă problemă pe care o are. Se îndreaptă spre apartament încercând să pară cât mai demn este posibil.

*

De pe fundul containerului, sub carpete vechi şi urât mirositoare, bucăţi de faianţă, cutii de vopsea şi bucăţi de ghips stau şi ascult vocile care se îndepărtează, până când uşa apartamentului se închide în sfârşit.

Lângă mine a aterizat o hârtie mototolită şi când mă întind după ea, mă lovesc cu umărul de un taburet cu două picioare care a căzut peste mine în goana mea de a sări în container. Găsesc hârtia şi o despătoresc, netezind marginile. Inima începe din nou bătăile de rumba, căci acolo văd scris prenumele meu, adresa tatei şi numărul lui de telefon.

TREIZECI ŞI DOI

— Unde naiba ai fost? Ce-ai păţit, Gracie?

— Joyce, îi răspund în timp ce dau buzna în camera de hotel, cu respirația întretăiată, plină din cap și până-n picioare de vopsea și praf.

— N-am timp să-ți explic, îi spun în timp ce alerg prin cameră, aruncându-mi hainele în valiză, luând alte haine și trecând în goană pe lângă tata care stă întins în pat.

— Am încercat să te sun la mobil, mă strigă tata.

— Da? Nu l-am auzit. Mă muncesc să intru în blugi, sărind pe un picior, în timp ce îi trag în sus și mă spăl și pe ilinți în același timp.

Aud că spune ceva. Mormăie, fără cuvinte.

— Nu te aud, mă spăl pe dinți!

Tăcere cât timp termin la baie, apoi când mă întorc în cameră el continuă ca și cum n-am fi avut cinci minute de tăcere.

— Asta fiindcă atunci când te-am sunat l-am auzit țârfiind aici în cameră. Era pe perna ta. Ca una dintre ciocolatele acelea pe care le lasă doamnele astea drăguțe.

— A, bine. Sar peste picioarele lui pentru a ajunge la măsuța de toaletă și a mă machia.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spune el încet.

— N-aveai de ce. Sar într-un picior încălțată cu un pantof, în timp ce îl caut peste tot pe al doilea.

— Așa că am mers la recepție să văd dacă nu cumva știu ei unde ești.

— Da? Renunț să mai caut pantoful și mă concentrez să-mi pun cerceii. Degetele îmi tremură de emoție din cauza situației cu Justin și devin prea mari pentru această sarcină. Un cercel cade pe jos. Încep să-l caut de-a bușilea.

— Așa că am mers pe stradă, intrând în toate magazinașele care știu că-ți plac, întrebând oamenii dacă nu te-au văzut.

— Da? Spun eu neantentă, simțind mocheta aspră prin blugi, în timp ce stau în genunchi pe jos.

— Da, răspunde el încet.

— A-ha! L-am găsit! Îl găsesc sub măsuța de toaletă. Unde naiba e pantoful?

— Și pe drum, continuă tata, așa că eu trebuie să-mi stăpânesc supărarea, am întâlnit un polițist și i-am spus că sunt foarte îngrijorat, iar el m-a adus înapoi la hotel și mi-a spus să te aștept aici, dar să-l sun la numărul ăsta dacă nu vii după douăzeci și patru de ore.

— Ce frumos din partea lui. Deschid dulapul de haine, căutând tot pantoful meu și găsesc o grămadă de haine ale tatei. Tată! Ți-ai uitat celălalt costum. Și puloverul cel bun!

Mă uit la el pentru prima dată de când am intrat în cameră și observ de abia acum cât este de palid. Cât de bătrân pare în această cameră de hotel nouă, lipsită de suflet. Stă la marginea patului, purtând costumul lui din trei piese, cu șapca și valiza semi-împachetată așezate alături.

Într-o mână are fotografia mamei, în cealaltă numărul de lelefon al polițistului. Le ține cu degete tremurânde, are ochii roșii și triști.

— Tată, spun cuprinsă de panică, te simți bine?

— Am fost îngrijorat, repetă el, cu vocea aceea slabă pe care am ignorat-o de când am intrat în cameră, înghițind greu. Nu știam unde ești.

— Am fost să-mi văd un prieten, îi spun cu voce blândă, așezându-mă pe pat.

— A. Ei bine, prietenul de aici a fost îngrijorat, zâmbește el. Un zâmbet slab, iar eu sunt șocată de cât de fragil pare. Arată ca un bătrân. Atitudinea lui obișnuită, felul jovial au dispărut. Zâmbetul îi dispare repede, iar mâinile lui, de obicei tari ca piatra, pun tremurând fotografia maniei și cartea de vizită a polițistului înapoi în buzunarul Iminei.

Mă uit spre valiza lui.

— Ți-ai făcut bagajul?

— Am încercat. Credeam că am luat totul. El evită dulapul de haine rămas deschis, stânjenit.

— Bun, hai să ne uităm în valiză să vedem ce ai pus, îmi aud vocea și mă sperie să mă aud vorbindu-i ca și cum m-aș adresa unui copil.

— Dar nu întârziiem? Întrebă el. Vorbește atât de încet încât simt nevoia să vorbesc și eu la fel, ca să nu-l intimidez.

— Nu. Ochii mi se umplu de lacrimi și vorbesc mai clar decât intenționam. Avem tot timpul din lume, tată.

Îmi feresc privirea și îmi stăpânesc lacrimile, ridicându-i valiza pe pat și încercând să mă adun. Rutina de zi cu zi, lucrurile obișnuite, prozaice sunt motorul care face lucrurile să meargă. Cât de extraordinar poate fi un lucru obișnuit, un instrument pe care îl folosim pentru a merge înainte, un tipar pentru sănătatea mentală.

Când îi deschid valiza simt cum mă cuprinde iar neliniștea, dar continui să vorbesc, de parcă aș fi o mamă de la periferie cum erau cele de la televizor din anii '60, repetând mantra hipnotică că totul e fercheș și a-ntâia. Mă uit în valiză unde totul e alandala, oftând, deși n-ar trebui să mă surprindă, fiindcă tata n-a trebuit să-și facă valiza în viața lui. Cred că ceea ce mă supără este faptul că la șaptezeci și cinci de ani, după ce a trăit zece ani fără soția lui pur și simplu nu știe cum să împacheteze, sau poate absența mea de câteva ore l-a împiedicat să o facă. Un lucru simplu ca acesta, tatăl meu puternic ca un stejar, tare ca o stâncă nu poate să îl facă. În loc de asta stă pe marginea patului răsucindu-și șapca între degetele bătrâne, cu petele de la ficat ca pielea unei girafe, cu degetele tremurând în aer de parcă ar scrie pe o tablă invizibilă și controlând tremolo-ul din capul meu.

Pe unele lucruri a vrut să le împaturească, dar n-a reușit, sunt mototolite și înghesuite, ca și cum le-ar fi împachetat un copil. Îmi găsesc pantoful înăuntru, alături de două prosoape de la baie. Îmi scot pantoful și mi-l pun în picior, fără a spune nimic, ca și cum ar fi lucrul cel mai normal din lume. Prosoapele le duc la locul lor. Încep să împaturesc și să împachetez totul. Hainele lui murdare, șosetele, pijamaua, vesta, trusa de toaletă. Mă întorc cu spatele, ca să iau hainele din dulap și respir adânc.

— Avem tot timpul din lume, tată, repet eu. Deși, de data asta o spun doar pentru mine.

În metrou, pe drumul spre aeroport tata se tot uită la ceas și se foiește în scaun. De fiecare dată când metrourul se oprește în stație, el împinge scaunul din fața lui, nerăbdător, de parcă ar vrea să-l mute singur. F – Trebuie să ajungi undeva? Îl întreb zâmbind, i – La Clubul de luni, mă privește el îngrijorat. N-a lipsit nici o săptămână, nici chiar atunci când eu eram la pital.

— Dar astăzi e luni.

Iii se foiește.

— Nu vreau să pierdem avionul. Am putea să rămânem aici.

— A, cred că ajungem la timp. Mă străduiesc să-mi as- (tind zâmbetul. Și să știi că sunt mai multe zboruri pe zi.

— Bine, mă privește el ușurat. S-ar putea să prind i hiar Mesa de seară. A, ei n-or să creadă tot ce le spun ast. I/. I, spune el încântat. Donai o să moară de ciudă când de

Iuta asta toată lumea o să mă asculte pe mine, nu pe el.

Se lasă pe spate în scaun și privește pe fereastră în întuneric, în timp ce metrourul accelerează. Privește în întuneric, fără a-și vedea propria reflecție, ci privind altundevii, pe altcineva, demult. În timp ce e cufundat în propria lume, sau în aceeași lume, dar într-un timp diferit, eu iau mobilul și îmi planific următoarea mișcare.

— Frankie, eu sunt. Justin Hitchcock va zbura cu avionul mâine dimineață spre Dublin și am nevoie să știu urgent ce va face acolo.

— Cum aș putea să aflu asta, doctore Conway?

— Credeam că ai tu metodele tale.

— Așa e, am. Dar știam că tu ești cea cu puteri paranormale.

— N-am puteri paranormale și nici nu simt unde se duce.

— Tati scad puterile?

— N-am puteri.

— Cum spui tu. Lasă-mă o oră și te sun eu.

Două ore mai târziu, când eu și tata suntem pe punctul de a ne imbarca, primesc un telefon de la Frankie.

— Va fi la Galeria Națională mâine dimineață de In ora zece și jumătate. Va ține o prelegere despre un tablou intitulat Femeie scriind o scrisoare. Pare incitant.

— O, chiar este, e una dintre capodoperele lui Terborch. După părerea mea.

Tăcere.

— Erai sarcastică, nu-i așa? Mă prind eu. În fine, voiam să știu dacă unchiul tău Tom mai are firma aceea. Zâmbesc cu maliție, iar tata mă privește curios.

— Ce pui la cale? Întreabă tata suspicios, îndată ce închid telefonul.

— Vreau să mă distrez puțin.

— N-ar trebui să te întorci la serviciu? Lipsești de câteva săptămâni.

Conor te-a sunat pe mobil când erai plecată azi dimineață, na, c-am uitat să-ți spun. E în Japonia, dar îl auzeam foarte clar, spune el impresionat fie de Conor sau de operatorul de telefonie, nu prea știu. Voia să știe de ce casa voastră nu

are indicatorul De Vânzare afișat în grădină. Spunea că tu ar fi trebuit să te ocupi de asta.

Pare îngrijorat, de parcă mi-aș fi călcat cuvântul, iar acum casa va exploda dacă nu are tăblița cu De Vânzare înfiptă în pământ.

— O, n-am uitat – de fapt mă îngrijorează telefonul dat de Conor – dar o vând eu singură. Chiar mâine am prima vizionare.

El nu pare prea sigur de asta și are dreptate, fiindcă îl mint cu nerușinare, dar tot ce am de făcut e să mă uit prin

^ agendă și să dau niște telefoane la lista mea de clienți care cs im că ar fi interesați de o proprietate similară. Chiar îmi viii în minte câțiva.

— Firma ta știe lucrul ăsta? Mă întreabă el, strângând din ochi.

— Da, zâmbesc eu forțat. Pot face poze și da anunțul în doar câteva ore. Mai știi și eu pe câte cineva în lumea agențiilor imobiliare.

El dă ochii peste cap.

Ne uităm fiecare în altă direcție, bosumflați, iar ca să nu am sentimentul că mint, în timp ce ne așezăm la coadă pentru a ne imbarca în avion dau mesaje câtorva clienți, cărora le-am mai arătat și alte proprietăți înainte pentru ii vedea dacă sunt interesați de o nouă vizionare. Apoi îl i' >g pe fotograful meu de încredere să facă câteva poze nle casei. In clipa în care ne ocupăm locurile în avion am aranjat deja cu fotografiile și cu semnul De vânzare care va fi afișat în cursul zilei de azi și chiar am fixat o vizionare pentru mâine dimineață. Profesorii de la școala din localitate, soț și soție vor veni în pauza de prânz să vadă casa. La sfârșitul mesajului e nelipsitul „îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. M-am gândit la tine. Ne vedem mâine. Linda”.

Șterg mesajul imediat.

Tata se uită la degetele mele care trec cu viteză peste butoanele telefonului.

— Scrii cumva o carte?

Îl ignor.

— Ai să faci artrită la deget și nu-i nici o plăcere, asi ultă-mă pe mine. Apăs butonul de expediere și închid telefonul.

Chiar nu m-ai mințit în legătură cu casa? Mă întreabă el.

— Nu, îi răspund mai sigură pe mine.

— Ei, n-aveam de unde ști, nu-i așa?

Nu știam ce să-i răspund. Scor unu la zero pentru mine.

— Nu face nimic tată, nu trebuie să te simți pus la mijloc.

— Dar sunt.

Scor unu la zero pentru el.

— N-ai fi fost dacă n-ai fi răspuns la telefonul meu.

Doi la unu.

— Ai lipsit toată dimineața, ce era să fac, să-l ignor?

Doi egal.

— Să știi că era îngrijorat în privința ta. A spus că ar trebui să mergi la un medic. De specialitate.

Minge în afara suprafeței de joc.

— Nu mai spune? Îmi încrucișez brațele, dorind să-l sun imediat și să încep să-i înșir lucrurile care mă enervează la el și pe care nu le-am suportat niciodată. Cum își taie unghiile de la picioare în pat, cum își suflă nasul ca un trombon în fiecare dimineață, de cutremură pereții, cum nu lasă oamenii să termine ce au de spus, șmecheria lui tâmpită cu moneda pe care o făcea la petreceri și de care mă prefăceam că mă amuz de fiecare dată, incapacitatea lui de a sta jos și a purta o conversație ca între adulți despre problemele noastre, cum dădea bir cu fugiții după fiecare ceartă a noastră... Tata mă întrerupe din torturarea silențioasă a lui Conor.

— Spune că l-ai sunat la miezul nopții bolborosind în latinește.

— Chiar? Simt cum mă înfurii. Și tu ce i-ai spus?

El se uită pe fereastră în timp ce luăm viteză la decolare.

— I-am spus că vorbești fluent și italiana.

S-a înroșit, așa că îmi dau capul pe spate râzând.

Meci egal.

Deodată mă ia de mână.

— Ți mulțumesc pentru toate astea, iubito. A fost minunat. Mă strânge de mână și se uită iar pe fereastră unde avionul trece în viteză peste pădurile care înconjoară pista.

Nu-mi dă drumul la mână, așa că îmi las capul pe umărul lui și închid ochii. TREIZECI și TREI

Justin iese din aeroportul din Dublin marți dimineață cu telefonul mobil lipit de ureche, ascultând sunetul căsuței vocale a Beei. El oftează și face fețe-fețe înainte de semnalul sonor, mult prea plictisit de comportamentul ei copilăresc.

— Bună, scumpa mea, sunt eu. Tata. Din nou. Ascultă, știu că ești supărată pe mine și că la vârsta ta totul e o-atât-de-dramatic, dar dacă ai asculta ce am să-ți spun ar fi șanse să fii de acord cu mine și să-mi mulțumești atunci când vei fi bătrână și cu părul cărunt. Vreau doar ce e mai bine pentru tine și nu voi închide acest telefon până ce nu te voi convinge...

Dar închide imediat telefonul.

Dincolo de porțile de la sosiri se află un bărbat într-un costum închis la culoare care ține o placă albă cu numele lui scris cu majuscule. Și dedesubt, cuvântul magic: MULȚUMESC.

Cuvântul acela i-a captat atenția pe afișele publicitare, reclamele la radio și televiziune în fiecare zi, de când a primit primul bilet. Ori de câte ori auzea cuvântul pe buzele unui trecător, se întorcea și îl urmărea hipnotizat, dc parcă în el se ascundea vreun cod secret anume pentru el. Cuvântul acela plutea în aer ca mireasma ierbii proaspăt tăiate într-o zi de vară, și mai mult decât mirosul, aducea un sentiment, un loc, o perioadă a anului, fericire, celebrarea schimbării, a mersului înainte. Îl transportau, așa cum se simt oamenii la auzul unei melodii care le transmite o anumită stare, când te cuprinde nostalgia, ca valurile care mătură nisipul și, când te aștepti mai puțin te trag la fund, de obicei atunci când vrei cel mai puțin. Cuvântul acela îi răsuna mereu în minte: mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Cu cât îl auzea mai mult și recitea bilețelele, cu atât parcă îi devenea mai străin, de parcă ar fi văzut

pentru prima dată succesiunea acelor litere. Așa cum notele muzicale, atât de familiare, de simple, aranjate într-un alt mod devin o capodoperă autentică.

Această transformare a lucrurilor de zi cu zi în ceva magic, pe măsură ce devenea tot mai clar că ceea ce percepea el nu era așa, îi amintea de vremea când era copil și petrecea momente lungi în tăcere, privindu-se în oglindă. Coccoțat pe un taburet ca să ajungă la chiuvetă, cu cât se privea mai intens, cu atât fața lui se metamorfoza într-una care nu-i era deloc familiară. Nu era fața de care mintea era convinsă cu încăpățănare că arăta așa, ci se vedea pe el în realitate; ochii mai îndepărtați decât ar fi crezut, o pleopă atârând mai mult decât cealaltă, o nară un pic mai îngustă decât cealaltă, colțul gurii un pic lăsat, de parcă ar fi fost o linie care mergea din centrul feței și cu acea linie totul era tras în jos, ca un cuțit printr-un tort lipicios de ciocolată. Suprafața altădată netedă, acum atârna. Dacă te uitai în treacăt, nu observai. Când stătea să se analizeze, înainte de a se spăla pe dinți, seara, i se părea că era fața unui străin.

Acum este la un pas acel cuvânt, îl înconjoară de câteva ori și îl privește din toate unghiurile. La fel ca și cu tablourile din galerie, însuși cuvântul i-a dictat înălțimea la care să se poziționeze, unghiul din care să fie abordat și poziția de la care să fie contemplat. Acum a găsit unghiul corect. Acum vede greutatea pe care el o susține, ca porumbeii și mesajele pe care aceștia le duc, scoicile cu perlele lor, albinele care își păzesc albina și mierea, cu acele scoase. Cuvântul are un simț al scopului, puterea frumuseții și a încărcăturii. Față de un enunț politicos auzit de o mie de ori pe zi, Mulțumesc chiar avea un înțeles.

Fără să se mai gândească la Bea, el închide telefonul și îl abordează pe cel care ține pancarta.

— Bună ziua.

— Domnul Hitchcock? Sprâncenele bărbatului de aproape doi metri sunt atât de negre și groase, încât Justin de abia îi poate vedea ochii.

— Da, răspunde el precaut. Aceasta e o mașină pentru Justin Hitchcock? Bărbatul se uită pe un bilețel din buzunar.

— Da, domnule. Dumneavoastră sunteți sau asta schimbă situația?

— Mdaa, spune el visător. Eu sunt.

— Nu păreți prea sigur, spune șoferul, lăsând pancarta în jos. Unde mergeți în această dimineață?

— N-ar trebui să cunoașteți deja acest amănunt?

— Ba da. Dar ultima dată când am luat în mașină pe cineva care ezita la fel ca dumneavoastră, am dus un activist pentru dreptul animalelor direct la o întâlnire A. I. P. O. V.

Fără a ști ce înseamnă inițialele, Justin se interesează.

— Și ce e rău în asta?

C*v

CO

— Președintelui de la Asociația Irlandeză a Proprietarilor de Ogari de Vânătoare i-a fost cam rău. S-a trezit la ueroport fără mașină, în timp ce nebunul pe care îl luasem împrășcă cu vopsea roșie pereții sălii de conferințe. În termenii câștigului pentru mine e ceea ce ogarii ar numi „o zi albă”.

— Nu cred că ogarii ar numi-o în vreun fel, glumește Iustin, asta dacă nu fac hau-haaau, ridică el bărbia scheunând jucăuș.

Șoferul îl privește lipsit de expresie.

Justin se înroșește la față.

— În fine, eu merg la Galeria Națională. Sunt pro Galeria Națională. Voi vorbi despre pictură, nu voi transforma oamenii în tablouri ca o metodă de a-mi exprima frustrarea. Deși dacă fosta mea soție ar fi în public, mi-ar plăcea să o vopsesc cu o pensulă, râde el, iar șoferul îl privește iarăși fix.

— Nu mă așteptam să mă întâmpine cineva. Nimeni dc la Galerie nu m-a informat că veți fi aici, îl încearcă el pe șofer, în timp ce trec grăbiți pe trecerea de pietoni, făcând slalom printre picăturile de ploaie care cad pe capul și umerii lui Justin.

— N-am știut de această însărcinare până aseară târziu când am primit un telefon. Urma ca azi să mă duc la înmormântarea mătușii soției. El se scotocește prin buzunare după tichetul de parcare și îl introduce în mașină pentru a-l valida.

— O, îmi pare rău să aud asta. Justin nu își scutură picăturile de ploaie care l-au stropit pe umerii jachetei lui maro reiate și îl privește pe șofer trist, din respect.

— Și mie. Urâsc înmormântările.

Curios răspuns.

— Nu sunteți singurul care gândește astfel.

El se oprește din mers și îl privește pe Justin extrem de serios.

— Mă fac mereu să râd, spune el. Ați pățit vreodată așa ceva?

Justin nu știe dacă să-l ia în serios, dar șoferul nu zâmbește absolut deloc. Justin se gândește la înmormântarea tatălui său, se întoarce în timp, la vârsta de nouă ani. Cele două familii strânse în jurul mormântului, toți îmbrăcați în negru din cap până în picioare, ca un stol de corbi. Familia tatălui său venise cu avionul din Irlanda, aducând ploaia cu ei, lucru neobișnuit pentru vara toridă din Chicago. Stăteau sub umbrele, el aproape de mătușa Emelda, care ținea umbrela într-o mână și cu cealaltă îl ținea strâns de umăr, iar Al și mama lui, alături de el sub o altă umbrelă. Al luase cu el o mașină de pompieri cu care se jucase în timp ce preotul vorbea despre viața tatălui lor. Asta îl enervase pe Justin. De fapt totul și toți îl enervaseră pe Justin în acea zi.

Ura mâna mătușii Emelda care stătea pe umărul lui, deși știa că ea voia doar să-l ajute. O simțea grea și strânsă, de parcă ea l-ar fi tras înapoi, de teamă că l-ar scăpa, de teamă ca el să nu sară în groapa mare din pământ unde se ducea tatăl lui.

O întâmpinase în dimineața aceea, îmbrăcat în cel mai bun costum al lui, așa cum îl rugase mama lui pe un ton scăzut, încât Justin a trebuit să-și pună urechea aproape de buzele ei ca să audă. Mătușa Emelda pretinsese că are puteri de medium, așa cum făcea când îi întâlnea pe ceilalți după o lungă perioadă de absență.

— Știu ce vrei, mic soldat, spusese ea cu accentul ei puternic de Cork pe care Justin de abia îl înțelegea și nu era prea sigur dacă ea cânta sau vorbea cu el. Ea scotocise în poșeta ei imensă și scosese un soldat cu un zâmbet și nn

salut de plastic, desprinzând iute prețul și odată cu el și numele soldatului după care i-1 întinsese. Justin se uită la Colonelul Fără Nume care îl saluta cu o mână și ținea un pistol de plastic în cealaltă mână și imediat îl disprețui. Pistolul de plastic se rătăcise în mormanul de haine ne-) >rc de la ușa din față imediat ce îl primise. Ca de obicei, puterile de clarvăzător ale mătușii Emelda nu ghiciseră dorințele băiețelului de nouă ani, fiindcă Justin nu își dorise niciodată acest soldat din plastic în acea zi și nu-și mai putea imagina vreun alt băiețel din oraș care să-și dorească de ziua lui un soldat de plastic și să primească în schimb pe tatăl lui Justin, judecând după șuvițele părului negru.

Totuși, acceptase cadoul ei cu un zâmbet la fel de mare și de sincer ca al Colonelului Fără Nume. Mai târziu stătea în jurul gropii deschise și, măcar de data asta mătușa

I melda îi citise gândurile când îl ținea strâns, iar unghiile el săpau în umerii osoși, ca pentru a-1 trage înapoi. Fiindcă Justin se gândise într-adevăr să sară în groapa întunecată.

Se gândea cum o fi în lumea de acolo, de jos. Dacă ar

II putut scăpa din mâna puternică a mătușii lui din Cork și ar fi sărit în groapă înainte ca cineva să-l prindă, poate pământul s-ar fi închis peste ei, ca un covor de iarbă care e desfășurat, și ei doi ar fi putut fi împreună. Se întreba dacă sub pământ ar fi avut o lume a lor, bună. Ar fi putut să-l. Iibă doar pentru el, fără a trebui să-l împartă cu mama sau cu Al și s-ar fi putut juca și râde împreună când ar fi fost mai întuneric. Poate că lui tata nu-i plăcea lumina, poate voia doar ca lumina să plece, ca să nu îl facă să își strângă ochii, iar pielea lui deschisă să se ardă și să se acopere cu pistrui și să-l usture, așa cum se întâmpla când ieșea soarele. Când soarele era sus pe cer tata era supărat, fiindcă trebuia să stea la umbră, în timp ce mama și Al se jucau pe afară, mama bronzându-se tot mai mult pe zi ce trecea, iar tatăl lui fiind tot mai palid și mai iritat de la căldură. Poate avea nevoie să ia o pauză de vară; pentru ca usturimea și supărarea provocate de lumină să treacă.

În timp ce sicriul era coborât în pământ mama lui plângea în hohote, ceea ce îl făcea și pe Al să plângă. Justin știa că Al nu plângea fiindcă îi era dor de tatăl lui, ci fiindcă se speriasse de reacția mamei lui. Ea începuse să plângă când smiorcăielile bunicii, mama tatălui său, deveniseră treptat vaiete și fiindcă Al începuse și el să plângă, inimile întregii asistențe se înmuieră, văzând copilul rămas în urmă care plângea. Chiar și fratelui tatălui său, Seamus care părea mereu pe punctul de a râde, îi tremura buza, iar o venă care îi ieșea de pe gât ca la atleți l-a făcut pe Justin să creadă că în interiorul unchiului Seamus exista o altă persoană, care voia să iasă afară, dar unchiul Seamus nu-1 lăsa.

Oamenii n-ar trebui să înceapă să plângă. Fiindcă dacă încep... Justin simțea că-i vine să țipe la ei să nu mai fie atât de proști. Fiindcă Al nu plângea din pricina lui tata. Voia să le spună că Al habar nu avea ce se petrece de fapt, el se concentrase toată ziua pe mașina lui de pompieri și ocazional se uita la Justin cu o față atât de întrebătoare încât el trebuia să-și tot întoarcă capul.

Sicriul tatălui era purtat de bărbați în costume. Bărbați care nu erau unchii sau prietenii tatălui său. Nu plângeau ca toți ceilalți, dar nici nu

zâmbeau. Nu păreau plictisiți, dar nici nu păreau interesați. Arătau de parcă ar fi fost la înmormântarea tatei de o sută de ori deja și nu le păsa prea mult că el murise din nou, dar nici nu îi deranja să facă o altă groapă, să-l poarte iar și să-l îngroape iarăși. El privea cum bărbații care nu zâmbeau aruncau lopeti de pământ peste sicriu, producând sunete ca de tobă, peste lemn, încât se întreba dacă nu-l vor trezi pe tatăl lui din hibernarea lui de vară. El nu plângea ca toți ceilalți, fiindcă era sigur că tata scăpase în sfârșit de lumină. Nu trebuia să mai stea singur la umbră, privindu-i pe toți ceilalți care stăteau la soare.

Justin își dă seama că șoferul îl privește fix, cu capul aproape de al lui, de parcă ar aștepta răspunsul la o întrebare foarte personală, urmărind parcă o erupție pe piele și curios să știe dacă Justin a avut vreodată așa ceva.

— Nu, răspunde încet Justin, dregându-și glasul și ucomodându-și privirile cu lumea așa cum e acum, cu treizeci și cinci de ani mai târziu. Călătoriile în timp ale minții; cel maș puternic lucru.

— Acolo suntem noi. El apasă butonul telecomenzii și luminile unui Mercedes Clasa S se aprind.

Justin rămâne cu gura căscată.

— Știți cine a organizat treaba asta?

— Habar n-am. El îi ține portiera deschisă. Eu primesc ordinele șefului meu. Deși a fost ceva neobișnuit să scriu Mulțumesc pe pancartă. Aveți idee ce înseamnă asta?

— Da, am idee, dar... E mai complicat. Ați putea afla de la șeful dumneavoastră cine plătește pentru asta? Justin se așază pe bancheta din spate a mașinii și își pune servieta pe jos, alături de el.

— Am să încerc.

— Ar fi grozav. Te-aș prinde atunci!

Justin se relaxează în scaunul din piele, întinzându-și picioarele complet și își închide ochii, abia stăpânindu-și zâmbetul.

— Apropo, sunt Thomas, se prezintă șoferul. Sunt pentru dumneavoastră aici toată ziua, așa că trebuie doar să-mi spuneți unde ați vrea să mergem.

— Toată ziua? Justin aproape că se îneacă cu apa recc care îl așteaptă în compartimentul pe care se sprijină antebrațul. A salvat viața unei persoane bogate. Da! Ar fi trebuit să-i spună Beei și altceva în afară de briose și ziarul de dimineață. O vilă în sudul Franței. Ce idiot a fost, să nu se fi gândit mai repede.

— Compania nu ar fi organizat primirea aceasta pentru dumneavoastră? Întrebă Thomas.

— Nu, clatină el din cap. Cu siguranță nu.

— Poate aveți o zână bună despre care nu știați, glumește el pe un ton serios.

— Atunci hai să vedem din ce e făcut dovleacul, glumește Justin.

— Nu-l veți putea testa în traficul ăsta, spune Thomas, frânând în timp ce intră în traficul aglomerat din Dublin, agravat și de ploaia cenușie.

Justin apasă butonul de la ușă pentru încălzirea scaunelor și se lasă pe spate până simte că se încălzesc. Își scoate pantofii, dă scaunul pe spate și se odihnește comod, în timp ce urmărește fețele triste ale oamenilor din autobuze privind adormiți pe ferestrele încețoșate.

— După ce mergem la galerie ai vrea să mă duci în strada D'Olier?
Trebuie să vizitez pe cineva la clinica pentru donarea sângelui.

— Nici o problemă, șefu'.

Rafalele vântului de octombrie suflă sălbatic și încearcă să scuture și ultimele frunze ale copacilor din apropiere. Dar frunzele se țin bine ca dădacele din Mary Poppins care se agață de stâlpii de pe aleea Cireșilor într-o încercare disperată de a împiedica concurența lor aeropurtată să le sufle interviul cu familia Banks. Frunzele, ca și unii oameni în această toamnă, nu vor să se dea bătute. Se agață de ziua de ieri, nefiind în stare să controleze schimbarea culorii, dar dând o luptă crâncenă înainte de a ceda locul cure a fost casa lor timp de două anotimpuri. Privesc cum > frunză se desprinde, dansează în aer apoi cade la pământ. O ridic și o răsucesc încet de codiță. Nu îmi place loamna. Nu îmi place să văd cum frunzele se veștejesc iilât de brusc, cum pierd în fața naturii, puterea mai mare l>e care nu o pot controla.

— Uite, vine mașina, îi spun lui Kate.

Ne aflăm peste drum de Galeria Națională, în spatele mașinilor parcate, ascunse de copacii care acoperă porțile din Merrion Square.

— Ai plătit pentru asta? Mă întreabă Kate. Chiar că ești nebună.

— Spune-mi ceva ce nu știu. De fapt am plătit doar liimătate, fiindcă la volan e unchiul lui Frankie, el are compania. Prefă-te că nu-l cunoști dacă se uită înapoi.

— Nu-l cunosc.

— Bine, ești convingătoare.

— Joyce, nu l-am văzut pe omul acela în viața mea. T – Ei, chiar te pricepi.

— Cât timp ai s-o mai ții așa, Joyce? Chestia cu Londra a fost amuzantă, dar sincer, tot ce știm este că el a donat sânge.

— Mie.

— Asta nu știm.

— Eu știu.

— N-ai de unde ști.

— Ba da. Tocmai asta e amuzant.

Ea mă privește neîncredătoare și cu atâta milă, încâl îmi face sângele să fiarbă.

— Kate, ieri la cină am pregătit carpaccio cu fenicul și mi-am petrecut seara ascultând albumul de colecție al lui Pavarotti și știam aproape toate cuvintele.

— Tot nu înțeleg de ce crezi că acest Justin Hitchcock este răspunzător pentru asta. Îți amintești de filmul acela, Phenomenonl John Travolta a devenit brusc un geniu peste noapte.

— Avea o tumoare pe creier care într-un fel i-a mării capacitatea de a învăța, o reped eu.

Mercedesul se oprește la porțile galeriei. Șoferul coboară din mașină pentru a-i deschide ușa lui Justin, cărc iese cu servieta în mână, tot numai un zâmbet și sunt fericită să văd că plata ipotecii de luna viitoare a fost cheltuită

cu folos. Îmi voi face griji pentru asta și pentru restul lucrurilor din viața mea la timpul potrivit.

Încă are acea aură pe care am simțit-o din prima zi când am dat cu ochii de el la salonul de coafură – o apariție care face ca stomacul să parcurgă câteva zeci de trepte, iar apoi să urce pe scara către platforma de sărituri din finala de la Olimpiadă. El se uită la galerie, în jur, la parc și zâmbeste cu maxilarul lui puternic, un zâmbet care îmi face stomacul să facă un salt, două, trei, înainte de a încerca cea mai grea săritură cu șurub pe spate cu o rotație Ni jumătate, apoi una, două, trei răsuciri și jumătate înainte di* a intra în apă pe burtă. Intrarea mea nesofisticată în lipii arată că nu sunt o epavă experimentată. Săritura, deși în ifiantă, a fost destul de plăcută și sunt gata să mai urc o dată acele trepte.

Frunzele din jurul meu foșnesc la o altă pală de vânt și nu știu dacă el își dă seama că vântul îi poartă parfumul către mine, dar îi simt loțiunea după ras, aceeași de la salonul de coafură. Am o scurtă viziune a lui cum ridică un cadou împachetat în hârtie verde smarald, care strălucește sub bradul de Crăciun și lumânările din jur.

I sie legat cu o fundă mare roșie, iar pentru moment mâinile mele sunt ale lui, care îl deschide cu grijă, desprinde l'iuida adezivă de pe hârtie, având grijă să nu o rupă. Sunt uimită de tandrețea pentru pachetul care a fost ambalat cu dragoste, până când gândurile lui sunt pentru moment ale mele, iar acum aflu de planurile lui de a păstra hârtia și a o folosi pentru cadourile care stau neambalate în mașina lui. Înăuntru e un set cu loțiune pentru și după ras. Un cadou de Crăciun, de la Bea.

— E chipeș, șoptește Kate. Susțin campania ta de urmărire sută la sută, Joyce.

F – Nu e o campanie de urmărire, îi șoptesc și aș fi I acut lucrul ăsta și dacă ar fi fost urât.

— Nu pot să merg și eu să asist la prelegere? Întreabă Kate.

— Nu!

— De ce nu? Nu m-a văzut niciodată, n-o să mă recunoască. Te rog, Joyce, prietena mea cea mai bună crede că are o legătură cu un tip care îi este complet străin. Cel puțin eu pot să-l ascult ca să văd cum este.

— Și ce ai să faci cu Sam?

— Nu vrei să stai tu puțin cu el?

Îngheț.

— O, am uitat, spune ea repede. O să-l iau cu mine. Voi sta undeva în spate și voi pleca dacă va face gălăgie.

— Nu, nu stai liniștită. Pot să stau cu el, înghit eu în sec și zâmbesc larg, cu toată fața.

— Ești sigură? Mă privește ea neîncrezătoare. Nu voi rămâne până la sfârșit. Vreau doar să văd ce fel de om este.

— O să mă descurc, hai, du-te, o împing eu cu blândețe. Du-te și te distreză. Noi ne descurcăm aici, nu-i așa?

Sam își pune piciorușul cu șosețica în gură, în loc de răspuns.

— Promit că nu stau mult, se apleacă Kate spre cărucior, dându-i un pupic și traversează grăbită strada intrând în galerie.

— Așa... Privesc în jur neliniștită. Acum suntem doar tu și cu mine Sean. El mă privește cu ochii lui mari albaștri, iar ai mei so umplu de lacrimi. Privesc în jur să mă asigur că nu m-a auzit nimeni. Vreau să spun Sam.
*

Justin își ocupă locul pe podiumul sălii de la demisolul Galeriei Naționale. O cameră plină de fețe care îl privesc, iar el se află în elementul lui. Cineva sosește cu întârziere, o tânără intră în sală, își cere scuze și se așază repede undeva în mulțime.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor și vă mulțumesc mult că sunteți aici în această dimineață ploioasă, CO

Mă aflu aici pentru a vorbi despre acest tablou, Femeie xcriind o scrisoare de Terborch, un artist baroc olandez din secolul al șaptesprezecelea care a rămas vestit pentru că a popularizat tema scrisorii. Acest tablou, în fine nu doar acest tablou, acest gen de scriere a scrisorii este preferatul meu, mai ales fiindcă în zilele noastre se pare că o scrisoare personală aproape că este pe cale de dispariție, Ne oprește el.

Aproape, dar nu de tot, fiindcă cineva îmi trimite mie biletele.

El coboară de pe podium, face un pas în față spre public și privește în mulțime, suspicios. Mijește ochii în timp ce studiază publicul. Scanează rândurile, știind că cineva, ncolo, ar putea fi misteriosul autor al bilețelilor.

Cineva tușește, ceea ce îl scoate din transă și el este înr înapoi cu ei. Este un pic nădușit, dar continuă de unde îi rămas.

— Într-o epocă în care scrisorile personale sunt aproape pe cale de dispariție, acest tablou ne amintește cum marii maeștri ai Anilor de Aur au descris paleta subtilă a emoțiilor umane afectate de un aspect care pare simplu al vieții de zi cu zi. Terborch nu a fost singurul artist responsabil pentru aceste imagini, nu pot detalia acest subiect litră a-i aminti pe Vermeer, Metsu și de Hooch care au pictat tablouri ale unor oameni citind, scriind, primind și expediind scrisori, lucruri despre care am scris în cartea mea, Anii de Aur ai Picturii Olandeze: Vermeer, Metsu f/i Terborch. Picturile lui Terborch folosesc scrierea scrisorilor ca pivot pe care se desfășoară drame psihologice complexe, iar ale lui sunt printre primele lucrări care leagă iubirii prin tema scrisorii.

În prima jumătate a acestei fraze el studiază femeia care a ajuns mai târziu, iar în a doua jumătate pe tânăra din spatele ei, întrebându-se dacă ele deslușesc în cuvintele lui înțelesuri ascunse. Aproape că-1 pufnește răsul dc la această ipoteză, mai întâi că persoana a cărei viață a salvat-o să se afle în această cameră, în al doilea rând că ar fi o tânără și în al treilea rând frumoasă. Ceea ce l-a făcut să se întrebe, ce anume spera să iasă din această întâmplare în curs de desfășurare?

* împing căruciorul lui Sam pe Merrion Square, și imediat suntem transportați din centrul în stil georgian al orașului într-o altă lume, umbrită de arbori bătrâni și înconjurată de culoare. Oranjul aprins, roșul și galbenul frunzelor de toamnă se întretes armonios și, cu fiecare pală de vânl, sar în jurul nostru ca niște măcăleandri iscoditori. Aleg o bancă pe o alee liniștită și întorc

căruciorul lui Sam astfel ca el să mă vadă. Aud crenguțe care sunt rupte de copii din copacii care mărginesc aleea pentru construirea căsuțelor sau prepararea mesei.

Îl privesc pe Sam, în timp ce își întinde gâtul pentru a vedea frunzele care refuză să se predea și să părăsească creanga, undeva deasupra lui. El arată cu degetul lui mic spre cer și scoate tot felul de sunete.

— Copac, îi spun eu, ceea ce îl face să zâmbească și o recunosc imediat pe mama lui.

Această imagine are același efect ca și cum aș fi primii o lovitură de bocanc în stomac. Aștept o clipă pentru a-mi recăpăta respirația.

Sam, fiindcă tot suntem aici aș vrea să discutăm ceva, îi spun.

El îmi zâmbește cu toată gura.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru ceva, îmi dreg eu glasul. Nu ți-am mai dat prea multă atenție în ultimul timp, nu-i așa? De fapt... Mă opresc și aștept până ce trece un bărbat pe lângă noi pentru a continua. De fapt, vorbesc cu cu voce scăzută, nu suportam să mă uit la tine... Mă opresc căci îl văd că se strânfcă.

— A, stai așa.

Mă aplec, îi dau păturica la o parte și îl eliberez de baretele de susținere. Îl scot din cărucior și îl iau în brațe. Are corpul cald și îl îmbrățișez strâns. Perișorul îi miroase a bomboane și e moale ca mătasea, îi simt corpul grasuț și moale încât aș vrea să-l țin mai strâns în brațe.

— De fapt, îi spun eu cu voce scăzută, mi s-a frânt inima să te privesc, să te drăgălesc așa cum făceam altă dată, fiindcă ori de câte ori te vedeam îmi aminteam ceea ce am pierdut.

Sam ridică privirile spre mine și gângurește ceva drept răspuns.

— Deși oare de ce m-am temut să te privesc? Îl sărut pe năsuc. Nu trebuia să te fac să suferi, dar tu nu ești al meu și e atât de greu – îi spun cu ochii plini de lacrimi. Voiam să am un băiețel sau o fetiță pentru ca atunci când ar fi zâmbit, ca tine, oamenii să spună, ia te uită, ești leit mama ta, sau poate ar fi avut nasul sau ochii mei, fiindcă mie așa îmi spun oamenii. Ei îmi spun că semăn cu mama. Și mă bucur să aud asta Sam, chiar mă bucur, fiindcă îmi este dor de ea și vreau să mi se amintească de ea în fiecare zi. Dar când te-am privit pe tine a fost altceva, nu voiam să îmi amintesc în fiecare zi că am pierdut un bebe.

— Be-be, spune el.

Eu mă smiorcăi.

— Be-be nu mai este, Sam. Sean dacă ar fi fost băiat, Grace dacă era fată.

Îmi suflu nasul. Sam, pe care nu-l interesează lacrimile mele, se uită într-o parte și zărește niște berze. Arată spre ele cu degetul lui grasuț.

— Berze, îi spun printre lacrimi.

— Be-be, răspunde el. *

Zâmbesc și mă șterg la ochi, deși lacrimile îmi curg șuvoi.

— Dar acum nu mai e Sean sau Grace. Îl îmbrățișez mai tare și las lacrimile să cadă, știind că Sam nu va putea să mă pârască nimănui.

Una dintre berze își ia avânt și apoi zboară, dispărând spre cer.

— Be-be pa, spune Sam, ridicând brațele în sus.

O privesc zburând în zare, încă vizibilă, ca un fir de praf pe cerul albastru senin. Mă opresc din plâns.

— Be-be pa, repet eu.

— Ce vedem în acest tablou? Întreabă Justin.

Se lasă tăcerea, în timp ce toată lumea se uită la imaginea proiectată.

— Haideți să observăm ceea ce este evident. O tânără femeie stă la o masă într-un interior liniștit. Ea scrie o scrisoare. Vedem o pană care se mișcă pe o foaie de hârtie. Nu știm ce scrie, dar zâmbetul ei blând ne sugerează că scrie unei persoane dragi, poate chiar iubitului ei. Capul ei este aplecat în față, reliefând curba elegantă a gâtului...

În timp ce Sam stă iar în cărucior, desenând cercuri pe hârtie cu creionul lui albastru sau mai degrabă făcând niște puncte pe hârtie și multe mâzgălituri cu creionul cerat pe tot căruciorul, scot hârtia și stiloul meu din geantă, îmi iau stiloul de caligrafie în mână și îmi imaginez că aud cuvintele lui Justin de peste drum. Nu am nevoie să văd lucrarea cu Femeia care scrie o scrisoare pe pânză, fiindcă a fost pictată în mintea mea după anii intensivi de studiu al lui Justin din timpul facultății și iarăși în timpul activității de documentare pentru carte. Încep să scriu.

Ca o parte a activității de relații mai strânse între mamă și fiică, atunci când aveam șaptesprezece ani, în timpul perioadei mele gotice, cu părul vopsit negru, fața albă și buze roșii care căzuseră victimă cercelului de buze, mama ne înscrisese pe amândouă la un curs de caligrafie la școala primară din localitate. În fiecare miercuri de la ora șapte seara.

Mama citise într-o carte modernă, cu care tata nu era de acord, că prin activități comune cu copiii, aceștia își vor deschide sufletul mai ușor și de bunăvoie și își vor împărtăși lucruri din viața lor, în loc să fie forțați, într-o discuție față în față, formală și aproape interogativă de genul stai jos, cu care era obișnuit tata. Cursurile au dat rezultate și, deși mormăisem și protestasem când aflasem de această sarcină plictisitoare, m-am deschis către ea și iam spus totul. Mă rog, aproape totul. Restul l-a ghicit intuitiv. La sfârșitul cursului aveam o mai mare dragoste, respect și înțelegere a mamei mele ca persoană, femeie, nu doar ca mamă. Căpătasem și abilitatea de a caligrafia.

Îmi dau seama de asta când pun stiloul pe hârtie și intru în ritm făcând înflorituri rapid, așa cum am fost învățați, ceea ce mă poartă cu gândul înapoi la acele ore, la holurile și scaunele din sala de clasă unde am stat cu mama mea.

Îi aud vocea, îi miros parfumul și rememorez conversațiile noastre, uneori stânjenitoare, fiindcă am șaptesprezece ani, ocolim lucrurile personale, dar vorbim despre asta în felul nostru, găsind o cale de a ajunge la țintă, în ciuda acestui fapt. La șaptesprezece ani a ales activitatea perfectă pentru mine, cum nu cred că ea a realizat vreodată. Avea ritm, rădăcini în stilul gotic, era scrisă cu vigoarea clipei și avea atitudine. Un stil de scris uniform, dar unic. O lecție care m-a învățat că a te conforma nu înseamnă chiar ceea ce am crezut noi,

fiindcă sunt multe moduri de a ne exprima într-o lume cu granițe, fără a le depăși.

Deodată ridic privirile din foaie.

— Trompe l'oeil, spun cu voce tare, zâmbind.

Sam lasă deoparte mâzgălele și mă privește interesat.

— Ce înseamnă asta? Întreabă Kate.

— Trompe l'oeil este o tehnică de artă care implică imagini extrem de realiste pentru a crea iluzia optică că obiectul descris există cu adevărat, nu este un tablou cu două dimensiuni. Vine din franceză, trompe însemnând păcălește și l'oeil însemnând ochi, spune Justin către cei din sală. Păcălește ochiul, repetă el, privind fețele din mulțime.

Unde ești?

TREIZECI ȘI PATRU

— Ei, cum a fost? Îl întreabă Thomas, șoferul, pe Justin care se întoarce la mașină după încheierea prelegerii lui.

— Te-am văzut că stăteai undeva în spate. Spune-mi lu cum a fost.

— Păi, nu știu eu prea mult despre artă, dar te pricepi să spui o grămadă de lucruri despre o fată care scrie o scrisoare.

Justin zâmbește și întinde mâna după o altă sticlă de apă. Nu îi este sete, dar sticla e acolo și e gratuită.

— Căutai pe cineva? Întreabă Thomas.

— Ce vrei să spui?

— Am observat că te-ai uitat în mulțime de câteva ori. După o femeie, nu-i așa? Zâmbește el subțire.

Justin zâmbește al rândul său și clatină din cap.

— Habar n-am. Ai crede că sunt nebun dacă ți-aș spune.

Deci, ce crezi? O întreb pe Kate, în timp ce ne plimbăm prin Merrion Square, iar ea îmi povestește despre prelegerea lui Justin.

— Ce cred, repetă ea, mergând agale în urma căruciorului lui Sam. Cred că nu contează că a mâncat carpaccio și fenicul ieri, fiindcă pare un tip cumsecade. Cred că indiferent care sunt motivele pentru care te simți legată sau atrasă de el, acestea nu contează. Ar trebui să pui punct acestei alergări în cerc și să te prezinți pur și simplu.

Clatin din cap.

— Nu pot s-o fac.

— De ce nu? Părea interesat când alerga pe stradă după autobuzul tău sau când te-a văzut la balet. Ce s-a schimbat acum?

— Nu vrea să aibă de a face cu mine.

— De unde știi asta?

— Știu eu.

— De unde? Și nu-mi spune mie că ți s-a năzărit așa, din frunzele de ceai.

— Acum beau cafea.

— Dar urăști cafeaua.

— Lui îi place, este evident. E prea ocupat să o caute pe femeia a cărei viață a salvat-o, nu mai este interesat de mine. Avea datele mele de contact,

Kate, dar nu m-a sunat. Măcar o dată. De fapt a mers atât de departe încât le-a aruncat la gunoi și să nu mă întrebi de unde știu asta.

— Cunoscându-te, probabil că stăteai pe fundul pubelei.

Buzele mele sunt pecetluite.

Kate oftează.

— Cât timp ai de gând să o mai ții așa?

— Nu prea mult, ridic eu din umeri.

— Dar serviciul? Dar Conor?

Am terminat-o cu Conor, nu mai avem ce să ne spunem. Patru ani de separare, după care vom fi divorțați.

('ât despre serviciu, le-am spus deja că mă întorc săptămâna următoare, agenda mea e deja plină de întâlniri fixate, cât despre casă... Vai, la naiba!

Mă uit panicată la ceas.

— Trebuie să plec, am o vizionare a casei peste o oră.

O sărut în grabă și fug spre cel mai apropiat autobuz, spre casă.

— Gata, am ajuns. Justin se uită pe fereastra mașinii spre etajul al doilea unde se află Clinica pentru donarea sângelui.

— Vrei să donezi sânge? Întreabă Thomas.

— Nici gând. Fac o vizită cuiva. N-ar trebui să dureze prea mult. Dacă vezi că se apropie mașini de poliție, pornește motorul. El zâmbește neconvingător.

La recepție întreabă neliniștit de Sarah și i se spune să ia loc în sala de așteptare. În jurul lui bărbați și femei în pauza de masă stau și citesc ziare, așteptând să fie chemați pentru a dona sânge.

El se trage mai aproape de femeia de lângă el care răsfoiește o revistă. Se apleacă peste umărul ei și îi șoptește ceva, sperind-o.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

Toți cei din încăperea lasă jos ziarele și revistele, pentru a se uita la el. El tușește și se uită în altă parte prefăcându-se că nu a spus el asta. Pe pereții din spatele său sunt postere care încurajează oamenii să doneze și postere cu copii, supraviețuitori ai leucemiei sau ai altor boli. El așteaptă deja de jumătate de oră și se uită la ceas în fiecare minut, conștient că trebuie să prindă avionul. Când ultima persoană pleacă, și rămâne singur pe sală, apare Sarah.

— Justin. Ea nu e de gheață, nici dură sau furioasă. Liniștită. Rănită. E mai rău. Ar fi preferat să fie furioasă.

— Sarah. El se ridică pentru a o saluta, se fâstâcește într-o îmbrățișare pe jumătate și un sărut pe obraz care se transformă în două, un al treilea este respins și aproape că devine un sărut pe buze. Ea se trage înapoi, punând punct salutului caraghios.

— Nu pot sta mult, trebuie să ajung la aeroport, dar am vrut să trec pe aici să te văd. Putem sta de vorbă câteva minute?

— Da, sigur. Ea intră în recepție și se așază, cu brațele încrucișate.

— O. El face ochii roată. Nu ai un birou, ceva?

— Aici e liniște și plăcut.

— Unde e biroul tău?

Ea îl privește cu suspiciune, iar el renunță la întrebări și se așază lângă ea grăbit.

— Sunt aici ca să îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat la ultima noastră întâlnire. De fapt de fiecare dată când ne-am întâlnit și pentru fiecare clipă după aceea.

Ea dă din cap, așteptând mai mult.

La naiba, asta-i tot ce am vrut să spun. Gândește-te. Iți ceri scuze...

— N-am vrut să te rănesc. Am fost foarte distras în acea zi cu acei vikingi nebuni, de fapt am fost distras de vikingii nebuni în aproape fiecare zi în ultimele două luni și ăă... Gândește'. Pot să merg la toaletă? Nu te supăra, te rog.

Ea pare un pic surprinsă, dar îi arată direcția.

Desigur, e la capătul holului.

Stând afară, lângă semnul proaspăt De Vânzare prins de zidul din față al casei, Linda și soțul ei, Joe, stau cu lețele lipite de gem încercând să se uite în camera de zi. Mă cuprinde un sentiment protector. Apoi îndată acesta dispare. Căminul nu e un loc, în orice caz, nu e acesta.

— Joyce? Tu ești? Linda își dă la o parte ochelarii de soare.

Le zâmbesc stânjenită, în timp ce vâr mâna în buzunar după mănunchiul de chei de unde lipsesc cheile de la mașina mea și buburuza care era la setul de chei al mamei. Până și setul de chei și-a pierdut inima, pofta de joacă; acum nu mai are decât funcționalitatea.

— Părul tău... Arăți altfel.

— Bună, Linda, bună Joe, întind mâna pentru a-i saluta.

Linda are altă intenție și se întinde să mă îmbrățișeze cu putere.

— O, îmi pare atât de rău pentru tine. Mă strânge mai lare. Biata de tine.

Un gest frumos, dacă aș fi cunoscut-o mai bine. Dar îi arătasem doar trei case acum o lună și chiar și atunci făcuse la fel, punând mâinile pe burta mea de abia vizibilă, aflând că sunt însărcinată. Corpul meu devenise brusc proprietatea oricui altcuiva, descoperisem neplăcut surprinsă în timpul singurei luni când am putut vorbi despre asta.

Ea coboară vocea șoptind.

— Ți-au făcut asta la spital? Arată ea spre părul meu.

— A, nu, izbucnesc în răs. La un salon de coafură, spun veselă, obișnuita mea Zeiță a Suferințelor venind ca să mă salveze. Întorc cheia în broască și îi las să intre primii.

— O, face ea încântată, iar soțul ei zâmbește și o ia de mână. Îmi amintesc de mine și de Conor acum zece ani, când am venit să vedem casa care fusese a unei bătrâne ce trăise singură în ultimii douăzeci de ani. Îmi amintesc imaginea mea mai tânără intrând în casă și deodată ei sunt reali, iar eu sunt stafia, amintindu-mi ceea ce am văzut și ascultând conversațiile noastre, retrăind acea clipă.

Înăuntru mirosea urât, erau covoare vechi, parchetul scârțâia, ferestrele erau putrede și tapetul mucegăit. Era dezgustător și costa un pumn de bani, dar ne-a plăcut imediat ce am pășit acolo unde Linda și soțul ei stăteau chiar acum.

Aveam totul înaintea noastră atunci când Conor era cel acel Conor pe care îl iubeam, iar eu eram eu cea de atunci; ne potriveau perfect. Apoi Conor a devenit cel care este acum, iar eu am devenit Joyce pe care el nu o mai iubea. Pe măsură ce casa s-a făcut tot mai frumoasă, relația noastră a devenit mai urâtă. Am fi putut să ne întindem pe covorașul plin de păr de pisică în prima noastră noapte acasă și am fi fost fericiți, dar apoi fiecare detaliu care mergea rău în căsnicia noastră încercam să-l reparăm, fie cumpărând o canapea nouă, fie reparând ușile sau înlocuind ferestrele stricate. Măcar de am fi alocat același timp și aceeași concentrare și pentru noi doi; auto-perfecționare, în loc de îmbunătățiri în casă. Niciunul dintre noi nu s-a gândit să repare lucrurile stricate din căsnicia noastră. Vântul sufla printre crăpături în timp ce niciunul dintre noi nu-i dădea atenție, până ce într-o dimineață ne-am trezit cu picioarele reci.

— Haideți să vedem casa. O să vă prezint parterul, dar hă... Privesc spre ușa dormitorului copiilor care nu mai vibra ca prima oară când m-am întors acasă. Era doar o ușă. Tăcută și nemișcată. Făcea ceea ce face o ușă. Adică nimic.

— La etaj o să vă uitați singuri.

— Proprietarii mai locuiesc aici? Întreabă Linda.

Privesc în jur.

— Nu, nu, au plecat demult.

* în timp ce Justin merge pe hol spre toaletă, examinează plăcuțele de pe fiecare ușă, căutând biroul lui Sarah.

Nu știe de unde să pornească, dar poate dacă ar găsi dosarul cu donațiile de sânge de la Trinity College la sfârșitul lui august, atunci s-ar apropia.

Îi vede numele pe o ușă și bate încet. Când nu aude nici un răspuns intră și închide încet ușa în urma lui. El se uită iute în jur și vede teancuri de dosare pe rafturi. Se duce imediat spre fișete și începe să caute frenetic. Câteva secunde mai târziu se deschide ușa. El dă drumul dosarului în fișet, se întoarce spre ușă și încremenește. Sarah îl privește șocată.

— Justin?

— Sarah?

— Ce faci în biroul meu?

Ești un om cult, gândește-te la ceva isteț.

— Am greșit drumul.

Ea încrucișează brațele.

— De ce nu-mi spui adevărul?

— Mă întorceam și ți-am văzut numele pe ușă și m-am gândit să vin să arunc o privire, ca să văd cum e w

U\par L/1 biroul tău. Uite, eu cred că biroul reprezintă felul în care este acea persoană și m-am gândit că dacă vom avea un viitor împre...

— Noi nu vom avea un viitor.

— A, înțeleg. Dar dacă ar fi să avem...

— Nu.

El îi privește biroul și ochii îi cad pe o fotografie a lui Sarah care îmbrățișează o fetiță blondă și un bărbat. Zâmbesc fericiți pe o plajă.

Sarah îi urmărește privirea.

— E fiica mea, Molly. Ea strânge buzele, prea supărată pentru a spune ceva.

— Ai o fiică? El ia fotografia și, înainte de a o atinge, se uită spre Sarah cerându-i permisiunea din priviri.

Ea dă din cap că da, relaxând buzele, iar el o ridică.

— E frumoasă.

— Așae.

— Câți ani are?

— Șase.

— Nu știam că ai o fiică.

— Nu știi foarte multe lucruri despre mine. N-ai stat niciodată suficient de mult la întâlnirile noastră ca să vorbim despre altceva decât despre tine.

Justin e rușinat și stânjenit.

— Sarah, îmi pare atât de rău.

— Ai spus același lucru cu atâta sinceritate, înainte să vii în biroul meu și să începi să răscolești.

— Nu răscoleam...

Privirea ei e suficientă pentru a-l împiedica să mai spună o minciună. Îi ia fotografia din mâinile lui, cu delicatețe. La ea nimic nu este dur sau agresiv. E doar decepționată, nu e prima oară când un idiot ca Justin a dezamăgit-o.

— Bărbatul din fotografie?

Fa privește tristă fotografia, după care o așază înapoi pe măsută.

— Aș fi fost fericită să-ți povestesc despre el înainte, spune ea încet. De fapt îmi amintesc că am încercat în cel puțin două dăți.

— Îmi pare rău, repetă el, simțindu-se atât de mic încât nu poate să privească dincolo de biroul ei. Acum

HNCllt.

— Și îmi amintesc că mi-ai spus că trebuie să prinzi avionul, mai spune ea.

— Ai dreptate, dă el din cap îndreptându-se spre ușă. Îmi pare sincer, foarte, foarte rău. Sunt foarte rușinat și dezamăgit de mine – spune el înțelegând că ceea ce spune f crede din adâncul inimii. Trec prin niște momente ciudate zilele astea.

— Cine nu trece. Toți avem probleme de rezolvat, Justin, te rog să nu mă amesteci în ale tale.

— T-n

Bine. El dă din cap și îi zâmbește cerându-și scuze, jenat înainte de a ieși din birou, a coborî scările și a intra în mașină, simțind că are statura unui pitic. TREIZECI ȘI CINCI

— Ce e asta?

— Nu știu.

— Încearcă să o ștergi.

— Încearcă tu.

— Ai mai văzut așa ceva până acum?

— Mda, poate.

— Cum adică, poate? Ai mai văzut sau n-ai mai văzut.

— Nu face pe istețul cu mine.

— Nu fac, doar încercam să-mi dau seama ce e. Crezi că se va curăța?

— Habar n-am, hai s-o întrebăm pe Joyce.

Îi aud pe Linda și Joe vorbind șoptit în holul de la intrare. I-am lăsat de capul lor și stăteam în bucătărie, bând o cafea neagră și privind la arbustul de trandafir din spatele casei, văzând fantomele lui Joyce și Conor tolăniți pe iarbă la soare vara, cu radioul dat tare.

— Joyce, poți veni puțin să-ți arătăm ceva?

— Sigur.

Pun ceașca de cafea jos, trec pe lângă fantoma lui Conor făcând lasagna, specialitatea lui în bucătărie, trec

|ulângă fantoma lui Joyce așezată în fotoliul ei preferat în pijama, mâncând Mars și mă îndrept spre hol. Ei stau pe vine examinând pata de pe scări. Pata de la mine.

— Cred că e vin, spune Joe ridicând privirile spre mine. Proprietarii ți-au spus ceva despre pată?

— Ăă... Picioarele îmi tremură și, pentru o clipă cred că genunchii or să cedeze. Mă țin de balustradă și mă prelac că mă aplec pentru a privi mai îndeaproape. Închid ochii. A fost curățată de câteva ori deja, după câte știu. Vreți să păstrați mocheta?

Linda rămâne pe gânduri în timp ce măsoară scările cu privirea și se uită prin casă, examinând decorul și strâmbând din nas.

— Nu, cred că nu. Cred că parchetul simplu ar fi frumos. Nu crezi? Îl întreabă pe Joe.

— Da, o aprobă el. O nuanță frumoasă de stejar.

— Așa e, spune Linda. Nu, nu cred că vom păstra mocheta, strâmbă ea iarăși din nas.

Nu am intenționat să le ascund datele despre proprietarii casei, nu ar fi avut rost, fiindcă oricum le-ar fi aflat dacă semnam contractul. Presupuneam doar că știau că era casa mea, dar probabil nu-și dădeau seama după cum se uitau la fisurile de pe pereți, criticau alegerea tapetului, scârțâitul parchetului și mirosurile cu care ei nu erau obișnuiți, și nu am vrut să-i pun în încurcătură dezvăluindu-le chiar acum acest detaliu.

— Păreți hotărâți, surâd, văzând cum le strălucesc fețele fiindcă au găsit în sfârșit proprietatea în care se simt ca acasă.

Suntem, zâmbește ea. Ne-am tot codit până acum, după cum bine știi. Dar acum situația s-a schimbat și trebuie să plecăm din apartamentul acela și să găsim o casă mai mare, cât de repede, fiindcă ne extindem, de fapt eu mă extind, glumește ea nervos și de abia atunci observ mica umflătură de sub cămașă, buricul ieșind în evidență.

— O, uau. Mi se pune un nod în gât, genunchii mi se înmoaie iar, ochii mi se umplu de lacrimi, Doamne, de-aș trece mai repede de momentul acesta, fă-i Doamne să nu se uite la mine.

— E fantastic, felicitări, spun voioasă și chiar și eu aud cât de găunos sună, de nesincer, cuvintele sunt atât de goale încât aproape că li se aude ecoul.

— Deci camera de la etaj va fi perfectă, arată Joe din cap spre camera copiilor.

— O, desigur, e minunată. Soția de mahala din anji '60 revine, în timp ce eu mă minunez și scot diverse onomatopee în restul conversației.

— Nu-mi vine să cred că nu vor să ia mobila, spune Linda privind în jur.

— Amândoi se mută într-o casă mai mică, unde acestea nu ar încăpea.

— Dar chiar nu iau nimic?

— Nu, zâmbesc privind în jur. Nimic altceva în afară de trandafirul din grădină.

Și o valiză de amintiri.

*

Justin se prăbușește în mașină oftând adânc.

— Ce-ai pățit?

— Nimic. Ai putea să mergi direct la aeroport, te rog, sunt în întârziere.

Justin își pune coatele pe marginea ferestrei și își îngroapă fața în mâini urându-se, urând omul mizerabil și

O egoist care devenise. El și Sarah nu erau potriviți unul o pentru celălalt, dar cu ce drept o folosea el așa, aducând-o și pe ea la disperare.

— Am ceva care te va înveseli, spune Thomas, întinzând mâna în torpedoul mașinii.

— Nu, chiar n-am chef, se oprește el, văzându-l pe Thomas care scoate un pliculeț familiar din compartiment. 1-1 întinde.

— De unde îl ai?

— Șeful meu m-a sunat și mi-a spus să ți-l dau înainte ca tu să ajungi la aeroport.

— Șeful tău, face Justin ochii mici. Cum îl cheamă?

Thomas tace câteva secunde.

— John, răspunde el în sfârșit.

— John Smith? Întreabă Justin, sarcastic.

— Chiar el.

Înțelegând că nu va scoate nici o informație de la Thomas, își îndreaptă atenția spre plic. Îl învârtește încet în mână, încercând să se decidă dacă să-l deschidă sau nu. Ar putea să-l lase nedeschis și să pună capăt acestei șarade, să-și pună viața în ordine, să nu mai folosească oamenii în avantajul lui. Să cunoască o femeie drăguță, să se poarte frumos cu ea.

— Ei, ce faci? Nu-l deschizi? Întreabă Thomas.

El îl rotește în mâini.

— Poate, vine răspunsul lui.

*

Tata îmi deschide ușa cu căștile în urechi și iPodul în mână. Îmi privește costumul de sus și până jos.

— OO, ARĂȚI FOARTE BINE ASTĂZI, GRACIE, strigă el cât poate de tare, iar bărbatul care își plimbă câiul o nele se întoarce să ne privească. AI FOST ÎNTR-UN LOC MAI SPECIAL?

Zâmbesc. În sfârșit sunt ușurată. Îmi duc degetul la buze și îi scot căștile din urechi.

— Le-am arătat casa unor clienți de-ai mei.

— Le-a plăcut?

— Se vor înapoia în câteva zile pentru măsurători. Asta-i un semn bun. Dar când eram acolo am înțeles că sunt multe lucruri prin care trebuie să mai trec.

— N-ai trecut prin destule deja? Nu trebuie să mai suspini săptămâni în șir.

— Vreau să spun că trebuie să iau la mână bunurile pe care le posed. Lucrurile pe care le-am lăsat în urmă. Nu cred că ei vor prea multă mobilă, te-ar deranja dacă aș pune o parte din mobilă în garaj?

— Atelierul meu de tâmplărie?

— În care n-ai mai intrat de zece ani.

— Ba am mai intrat, protestează el. Bine, poți să-ți pui lucrurile acolo. Oare voi scăpa vreodată de tine cât de cât, cât de cât? Spune el cu fața luminată de un zâmbet.

Stau la masa din bucătărie, iar tata imediat își găsește de lucru, umplând ibricul, așa cum face pentru oricine intră în bucătărie.

— Și cum a fost aseară la Clubul de luni? Pariez că lui Donai McCarthy nu i-a venit a crede. Ce față a făcut? Mă aplec eu, nerăbdătoare să aud.

— Nu era acolo, spune tata, întorcându-se cu spatele în timp ce ia o ceașcă și o farfurioară pentru el și o cană pentru mine.

Ce?! De ce nu? Și ce poveste grozavă aveai să-i spui! Urât din partea lui! Dar o să i-o spui săptămâna viitoare, nu?

El se întoarce încet.

— A murit în acest weekend. Îl înmormântează mâine. Am stat toată seara vorbind despre el și despre poveștile lui de demult pe care le-a spus de o sută de ori.

— O, tată, îmi pare rău.

— Asta e. Dacă nu s-ar fi sfârșit în weekend, ar fi căzut mort oricum când ar fi auzit că l-am cunoscut pe Michael Aspel. Poate că așa a și fost, zâmbește el trist. A, n-a fost un om așa de rău. Ne distram bine, chiar dacă ne plăcea să ne luăm unul de celălalt.

Mă întristez pentru tata. E un lucru trivial, în comparație cu pierderea unui prieten, dar el era atât de încântat că îi va împărtăși poveștile marelui său rival.

Amândoi stăm în tăcere.

— Vei păstra trandafirii, nu-i așa? Întreabă în sfârșit tata.

Îmi dau seama imediat de ce spune asta.

— Sigur că da. M-am gândit că vor arăta bine în grădina ta.

El se uită pe fereastră în grădină, încercând probabil să aleagă locul în care îl va planta.

— Trebuie să fii atentă atunci când te muți, Gracie. Un șoc prea mare poate cauza o cădere serioasă, chiar gravă.

Zâmbesc trist.

— Sună cam dramatic, dar o să mă descurc, tată. Ți mulțumesc că îți pasă.

El stă cu spatele la mine.

— Vorbeam despre trandafiri.

Telefonul meu mobil începe să sune, să vibreze pe masă, aproape să cadă de pe margine.

— Alo?

— Joyce, sunt Thomas. Tocmai l-am lăsat pe tipul tău la aeroport.

— O, îți mulțumesc foarte mult. I-ai dat plicul?

— Ă, mda, apropo de asta. I l-am dat, dar m-am uitat pe bancheta din spate a mașinii și e tot acolo.

— Cee?! Sar de pe scaunul din bucătărie. Întoarce-te, întoarce mașina! Trebuie să i-1 dai. L-a uitat!

— Vezi tu, el nu prea voia să îl deschidă.

— Ce?! De ce?!

— Nu știu, draga mea! I l-am dat în drum spre aeroport, așa cum mi-ai cerut. Părea cam abătut și am crezut că asta o să-l înveselească un pic.

— Abătut? De ce? Ce-a pățit?

— Joyce, iubito. Nu știu. Tot ce știu e că s-a întors în mașină cam supărat, așa că i-am dat plicul, iar el stătea și se uita la el, așa că l-am întrebat dacă nu-l deschide, iar el a spus că poate îl va deschide.

— Poate, repet eu. Am făcut eu ceva care l-a supărat? Oare Kate i-a spus ceva? Era supărat când s-a întors de la galerie?

— Nu, nu de la galerie. Ne-am oprit la clinica pentru donarea sângelui pe strada D'Olier înainte să mergem spre aeroport.

— S-a dus să doneze sânge?

— Nu, a spus că se întâlnește cu cineva.

O, Doamne, poate a descoperit că nu eu am fost cea care a primit sângele și și-a pierdut interesul.

— Thomas, știi dacă l-a deschis?

— L-ai sigilat?

— Nu.

— Atunci n-am de unde ști. N-am văzut când l-a deschis. Îmi pare rău. Vrei să trec pe la tine ca să ți-1 dau?

— Te rog.

O oră mai târziu îl întâmpin pe Thomas la ușă, care îmi înmânează plicul. Simt că biletele se află înăuntru și mă întristez. De ce n-a vrut Justin să-l deschidă și să le ia?

— Poftim, tată. Împing plicul pe masa din bucătărie. Un cadou pentru tine.

— Ce este?

— Bilete la Operă în rândul din față pentru weekendul următor, răspund tristă, punând mâna la falcă. Era un cadou pentru altcineva, dar e clar că nu vrea să meargă.

— La Operă, tata are o expresie caraghioasă care mă face să râd. Dar deschide plicul, iar eu mă ridic de la masă ca să îmi mai pun o ceașcă de cafea.

— O, cred că o să refuz chestia asta cu opera, dar îți mulțumesc oricum. Mă întorc pe călcâie.

— Vai tată, de ce? Ți-a plăcut baletul, deși nu ți-ai fi închipuit.

— Da, dar acolo am mers cu tine, n-am chef să merg singur de data asta.

— Nu ai de ce, sunt două bilete.

— Ba nu.

— Cu siguranță sunt două bilete, uită-te mai bine.

El întoarce plicul cu susul în jos și îl scutură. Pe masă aterizează un petec de hârtie.

Inima mi se oprește o secundă.

Tata își pune ochelarii pe vârful nasului și citește bilețelul.

— Vii cu mine, citește el rar. A, iubito, ce drăguț din partea ta...

— Arată-mi-l și mie. 1-1 smulg din mână, fără să-mi vină a crede și îl citesc în gând. Îl citesc din nou. Apoi iar și iar.

I vo

Vu/CU/rnvn&? Ju^tXw. TREIZECI ȘI ȘASE

— Vrea să mă cunoască, îi spun cuprinsă de panică lui Kate, în timp ce răsucesc pe deget șnurul deznodat de la baza tricoului meu.

— Ai să te strangulezi, ai grijă, remarcă Kate, grijulie ca o mamă.

— Kate! N-ai auzit ce ți-am spus? Vrea să ne întâlnim!

— Așa și trebuie. Nu te-ai gândit că trebuia să ajungeți și la asta în cele din urmă? Sincer, Joyce, ai fost ca o umbră pentru omul acesta timp de câteva săptămâni. Dacă chiar ți-a salvat viața, după cum susții cu insistență, nu e normal ca el să cunoască persoana a cărei viață a salvat-o? Să-și hrănească orgoliul de bărbat? Haide, e echivalentul calului alb cu armură strălucitoare.

— Nu, nu e.

— În ochii lui de bărbat este. Ochii lui alunecoși de bărbat, se răstește ea agresiv.

Mijesc ochii în timp ce o privesc atent.

— S-a întâmplat ceva? Parcă o aud pe Frankie.

— Nu-ți mai mușca buzele, că-ți dai sângele. Da, totul e grozav. A-ntâia.

— Gata, am sosit, se anunță Frankie în timp ce intră hotărâtă pe ușă și vine lângă noi pe banchetă.

Suntem așezate într-un colț, la balconul piscinei sportive din cartierul lui Kate. Sub noi, Eric și Jayda se împoașcă zgomotos cu apă la ora de înot. Alături de noi se află Sam care stă în cărucior și privește în jur.

— Tu faci ceva vreodată? Îl privește Frankie cu suspiciune.

Kate o ignoră.

— Problema numărul unu pe ordinea de zi este de ce trebuie să ne întâlnim mereu în niște locuri în care aceste creaturi se târăsc în jurul nostru. Ea se uită de jur împrejur la țâncii care de-abia merg. Ce s-a întâmplat cu

barurile mișto, restaurantele, magazinele nou deschise? Vă amintiți cum mai ieșeam și noi și ne distrăm?

— Eu am al naibii de multă distracție, spune Kate un pic cam prea defensiv și cam tare. Am parte de al dracului de multă distracție, repetă ea, privind într-o parte.

Frankie nu sesizează accentul neobișnuit în vocea lui Kate, sau o aude, dar decide să forțeze nota.

— Da, la petreceri cu alte cupluri care n-au mai ieșit din casă de o lună. Pentru mine asta nu e atât de distractiv.

— Vei înțelege când vei avea copii.

— Nu mi-am propus asta. E totul în ordine?

— Da, e „a-ntâia”, îi spun lui Frankie, făcând semnul unor ghilimele cu degetele.

— A, înțeleg, spune Frankie încet și mimează din buze Christian către mine.

Eu ridic din umeri.

— Vrei să-ți descarci sufletul? Întreabă Frankie.

— Să știi că da. Kate se întoarce către ea, cu ochii fulgerând. M-am săturat de comentariile tale despre viața mea. Dacă nu ești fericită aici, sau în compania mea, atunci poți să faci mișto în altă parte, dar fără mine. Ea îi întoarce spatele, cu obrajii îmbujorați de mânie.

Frankie tace pentru o clipă, observându-și prietena.

— Bine, spune ea țâfnoasă, întorcându-se spre mine. Mașina mea e parcată afară, putem merge la barul de la capătul străzii.

— Nu mergem nicăieri, protestez eu.

— De când ți-ai părăsit soțul, iar viața ta s-a destrămat, nu mai ai haz, îmi spune ea aprinsă. În ceea ce te privește pe tine Kate, de când ți-ai luat bona aceea suedeză, iar soțul tău se uită după ea, ești absolut îngrozitoare. Cât despre mine m-am săturat să sar de la o noapte de sex fără complicații la alta cu străini chipeși care nu înseamnă nimic pentru mine și m-am săturat să mănânc seara singură mâncare încălzită la microunde. Gata, am spus-o.

Rămân cu gura căscată. Kate așîșderea. S-ar putea spune că încercăm amândouă din răspuțeri să ne supărăm pe ea, dar comentariile ei sunt atât de țintite, încât de fapt e chiar vesel. Ea mă înghiontește cu cotul și îmi chicotește răutăcios în urechi. Și colțurile buzelor lui Kate încep să se ridice.

— Trebuia să fi luat un bărbat la copil, răspunde Kate într-un final.

— Nee, tot n-aș avea încredere în Christian, răspunde Frankie. Tu ești paranoică, Kate, o asigură ea pe un ton serios. Doar am fost acolo și l-am observat. El te adoră și în plus ea nici măcar nu e frumoasă.

— Crezi?

— Îhî, dă ea din cap, dar când Kate se uită în altă parte mimează frumoasă foc spre mine.

— Chiar ai vorbit serios? Întreabă Kate, luminându-se la față.

— Nu. Frankie își aruncă capul pe spate râzând. Îmi place la nebunie sexul fără obligații. Dar trebuie să fac ceva cu mâncarea la microunde. Doctorul

spune că am mai multă nevoie de fier. Gata, bate ea din palme, făcându-1 pe Sam să tresară. De ce a fost convocată această rundă de întâlniri?

— Justin vrea să o cunoască pe Joyce, explică Kate și mă repede: nu-ți mai mușca buzele.

Nu mi le mai mușc.

— O, grozav, spune Frankie încântată. Și care e problema? Ea îmi observă groaza de pe chip.

— Își va da seama că nu sunt eu.

— Și în locul tău va fi...?

— Altcineva. Îmi mușc iarăși buzele.

— Asta îmi amintește de vremurile de demult. Ai treizeci și patru de ani, Joyce, de ce te porți ca o adolescentă?

— Fiindcă e îndrăgostită, spune Kate plictisită, întorcându-se cu fața spre piscină și bătând din palme spre Jayda care tușește, cu fața pe jumătate sub apă.

— Nu poate fi îndrăgostită. Frankie strâmbă din nas, nemulțumită.

— E normal, ce părere aveți? Kate, începând să se îngrijoreze pentru Jayda, încearcă să ne facă atente într-acolo.

— Sigur că nu e normal, răspunde Frankie. Nici nu-1 cunoaște pe tipul ăsta.

— Fetelor, opriți-vă puțin, încearcă Kate să intervină.

— Știu mai multe despre el decât oricine altcineva, mă apăr eu. În afară de el însuși.

— Aăă, fiți drăguț, spune Kate cu blândețe către salvamarul care stă mai jos de noi, arătându-i-o pe Jayda. Credeți că se simte bine?

— Ești îndrăgostită? Frankie mă privește de parcă aș fi spus că vreau o schimbare de sex.

Zâmbesc, în timp ce salvamarul plonjează în apă pentru a o salva pe Jayda, iar câțiva copii încep să țipe.

— Va trebui să ne duci în Irlanda cu tine, spune Doris entuziasmată, punând o vază pe pervazul ferestrei. Apartamentul e aproape gata, iar ea face acum ultimele retușuri. Ar putea fi un nebun, n-ai de unde ști. Ar trebui să fim în apropiere, în caz că se întâmplă ceva. Ar putea fi un criminal în serie, care le dă întâlniri oamenilor, iar apoi îi omoară. Am văzut ceva în genul ăsta la Oprah.

Al începe să bată un cui în perete, iar Justin se prinde în ritm, dând încet și repetat cu capul de masa de bucătărie, drept răspuns.

— Nu vă iau la operă cu mine, spune Justin.

— Dar m-ai luat când ți-ai dat întâlnire cu Delilah Jackson. Al se oprește din ciocănit și se întoarce spre Justin. De ce ar fi altfel de data asta?

— Al, aveam doisprezece ani.

— Ei și ce? Ridică el din umeri, reîncepând să ciocănească.

— Dacă e o vedetă? Spune Doris încântată. Doamne, ar putea fi! Cred că este! Jennifer Aniston ar putea sta în rândul din față la operă, iar alături de ea ar putea fi un loc gol. Doamne, dacă e ea? Se întoarce către Al făcând ochii mari. Justin trebuie să-i spuie că sunt cel mai mare fan al ei.

— Hoo, hoo, stai o clipă, nu te înfierbânta. De unde naiba ai ajuns la concluzia asta? Nici măcar nu știm dacă e o femeie. Ești obsedată de vedete, oftează Justin.

— Da, Doris, îi ține și Al isonul. Probabil e o persoană normală. Justin dă ochii peste cap.

— Da, îi imită el tonul, fiindcă vedetele nu sunt oameni normali, sunt monștri subacvatici, cu coarne și trei picioare.

Acestea fiind zise, Al și Doris se întrerup din activitățile lor, privindu-1 fix pe Justin.

— Măine mergem la Dublin, spune Doris cu un aer hotărât. E ziua de naștere a fratelui tău și petrecem un weekend în Dublin, într-un hotel drăguț, cum ar fi hotelul Shelbourne. Mi-am, adică Al și-a dorit dintotdeauna să stea acolo, ce cadou perfect de ziua lui, din partea ta.

— Nu-mi permit hotelul Shelbourne, Doris.

— Trebuie să fim undeva aproape de spital, în cazul în care el va suferi un atac de cord. În orice caz, vom merge cu toții! Bate ea din palme, entuziasmată.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Sunt în drum spre centrul orașului unde mă întâlnesc cu Kate și Frankie care mă vor ajuta să-mi cumpăr niște haine pe care să le port la operă, când sună telefonul.

— Alo?

— Joyce, sunt Steven.

Șeful meu.

— Tocmai am primit un alt telefon.

— E grozav, dar nu trebuie să mă suni de câte ori se întâmplă asta.

— E o altă reclamație, Joyce.

— De la cine și în legătură cu ce?

— Îți amintești de cei cărora le-ai arătat casa cea nouă, ieri?

— Da?

— Au renunțat și s-au retras.

— O, ce păcat, spun eu pe un ton complet fals. Au spus de ce?

— Da, au spus. Se pare că o anumită persoană din firma noastră le-a sugerat să reconstituie imaginea perioadei din care era casa și că ar trebui să le ceară constructorilor să facă unele modificări. Și, ce crezi? Constructorii nici n-au vrut să audă de lista lor care includea (aud hârtii foșnite, iar el începe să citească cu voce tare) „Grinzi de susținere, cărămizi aparente, șeminee care să ardă cu bușteni”... Lista continuă. Așa că acum s-au retras.

— Bine au făcut. Constructorii fac case de epocă fără nici o trăsătură a epocii, și se pare că are sens?

— Cui îi pasă? Joyce, tu trebuia să mergi cu ei doar ca să măsoare locul pentru canapea. Douglas le vânduse deja casa când tu ai... Lipsit.

— Este evident că nu le-a vândut-o.

— Joyce, nu ne mai pune clienții pe fugă. Trebuie să-ți aduc aminte că datoria ta e să vinzi și dacă nu faci asta, atunci...

— Atunci ce? Spun țâfnoasă, înfierbântându-mă.

— Atunci nimic, se înmoaie el. Știu că ai trecut prin momente dificile, îngaimă el stânjenit.

— Momentele acelea au trecut și n-au nimic de a face cu abilitatea mea de a vinde case, îl reped eu

— Atunci vinde una, încheie el conversația.

— S-a făcut.

Trântesc telefonul și privesc orașul prin fereastra autobuzului. Sunt de o săptămână la serviciu și deja am nevoie de o pauză.

— Doris, chiar trebuie? Se lamentează Justin din baie.

— Da! Strigă ea. De aceea suntem aici. Trebuie să ne asigurăm că vei arăta bine astă seară. Grăbește-te, îți ia mai mult timp să te schimbi decât unei femei.

Doris și Al stau pe marginea patului unui hotel din Dublin, nu Shelbourne, spre marea dezamăgire a lui

Doris. Arată cam ca un Holiday Inn, dar e în centrul orașului, aproape de străzile cu magazine, iar asta îi convine de minune. Îndată ce au ajuns de dimineață, Justin ar fi vrut să le arate locurile, muzeele, bisericile și castelele, dar Doris și Al aveau alte planuri. Cumpărăturile. Așa că turul viking fusese singurul act de cultură, iar Doris țipase când apa o stropise drept în față la intrarea pe râul Liffey. După care s-au grăbit să intre în cea mai apropiată toaletă astfel încât Al să-i îndepărteze rimelul curs în ochi.

Mai erau doar câteva ore până să meargă la operă, până să descopere în sfârșit identitatea persoanei misterioase. Era neliniștit, entuziasmat și nervos gândindu-se la asta. Urma să fie o seară de tortură sau plăcută, în funcție de norocul său. Trebuia să se gândească la un plan de salvare în cazul în care s-ar fi desfășurat scenariul cel mai rău.

— O, grăbește-te, Justin, strigă Doris din nou, iar el își aranjează cravata și iese din baie.

— Hai să te vedem, hai să te vedem! Strigă Doris, în timp ce el se plimbă prin dormitor în cel mai bun costum al lui. Se oprește în fața lor stânjenit, simțindu-se ca un băiețel purtând primul lui costum pentru comuniune.

Este întâmpinat de tăcere. Al, care până în acel moment mâncase floricele la viteză mărită se opri, așîșderea.

— Ce e? Spuse el, nervos. S-a-ntâmpnat ceva? Am ceva pe față? Vreo pată? El se uită în jos, studiindu-se.

Doris dă ochii peste cap și clatină din cap.

— Ha, ha, foarte amuzant. Haide, serios, nu ne mai irosi timpul și arată-ne costumul adevărat.

— Doris! Exclamă Justin, acesta e costumul adevărat!

— Țsta e cel mai bun costum al tău, hohotește ea, măsurându-1 cu privirea de sus până jos.

— Cred că îl recunosc, e cel de la nunta noastră, spune Al gânditor.

Doris se ridică în picioare și își ia poșeta.

— Dă-1 jos, spune ea calmă.

— Ce? De ce?

Ea respiră adânc.

— Dă-1 jos, te rog. Acum.

— Acestea sunt prea elegante, Kate. Strâmb din nas la rochiile pe care mi le-a ales. Nu e bal, am nevoie de ceva...

— Sexi, spune Frankie, fluturându-mi o rochițică prin fața ochilor.

— Este operă, nu club de noapte, i-o smulge Kate din mână. Ia uitați-vă la asta. Nici prea elegantă, nici ca pentru o femeiușcă.

— Da, ai putea fi măicuță, spune Frankie sarcastică.

Se întorc și continuă să caute printre rândurile de haine.

— A-ha! Am găsit, spune Frankie.

— Nu, eu am găsit una perfectă.

Amândouă se întorc cu același model de rochiță în mână, Kate ținând una roșie, iar Frankie ținând una neagră. Îmi mușc buzele.

— Încetează! Strigă ele la unison.

— O, Doamne, șoptește Justin.

— Ce e? N-ai mai văzut o cravată cu dungi roz până acum? E divină. La cămașa asta roz cravata asta vine dc minune. O, Al, mi-aș dori să porți și tu asemenea costumc ca acesta.

— Îl prefer pe cel albastru, o contrazice Al. Rozul e cam de homosexuali. Sau poate că e o idee bună în caz că ea se dovedește a fi un dezastru. Poți să-i spui că te așteaptă iubitul. Dacă vrei pot să mă prefac că sunt eu acela, se oferă el.

Doris îl privește scârbită.

— Vezi, nu e mult mai bine decât celălalt costum pe care îl purtai, Justin? Pământul către Justin! La ce naiba te uiți? O, e o tipă tare drăguță.

— E Joyce, șoptește el. Citise odată că unei păsări colibri inima îi bătea de o mie două sute șazeci de ori pe secundă, iar el se întrebese cum era posibil să supraviețuiești așa. Acum înțelegea. Cu fiecare bătaie, inima lui pompa sânge și i-1 trimitea prin corp. Simțea întregul corp care îi palpita, îi pulsa în gât, la încheieturi, inima, stomacul.

— Aceea e Joyce? Întreabă Doris, șocată. Femeia de la telefon? Dar pare... Normală, Justin. Tu ce crezi, Al?

Al o măsoară cu privirea și își înghiontește fratele.

— Chiar că arată normal. Ar trebui s-o inviți în oraș cândva.

— De ce sunteți amândoi surprinși că arată normal. Bum-bum. Bum-bum.

— Dragule, simplul fapt că există e o surpriză, pufnește Doris, iar faptul că e drăguță, e de-a dreptul un miracol. Haide, invit-o în seara asta la un restaurant.

— Nu pot în seara asta!

— De ce?

— Mă duc la operă.

— Operă moperă. Ce contează?

Ai vorbit într-una despre lucrul ăsta timp de o săptămână. Iar acum e operă moperă? Bum-bum, bum-bum.

— Păi n-am vrut să te alarmez înainte, dar m-am gândit la asta în avion și... Ea trage aer în piept și îl atinge încet pe braț, nu poate fi Jennifer Aniston.

Probabil că e vorba de o bătrânică pe care ai s-o găsești în primul rând, așteptându-te cu un buchet de flori, de care n-ai nevoie, sau un tip supraponderal cu respirație urât mirositoare. Scuze Al, nu mă refeream la tine, îi atinge ea brațul.

Al nu se prinde că a fost insultat, atât e de uluit de bomba pe care a spus-o ea.

— Ce? Mi-am adus carnetelul de autografe!

Inima lui Justin bale cu viteza inimii unei păsări colibri, iar mintea cu viteza aripilor acesteia. De abia are timp să gândească, totul se întâmplă atât de repede. Joyce, mult mai frumoasă de aproape decât și-o amintea, cu părul ei scurt și moale, înconjurându-i fața. Acum se îndreaptă spre ieșire. Trebuia să facă ceva repede. Gândește, gândește, gândește\pa — Invit-o mâine seară, sugerează Al.

— Nu pot! Mâine seară am expoziția.

— Nu poți să o sari? Să suni și să spui că ți-e rău?

— Nu pot, Al! Lucrez la asta de luni întregi, sunt custode, ce naiba, trebuie să fiu acolo. Bum-bum, bum-bum.

— Dacă nu o inviți tu, o invit eu, îl dă Doris la o parte.

— Dar e cu prietenele ei.

Joyce se îndepărtează.

Fă ceva!

— Joyce! Strigă Doris.

— Isuse Cristoase! Justin încearcă să se întoarcă și să fugă în direcția opusă, dar este împiedicat de Al și de Doris.

— Justin Hitchcock, spune cineva cu voce tare, iar el nu se mai străduiește să iasă din încleștarea lor și se întoarce încet. Femeia care stă lângă Joyce i se pare cunoscută, are un copilăș în cărucior.

— Justin Hitchcock, întinde fata mâna. Sunt Kate McDonald, îl strânge ea hotărâtă de mână. Am fost săptămâna trecută la prelegerea de la Galeria Națională, a fost foarte interesant, zâmbește ea. Nu știam că o cunoști pe Joyce. Zâmbește cu toată gura, înhiontind-o pe Joyce. Joyce, nu mi-ai spus niciodată! Am fost săptămâna trecută la prelegerea lui Justin Hitchcock! Ți-am spus, nu-ți amintești? Tabloul cu femeia și scrisoarea? Și cum o scria ea? Joyce face ochii mari și e speriată. Își trece privirea de la prietena ei la Justin apoi iar la ea.

— De fapt nu mă cunoaște, îngaimă Justin, cu voce tremurată. Are atâta neastâmpăr încât simte că va decola ca o rachetă prin acoperișul magazinului.

— Am trecut unul pe lângă celălalt de multe ori, dar nu ne-am prezentat așa cum se cuvine. El îi întinde mâna. Joyce, sunt Justin.

Ea întinde mâna, dar când se ating îi străbate un fior și se îndepărtează un pic unul de celălalt, desprinzând mâinile.

— Au! Ea se dă înapoi și își împreunează mâinile, ca și cum s-ar fi ars.

— Ooo, face Doris.

— Este electricitate statică, Doris. Apare când aerul și lucrurile sunt uscate. Ar trebui să folosească un umidificator aici, spune Justin ca un robot, fără să-și ia ochii de pe chipul lui Joyce.

Frankie își semetește capul încercând să nu rătă.

— Încântător.

— Asta îi spun și eu într-una, spune Doris încruntată.

După o clipă Joyce întinde din nou mâna pentru a da mâna cum se cuvine.

— Scuze, am avut...

— Nu face nimic, și eu la fel, zâmbește el.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, spune ea.

Rămân ținându-se de mână, privindu-se unul pe celălalt. Doris, Justin și Al stau față în față cu grupul de trei persoane al lui Joyce.

Doris își drege glasul zgomotos.

— Sunt Doris, cumnata lui.

Ea întinde mâna în diagonală deasupra mâinilor lui Justin și Joyce pentru a da mâna cu Frankie.

— Sunt Frankie. Ele dau mâna. În același timp Al întinde mâna în diagonală către Kate. Începe un maraton al mâinilor strânse, căci toată lumea dă mâna cu toată lumea, iar Justin și Joyce în sfârșit își desprind mâinile.

— N-ai vrea să ieși la restaurant în seara asta cu Justin? Izbucnește Doris.

— În seara asta? Joyce rămâne cu gura căscată.

— Ar fi încântată, răspunde Frankie în locul ei.

— Dar totuși, în seara asta Justin se întoarce spre Doris, făcând ochii mari.

— O, nu-ți face griji, voiam oricum să iau masa doar cu Al, îl înghiontește ea. Ai fi în plus, zâmbește ea.

— Ești sigur că nu îți strici planurile pe care le aveai pentru seara asta? Spune Joyce, încurcată.

— A, nu, clatină Justin din cap, aș fi încântat să luăm masa împreună. Asta desigur dacă nu ți-ai făcut tu alte planuri!

Joyce se întoarce către Frankie.

— Astă seară? Dar aveam treaba aceea, Frankie...

O, nu fi prostuță, acum nu mai contează, nu-i așa? Face ea ochii mari. Putem să ieșim împreună altă dată, face Frankie un gest de nepăsare. Unde o duci? Zâmbește ea dulce către Justin.

— La hotel Shelbourne? Întreabă Doris. Pe la opt?

— O, întotdeauna mi-am dorit să iau masa acolo, oftează Kate. Ora opt e perfect, răspunde ea.

Justin zâmbește și se uită spre Joyce.

— Ce spui?

Joyce pare că se gândește, mintea ei funcționând la aceeași viteză cu inima lui.

— Ești absolut sigur că vrei să renunți la planurile tale pentru astă seară? Ridică ea din sprâncene.

El privește în ochi, iar el se simte cuprins de vină, gândindu-se că nu se va mai duce acolo unde trebuia să meargă în seara asta.

Se mulțumește să dea din cap, mirându-se cât de convingător poate fi.

Simțind ceva, Doris îl ia de braț trăgându-l spre ieșire.

— Mi-a părut bine să vă cunosc, dar trebuie să facem cumpărături. Încântată de cunoștință Kate, Frankie, Joyce drăguț, o îmbrățișează ea în treacăt. O seară plăcută. La opt. Hotel Shelbourne. Să nu uiți.

— Roșu sau negru? Joyce ridică cele două rochițe, arătându-i-le lui Justin, înainte ca el să iasă din magazin.

El le privește cu atenție.

— Roșu.

— Atunci o iau pe cea neagră, zâmbește ea, procedând la fel ca și el la salonul de coafură, prima dată când se întâlniseră.

El izbucnește în râs și iese din magazin, lăsându-se tras de braț de către Doris.

TREIZECI ȘI OPT

— De ce naiba ai făcut asta, Doris? Întreabă Justin pe drumul de întoarcere spre hotel.

— M-ai tocat la cap cu femeia asta săptămâni întregi, iar acum, în sfârșit ți-ai dat întâlnire cu ea. Ce e rău în asta?

— Dar aveam alte planuri astă seară! Nu pot să fentez persoana respectivă.

— Dar nici măcar nu știi cine e!

— Nu contează, e nepoliticos.

— Justin, serios, ascultă-mă. Chestia asta cu mesajele de mulțumire ar putea fi o farsă urâtă pe care ți-o joacă cineva.

El o privește neîncrezător.

— Oare?

— Sincer, n-am de unde ști.

— Habar n-am, ridică Al din umeri, gâfâind.

Doris și Justin încetinesc imediat, mergând cu pași mici.

Justin oftează.

— Vrei să riști mergând într-un loc unde nu știi la ce sau pe cine aștepti? Sau să mergi să iei masa cu o tipă drăguță, după care ești înnebunit și la care te gândești de săptămâni întregi?

— Haide, îi ține și Al isonul. De când nu ai mai simțit asta pentru cineva? Cred că nu erai așa nici la începutul relației tale cu Jennifer.

Justin zâmbește.

— Deci, frățioare, unde te duci?

— Ar trebui să luați ceva pentru junghiurile astea la inimă, domnule Conway, o aud pe Frankie spunându-i lui tata în bucătărie.

— Cum ar fi? Întreabă tata, bucurându-se că se află în compania a două tinere doamne.

— Christian pățește asta tot timpul, spune Kate și în acel moment îl aud pe Sam care gângurește în bucătărie.

Tata gângurește și el, imitându-i silabele.

— O, se cheamă, ăă... Kate stă pe gânduri, nu-mi amintesc cum se cheamă.

— Ești la fel ca mine, îi spune tata. Ai și tu NANA.

- Ce e asta?
- Nu-mi. Aduc. Nimic. Aminte.
- Gata, sosesc! Strig din capul scărilor către Kate, Frankie și tata.
- Uraaa! Strigă Frankie.
- Gata, camera de filmat e pregătită! Strigă Kate.

Tata începe să scoată sunete ca de trompetă, în timp ce eu cobor scările râzând. Mă uit la poza mamei de pe măsuța din hol în timp ce cobor scările, menținând contactul vizual cu ea. Îi fac cu ochiul când trec pe lângă ea.

Îndată ce ajung pe hol și mă îndrept către bucătărie, toți amuțesc dintr-o dată.

Zâmbetul mi se stinge.

— S-a întâmplat ceva?

— O, Joyce, șoptește Frankie ca și cum ar fi fost un lucru rău, ești tare frumoasă.

Oftez ușurată și intru în bucătărie.

— Fă o piruetă, spune Kate, în timp ce mă filmează.

Mă rotesc în rochița mea cea nouă și roșie, în timp ce Sam bate din palmele lui grăsuțe.

— Domnule Conway, n-ați spus nimic! Îl înghiontește Frankie. Nu credeți că e frumoasă?

Ne întoarcem către tata care tace, cu ochii plini de lacrimi. Dă din cap că da, fără să scoată nici un cuvânt.

— O, tată, mă îndrept eu spre el, îmbrățișându-l, e doar o rochie.

— Ești tare frumoasă, iubito, reușește el să spună. Hai, dă-1 gata, fetițo. El mă sărută pe obraz și pleacă grăbit spre sufragerie, jenat de emoția sa.

— Deci, te-ai hotărât dacă vei merge la restaurant sau la operă în seara asta? Mă întrebă zâmbind Frankie.

— Încă nu știu.

— El te-a invitat la masă, spune Kate. De ce crezi că va alege să meargă la operă?

— Pentru că în primul rând nu el m-a invitat la masă. Cumnata lui a făcut-o. Și nu eu am fost cea care a spus Da, ci tu, o privesc aspru pe Kate. Cred că îl frământă faptul că nu știe a cui viață a salvat-o. Nu părea prea convins la sfârșit, înainte de a pleca din magazin, nu credeți?

— Nu le mai răsuci pe toate părțile, spune Frankie. Te-a invitat la masă, așa că du-te acolo.

— Dar el părea cuprins de vinovăție că nu va mai merge la operă.

— Nu știu ce să spun, mă dezaprobă Kate. Părea că dorește foarte mult să iei masa cu el.

— E o decizie grea, rezumă Frankie. N-aș vrea să fiu în locul tău.

— De ce nu poți să te duci la el și să-i spui că ești tu?

— Asta intenționez să fac la operă. Aceasta ar fi fost locul și seara în care ar fi aflat.

— Atunci du-te la restaurant și spune-i că tu ești aceea.

— Și dacă el se duce la operă?

O ținem tot așa încă un timp, iar după plecarea lor, discut situațiile pro și contra cu mine însămi, până ce capul mi se învâрте într-un asemenea hal, încât nu mă mai pot gândi. Când sosește taxiul, tata mă conduce la ușă.

— Nu știu de ce erați atât de adâncite în conversație, dar am impresia că trebuie să iei o decizie. Ai luat-o? Mă întreabă tata încetișor.

— Nu prea știu tată. Mi se pune un nod în gât. Nu știu care e decizia corectă.

— Sigur că știi. Tu îți urmezi întotdeauna propriul tău drum, iubito. Așa ai făcut mereu.

— Ce vrei să spui?

El privește spre grădină.

— Vezi poteca aceea de acolo?

— Aleea grădinii?

El clatină din cap și arată spre o potecă din iarbă unde iarba a fost călcată și se vede pământul de sub ea.

— Tu ai făcut cărarea aceea.

— Ce anume? Nu mai înțeleg nimic.

— Când erai mică, zâmbeste el. În lumea grădinarilor le numim „potecile dorinței”. Sunt cărări sau poteci pe care oamenii le fac pentru ei. Tu ai evitat mereu cărările făcute de alții, iubito. Ai mers mereu pe drumul tău, ți-ai găsit propriul drum, chiar dacă, în cele din urmă, ajungeai în același punct cu ceilalți. N-ai mers niciodată pe calea oficială, chicotește ca pentru el. Nu, niciodată. Ești cu siguranță fata mamei tale, tăind-o pe la colțuri, creând cărări spontane, în timp ce eu rămâneam pe drumul existent și îl parcurgeam pe tot așa cum era, zâmbeste el unei amintiri.

Amândoi studiem mica potecă șerpuită de iarbă bătătorită din grădină care duce la alee.

— Potecile dorinței, repet eu văzându-mă ca o fetiță, ca o adolescentă, o femeie matură care o tăia de-a dreptul, de fiecare dată. Cred că dorința nu e liniară. Nu e o cale dreaptă pentru a ajunge acolo unde îți dorești.

— Știi ce ai de făcut acum? Mă întreabă el, în timp ce taxiul oprește la poartă.

Zâmbesc și îl sărut pe frunte.

— Da. TREIZECI ȘI NOUĂ

Cobor din taxi la Stephen's Green și imediat văd mulțimea curgând spre Gaiety Theatre, toată lumea îmbrăcată elegant pentru spectacolul Operei Naționale Irlandeze. Nu mai fusesem la Operă, văzusem doar la televizor și inima mea, obosită de un corp care nu poate ține pasul cu ea, bate mai să-mi iasă din corp și să intre singură în clădire. Sunt plină de emoție, de nerăbdare, cu cea mai mare speranță pe care am simțit-o în viața mea, că partea finală a planului meu se va îndeplini. Sunt îngrozită că Justin se va supăra că sunt eu, deși de ce ar fi, m-am gândit la asta de o mie de ori și nu par să ajung la vreo concluzie rațională.

Stau la jumătatea drumului între hotel Shelbourne și Gaiety Theatre, între ele nefiind mai mult de trei sute de metri. Mă uit de la hotel la operă și nu-mi pasă cât de proastă par stând în mijlocul drumului, în timp ce oamenii

trec pe lângă mine în această sâmbătă seara. Aștept să simt imboldul. Pe unde să o iau. La dreapta spre Shelbourne. La stânga spre Gaiety. Inima îmi zvâcnește tare în piept.

Mă întorc spre stânga și mă îndrept încrezătoare spre Operă. În foaietul de la intrare e aglomerație. Cumpăr un program și mă îndrept spre locul meu. Nu e timp pentru aperitivele dinainte de spectacol; dacă vine mai devreme și vede că nu sunt acolo, nu mi-aș putea-o ierta. Bilete în rândul din față, ce noroc am avut! Dar în definitiv am sunat imediat ce biletele s-au pus în vânzare pentru a-mi asigura aceste locuri prețioase.

Îmi ocup locul în fotoliul de catifea roșie, rochia mea roșie atârând în ambele părți, cu poșeta pe brațe, pantofii lui Kate sclipind pe mochetă. Orchestra e chiar în fața mea, instrumentiștii îmbrăcați în negru își acordă instrumentele și repetă, sunetele lor magice părănd de pe altă lume.

Atmosfera este magică, balcoanele sunt pline. Mii de oameni zumzăie în așteptare, orchestra pregătește acordurile pentru ca totul să fie perfect, lumea se mișcă încoace și încolo, balcoanele sunt ca fagurii de miere, aerul e îmbătat de parfumuri și loțiuni după ras, miere pură.

Mă uit în dreapta mea la scaunul gol și tremur de nerăbdare.

Se aude un anunț că spectacolul va începe în cinci minute și că celor care întârzie nu li se va mai permite accesul până la pauză, dar pot sta afară și pot urmări reprezentația pe ecrane, până ce ușierul le va permite să intre.

Grăbește-te, Justin, grăbește-te, mă rog eu dând din picioare nerăbdătoare.

*

Justin iese grăbit din hotelul lui spre strada Kildare. Deși tocmai a ieșit de la duș își simte pielea umedă, cămașa i se lipește de spate, fruntea are broboane de sudoare. Se oprește din mers la capătul străzii. Hotelul Shelbourne e chiar lângă el, Gaiety Theatre două sute de metri mai la dreapta.

Închide ochii și inspiră adânc. Respiră aerul proaspăt de octombrie din Dublin.

Unde să mă duc. Unde să mă duc.

*

Spectacolul a început, iar eu nu-mi pot lua ochii de la ușa din partea dreaptă. Alături de mine e un loc gol, care mă face să am un nod în gât. În timp ce pe scenă soprana cântă cu atâta emoție, spre disperarea vecinilor de lângă și din spatele meu, nu mă pot abține să nu-mi întorc capul spre ușă. În ciuda anunțului, câtorva persoane li s-a permis să intre și și-au ocupat rapid locurile. Dacă Justin nu vine acum, nu va mai putea intra până la pauză. Sunt în empatie cu soprana care cântă în fața mea, pentru simplul fapt că, după tot acest timp, o ușă și un ușier, singurele care ne despart acum, ar putea fi subiectul unei opere.

Mă întorc încă o dată, iar inima mi se oprește în loc, fiindcă ușa de lângă mine se deschide.

*

Justin deschide ușa și imediat ce intră în sală toate capetele se întorc să-l privească. O caută cu privirea pe Joyce, cu inima cât un purice, degetele transpirate și tremurătoare.

Șeful de sală se apropie de el.

— Bun venit, domnule, pot să vă ajut cu ceva?

— Bună seara. Am rezervat o masă pentru două persoane, pe numele Hitchcock. El privește în jur neliniștit, își scoate o batistă din buzunar și se tamponează pe frunte. Ea a venit cumva?

— Nu, domnule, sunteți primul. Vreți să vă conduc la masă sau vreți să beți ceva la bar mai întâi?

— La masă vă rog. Dacă ea sosește și vede că el nu se află la masă nu și-ar ierta-o.

Este condus la o masă pentru două persoane în centrul sălii.

El se așază pe scaunul unde este poftit și imediat chelnerii încep să roiască la masă, tumându-i apă, așezându-i șervetul în poală, aducând chifle.

— Domnule, doriți să vedeți meniul sau așteptați să vină și cealaltă persoană?

— O să aștept, mulțumesc. El urmărește ușa și folosește acest moment de singurătate pentru a se liniști.

*

A trecut mai mult de o oră. Au existat câteva momente în care oamenii au intrat și au fost conduși la locurile lor, dar niciunul dintre aceștia nu era Justin. Scaunul de lângă mine rămâne gol și rece. Femeia de lângă el privește din când în când la el și la mine, care stau răsucită, privind obsesiv și posesiv ușa și îmi zâmbeste politicos, înțelegându-mă. Acest lucru mă face să lăcrimez, un sentiment de completă singurătate într-o sală plină de oameni, plină de sunete, plină de cântece; mă simt complet singură. Încep pauza, cortina coboară, luminile se aprind și toată lumea se ridică și merge la bar, sau afară la o țigară sau pentru a-și dezmorți picioarele.

Eu stau și aștept.

Cu cât mă simt mai singură, cu atât inima îmi este mai plină de speranță. Poate că el va veni. Poate simte că acest lucru e la fel de important pentru el cât e și pentru mine. Să ia masa cu o femeie pe care de abia a cunoscut-o sau cu persoana căreia i-a salvat viața, o persoană care făcuse exact ceea ce-și dorise el și care îi mulțumise în felul în care ceruse el.

Dar poate că nu era suficient.

— Doriți meniul acum, domnule?

El ezită, privind ceasul. Ea a întârziat o jumătate de oră, iar lui i se strânge inima, dar rămâne totuși plin de speranță.

— Vedeți, ea întârzie un pic, explică el.

— Desigur, domnule.

— Aș vrea să-mi dați lista de vinuri, vă rog.

— Desigur, domnule.

*

Iubitul eroinei este smuls din brațele ei, iar ea îl roagă să o lase să plece. Ea se vaită, plânge în hohote și strigă, cântând, iar alături de mine femeia se

smiorcăie. Și ochii mei înoată în lacrimi, amintindu-mi mândria din ochii tatei când m-a văzut în rochiță.

— Haide, dă-1 gata, îmi spusese el.

Ei bine, n-am reușit. Am mai pierdut încă unul. Am fost fentată de cel care a preferat să ia masa cu mine. Deși pare un nonsens, pentru mine e clar ca lumina zilei. Eu mi-am dorit să fie aici, mi-am dorit legătura pe care am simțit-o, pe care el a provocat-o, să fie lucrul care să ne aducă împreună, nu o întâlnire întâmplătoare într-un magazin universal, cu câteva ore înainte. Părea un capriciu ca el să mă aleagă pe mine în loc de ceva mult mai important.

Poate că priveam lucrurile în mod greșit, deși poate că ar trebui să fiu fericită că el a ales să ia masa cu mine. Mă uit la ceas. Poate că în acest moment e acolo, așteptându-mă. Dar dacă eu plec de aici și el apare? Nu. Mai bine stau locului, ca să nu încurc lucrurile și mai mult.

Mintea mea duce o luptă, la fel ca pe scenă.

Dar dacă el se află acum la restaurant, iar eu sunt aici, atunci el e singur, de mai bine de o oră. Atunci de ce nu renunță la întâlnirea cu mine și nu aleargă câteva sute de metri pentru a veni la întâlnirea misterioasă. Dar poate a venit. Poate s-a uitat de la ușă, a văzut că e vorba de mine și a refuzat să intre. Sunt atât de copleșită de gândurile care-mi trec prin minte, încât nu mai sunt atentă la spectacol, prea zăpăcită, împresurată de întrebările din mintea mea.

Înainte să-mi dau seama, opera a luat sfârșit. Scaunele se golesc, cortina a coborât, luminile s-au aprins. Ies în aerul rece al nopții. În oraș e multă lume, oamenii se distrează, petrec în oraș sâmbătă seara. Simt lacrimile reci pe față în vântul nopții.

*

Justin golește a doua sticlă de vin în pahar și o trânteste pe masă, fără să vrea. Și-a pierdut coordonarea, de abia mai poate să se uite la ceas, dar știe că a trecut demult ora la care Joyce ar fi putut să mai apară.

Fusese fentat.

De singura femeie care îl interesase cât de cât după divorț. Fără să o pună la socoteală pe biata Sarah. N-o pusese niciodată la socoteală pe Sarah. Sunt un om îngrozitor.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, spune șeful de sală politicoș. Am primit un telefon de la fratele dumneavoastră, Al?

Justin dă din cap.

— Ne-a rugat să vă transmitem mesajul că e în viață și speră că... Ăă vă distrați bine în această seară.

— În viață?

— Da, domnule, a spus că veți înțelege, fiindcă e ora douăsprezece. Ziua lui de naștere?

— Doișpe?

— Da, domnule. Regret să vă spun că trebuie să închidem. Doriți să vă aduc nota de plată?

Justin ridică privirile spre el, cu ochii injectați, vrea să dea din cap că da, dar simte capul că îi atârnă într-o parte.

— Am fost fentat.
— Îmi pare rău.
— A, nu-i nevoie. Merit. Și eu am fentat o persoană pe care nu o cunosc.
— Înțeleg.
— Deși a fost atât de drăguță cu mine. Atât de drăguță. Mi-a dat brioșe, cafea, mașină cu șofer, iar eu m-am purtat îngrozitor cu el sau cu ea. Brusc se oprește.

Ar mai putea fi deschis!

— Poftim! Îi întinde el cartea de credit. Poate că mai am timp.

*

Mă plimb pe străzile liniștite din vecinătatea casei noastre, strângând haina în jurul meu. I-am spus șoferului de taxi să mă lase la colț, ca să iau aer și să-mi limpezesc mintea înainte de a ajunge acasă. Vreau să scap și de lacrimi, înainte ca tata să mă vadă, tata care sunt sigură că stă în fotoliu, așa cum făcea când eram mai tânără, treaz, nerăbdător să afle ce s-a întâmplat, deși se va preface că doarme, imediat ce va auzi cheia în ușa.

Trec pe lângă fosta mea casă, pe care am reușit să o vând acum câteva zile, nu Lindei și lui Joe, care aflaseră că era casa mea și le era teamă ca ghinionul meu să nu fie un semn rău pentru ei și copilul lor încă nenăscut sau mai degrabă ca scările din cauza cărora am căzut să nu fie prea periculoase pentru Linda în timpul sarcinii. Nimeni nu își asumă responsabilitatea faptelor proprii, observ. Nu scările au fost de vină, ci eu. M-am grăbit. A fost vina mea. Pur și simplu. Un lucru pe care îmi va fi foarte greu să mi-l iert și pe care nu-l voi putea uita niciodată.

Poate că așa m-am grăbit întreaga viață, aruncându-mă cu capul înainte, fără să stau să mă gândesc mai bine. Gonind printre zile fără a observa minutele. Nu că vremurile în care încetineam ritmul și planificam totul ar fi dat rezultate pozitive. Mama și tata au planificat totul, toată viața lor. Vacanțele de vară, copilul, economiile lor, serile în care ieșeau în oraș. Totul era făcut ca la carte. Plecarea ei prematură din această lume a fost un lucru pe care nu l-au prevăzut. O sincopă care a dărâmat totul, desigur.

Conor și cu mine ne-am despărțit brusc și am avut o grămadă de probleme.

Banii pentru casă vor fi împărțiți între mine și Conor. Va trebui să-mi caut ceva mai mic, mai ieftin, iar el habar nu am ce va face. Acum îmi dau seama de asta. Mă opresc în fața fostei noastre case și privesc cărămizile roșii, ușa care a dat naștere unor discuții aprinse în privința culorii cu care să fie vopsită, florile care au fost plantate în urma unui atent proces de selecție. Nu îmi mai aparțin, dar amintirile sunt ale mele; amintirile nu pot fi vândute. ^ Casa care adăpostea visele mele de poveste este acum a

Os co altcuiva, așa cum a fost a altor oameni înainte de noi și sunt fericită să le-o las. Fericită că a fost o perioadă trecută, iar acum o pot lua de la început, deși am cicatrici de dinainte. Sunt rănile care s-au vindecat.

E miezul nopții când mă întorc acasă la tata, iar casa e scufundată în întuneric. Nu e nici măcar o lumină aprinsă, lucru neobișnuit, căci el lasă lumina de pe verandă aprinsă, mai ales dacă sunt plecată de acasă.

Deschid poșeta ca să-mi scot cheile și dau peste telefonul mobil, care clipește, arătându-mi zece apeluri nepreluare la telefon, dintre care opt sunt de acasă. L-am pus pe silențios la Operă și, știind că Justin nu avea numărul meu, nu m-am gândit să îl verific. Măinile îmi tremură când introduc cheia în broască. Mănunchiul de chei cade jos, zgomotul făcând ecou în strada tăcută și întunecată. Mă așez în genunchi, fără să-mi pese de rochița mea cea nouă și pipăi cimentul în căutarea metalului în întuneric, în sfârșit degetele mele ating o cheie și intru pe ușă ca o rachetă, aprinzând toate luminile.

— Tată? Strig pe hol. Fotografia mamei e pe jos, sub măsuță. O ridic și o așez la locul ei, încercând să mă liniștesc, dar inima nu mă ascultă.

Nici un răspuns.

Mă îndrept spre bucătărie și aprind lumina. O ceașcă plină de ceai stă pe masa din bucătărie. O felie de pâine prăjită cu gem cu o singură mușcătură.

— Tată? Strig mai tare, îndreptându-mă spre camera de zi și aprinzând luminile.

Pastilele lui sunt împrăștiate pe jos, toate cutiile sunt deschise și golite, toate culorile amestecate.

Acum mă cuprinde panica, alerg prin bucătărie, pe hol, urc la etaj aprinzând toate luminile, în timp ce strig din toate puterile.

— TATĂ! TATĂ! UNDE EȘTI? SUNT EU, JOYCE! TATĂ! Lacrimile îmi curg pe obraji, nu mai pot vorbi. Nu e în dormitor, nici în baie, nici în camera mea, nu e nicăieri. Mă opresc în capătul scărilor, ascultând în liniște ca să văd dacă nu mă strigă de undeva. Dar nu aud decât bătăile inimii mele care îmi răsună în urechi.

— TATĂ! Strig, respirând greu, nodul din gât amenințând să-mi oprească respirația. Nu mai am unde să mă uit. Încep să deschid dulapurile, caut sub patul lui, iau o pernă de pe pat și îmi îngrop fața în ea, udând-o imediat de lacrimi. Mă uit pe fereastra care dă în spatele casei, în grădină, nici urmă de el.

Genunchii îmi sunt prea slăbiți, ca să mai pot sta în picioare, capul e prea încețoșat ca să mai pot gândi, mă așez pe treapta cea mai de sus și încerc să mă gândesc unde ar putea fi.

Apoi îmi amintesc de pastilele împrăștiate pe jos și urlu mai tare decât am făcut-o vreodată.

— TAAAATĂ!

Tăcerea mă învăluie și mă simt mai singură ca niciodată. Mai singură decât la operă, mai singură decât într-o căsnicie nefericită, mai singură decât atunci când a murit mama. Sunt complet și groaznic de singură, ultima persoană care mai exista în viața mea mi-a fost luată.

Apoi aud.

— Joyce? Mă strigă o voce de la ușa de intrare, pe care am lăsat-o deschisă. Joyce, sunt eu, Fran. Stă acolo în halat și papuci, iar în spatele ei stă fiul ei cel mare, cu o lanternă în mână.

— Tata s-a dus, spun cu voce tremurată.

— E la spital, am încercat să te sun...

— Ce? De ce? Mă ridic imediat și cobor scările.

— Credea că are un alt atac de...

— Trebuie să plec. Să ajung la el. Mă învârt, căutând cheile de la mașină. La ce spital este?

— Joyce, liniștește-te, iubito, liniștește-te, spune Fran, îmbrățișându-mă. Te conduc eu. PATRUZECI

Alerg pe coridoare, uitându-mă la fiecare ușă, încercând să o găsesc pe cea care trebuie. Sunt panicată și nu mai văd bine din cauza lacrimilor. O soră medicală mă oprește și mă ajută, încearcă să mă liniștească. Înțelege imediat despre cine e vorba. N-ar trebui să-mi dea voie la ora asta, dar vede că sunt agitată și vrea să mă liniștească, arătându-mi că tata e bine. Îmi dă voie să stau câteva minute.

O urmez pe coridoarele întortocheate și în final mă conduce în salonul lui. Îl văd pe tata stând pe pat, cu tuburi atașate de brațe și de nas, foarte palid, corpul părând foarte mic sub păturile de pe pat.

— Tu te agitai afară? Întreabă el, cu o voce slabă.

— Tată. Încerc să rămân calmă, dar vocea mea e înăbușită.

— Gata, iubito. M-am speriat, asta-i tot. Am crezut că inima mea o ia iarăși razna, m-am dus să-mi iau pastilele, dar am amețit și le-am scăpat. Mi-au spus că e ceva legat de zahăr.

— Diabet, Henry, zâmbește asistenta. Doctorul îți va explica totul mâine dimineață.

Mă smiorcăi, încercând să mă liniștesc.

— A, vino încoace prostuță mică, ridică el mâna spre mine.

Alerg la el și îl îmbrățișez strâns, simțindu-I Iară putere, dar protector.

— Nu plec de lângă tine. Șșșt, gata. Își trece mâinile prin părul meu și mă bate pe spate, ca să mă liniștească. Sper că nu ți-am stricat seara. I-am spus lui Fran să nu te deranjeze.

— Ar fi trebuit să mă suni, îi spun cu o voce înăbușită. M-am speriat rău când nu te-am găsit acasă.

— Acum sunt bine, dar va trebui să mă ajuți tu cu chestia asta, îmi șoptește, i-am spus doctorului că înțeleg, dar nu e așa, spune el cam îngrijorat. E un tip cam ciudat, slrâmbă el din nas.

— Sigur că o să te ajut. Mă șterg la ochi și încerc să-mi revin.

— Și, cum a mers? Mă întreabă el, înviorându-se. Spune-mi vestea cea bună.

— El, ăă, strâng eu din buze, n-a venit. Lacrimile îmi (âșnesc iarăși din ochi.

Tata nu spune nimic; e trist, apoi se înfurie, apoi e iai. Își trist. Mă îmbrățișează și mai tare.

— U>

VO

VO

Of, iubito, spune el blând, e un mare nătărău.

PATRUZECI și UNU

”

Justin termină de povestit Beei peripețiile din weekendul său dezastruos, în timp ce aceasta stă pe canapea, cu gura căscată de uimire.

- Nu pot să cred că am pierdut toate astea, sunt atât de dezamăgită!
- Nu le-ai fi pierdut dacă ai fi vorbit cu mine, o tachinează Justin.
- Îți mulțumesc că i-ai cerut scuze lui Peter, apreciez lucrul ăsta. Și el.
- M-am purtat ca un idiot, nu voiam să cred că fetița mea s-a făcut

mare.

— Ar trebui să crezi, zâmbește ea. Doamne, spune Bea gândindu-se tot la povestea spusă de el. Nu pot să cred că cineva îți trimitea toate lucrurile acelea. Cine putea fi? Biata ființă, ce te-o fi așteptat ca să vii la Operă.

Justin își acoperă fața stânjenit.

— Încetează te rog, că mă omori.

— Dar ai ales-o pe Joyce, în orice caz.

El din cap și zâmbește trist.

Probabil că o plăcea cu adevărat.

— Probabil că ea nu mă plăcea, fiindcă n-a venit. Nu, Bea, gata, mi-a trecut, e timpul să merg mai departe. Am rănit prea mulți oameni, încercând să aflu misterul. Dacă nu-ți amintești cui i-ai mai spus, atunci nu vom ști niciodată.

Bea se gândește.

— I-am spus doar lui Peter, șefei de la croitorie și tatălui ei. Dar de ce nu-ți vine să crezi că e vreunul dintre ei?

— Am cunoscut-o pe șefa de la croitorie în seara aceea. Nu părea că mă cunoaște și e englezoaică, de ce s-ar fi dus în Irlanda pentru o transfuzie de sânge? Am sunat-o și am întrebat-o despre tatăl ei – să nu spui nimic – îi vede el privirea fixă. Mă rog, am aflat că tatăl ei e polonez.

— Stai așa, de unde ai mai scos-o și pe asta? Ea nu era englezoaică, ci irlandeză, se încruntă Bea, amândoi erau irlandezi...

Bum-bum. Bum-bum.

— Justin. Laurence intră în cameră cu două cești de cafea pentru el și Bea. Aș vrea să te întreb dacă ai o clipă liberă ca să stăm de vorbă.

— Nu acum, Laurence, spune Justin, stând pe marginea scaunului. Bea, unde e programul de balet? E fotografia ei acolo.

— Zău așa, Justin. Jennifer ajunge la ușă cu brațele încrucișate. Te rog să fii respectuos, măcar o dată. Laurence vrea să-ți spună ceva și trebuie să-l ascuți.

Bea aleargă spre camera ei, trecând printre adulții puși pe hartă și se întoarce fluturând programul, ignorându-i. La fel ca Justin.

El i-1 ia din mână și îl răsfoiește repede. Uite! Arată el cu degetul poza de pe o pagină.

— Băieți, intervine Jennifer. Trebuie să lămurim lucrurile acum.

— Nu acum, mamă! Te rog! Strigă Bea. E ceva important!

— Și asta nu e?

— Nu e ea, clatină Bea hotărâtă din cap. Nu ea e femeia cu care am vorbit.

— Bine, dar cum arăta? Justin s-a ridicat în picioare. Bum-bum. Bum-bum.

— Stai să mă gândesc, spune Bea agitată. Știu! Mamă!

— Ce e? Ea își mută privirea de la Justin spre Bea, neînțelegând.
— Unde sunt pozele pe care le-am făcut în prima seară, când am dansat în locul lui Charlotte?

— O, ăă...

— Repede.

— Sunt în sertarul de jos al dulapului de bucătărie, spune Laurence încruntat.

— Da, Laurence! Justin ridică pumnul în aer. Sunt în sertarul de jos al dulapului de bucătărie! Du-te fuguța să le aduci!

Alarmat, Laurence aleargă spre bucătărie, în timp ce Jennifer îl privește cu gura căscată. Se aude un foșnet de hârtii, în timp ce Justin străbate încăperea cu pași repezi, urmărit de Bea și de Jennifer.

— Poftim, le întinde el, iar Bea i le smulge din mână.

Jennifer încearcă să spună ceva, dar conversația dintre

Bea și Justin și mișcările lor sunt prea rapide.

Bea caută printre ele cu viteză.

— În momentul acela, nu erai acolo, tată, dispăruseși pe nu știu unde, dar am făcut o poză de grup și, iat-o!

Ea se precipită spre tatăl ei, arătându-i-o.

— Uite-i. Femeia și tatăl ei, aici în capăt.

Tăcere.

— Tată?

Tăcere.

— Tată, te simți bine?

— Justin? Jennifer se apropie. E palid, adu-i un pahar cu apă, Laurence, repede.

Laurence se întoarce repede în bucătărie.

— Tată. Bea îi flutură degetele prin fața ochilor. Tată, ești aici, cu noi?

— E ea, șoptește el.

— Ea, cine? Întreabă Jennifer.

— Femeia căreia i-a salvat viața, sare Bea încântată în sus și-n jos.

— Tu ai salvat viața unei femei? Întreabă Jennifer șocată. Tul

— E Joyce, șoptește el.

Bea oftează.

— Femeia care m-a sunat?

El dă din cap că da.

Bea oftează iar.

— Femeia pe care ai fentat-o?

Justin închide ochii și se blestemă în gând.

— Ai salvat viața unei femei și apoi ai fentat-ol râde Jennifer.

— Bea, unde e telefonul tău?

— De ce?

— Te-a sunat, ții minte? Ai numărul ei în memoria telefonului tău.

— O, tată, a fost acum mult timp, telefonul meu păstrează în memorie doar ultimele zece numere. Asta a fost acum câteva săptămâni!

— La naiba!

— I l-am dat lui Doris, îți amintești? I l-am scris, iar tu ai sunat-o de la tine de acasă!

L-ai aruncat la gunoi, ticălosule! Containerul! E încă acolo!

— Poftim. Laurence aleargă cu paharul de apă, gâfâind.

— Laurence. Justin se îndreaptă spre el, îl ia de obraji și îl sărută pe frunte. Îți dau binecuvântarea mea, Jennifer. El face același lucru și o sărută pe buze. Mult noroc.

El iese în fugă din casă, în uralele Beei, Jennifer se șterge dezgustată pe buze, iar Laurence își scutură apa care s-a vărsat din pahar pe pantalonii lui.

*

Când Justin iese din stația de metrou spre casa lui, ploaia cade din ceruri ca un nor pe care îl storci. Dar lui nu-i pasă, se uită spre cer și râde, plăcându-i ce simte pe față, neputând să creadă că Joyce a fost femeia cu pricina. Ar fi trebuit să-și dea seama. Acum totul căpătase sens, faptul că îl întrebase dacă era sigur că vrea să-și facă alte planuri și să meargă la masă, prietena lui fiind de față la toată conversația!

Dă colțul spre strada lui și vede containerul, acum plin ochi de tot felul de obiecte. Se urcă pe el și începe să scormonească.

De la fereastră, Doris și Al se opresc din împachetatul lucrurilor și îl privesc îngrijați.

Fir-ar să fie, chiar credeam că a revenit la normal, spune Al. Oare ar trebui să rămânem?

— Nu prea știu, spune Doris îngrijorată. Ce naiba face? E ora zece seara, cu siguranță că vecinii vor chema poliția.

Cămașa lui gri e complet udă, părul e lipit de frunte, apa îi picură din nas, iar pantalonii sunt lipiți de picior. El privesc cum strigă și chiuie de bucurie în timp ce aruncă pe jos ceea ce se află în container. PATRUZECI ȘI DOI

Stau întinsă în pat și privesc tavanul, încercând să evaluez situația. Tata e tot în spital, unde i se fac diverse investigații și se va întoarce acasă mâine. Cum nu mai am pe nimeni în jur, sunt silită să mă gândesc la viața mea și am trecut prin tot felul de stări, disperare, vină, tristețe, mânie, singurătate, depresie, cinism și în final mi-am găsit calea spre speranță. Ca un dependent de droguri fără provizii, am traversat podelele acestor camere în fiecare dintre aceste stări. Am vorbit cu mine însămi cu voce tare, am țipat, am strigat, am plâns și m-am jelit.

Este ora unsprezece noaptea, e întuneric, afară e frig și bate vântul, căci lunile de iarnă se apropie, când aud telefonul sunând. Crezând că e tata, cobor iute scările, ridic receptorul și mă așez pe ultima treaptă.

— Alo?

— Tu erai.

Îngheț. Inima îmi tresare. Desprind telefonul de ureche și respir adânc.

— Justin?

— Tu erai, nu-i așa?

Nu spun nimic.

— Am văzut poza ta și a tatălui tău cu Bea. În seara aceea ți-a povestit ea despre faptul că am donat sânge. Și despre felul în care aș fi vrut să mi se mulțumească.

El strănută.

— Noroc.

— De ce nu mi-ai spus nimic? În toate ocaziile în care te-am văzut? M-ai urmărit sau... Ce se petrece, Joyce?

— Ești supărat pe mine?

— Nu! Adică nu știu. Nu înțeleg. Sunt derutat.

— Am să-ți explic.

Respir adânc și încerc să vorbesc clar, în ciuda bătăilor inimii, care simt că a ajuns acum în fundul gâtului.

— Nu te-am urmărit, în locurile în care nc-am întâlnit, așa că nu-ți face griji. Nu vreau să-ți fac rău. S-a întâmplat ceva, Justin. S-a întâmplat ceva când am primit transfuzia de sânge, și orice ar fi fost, când sângele tău a ajuns prin transfuzie în corpul meu, m-am simțit deodată conectată cu line.

Ajungeam în locurile în care erai și tu, cum a fost acolo, la salonul de coafură, sau la balet. Totul a fost doar o coincidență.

Vorbesc prea repede, dar nu pot altfel în momentul acesta.

— Apoi Bea mi-a spus că tu ai donat sânge cam în aceeași perioadă în care eu l-am primit și...

— Ce?

Nu prea știu ce vrea să spună.

— Vrei să spui că nu ești sigură dacă ai primit sânge de la mine? Fiindcă eu n-am putut afla, nimeni nu mi-a spus. Ție ți-a spus-o cineva?

— Nu. Nimeni nu mi-a spus. Nici nu era nevoie. Eu...

— Joyce, mă oprește el, iar eu sunt imediat îngrijorată de Ionul lui.

— Nu sunt o persoană ciudată, Justin, crede-mă. N-am mai simțit niciodată lucrurile pe care le-am trăit în ultimele săptămâni.

A

Îi povestesc totul. Cum am aptitudinile lui, știu lucrurile pe care le știe, am aceleași preferințe culinare.

El tace.

— Spune ceva, Justin.

— Nu știu ce să spun. Sună... Straniu.

— E straniu, dar e adevărat. Și ai să auzi ceva și mai
7 „ „ și, cred că am și câteva amintiri de-ale tale.

Ak.

— Chiar? Îmi vorbește rece, distant. Simt că îl pierd.

— Amintiri ale parcului din Chicago, cu Bea dansând în rochița ei de balet, pe păturica cu pătrățele roșii, coșul de picnic, sticla de vin roșu. Clopotele catedralei, înghețata, balansoarul cu Al, stropitorile și...

— Hop, hop, hop. Oprește-te. Cine ești?

— Justin, sunt eu!

— Cine ți-a spus toate lucrurile astea?

— Nimeni, le știu pur și simplu! Mă frec la ochi, obosită.

Știu că sună ciudat, Justin, îmi dau seama, sunt o ființă normală decentă, cinică uneori, dar asta e viața mea și y ' ' * * asta e ceea ce mi se întâmplă acum. Dacă nu mă crezi, îmi pare rău, voi închide telefonul și mă voi întoarce la viața mea, dar te rog să fii încredințat că asta nu e o glumă sau o șmecherie sau o capcană.

El tace un timp. Apoi vorbește.

— As vrea să te cred.

— Simți că e ceva între noi?

— Simt că – spune el rar, cântărind fiecare literă și fiecare cuvânt, amintirile, gusturile, pasiunile și orice altceva ai mai spus, sunt lucruri pe care le-ai fi putut afla, m-ai fi putut vedea făcându-le sau mă puteai auzi spunându-le. Nu spun că ai făcut asta intenționat, poate nici nu le știi, dar mi-ai citit cărțile. Spun multe lucruri personale în cărțile mele. Ai văzut poza Beei din medalion, ai fost la prelegerile mele, mi-ai citit articolele. Poate că în ele am dat la iveală lucruri despre mine, de fapt sunt convins că așa a fost. Cum pot fi sigur că tu știi toate lucrurile acestea de la o transfuzie? De unde să știi, fără supărare, că nu ești vreo femeie nebună care e convinsă de niște povești nebune pe care le-a citit într-o carte sau le-a văzut într-un film. De unde să stiu toate astea?

*

Oftez. N-am cum să-l conving.

— Justin, nu mai cred în nimic în momentul de față, dar cred în asta.

— Îmi pare rău, Joyce, se pregătește el să pună punct discuției.

— Nu, așteaptă, încerc eu să-l opresc. Asta-i tot?

Tăcere.

— Nici măcar nu încerci să mă crezi?

El oftează adânc.

— Credeam că ești altcineva, Joyce. Nu știi de ce, I muică nici măcar nu te cunoscusem, dar credeam că ești ill gen de persoană. Asta... Asta nu înțeleg. Asta cred... Că nu e corect, Joyce.

14 iecare propoziție e un junghi în inimă și un pumn în stomac. Aș fi suportat să aud asta de la oricine altcineva din lume, dar nu de la el. Oricine altcineva, în afară de el.

Ai trecut prin multe, după câte se pare, poate ar trebui să... Vorbești cu cineva.

— De ce nu mă crezi? Te rog, Justin. Trebuie să Npun ceva cu care să te conving. Ceva ce știi că nu ai u ms în nici un articol, sau carte și nici nu l-ai spus în vreoprelegere... Ezit, gândindu-mă dacă trebuie să o fac. Nu, nu pot face uz de asta.

— Adio, Joyce. Sper ca lucrurile să se îndrepte pentru tine, sper din tot sufletul.

— Stai! Așteaptă! Mai e ceva. Un lucru pe care îl știi doar tu.

El face o pauză.

— Ce anume?

Țin ochii strânși și inspir adânc. O fac sau nu. O fac sau nu. Deschid ochii și spun dintr-o suflare.

— Tatăl tău.

Tăcere.

— Justin?

— Ce e cu el? Vocea lui e rece.

— Știi ce ai văzut, îi spun încet. Și că nu ai putut să spui nimănu.

— Despre ce naiba vorbești?

— Știi că erai pe scări și îl vedeai printre zăbrelele balustradei. Îl văd și eu. Îl văd cu sticla și pastilele cum închide ușa. Apoi îi văd tălpile verzi pe jos...

— OPREȘTE-TE! Urlă el, iar eu tac imediat, speriată.

Dar trebuie să continui, altfel nu voi avea ocazia să-i mai spun aceste cuvinte altădată.

— Știi ce greu trebuie să-ți fi fost când erai copil. Cât de greu ți-a fost să ții doar pentru tine...

— Nu știi nimic, îmi spune el cu răceală. Absolut nimic. Te rog să stai departe de mine. Nu vreau să mai aud niciodată de tine.

— Bine, șoptesc eu, doar pentru mine, fiindcă el a închis deja telefonul.

Stau pe treptele casei goale și întunecate și ascult cum vântul rece de octombrie lovește casa.

Deci asta a fost. O lună mai târziu

PATRUZECI ȘI TREI

— Data viitoare ar trebui să luăm mașina, Gracie, spune tata în timp ce ne întorcem de la Grădina Botanică, îl țin de braț și sunt ridicată în sus și apoi trasă în jos în timp ce el se leagănă. Sus și jos, jos și sus. Mișcarea asta mă liniștește.

— Nu, ai nevoie de mișcare, tată.

— Vorbește pentru tine, mormăie el. Bună, Sean, ce/iurStă, nu-i așa? Strigă el peste stradă către bătrânul care se sprijină în cadru.

Groaznică, îi răspunde Sean.

Hai spune, ce crezi despre apartament? Deschid subiectul pentru a treia oară în ultimele câteva minute. Nu-l mai poți evita de data asta.

Dar nu evit nimic, iubito. A, ce faci Patsy, ce faci

Sukl?

Sc oprește și se apleacă să mângâie câinele șoricar.

— Ce drăguț ești tu, spune el, după care ne continuăm diurnul. Urâsc potaia asta. Latră toată noaptea când ea nu r unsă, mormăie tata, îndesându-și șapca pe cap peste <x hi, căci ne scutură încă o rafală de vânt. Cristoase atot puternic, oare mai ajungem undeva, cu vântul ăsta parcă aș fi una din paletele alea.

— Mori de vânt, rād eu. Haide, spune-mi, îți place apartamentul sau nu?

— Nu prea știi, părea groaznic de mic, iar vecinul de alături era un omuleț cam ciudat. Să nu crezi că nu m-am uitat la el.

— Mie mi s-a părut tare prietenos.

— A, sigur că ți s-a părut. El dă ochii peste cap și clatină din cap. S-ar spune că acum orice bărbat e bun pentru tine.

— Tată! Îl reped rāzând.

— Bună ziua, Graham, ce zi mizerabilă, nu-i așa? Îi spune el vecinului care trece pe lângă el.

— Groaznică, Henry, îi răspunde Graham, îndesându-și mâinile în buzunare.

— Mă rog, nu cred că ar trebui să iei apartamentul acela, Gracie. Mai stai puțin poate apare ceva mai potrivit. Nu are rost să-l iei pe primul pe care îl vezi.

— Tată, am văzut zece apartamente și nu ți-a plăcut niciunul.

— Cine va locui acolo, eu sau tu? Mă întreabă el. Șontâc-șontâc.

— Eu.

— Atunci, ce-ți pasă?

— Țin la părerea ta.

— Ții în visele – A, bună, Kathleen!

— Nu poți să mă ții acasă o veșnicie, să știi.

— Veșnicia a fost și s-a dus, iubito. Nimic nu te schimbă. Tu ești acest Stonehenge al copiilor ajunși la maturitate care locuiesc acasă.

Pot să merg diseară la Clubul de luni?

— Din nou?

— Trebuie să termin jocul de șah pe care l-am început cu Larry.

— Larry își așază pionii în așa fel încât tu să te apleci, și el vede peste umărul tău. Jocul acela nu se va încheia niciodată.

Tata dă ochii peste cap.

— Tată!

— Ce e? Ai nevoie de mai multă viață socială decât să stai cu de-alde Larry și mine.

— Dar îmi place să stau cu voi.

El surâde, încântat să audă asta.

Nc întoarcem în casa tatei și mergem pe aleea din grădină până la ușa de la intrare.

Ceea ce văd pe pragul ușii mă țintuiește în loc.

Un mic coșuleț cu briose, într-un ambalaj din plastic, Ireal cu fundă roz. Privesc spre tata care pășește pe lângă el și descuie ușa. Mișcările lui mă fac să pun la îndoială ce văd. Oare am vedenii?

Tată! Ce faci? Uluită, privesc în jur, dar nu văd pe nimeni.

Tata îmi face cu ochiul, părând trist pentru o clipă, >11 m >i îmi zâmbește larg, în timp ce îmi închide ușa în nas.

Iau plicul care e lipit de ambalaj și cu degete tremurătoare scot cartonașul afară.

M alțumeAO...

* îmi pare rău, Joyce, aud în spatele meu o voce caii mi face inima să să stea în loc. Mă întorc pe călcâie.

Lată-l la poarta grădinii, are un buchet de flori în mâinile acoperite de mănuși și cea mai tristă expresie pe față.

Poartă fular și pardesiu, are vârful nasului și obrajii roșii de frig, ochii verzi sclipesc în ziua cenușie. E o nălucă, îmi taie respirația cu o privire, iar apropierea lui de mine e aproape prea greu de suportat.

— Justin. Am rămas fără cuvinte.

— Crezi, face el un pas înainte, că ai putea să ierți din adâncul inimii un prost ca mine?

Stă la capătul grădinii, lângă poartă.

Nu prea știu ce să spun. A trecut o lună. De ce acum?

— La telefon ai atins un subiect dureros, spune el, dregându-și glasul. Nimeni nu știe asta despre tata. Sau nu știa. Nu înțeleg cum ai aflat.

— Ți-am spus cum.

— Tot nu înțeleg.

— Nici eu.

— Dar eu nu înțeleg cele mai obișnuite lucruri, care se întâmplă zi de zi. Nu înțeleg ce vede fiica mea la prietenul ei. Nu înțeleg cum fratele meu desfide legile științei și nu se transformă într-un cartof prăjit. Nu înțeleg cum poate Doris să deschidă cutia de lapte cu unghii atât de lungi, nu înțeleg de ce nu ți-am bătut la ușă acum o lună ca să-ți spun ceea ce simt... Nu înțeleg atât de multe lucruri simple, nu știu de ce asta ar fi ceva diferit.

Îl privesc, are părul cârlionțat acoperit cu o pălărie de fetru, zâmbește neliniștit. Mă studiază și el și încep să tremur. Dar nu de frig. Acum nu-l mai simt. Lumea s-a încins pentru mine. Ce drăguț. Trimit o mulțumire spre cer.

El mă privește cu sprâncenele ridicate.

— Cee?

— Nimic, doar că îmi amintești de cineva în clipa asta. Nu e nimic important, ezită el, încercând să reia de unde rămăsese.

— Eloise Parker, ghicesc eu, iar surâsul i se stinge.

— De unde naiba știi asta?

— Era vecina ta, de care ai fost îndrăgostit ani de zile. Când aveai cinci ani te-ai hotărât să faci ceva, așa că ai cules flori din grădina ta și le-ai dus la ea acasă. Ea a deschis ușa înainte ca tu să intri pe aleea din fața casei și a ieșit afară, purtând o haină bleumarin și un fular negru, spun cu, strângându-mi haina bleumarin în jurul corpului.

— Și apoi? Întreabă el, șocat.

— Apoi nimic, ridic eu din umeri. Le-ai aruncat pe jos și ai fugit.

El clatină din cap încet și zâmbește.

— Cum de e posibil?

Fiu ridic din umeri.

— Ce altceva mai știi despre Eloise Parker? Mă privește el pieziș.

Surâd și cobor privirile.

— Ți-ai pierdut virginitatea cu ea când aveai șaisprezece ani, în dormitorul ei, când mama și tatăl ei erau plecați în croazieră.

El dă ochii peste cap și lasă buchetul în jos încât ajun'li până la pământ.

A, nu e corect. Nu e drept să știi astfel de lucruri despre mine.

('hicotesc.

Ai fost botezată Joyce Bridget Conway, dar le spui lurilor că al doilea prenume al tău e Angeline, îmi răspun- <le el cu aceeași monedă.

Uămân cu gura căscată.

Ai avut un câine numit Bunny când erai copil, ridi- < I” el mândru din sprânceană.

J îngustez privirea.

— Te-ai îmbătat cu whiskey când aveai – el închide ochii, concentrându-se – cincisprezece ani. Cu prietenele tale, Kate și Frankie.

Cu fiecare informație pe care mi-o transmite, se apropie tot mai mult de mine, mirosul lui pe care am visat să-l simt tot mai aproape, mă înconjoară tot mai mult.

— Primul tău sărut franțuzesc a fost cu Jason Hardy când aveai zece ani, pe care toată lumea îl poreclise Jason Durul.

Râd în hohote.

— Nu ești doar tu cea care știi tot felul de lucruri. El s-a apropiat atât de mult de mine, încât nu mai poate înainta nici un centimetru. Pantofii, țesătura groasă a pardesiului, fiecare parte din el mă atinge.

Inima mea sare pe o trambulină și se înscrie la un maraton cu obstacole. Sper că Justin nu o aude cum chiuie de bucurie.

— Cine ți-a spus toate astea? Din gură îmi ies aburi.

— Ca să pot ajunge aici am trecut printr-un proces complicat, zâmbește el. Complicat. Prietenele tale m-au supus la o serie de teste ca să le dovedesc că îmi pare suficient de rău și sunt demn să vin aici.

Surâd, uimită că Frankie și Kate au putut în sfârșit să se pună de acord asupra unui lucru și, mai ales, că au putut să păstreze un asemenea secret.

Tăcere. Suntem atât de aproape, încât dacă îmi ridic privirea, nasul meu îi va atinge bărbia.

— Ți-e teamă să dormi singură în întuneric, șoptește el, luându-mă de bărbie și ridicând-o astfel încât nu mai am unde să mă uit decât la el. Asta dacă nu e cineva cu tine, adaugă el cu un surâs.

— Ai copiat la primul tău examen de la facultate, îi șoptesc.

— Urai orele de desen, mă sărută el pe frunte.

— Minți atunci când spui că ești fan al Mona Lisei, închid eu ochii.

— Ai avut un prieten imaginar pe nume Horatio până la vârsta de cinci ani, mă sărută el pe nas și sunt gata să-i dau o replică, dar buzele lui le ating pe ale mele atât de blând, încât renunț la cuvinte, care se sting înainte să atingă corzile vocale și se întorc în banca de memorie de unde NU venit.

Îmi dau seama că Fran a ieșit din casă și îmi spune ccva, că o mașină trece și claxonează, dar totul e în ceață. I c undeva departe, căci eu m-am pierdut în clipa aceea ' ii Justin, în timp ce creez o nouă amintire pentru el, cu mine.

Mă ierți? Întreabă el în timp ce se desprinde din „mut.

N-am de ales. E în sânge, zâmbesc, iar el izbucnești iii i As. Mă uit în jos, la buchetul de flori din mâna lui nuc strivit între noi.

Ai de gând să le arunci pe jos și să o iei la fugă?

I) c fapt, nu sunt pentru tine. El se colorează în nbniși Sunt pentru cineva de la Clinica de hematologie, i Hi o In chiar trebuie să-i cer scuze. Speram că ai să vii cu iiiim. Cu să-i explic motivele comportamentului meu nen poate că ea ne-ar putea explica nouă în schimb, oit'vii lucruri.

Mii nil înapoi spre casă și îl văd pe tata care ne spioin n/a.li după perdele. Îl privesc întrebător. El ridică delii ml mure al mâinii în sus, ținând pumnul strâns, iar ochii mi no umezesc.

— A fost și el amestecat în asta?

— M-a numit un prost Iară pereche și un nătărău care nu e bun de nimic, se strâmbă el, iar eu izbucnesc în răs.

Îi trimit un sărut prin aer tatei și mă îndepărtez încet. Simt că mă privește, simt și ochii mamei ațintiți asupra mea, în timp ce merg pe aleea din grădină, scurtând drumul prin iarבă și urmez poteca dorinței pe care am creat-o atunci când eram copil, lângă aleea pietruită din casa în care am crescut.

Doar că, de data asta, nu mai sunt singură.

SFÂRȘIT